MAGGIE MITCHELL

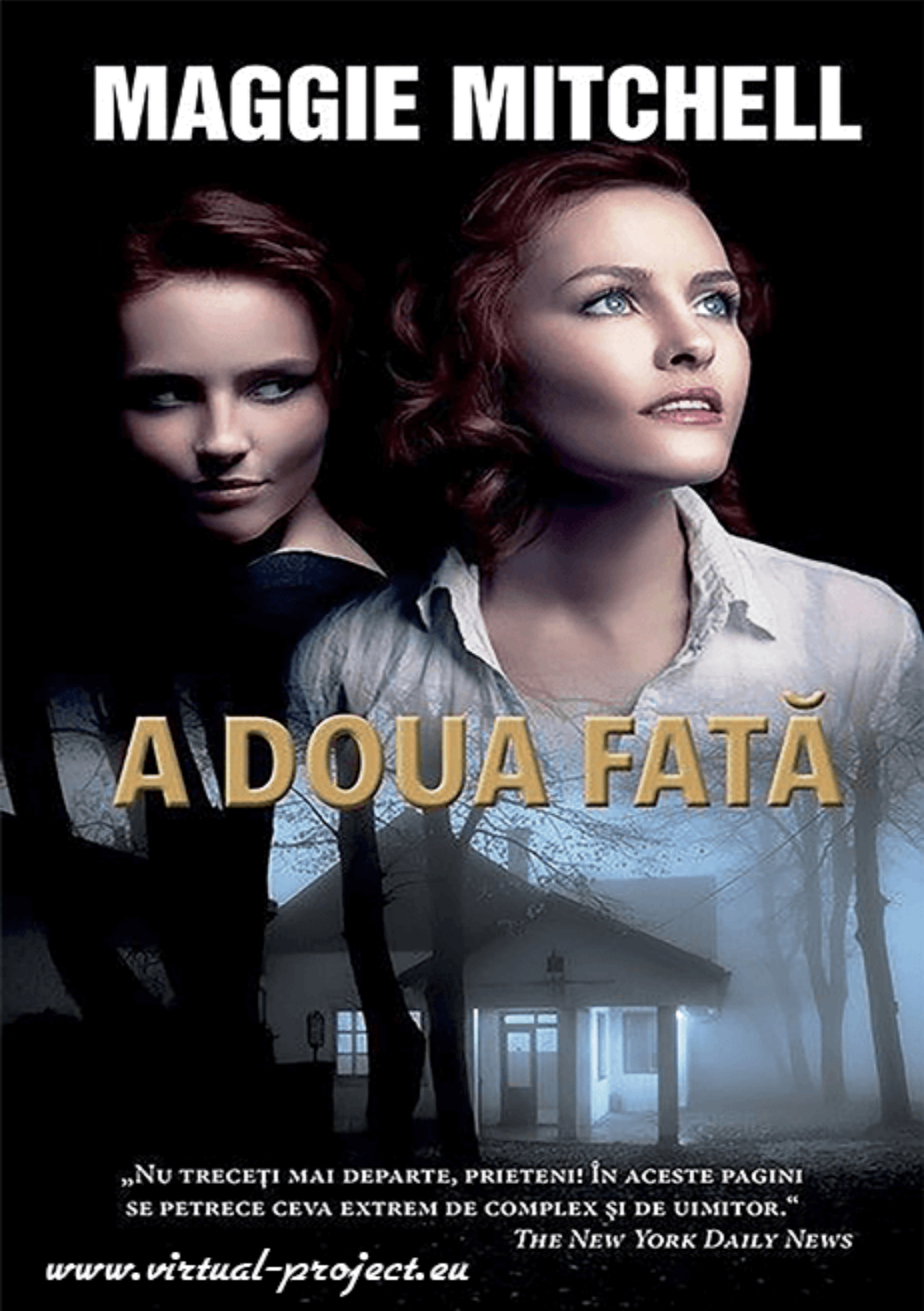

A DOUA FATĂ

„Nu treceți mai departe, prieteni! În aceste pagini se petrece ceva extrem de complex și de uimitor."
The New York Daily News

www.virtual-project.eu

MAGGIE MITCHELL

A DOUA FATĂ

Titlul original: *Pretty Is* (2014)

Traducerea: GRAAL SOFT

virtual-project.eu

Editura: RAO, 2016

Tatălui meu,
Homer Mitchell,

Şi în amintirea mamei mele,
Susan Reid Mitchell

PARTEA ÎNTÂI

Lois

Toată lumea ne-a crezut moarte. Fuseserăm dispărute timp de aproape două luni; aveam doisprezece ani. Ce altceva s-ar fi putut crede?

S-au bucurat când ne-am întors, fără îndoială. Dar nimic nu mai era la fel. Ai fi zis că ne întorseserăm din morţi, era ca şi cum am fi purtat un fel de stigmat. Faptul atât de improbabil că supravieţuiserăm ne făcea să fim vinovate. Probabil că ne vânduserăm sufletele, credeau ei, sau poate chiar şi mai rău. Fără tăgadă, nu fusese vina noastră (adică nu întru totul), dar asta nu schimba lucrurile. Nu mai eram la fel ca înainte.

Şi ăsta era adevărul, deşi nu aşa cum credeau ei. Pentru noi, ceea ce conta era faptul că fuseserăm alese. Din tot restul. Avuseserăm întotdeauna bănuieli că suntem diferite; şi, în cele din urmă, acest lucru ne fusese confirmat. Nu avea niciun rost să ne prefacem că n-ar fi aşa; de fapt, spre uşurarea noastră, nimeni nu ne pretindea asta. Oamenii acceptau că suntem ieşite din comun – şi se ţineau departe de noi, ca şi cum am fi avut ascunsă o bombă pe undeva, care într-o zi ar fi putut să explodeze pe neaşteptate.

Din moment ce stărui să spun că am fost alese, mi se pare cât se poate de corect să recunosc că am fost a doua aleasă de el. Carly May a fost prima. Mi-ar plăcea să cred că la mijloc a fost şansa, un accident al geografiei, faptul că el ne voia la fel de mult pe amândouă şi că întâmplarea a făcut ca atunci să se afle mai aproape de Nebraska decât de Connecticut. Ştiu însă că, pentru el, nimic nu era întâmplător. Eu am fost a doua. Carly a fost prima. Pe veci.

Fotografiile noastre erau peste tot, cu toate că n-am reuşit niciodată să avem feţele imprimate pe o cutie de lapte.

După privirea noastră din poze eram deja condamnate, tăiate în bucăţi şi îngropate în adâncul pădurii. Posturile de televiziune şi

ziarele ne publicaseră de multe ori pozele din şcoală, în care zâmbeam visătoare, cu un oarecare tragism, pe un fundal cenuşiu-albăstrui. Fotografiile noastre apăreau şi în presă: Carly cu coroniţe strălucitoare peste buclele ei aurii, cu buze rujate şi cu un zâmbet plin de făgăduieli tulburătoare. Eu, Lois, mai serioasă, pozam cu trofeele obţinute la concursurile de ortografie, la fel de atrăgătoare ca o mâţă furioasă. Cel puţin aşa mi se părea mie.

Carly May a dispărut iar după ce a împlinit optsprezece ani, dar de data asta de capul ei. A lăsat un bilet. „Nu mă căutaţi, că n-o să mă găsiţi", a mâzgălit pe spatele uneia dintre pozele ei de portofoliu. Îşi desenase mustaţă şi îşi înnegrise albul ochilor. Ştiu asta deoarece Gail, mama ei vitregă, m-a sunat după doi ani, când s-a apucat să-şi scrie memoriile. Se gândise că poate ştiu unde se află Carly May. Habar n-aveam; de ani de zile nu mai auzisem de ea. Totul e consemnat în cartea lui Gail, care pune accentul pe propria ei suferinţă şi creativitate; mi-a trimis şi mie un exemplar. Am aruncat cartea aia de pe un pod.

Când Carly a reapărut în viaţa mea, ne apropiam amândouă de treizeci de ani. Iar ea nu mai era deloc Carly May Smith cea pe care o ştiam.

Carly May

Mi-a fost întotdeauna greu să vorbesc despre ceea ce mi s-a întâmplat, fără ca povestea să sune melodramatic. Şi imediat ce fac asta, încep să simt că nu sunt sinceră, ca şi cum aş încerca să pun în evidenţă o idee pentru un film de televiziune „bazat pe o poveste adevărată", ceea ce nu e identic cu a fi adevărat. Adevărul e că n-am mai vorbit de ani întregi despre asta, cu absolut nimeni.

De fapt, nu a fost câtuşi de puţin melodramatic. Acesta e lucrul cel mai şocant, după părerea mea: cu câtă linişte am acceptat ceea ce se întâmpla. Pentru mine, faptul că am fost răpită ziua în amiaza

mare de pe strada principală a unui orăşel cât un sătuc din Nebraska era departe de a fi cel mai tâmpit lucru care mi s-ar fi putut întâmpla în acea zi.

Am plecat de la ora de balet şi mă îndreptam agale spre Casa Frumuseţii, unde Gail, mama mea vitregă, îşi făcea unghiile şi Dumnezeu ştie ce altceva. Femeia aia se îngrijea o groază. Eu purtam nişte pantaloni scurţi şi strâmţi de ciclism şi un tricou lălâu, târşâindu-mi picioarele de puştoaică de doişpe ani pe trotuarul larg şi încins de pe Strada Mare a orăşelului Arrow din Nebraska, cu geanta de balet azvârlită pe umăr. Îmi scotoceam mintea după vreun fel în care s-o fac pe Gail nefericită, când lângă mine s-a oprit maşina. Imposibil de descris. Cenuşie. Eu nu ştiam nimic despre maşini. Mi-am dat seama însă imediat că tipul de la volan era un străin. În Arrow, asta era ceva rar. Bărbatul s-a aplecat şi a lăsat în jos geamul din dreapta. „S-o fi rătăcit", mi-am zis eu. Îmi închipuiam că o să mă întrebe cum dracu' se poate întoarce într-un loc civilizat, aşa că m-am oprit şi am aşteptat, vrând şi nu prea să-i explic cum să ajungă la autostradă. Pot să jur că aveam expresia aia de obrăznicătură, tipică pentru o puştoaică de doişpe ani.

El însă nu voia să-i spun pe unde s-o ia; şi văzuse destule imagini, ca să-şi dea seama că dăduse peste fata pe care o căuta.

— Urcă, mi-a zis, zâmbitor. Te iau la o plimbare.

Şi aşa am făcut. Nu m-am gândit de două ori. Numai Dumnezeu ştie de ce. De fiecare dată când încerc să explic asta, mă împotmolesc la felul în care s-a uitat la mine – de parcă m-ar fi cunoscut perfect, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile, de parcă aş fi fost singura fiinţă de pe lume care conta pentru el. Şi nu vrea oricine să fie privit aşa?

La ceva vreme după asta, am studiat fotografiile mele pe care le avea în dosar. În unele dintre ele zâmbeam fals, cu gura până la urechi. În altele păream uşor îmbufnată, imitând chipurile botoase ale modelelor din reviste. Am încercat să-mi dau seama cum de ştiuse; adică de ce fusese atât de sigur că nu trebuia decât să

deschidă portiera maşinii, iar eu aveam să sar imediat înăuntru. Am căutat vreo sclipire nepăsătoare, prevestitoare de rău, în ochii mei de preadolescentă, vreo scânteie de depravare latentă. Dar n-am putut zări absolut nimic, nici măcar în lumina a ceea ce ştiam deja. Reuşisem să-mi însuşesc repede privirea aceea insipidă pe care te aştepţi s-o aibă fetele frumoase. Şi, atât cât puteam să-mi dau eu seama, nu spunea de fapt nimic.

Am mers şi am tot mers. Nu-mi dădeam seama decât că ne îndreptăm spre est. În primele ore, abia dacă a rostit câteva vorbe; din când în când, schimba posturile de radio, deşi nu părea deloc să găsească ceea ce voia să asculte. S-a strâmbat la Mariah Carey, la Nirvana, la Beck; s-a oprit o dată la Johnny Cash, dar chiar şi atunci a schimbat după câteva secunde. Mă tot întrebam ce se aştepta să găsească şi de ce se lăsa pradă dezamăgirii, dacă tot ştia deja că radioul n-are ce să-i ofere. Când a închis aparatul, am văzut cu coada ochiului că îşi ţinea mâinile relaxat pe volan, iar asta, nu ştiu de ce, mă făcea să mă simt în siguranţă. Din când în când, îmi arunca o privire şi îmi zâmbea uşor; un zâmbet de unchi, mi se părea, sau poate un zâmbet de profesor, cu toate că eu nu aveam unchi, iar majoritatea profilor mei de până atunci fuseseră femei anxioase, cu părul făcut permanent şi bluze jalnice, înflorate. El părea, mai degrabă, un profesor dintr-o fantasmă, arătos, un pic misterios. Îi urmăream privirea când se uita la mine; observasem că nu şi-o dezlipea de pe chipul meu; nu hoinărea cu ochii pe picioarele mele bronzate şi subţiri, nici pe moviliţele de curând apărute pe sub tricoul roz.

Asta m-a făcut să mă simt în siguranţă, aşa că m-am relaxat şi am început să mă uit la traficul din Nebraska, de parcă n-ar fi avut nicio legătură cu mine. Nu părăsisem niciodată statul. Am fost tare încântată când am intrat în Iowa, deşi peisajul arăta cam la fel; îmi plăcea ideea că îmi las universul în urmă. Atunci am ieşit de pe autostradă şi ne-am oprit la o benzinărie; acolo, el a scos dintr-o pungă de pe bancheta din spate o perucă şaten-închis. Mi-a întins-o

de parcă mi-ar fi făcut un cadou, de parcă ar fi ştiut dinainte că aveam să fiu încântată de ideea de a mă deghiza. M-a aşteptat în faţa toaletei pentru femei, ciudat de curată, şi a cercetat o hartă în timp ce eu îmi îndesam sub perucă părul lung, aranjând-o, până când bretonul a ajuns să-mi stea drept pe frunte. Probabil că era o perucă ieftină – părul părea din acela pentru păpuşi, cam ţepos şi lucios, ca şi cum ar fi fost de plastic. Până atunci, nu purtasem niciodată perucă, însă mi-am pus-o de îndată. Mi-am şters rujul şi machiajul uşor pe care îl avusesem la ora de balet, iar asta m-a făcut să mă simt ca şi cum aş fi fost altcineva. Am repetat câteva mutre noi în oglinda înceţoşată şi crăpată. M-am hotărât să par timidă şi inocentă. Onestă, deşi nu cunoşteam cuvântul acesta pe atunci. (Planul acesta nu m-a ţinut prea mult.) M-am privit în oglindă printre pleoapele coborâte cu sfială, apucându-mă de-a dreptul să flirtez cu noua mea identitate, până când bărbatul a ciocănit politicos la uşă. Şi, când am catadicsit să ies, a dat din cap aprobator spre mine.

A cumpărat de la benzinărie nişte hotdogi cam arşi, după care am luat-o spre est pe o şosea de ţară, străbătând lanurile nesfârşite de grâu. Eram în culmea fericirii.

Lois

Ar fi fost uşor să n-o observi. În colţul din stânga jos al ecranului, o femeie care nu se vedea clar, cu ochelari negri, se trăgea înapoi pe trotuar, ca să evite un glonţ. Acţiunea ei nu era importantă în sine, nici necesară pentru intrigă; nu făcea decât să contribuie la haosul general; nu era un personaj principal, nici măcar unul secundar. Soarta ei părea lipsită de importanţă pentru naraţiune în ansamblu.

— Face parte din grupul gangsterilor? l-am întrebat pe Brad, încercând să-i zăresc chipul înceţoşat, pe jumătate ascuns.

— Tipa aia din colţ, vrei să zici? Aş zice că-i mai degrabă una

dintre târfuliţele gangsterilor. Sau e amanta vreunuia? Acesta-i cuvântul, amantă? E tare. Combinaţie de dominatrix şi Barbie.

— Are şi ea armă, i-am arătat, vorbind pe un ton egal. Nu-i doar o târfuliţă.

Observasem că ţinea pistolul în mâna stângă. Şi, în timp ce-i priveam degetele lungi şi subţiri încleştate pe patul armei – pregătindu-se, după cât se părea, să o folosească – puteam să jur că am dreptate. Cunoşteam mâna aceea. Era de-acum mai în vârstă, mai lungă, mai elegantă. Însă aş fi recunoscut-o dintr-o mie.

Îmi terminasem doctoratul şi îmi găsisem o slujbă ca profesoară la o filială a Universităţii din New York, unde predam literatura engleză studenţilor ale căror creiere, descopeream treptat, reacţionau aproape în exclusivitate la stimuli electronici. Nu erau deloc cu mult mai tineri decât mine, însă mie îmi făceau impresia că aparţin altui secol. Locuiam într-un apartament spaţios, aflat la ultimul etaj al unei clădiri victoriene de la începutul secolului, care avea mai mult farmec decât izolaţie contra frigului. (În partea de nord a statului New York, „spaţios” e o denumire codificată folosită de agenţii imobiliari pentru „friguros”.) O zărisem pe Carly May într-un colţ al televizorului meu într-o seară de joi, pe la sfârşitul lui ianuarie. Afară erau sub zero grade; de zile întregi. Eram cu unul dintre colegii mei de la departamentul de engleză; stăteam cuibăriţi în pături tricotate şi ne uitam la un film la televizor, mâncând pizza. Şi când spun cuibăriţi, mă refer la faptul că fiecare dintre noi stătea învelit în propria pătură. Nu ne atingeam. Brad Drake şi cu mine eram cei mai tineri asistenţi din departament. Cei din următorul contingent, trecuţi de treizeci şi ceva de ani, aveau copii, case cu grădină, vieţi. Dădeau petreceri de la care toţi oaspeţii plecau acasă la zece seara, căscând şi mormăind câte ceva despre persoanele lăsate să aibă grijă de copii. La început, am fost şi eu la câteva dintre petrecerile acestea. Pentru ei, nu mai era deloc ceva amuzant să se uite la filme proaste ca să râdă pe seama lor. Erau colegi excelenţi, dar ştiam că n-aveau să-mi fie niciodată prieteni. Iar asta era OK. N-

aveam nevoie de prea mulţi prieteni. Brad îmi era de ajuns.

— Dă la distribuţie, i-am cerut lui Brad, care, ca de obicei, stătea agăţat de telecomandă.

— Nu putem să aşteptăm până se termină?

— O cunosc pe fata aia, i-am explicat. Jur că o cunosc. Trebuie să verific.

— De unde s-o cunoşti? Abia dacă i se vede mutra. Şi dacă o cunoşti, ce nevoie mai ai să verifici? Adică dacă eşti aşa de sigură. Şi…

— De ce trebuie să mă contrazici, orice aş spune?

Era o întrebare inutilă; aşa era Brad. De obicei, o luam ca pe o formă de perversitate absolut adorabilă, una dintre multele trăsături care justificau, cel puţin în ochii mei, baza lipsită de orice urmă de erotism a relaţiei noastre.

Am înşfăcat telecomanda.

Am trecut repede peste personajele care chiar aveau nume, zăbovind însă asupra celor care erau identificate ceva mai criptic: prima fată moartă, a doua fată moartă, fata de la masă, fata cu arma. În ultimul grup am zărit un nume care nu era cel pe care îl căutam, dar mi-a atras totuşi atenţia: Chloe Savage. Iniţialele erau cele potrivite. Şi mai era ceva: un ecou fantomatic, fără nicio legătură cu logica; un fel de vibraţie surdă în stomac. Pur şi simplu ştiam.

— Nu e ea, i-am zis lui Brad, dezamăgită, şi m-am cuibărit la loc pe canapea mimând dezamăgirea.

Instinctiv, recursesem la acest subterfugiu; nicio clipă nu-mi trecuse prin minte să-i spun adevărul lui Brad.

Era absolut normal ca ea să-şi fi schimbat numele.

M-am dus ţintă la computer după ce Brad a plecat, târşâindu-şi paşii prin zăpadă şi privindu-mă cu jale, nemulţumit că nu l-am invitat să doarmă pe canapea. Am găsit destule poze ale lui Chloe Savage care să-mi confirme ceea ce ştiam deja pe jumătate. Informaţiile biografice erau dezamăgitor de puţine, ca să nu mai spun că erau pline de minciuni. Doar un singur detaliu făcea

legătura cu Carly May: participarea la concursurile de frumuseţe din copilărie. În CV-uri nu se spunea că fusese Miss Preadolescenţă Nebraska. De fapt, acolo se spunea chiar că e din Connecticut. *Ca şi mine,* mi-am zis. Asta o împrumutase din biografia mea. Şi, într-un mod cu totul şi cu totul obscur, asta era tot o dovadă.

Am scos la imprimantă tot ce-am găsit: informaţii biografice, filmografie, poze. Am aranjat totul cu atenţie într-un dosar, pe care am scris Carly/Chloe. Apoi, fără niciun motiv, l-am îndesat în fundul unui sertar, ca şi cum aş fi vrut să-l ascund – de ce anume? De ochii curioşilor? Pe vremea aceea, puteam să ţin şi documente strict secrete ale guvernului pe noptieră, şi ar fi fost în deplină siguranţă acolo.

Cu toate acestea, am ascuns dosarul. Mi se părea că acesta e lucrul cel mai potrivit.

Chloe

Eram al naibii de frumuşică. Destul de înaltă pentru vârsta mea, zveltă, cu bucle de un blond-deschis şi ochi albaştri ca safirul. Ca o zânişoară. O zânişoară sexy, ar trebui să adaug, după ce au început să mă dichisească. Asta a fost după ce Gail şi-a făcut apariţia. Când tata a adus-o acasă, ca să mă cunoască, lucrurile ajunseseră deja departe: ea îi acceptase cererea în căsătorie. Se vopsea roşcat, purta lentile de contact violet şi unghii lungi, roz. De la natură era plictisitoare şi ştearsă, dar făcuse tot ce-i stătea în putinţă ca să-şi adauge culoare. Totuşi, ai fi zis că e Technicolor: neconvingătoare. Avea o voce ţipătoare, nazală. La şapte ani, mi se părea că e un desen animat. De ce tata, care era trist şi liniştit, dorise să se însoare cu un desen animat, la doar doi ani de la moartea mamei, lucrul acesta n-aveam să-l pricep niciodată. Probabil se gândise că am nevoie de o mamă sau că voi fi încântată să am fraţi, căci Gail se pusese repede pe treabă, aşa că m-am trezit cu doi fraţi vitregi. Se

înşela în ambele privinţe, dar nu se deranjase niciodată să mă întrebe.

„Păpuşico", aşa îmi spusese Gail când mă cunoscuse. „O, Carly May, eşti aşa o păpuşică!", se entuziasmase ea. „Hugh, nu mi-ai spus niciodată ce păpuşică e!" Tata continuase să scoată sacoşele de cumpărături din portbagaj. Mi-am dat seama de îndată că avea tendinţa s-o lase pe Gail să vorbească.

După ce am plecat pentru a doua oară, Gail a publicat o carte. Observaţi, vă rog, că n-am spus că a *scris* o carte. Jur că în toată viaţa ei n-a scris mai mult decât o listă de cumpărături. Nu, a avut un negrişor, pe Liz Caldwell, al cărei nume apare cu caractere minuscule în colţul din dreapta jos, ca semnătura unui artist; îl vezi numai dacă îl cauţi. „Împreună cu Liz Caldwell", aşa scrie. Pot să-mi închipui ce însemna acest „împreună cu": Gail stând în camera de zi, machiată de-ai fi zis că se duce la Oscaruri, cu o ţigară în mână şi cu toate inelele din casă înfipte pe degetele ca nişte cârnăciori, văicărindu-se de mila propriei persoane şi hrănind o viziune jalnică a propriei importanţe. Lângă ea, Liz Caldwell, prefăcându-se impresionată de înţelepciunea lui Gail şi de tăria ei de caracter, consultându-şi notele şi dându-i din când în când câte un imbold uşor, cu reportofonul pornit lângă ea. De unde ştiu că Liz se prefăcea? Pentru că o cunosc bine pe Gail. De fapt, poate că Liz nici măcar n-a fost silită să-şi ascundă dispreţul; Gail era probabil mult prea prinsă de dramoleta ei ca să-l observe. Sensibilitatea faţă de emoţiile altora n-a fost niciodată punctul ei forte.

Până şi titlul cărţii e tot o minciună: *Mi-am pierdut fiica de două ori.* Ar fi greţos chiar dacă ar fi adevărat. Pe bune! Dar eu nu sunt şi n-am fost niciodată, în niciun sens al cuvântului, afurisita de fiică a lui Gail. Şi n-ai cum să pierzi ceea ce n-ai avut niciodată.

Eram deşteaptă, credeţi sau nu. Sunt deşteaptă. Oamenii n-ar zice. Mama mea, care a murit într-un accident de maşină când aveam cinci ani, era profesoară. Tatălui meu îi plăcea să citească. Venea din hambar, se trântea în balansoar şi înhăţa o carte. De cele

mai multe ori, nonficţiune, dar şi romane. Amândoi îmi citeau când eram mică, vorbeau cu mine ca şi cum aş fi fost o formă inteligentă de viaţă. Aveam note mari la şcoală, când mă străduiam un pic, deşi, sub oblăduirea lui Gail, n-a prea avut rost s-o fac.

Probabil că se apucase chiar ea să caute concursurile alea. Era epoca dinaintea internetului, aşa că i-o fi fost mai greu decât e acum. Probabil că scotocise ceva după informaţii. În orice caz, când a adus acasă broşurile de la care a început totul, auzeam pentru prima dată de aşa ceva; vreau să spun că era ceva nou şi pentru mine, şi pentru tata.

— Nu ştiam că există astfel de lucruri pentru fetiţe aşa de mici, a zis tata, răsfoind articolele scrise pe hârtie lucioasă cu mâinile lui mari de fermier, de parcă ţinea ceva ce n-ar fi vrut să atingă – poate un animal mort.

— Mă gândeam că poate sunt pentru fete ceva mai mari, adăugă el.

— Uită-te la fetiţele astea, a zis Gail, trecându-şi unghia roz a arătătorului peste feţele lor rotunde şi zâmbitoare. Trebuie să recunoşti că e mai drăguţă Carly May decât oricare dintre ele. Fără doar şi poate că ar câştiga peste tot fără ca măcar să ridice un deget.

— Şi de ce ar vrea s-o facă? a zis tata, dându-i înapoi broşurile şi trăgându-mă uşor de o codiţă. Carly May are destulă minte. (Eram în clasa a doua.) Fetele alea arată de parcă n-ar avea decât tărâţe în cap. Nu-s decât nişte mutre drăguţe, nimic altceva.

„Există lucruri şi mai rele", a replicat Gail.

„Sunt frumoşi cei care fac lucruri frumoase", a zis tata.

Eu rămăsesem cu privirea la rochiile strălucitoare, numai voaluri, pe care le purtau fetiţele acelea – poate că aveau doar tărâţe în cap, poate că nu; de unde să ştii? – şi mă gândeam la vorbele lui Gail. Doamne Dumnezeule, cum de ştiu copiii lucrurile pe care le ştiu? Îmi amintesc perfect că am înţeles două lucruri: unu, că Gail avea dreptate când susţinea că sunt mai frumoasă decât celelalte fete. Aveam doar opt ani, dar ştiam asta, tot aşa cum ştiam că găinile fac

ouă. Şi asta ştiam cât se poate de bine, căci eu le adunam din cuibare. Mă simt ispitită să susţin că nu mi-a spus nimeni, dar probabil că oamenii o făcuseră cumva.

Ştiam, în plus, că Gail – şi oricât de tare aş urî-o trebuie să recunosc – avea, probabil, dreptate încă de-atunci spunând că asta conta foarte mult. Să fii frumos, vreau să zic. Şi ştiam că *tânjeam* după ceva, după ceva important, după un lucru pe care nu-l puteam numi. Ceva care nu exista în universul meu de atunci. Aşa că i-am permis să dea peste mine ceva mai târziu, în timp ce răsfoiam broşurile de una singură la masa din bucătărie. Tata nu era acasă.

Doar de atât avea ea nevoie ca să pună totul la cale.

Lois

N-aş putea să spun că îmi ascund trecutul. Povestea mea nu m-a urmat şi la facultate, iar eu am ales să n-o mai scot la iveală. Voiam să încerc să fiu o altă Lois, cel puţin în public. Chiar şi când mi-am scris disertaţia despre motivul răpirii în romanul englez, nimeni n-a făcut nicio legătură, deşi era evident, cu excepţia părinţilor mei şi a conducătorului de lucrare. După cât se pare, reuşisem să cresc şi să devin o anonimă respectabilă: Lois Lonsdale, asistent universitar de engleză, specialistă în romane foarte lungi în care, după spusele studenţilor mei, nu se întâmpla nimic. Fixată pe folosirea judicioasă a punctului şi a virgulei. Până de curând, nimeni nu şi-a amintit de răpire şi cu atât mai puţin de numele fetelor salvate în mod miraculos. Sunt atât de multe fete la emisiunile de ştiri, iar majoritatea nu au la fel de mult noroc; ca spectatori, ne lăsăm imaginaţia să sară de la o tragedie la alta. În mod esenţial, Carly May şi cu mine am încetat să existăm din clipa în care pozele noastre au dispărut din ziare; reporterii plecaseră de mult de la uşa mea.

Acum, adevărul e că am un nou secret: sunt Lucy Ledger, autoarea unui thriller, *În inima pădurii,* care a avut parte de vânzări modeste şi care, chiar dacă nu e încă sigur, va fi în curând ecranizat ca un film artistic. Romanul se bazează doar în parte pe o răpire. Viaţa mea a devenit iar complicată.

Mereu mi-au plăcut secretele.

Am predat *Pamela* de Samuel Richardson la cursul meu despre romanul englez. Planul meu este să scap de lucrurile plicticoase cât mai la începutul semestrului şi, pe urmă, să trec la părţile distractive. Mai distractive, vreau să spun; recunosc că asta e ceva relativ, încerc să-mi conving studenţii, care sunt sceptici, că *Pamela* e, de fapt, amuzant. Sigur că e un roman epistolar, un roman compus din scrisori, deşi într-un mod mai degrabă pervers, pentru că majoritatea scrisorilor din roman nu ajung la destinatarii lor. Dar puteţi spune şi că e un roman horror, care se transformă într-o intrigă în vederea căsătoriei. Când încercările total lipsite de subtilitate ale domnului B. de a-şi seduce (sau viola) tânăra (foarte tânără!) servitoare eşuează, el o răpeşte, o instalează într-o altă casă a lui şi o pune sub paza aliatei cu care conspiră, sadica doamnă Jewkes. Faptul că Pamela ajunge, în cele din urmă, să se mărite cu „stăpânul" ei nu prea reuşeşte să contracareze faptul că îşi petrece jumătate din roman întemniţată, străduindu-se să evite încercările lui de a o viola şi leşinând adesea din cauza fricii.

Dar romanul e şi o poveste de dragoste.

Studenţii mei au tendinţa să respingă ca neverosimilă partea cu povestea de dragoste.

Aşa că atunci când Sean McDougal s-a ivit în uşa biroului meu, într-o după-amiază de început de februarie, am presupus că şi el făcea parte din grupul celor nemulţumiţi şi am strâns din dinţi, pregătindu-mă să-i ţin un discurs despre importanţa Pamelei, acestui spectru întunecat, mirosind a fum de ţigară.

El însă m-a luat prin surprindere.

— V-am căutat pe Google. Sean e înalt, palid şi slab, dar, nu ştiu

cum, parcă nu e colţuros. Barba rară contribuie şi ea la acest efect: nu are contururi clare. Oare ar fi un tip bine dacă ar fi mai îngrijit, dacă nu s-ar ascunde? Cred că da. E greu să-mi dau seama. Aveam impresia vagă că-mi aduce aminte de cineva, deşi, oricât mi-am scotocit mintea, nu am putut găsi sursa amintirii.

S-a aşezat mult prea confortabil în faţa biroului meu; zăpada de pe haina grea i se scurgea pe podea; în ochii spălăciţi avea o strălucire slabă, uşor maliţioasă. Părea mulţumit de sine.

La dracu'!

Iniţial, mă gândisem că, dacă îmi iau un pseudonim, asta mi-ar face rost ca prin farmec de o viaţă dublă; mă gândisem că aş putea stabili şi apăra o graniţă puternică între Lois Lonsdale şi Lucy Ledger, că aş putea să mă mişc între ele două aşa cum doream. Dar editoarea mea, Amelia Winter, mi-a scos imediat din minte fantezia asta. Prima dată când m-a întrebat despre povestea din spatele romanului meu, i-am spus, pe un ton foarte încrezător, că nu există niciuna. Totul e o pură invenţie, am zis. Prin fereastra din spatele ei, de la etajul douăzeci şi cinci, turme de zgârie-nori strălucitori se profilau spre cer; încă nu-mi venea să cred ce noroc avusesem. Manuscrisul meu începea să aibă o viaţă proprie.

— De fapt, mi-a zis Amelia, în timp ce frunzărea paginile, pentru noi este important să ştim. Dacă există ceva – orice –, atunci o să iasă la iveală. Are internetul grijă de asta. Dacă ştim înainte de publicare, putem face ca lucrurile să fie în avantajul nostru. Altfel, dacă nu eşti doritoare să comunici cu noi, o să ne fie greu să controlăm daunele produse. Apoi a închis cartea, ca şi cum ar fi găsit ceea ce căuta. E un lucru la care să te gândeşti, a mai spus.

Nu voiam să mă gândesc la asta, dar am făcut-o.

Sean şi-a tras nasul cu putere, iar eu i-am întins cutia cu şerveţele Kleenex. El însă n-a băgat-o în seamă. Pe sub birou, încetez să mai stau picior peste picior şi mă proptesc cu tălpile cizmelor în podea. Este postura mea defensivă, care nu se poate observa dacă sunt vizibilă numai de la talie în sus.

— A, da? Şi aranjez, deşi nu e nevoie, un teanc de foi de pe birou. Minunile tehnologiei moderne, nu-i aşa? Dacă şi Pamela l-ar fi putut căuta pe Google pe domnul B., scandalul cu amanta lui însărcinată ar fi ieşit mult mai repede la iveală şi poate că Pamela n-ar mai fi fost aşa de înţelegătoare cu el. Spun toate acestea pe un ton nepăsător, mai ales că nu consider că ar fi un mod acceptabil de a vorbi despre roman. Încalc una dintre regulile mele: în ficţiune, nu există ce-ar fi fost dacă, nu există universuri alternative în care personajele ar fi putut face altceva decât ceea ce apare scris pe pagină, în care totul ar fi putut fi diferit dacă ar fi avut măcar jumătate din înţelepciunea noastră. De exemplu, nu are sens să insişti că Pamela n-ar fi trebuit să se învoiască să se mărite cu domnul B.; Pamela contează numai şi numai pentru că asta este întru totul ceea ce face mereu, ceea ce a făcut mereu, ceea ce trebuie mereu să facă. Altfel, nu ar exista un roman. Nu *Pamela.*

— Nu am ajuns încă la partea aceea a cărţii, spune Sean, fără pic de amuzament în glas. Nu vreţi să ştiţi ce am găsit? Pe internet?

Ştiu prea bine ce a găsit. În cele din urmă, când m-am destăinuit Ameliei, bănuiam că nu făceam decât să-i confirm ceea ce descoperise deja; după câte se părea, nu avusese nevoie de calităţi de Sherlock Holmes ca să facă legătura dintre Lucy Ledger şi Lois Lonsdale. Sean îşi ţinea pe birou mâinile reci şi asprite de frig, cu unghiile roase şi nu prea curate. Mi-aş fi dorit să şi le bage în buzunare; îmi făceau greaţă. Sean nu e Sherlock, dar, după cât se pare, tocmai îmi dovedeşte ceea ce spunea Amelia.

Răspund într-un mod echivoc:

— Dacă voiam să ştiu, cred că m-aş fi căutat singură pe Google. Lucru pe care-l şi făcusem, logic. Nu face toată lumea la fel? Ceea ce ştiu e că, probabil, ai fost nevoit să scotoceşti prin nouă pagini pline de cântăreţe necunoscute cu acelaşi nume ca al meu, de date de recensământ şi de înregistrări ale morţilor, să treci de o persoană care încă mai are un cont pe Myspace şi de proprietara unui centru de îngrijire pe timp de zi pentru câini, ca să nu mai vorbesc şi de

profilul meu universitar şi de cursurile pe care le ţin, până să dai, în cele din urmă, de un site pe care se aflau liste seci cu răpiri de copii grupate pe decenii. Răpirea mea se află printre multe altele de la mijlocul anilor 1990. Iar acum nu mai ai decât să scotoceşti pe încă patru pagini ca să descoperi că Lois Lonsdale e una şi aceeaşi persoană cu Lucy Ledger; şi de aici nu mai e decât un pas virtual mititel spre restul poveştii.

Îi zâmbesc lui Sean într-un mod pe care mi-l doresc atât profesoral, cât şi câştigător, în speranţa că o să-l fac să se îndepărteze de calea neplăcută pe care o fi decis să o ia. Încă mai e vreme să se întoarcă, mai e vreme să se gândească mai bine la ce şi-o fi pus în cap să facă. Intriga lui încă mai poate suferi schimbări, spre deosebire de a Pamelei.

Dar nu am cum să-l câştig de partea mea. Îmi amintesc că a scris un prim eseu absolut îngrozitor. Oare i-am dat un F sau un D? Probabil un F. Mă străduiesc să fac în aşa fel încât nimeni să nu mă creadă slabă la minte, una pe care o poţi prosti uşor. Îmi deschid catalogul. Da, un F. Cu atât mai rău.

— După ce ne-aţi vorbit despre Pamela şi despre faptul că l-a luat totuşi de bărbat pe dl B., după tot ce i-a făcut, mi s-a părut pur şi simplu că era ceva straniu în felul în care aţi vorbit despre asta.

Are un glas ciudat de lipsit de inflexiuni. Începe să mi se pară înfiorător. Să mă neliniştească.

— Uneori mi se întâmplă lucruri din astea. Simt anumite lucruri în legătură cu oamenii. Aşa că v-am căutat. Vreţi să ghiciţi ce am aflat?

— Pot doar să-mi închipui, îi răspund sec. Presupun că nu te referi la faptul că am ieşit pe locul al treilea la concursul naţional de ortografie.

În cea mai mare parte, până acum am reuşit să o ţin pe Lucy Ledger departe de viaţa pe care o ducea Lois Lonsdale. Din fotografia ei de autor, Lucy priveşte înceţoşat cu ochi machiaţi şi plini de un farmec oarecum neliniştit. Poartă o jachetă de piele şi

cercei care sar în ochi. De pe site-ul facultăţii, Lois Lonsdale se uită cu o privire serioasă prin părul care-i încadrează chipul, pus în evidenţă de un guler scrobit care se potriveşte cu costumul mult prea sobru. N-ai observa nicio asemănare dacă nu ai căuta-o cu dinadinsul. Nu-mi dădusem în vileag numele adevărat când a fost publicată cartea, deşi câţiva recenzenţi mai perspicace se prinseseră despre cine era vorba. Părinţii mei primiseră câteva telefoane de la persoane interesate să readucă la viaţă vechea poveste, iar dezaprobarea pe care o manifestau Miranda şi Stephen faţă de aventurile mele literare au adâncit uşoara răceală dintre noi. La angajare, i-am vorbit şefului meu de catedră despre carte, dar fără să intru în amănunte referitoare la rădăcinile ei în viaţa mea; după câte se părea, el considera destul de scandalos însuşi faptul că scrisesem un roman popular, aşa că s-a învoit cu mare bucurie să ţină totul sub preş, atâta cât era posibil. Lucrul s-a dovedit mai uşor decât aş fi crezut: cele două lumi ale mele nu se prea intersectau. La niciuna dintre lecturile pe care le făcusem nu întâlnisem niciun chip cunoscut. Încercam să-mi fac publicitate numai prin intermediul mijloacelor de comunicare la distanţă; devenisem adepta interviului prin e-mail, a discuţiilor telefonice.

Sean McDougal e prima ameninţare reală cu care sunt nevoită să mă confrunt.

El scotoceşte câteva clipe prin rucsac, după care scoate o carte ferfeniţită. E umflată, murdară, ca şi cum ar fi fost salvată de la înec – sau mai degrabă scăpată într-o cadă.

— Am găsit-o la mâna a doua pe Amazon, explică Sean. A fost gratis, m-a costat doar transportul.

E *În inima pădurii.*

Gândul că studentul ăsta cam jegos, fără maniere, îşi bagă nasul în viaţa mea – ba chiar în textele mele – mă face să îngheţ. Totuşi, fără îndoială că nu-i cu adevărat un dezastru. Mintea îmi lucrează cu rapiditate, încerc să mă prind cum ar putea tânărul ăsta atât de respingător să-şi folosească descoperirea ca să-mi facă rău.

Şi pur şi simplu nu-mi pot da seama.
Cred că pentru o autoare de ficţiune, asta e un eşec.

Chloe

Eram făcută pentru scenă. Aşa mi-a spus Zed (aşa se recomandase el, pronunţându-şi numele aşa cum îl pronunţă englezii pe Z; n-am aflat care îi era numele adevărat decât după ce s-a terminat totul), iar eu mi-am dat seama pe dată că aşa şi era. Cu toate acestea, am ajuns să joc doar în filme. Mi s-a spus că faţa mea e mai potrivită pentru ecran. Pentru scenă, e nevoie de un chip expresiv. Ochi mari, gură mare şi expresivă, pometi proeminenţi, un nas bine definit, poate chiar evidenţiat din cale afară. Într-un fel, mi-a spus agentul meu, eşti prea drăguţă. Nu voia să-mi facă un compliment. Nici măcar nu a spus *frumoasă.* Foloseşte doar afurisitul ăla de *drăguţă.* Şi *drăguţă* acesta nenorocit este perfect pentru anumite tipuri de roluri, în anumite tipuri de filme.

Ceea ce trebuie să înţelegi despre personajul tău, mi-a spus odată un regizor, este că e frumoasă, dar habar nu are cât de frumoasă. De asta se îndrăgostesc toţi de ea. Datorită inocenţei care îi susţine frumuseţea.

Te referi la prostie? am întrebat, râzând. El nu şi-a dat seama ce voiam să spun şi a început să-mi explice din nou totul de la capăt, ca şi cum n-aş fi auzit toate astea încă de pe vremea când eram în liceu. *E foarte frumoasă, dar parcă nici nu şi-ar da seama de asta!* Spun oamenii, admirativ, despre unele fete.

Numai aşa poţi să ierţi o fată pentru că e frumoasă: dacă e o idioată sau o mincinoasă.

E imposibil să creşti în această lume fără să te uiţi în oglindă şi să vezi cât de mult semeni (sau nu) cu fetele care apar în reviste sau la televizor. Şi chiar dacă nu reuşeşti să-ţi dai seama singură – pentru că eşti înfiorător de modestă sau din cine ştie ce alt motiv – vor avea

grijă oamenii să-ţi spună, la fel cum îţi vor spune şi dacă eşti urâtă, sau grasă, sau ridicolă. Nu vreau să spun ca oamenii îţi vor zice asta în faţă (deşi unii o fac, mai devreme sau mai târziu), dar sigur au ei căi de a o face. Îţi poţi da seama din felul cum se uită la tine, din felul cum interacţionează fizic.

Cu excepţia cazurilor, aşa cum am zis, în care fie eşti bâtă de proastă, fie dusă pe arătură cu totul. Sunt sigură că aşa se întâmplă de multe ori.

Nu e o problemă de vanitate, i-am răspuns acelui regizor, ştiind deja că e un război pierdut. Vorbesc doar despre faptul că lucrurilor trebuie să li se spună pe nume.

El considera că îmi interpretez eroina ca şi cum ar fi prea conştientă de propria persoană. Oamenii n-or s-o mai placă, mi-a zis.

Uneori, am impresia că suntem o ţară de ipocriţi. Şi eu sunt una dintre ei: până la urmă, am jucat aşa cum mi-a cerut. Şi, în loc să mai fie o fiinţă în carne şi oase, personajul meu a devenit un fel de fantasmă masculină dulceagă.

Şi tot n-am devenit celebră.

Stau la o fereastră scăldată în soare, cu ceaiul în mână; sunt tot în halat şi am hotărât să citesc scenariul cu care m-a tot bătut la cap Martin. Mi-a spus că e bun, mi-a zis că o să fiu încântată, dar nu-l cred. Entuziasmul îi dă emoţii. Ştiu că nu mai are pentru mine aceleaşi speranţe ca înainte şi sunt un pic speriată, pentru că mi-am dat seama ce consideră el că ar fi „un rol tare" pentru mine în ultima vreme – poate o mamă nesuferită într-o comedie pentru adolescenţi sau o nevastă nesigură şi dependentă de cumpărături într-o comedie romantică despre alte personaje. Caricaturi. Mai am puţin şi fac treizeci de ani. În termeni actoriceşti, cum n-am reuşit să devin Nicole Kidman sau Julia Roberts, pentru asta sunt potrivită: pentru caricaturi.

Scenariul începe cu o înfruntare cu şanse egale între poliţie şi un

pistolar însingurat care şi-a ridicat o casă în pădure. Două puştoaice drăguţe, pubere, fac un puzzle în sufrageria unei cabane rustice, aruncându-şi, din când în când, ochii, neliniştite, spre ferestre. Pe verandă stă un bărbat, cu arma în mână, uitându-se liniştit spre pădure. Casa este încercuită. Poliţia se apropie, dar bărbatul ignoră ordinele strigate repetat printr-un megafon, nu face nicio mişcare, nu iese cu mâinile sus. Fetele sunt paralizate de spaimă. Sunt curate şi îngrijite, dar sunt îmbrăcate ciudat: poartă nişte rochii de bumbac negre, simple şi părul lung le e lăsat liber pe spate, oarecum demodat. Ai zice că au o legătură vagă cu vreo sectă.

Apare o mişcare bruscă – pe care mai degrabă o auzim decât o vedem – când poliţiştii se duc în spatele casei. Bărbatul ridică arma.

Citesc zece pagini, după care mă ridic, mă duc în bucătărie şi las ceaiul, turnându-mi în schimb un bloody Mary. De fapt, aş vrea ceva mai tare, dar, tehnic vorbind, e încă dimineaţă, aşa că fac un compromis. După aceea mă întorc şi recitesc scena de început. Trebuie să mă asigur că nu mi-am pierdut minţile.

Martin nu e la birou şi nici la mobil nu răspunde. Îi las cinci mesaje. Trebuie să ştiu dacă nu cumva e o glumă. Nu cred că ar avea cum să fie; dar, în acelaşi timp, nu văd cum ar putea fi altceva. Sunt câteva diferenţe: când s-a întâmplat, eram sus, nu în sufragerie. Nu făceam niciun puzzle, ci luam decizii legate de costumele pe care urma să le purtăm în piesa la care lucram. Dar veşmintele. Cabana. Omul în jilţul Adirondack. *Nenorocita mea de poveste.*

Îmi ia ceva mai multă vreme decât ar fi cazul până să-mi dau seama că eu n-o s-o joc pe una dintre fetele răpite. Nu, eu o să fiu poliţista care se implică prea mult în caz, contribuie la descoperirea urmelor fetelor, devine obsedată de răpitor, e nevoită să se confrunte cu adevăruri tulburătoare din trecutul ei, bla bla bla. Acesta ar fi rolul meu. Totuşi, deşi ar trebui să mi se pară liniştitor faptul că habar n-am cine dracu' o fi femeia asta şi nu pot să-mi închipui decât că e invenţie pură, ca şi puzzle-ul, faptul acesta mă

enervează. Povestea îmi este atât de cunoscută, că discrepanţele mă calcă pe nervi.

Începutul e sfârşitul. Restul scenariului povesteşte tot ce s-a întâmplat până s-a ajuns în acest punct. Tot, începând cu momentul în care prima fată s-a urcat în maşina bărbatului, împletind adevărul cu câteva minciuni.

E povestea mea. Povestea pe care Lois mi-a furat-o. (Sigur e Lois; cine altcineva ar putea fi?) Nu ne-am oprit niciodată la moteluri, bărbatul acela şi cu mine. Am dormit în maşină. Am aţipit tot timpul, într-un mod plăcut, plin de lenevie. El dormea iepureşte în parcările goale, pe drumuri înfundate sau prin părculeţe. Prima dată când am făcut asta, mi-a trecut o frânghie grosolană prin găicile pantalonilor şi şi-a legat-o de încheietură; dacă mă mişcăm, mi-a spus cât se putea de serios, avea să se trezească. Nu spusese asta ca pe o ameninţare, deşi cred că asta era, într-o oarecare măsură. Aflasem deja că are o armă în torpedou. În Nebraska, toată lumea avea armă, dar asta era diferită; era un pistol mic. Un pistol ca la televizor, m-am gândit. Până atunci, eu nu văzusem decât puşti de vânătoare.

Nu ştii niciodată cu cine poţi să te întâlneşti, ce lucruri bizare pot face oamenii, îmi zisese el când am văzut arma, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună clar că pistolul nu era pentru mine, ci pentru străinii turbulenţi cu care ne-am fi putut întâlni pe drum. Părea că-şi cere scuze, era oarecum stânjenit.

Nu ne-am întâlnit însă cu nimeni. Probabil că oamenii ne credeau tată şi fiică, dacă ne acordau vreun pic de atenţie, deşi el era cam prea tânăr ca să aibă o fată de doisprezece ani. Unul dintre lucrurile care mi se păruseră izbitoare în timpul acelei călătorii era că oamenii, în majoritatea lor, păreau îngrozitor de ocupaţi. Aveau problemele lor de rezolvat. Eu eram obişnuită cu băgăcioşii tipici pentru un orăşel ca Arrow şi mă fascina să văd că, pe drum, puteam să străbatem ca nişte fantome oraş după oraş, fără să ne dea cineva

câtuşi de puţină atenţie.

Chiar dacă mă bucuram că plec din Nebraska, nu eram prea nerăbdătoare să ajung în niciun loc anume. Îmi plăcea să văd lumea defilând de la fereastra lăsată a maşinii, fermele care se amestecau una cu alta în orăşelele prăfuite, cu peruca mea urâtă de păpuşă Barbie răvăşită de vânt. Într-un fel, îmi amintesc călătoria aceea ca pe o perindare de mirosuri: balegi de vaci, ferme de pui, fast fooduri, grătare pe cărbuni, iarbă proaspăt cosită, gogoşerii. La un moment dat, am rămas blocaţi într-un orăşel unde avea loc o paradă, habar n-am din ce motiv, şi cum nu puteam să mai trecem, ne-am dat jos din maşină şi ne-am amestecat printre privitori, ca şi cum am fi fost de-acolo. Încă îmi amintesc aromele amestecate de vată de zahăr, sendvişuri cu cârnăciori şi gogoşi prăjite în ulei datorită cărora aproape puteai să mănânci aerul, chiar dacă ai fi regretat pe urmă.

În timp ce ne îndreptam din nou spre maşină, el îmi cumpărase vată de zahăr, iar eu îmi înfăşurasem fâşiile lungi şi dulci pe limbă cale de mulţi kilometri, bucuroasă că nu eram prinţesa cea blondă a lactatelor care străbătuse oraşul într-o decapotabilă albă, care îşi fluturase părul şi le făcuse cu mâna celor din mulţime, ca dintr-o înotătoare inutilă. Zâmbetul încremenit de pe chipul ei ar fi putut fi al meu. Slavă Domnului, mi-am zis, când ne-am întors pe şosea.

Ai fi putut să ţipi, mi-au zis oamenii mai târziu. Ai fi putut să fugi, ai fi putut să ceri ajutor. După cum s-ar părea, ţi-a dat o mulţime de şanse.

Lois Lonsdale e singura persoană din lume, în afară de mine, care cunoaşte povestea asta.

Lois

— L-ai avut vreodată pe Sean McDougal la vreun curs? o întreb pe Kate LeBlanc.

Ştiu că i-a fost student; m-am uitat la situaţia lui; a făcut un curs cu ea, semestrul trecut. Kate se ocupă de perioadele timpurii americane, iar acum îmi trece prin minte că e ceva convenabil de puritan în felul cum îi coboară ridurile de la baza nasului către colţurile gurii mici, făcând-o să pară încruntată chiar şi când e relaxată. Mă întreb dacă nu cumva fac o greşeală. Regula mea e să nu cer ajutor. Kate şi cu mine stăm într-un colţ, la o cafenea din centrul oraşului, cât mai departe de uşa care se tot deschide şi lasă crivăţul iernii înăuntru. E o cafenea destul de confortabilă şi nici cafeaua nu-i rea. E cât se poate de cosmopolită pentru oraşul acesta. Operele de artă create de artişti locali şi expuse pe pereţi au preţuri mult prea mari pentru valoarea lor şi nu dispar niciodată de acolo.

— Da, o dată. Semestrul trecut.

Kate bea ceai; a renunţat de curând la cafea, cum se grăbeşte să-mi explice. Gesturi arbitrare de autonegare, ca acesta, mă neliniştesc, ca şi următoarele ei cuvinte.

— De ce? Ai vreo problemă cu el?

Dacă ar fi spus: „Îţi face probleme", ar fi fost în regulă. Dar întrebarea ei, în mod conştient sau nu, îmi atribuie mie problema.

Continuu, pentru că trebuie să aflu: Sean m-a ales pe mine – căci aşa simt şi e clar că el aşa vrea ca eu să cred – sau pur şi simplu aşa se poartă el de felul lui?

— Doar un sentiment ciudat în ceea ce-l priveşte, răspund, făcând să pară o remarcă absolut neutră. Problema, vreau să arăt, este cu totul şi cu totul a lui; nu sunt eu ciudata în situaţia asta. Nu sunt nici genul acela de paranoic care vede ciudăţenii peste tot, care transformă întâmplările banale în drame personale.

— Pe bune!

Katie face ochii mari. Cerceii lungi, cu mărgele, i se clatină şi aruncă scântei, ca pentru a-i sublinia surprinderea. Straniu. E un puşti deştept. Sigur, e tăcut, dar n-aş fi zis că e un ciudat.

— Ce face, de fapt? Dacă nu te deranjează că întreb?

Deştept? Interesant.

— Păi, nu face mare lucru în clasă. Doar că simt că nu-şi ia ochii de la mine; e cam enervant. Vine deseori la mine la birou. Ciudat de des.

— Aşa e, e mare fan al consultaţiilor la birou, zice Kate. Probabil pentru că e aşa de timid şi nu vorbeşte în clasă, aşa mi s-a părut. Se simte mult mai bine la discuţii faţă în faţă doar cu profesorul. *Fapt pe care un bun profesor l-ar înţelege şi chiar l-ar încuraja,* asta nu o spune cu glas tare; fraza pluteşte însă în aer.

De ce refuză fie şi să ia în calcul posibilitatea ca eu să am dreptate? E cumva vreo miză pentru ea? În momentul acesta îmi dau seama că ar trebui să mă opresc; ar trebui să schimb subiectul, să vorbesc despre vacanţa de primăvară sau despre cumpărăturile pe care le poţi face la magazinele din oraş. Dar n-o fac. Studentul deştept şi timid pe care îl descrie ea nu e Sean pe care îl cunosc eu, iar presimţirile mele devin tot mai puternice.

— Da, dar e ceva prea *personal* în asta, dacă înţelegi ce vreau să spun. De asta am zis că e ciudat. Pare mult prea interesat de viaţa mea, în loc să se intereseze de felul în care abordez literatura secolului al XVIII-lea. Tu ai simţit vreodată aşa ceva?

O clipă, pe chipul lui Katie apare o expresie asemănătoare cu repulsia, după care mă întrerupe dând autoritar din mână.

— Ei, Lois! în locul tău, nu m-aş gândi deloc la asta. Nu uita că e un puşti foarte stângaci din punct de vedere social; nu prea cred că poate să controleze semnalele pe care pare să le transmită. Nu cred că vrei să tragi prea repede concluziile ori să dai prea multă însemnătate primelor impresii. Eşti o profesoară nouă, iar aceasta e o şcoală mică. E normal ca studenţii să fie curioşi în ceea ce te priveşte. Şi nu ştiu mereu unde sunt graniţele. Dar n-aş lua curiozitatea drept obsesie.

Eu n-am spus deloc *obsesie;* e termenul folosit de ea şi e ostil. În ochii ei văd, scandalizată, ceea ce vrea să spună cu adevărat: *Evident că îţi închipui că tinerii sunt obsedaţi de tine doar pentru că eşti frumoasă. Iar ceea ce e şi mai rău, eşti atât de vanitoasă, încât vrei să mă obligi şi pe*

mine să recunosc asta. Te aştepţi să-ţi spun: Ei, Lois, trebuie să ştii că băieţii o să fie mereu aşa cu tine. Te-ai gândit să-ţi strângi părul în coc, să te îmbraci mai şters? Eşti genul acela de persoană bolnavă, egotistă, care aleargă mereu după laude…

Îmi pun ambele mâini pe cana de cafea, încercând să mi le încălzesc, deşi lichidul se răceşte cu repeziciune. Kate se înşală. Nu-mi pasă de complimente, nu din partea studenţilor ei şi, cu siguranţă, nu din partea ei. Ceea ce vreau eu sunt informaţii, fie şi dintre cele mai vagi: vreau să ştiu dacă bănuielile mele sunt justificate şi dacă ar trebui să mă îngrijorez. Dar, din liniile severe care i-au apărut în jurul gurii şi din felul nerăbdător în care bate din picioare, pot să-mi dau seama că n-o să-mi fie de ajutor; mai mult decât atât, am făcut-o să se întoarcă împotriva mea. Într-un departament aşa de mic, chiar nu-ţi poţi permite să ai duşmani. Dintr-odată, gândul îmi zboară la mama. De ce nu mă plac copiii? am întrebat-o odată, după cine ştie ce eveniment social din şcoala primară, în care probabil fusesem respinsă. Ei, poate că sunt geloşi, îmi dăduse ea un răspuns vag, în timp ce tăia un trandafir ofilit dintr-un tufiş, fără să mă convingă însă că îmi înţelegea universul atât de bine, încât să facă o asemenea declaraţie. Mai târziu, i-am pus aceeaşi întrebare şi unuia dintre terapeuţii mei, iar atunci chiar voiam să mi se dea un răspuns. Tu ce crezi? a zis ea, în felul în care mă ajuta de obicei, înclinându-şi capul întrebător.

Îmi termin cafeaua şi schimb subiectul: vorbesc despre faptul că s-a anunţat ninsoare pentru sfârşitul de săptămână, după care ne lansăm într-o discuţie însufleţită despre vreme. La urma urmelor, am aflat ceea ce voiam să ştiu: Sean se poartă aşa numai cu mine; pur şi simplu, acesta nu e felul lui de a fi. E personal şi vrea ceva.

Acea parte a minţii mele care nu e angajată în mod activ în conversaţii despre vreme se aruncă agitată într-un vechi joc, e pe vremea când mă pasiona ortografia. În ultima vreme, mi s-a întâmplat ceva mai des asta. *Kate*, mă gândesc. Cuvinte cu k: *kaleidoscop, keratină, kamikaze. Krypton, kuşer, kilt.* Sunt mai puţine

decât aş fi crezut. Cuvintele cu k sunt aspre şi colţuroase. I se potrivesc, mă gândesc, în timp ce i le înfăşor la gât, le leg de ea ca pe nişte mici ancore. O împodobesc pe Kate cu vorbe începând cu k. Asta mă linişteşte.

Da, locul al treilea la concursul naţional de ortografie, aşa cum i-am zis lui Sean; acesta e un secret care nu merită păstrat. A fost înainte ca tuturor să înceapă să le pese de asta: înainte de filmele cu concursuri de ortografie, de transmisiunile televizate, înainte ca filmele cu întreceri la ortografie să devină ceva şic şi excentric, cum s-a întâmplat spre sfârşitul anilor 2000. Când aveam 10 ani, am văzut un articol la secţiunea pentru copii a unui ziar local, despre un băiat care câştigase un concurs de ortografie în regiune. Intrigată, am citit cu atenţie lista cuvintelor pe care el le silabisise corect şi câştigase: galanterie, parcimonios, incompetent, infailibil, anemonă, rizibil, psoriazis. Pe cele mai multe le ştiam; erau cuvinte pe care le întâlneai în cărţi, spre deosebire de cuvintele pe care oamenii le foloseau în mod obişnuit în conversaţii. Pe jumătate din ele n-aş fi putut să le pronunţ, dar le-am recunoscut. Celelalte, cele care nu-mi erau familiare, s-au imprimat pe dată în mintea mea. Am simţit că aşa se întâmplă.

Şi eu aş putea să fac asta, mi-am spus. Şi m-am cufundat de îndată într-o visare fantasmatică a victoriei. Pe atunci eram convinsă că fusesem destinată unor fapte măreţe: mi se părea nedrept că viaţa mea de elevă în clasa a cincea îmi scotea în cale atât de puţine ocazii ca să demonstrez acest lucru. Prin urmare, concursurile de ortografie aveau să marcheze un început.

Am început să scot liste de cuvinte din dicţionare, făcându-mi teste cu ele. M-am bucurat de ajutorul părinţilor, cărora pasiunea mea li se părea ciudată, dar inofensivă, şi de al unei profesoare de engleză aflate în căutarea unei glorii deşarte. Am participat la un concurs regional de ortografie şi m-am calificat pentru rundele finale; eram printre cei mai tineri concurenţi. N-am câştigat anul acela, dar victoria a fost a mea în anul următor. Pe la 12 ani, mă

calificasem pentru concursul naţional de ortografie care se ţinea la Washington D.C.

În cele din urmă, m-am retras din circuitul concursurilor de ortografie. Pe de o parte, pentru că după vara aceea petrecută în Adirondacks împreună cu Chloe, publicitatea nu mi se mai părea deloc atrăgătoare; nu mă mai amuza deloc să-mi văd fotografia în ziare.

Însă cuvintele au rămas pentru totdeauna în mintea mea.

Pe când ieşeam din cafenea şi-mi croiam cu greu drum pe strada înzăpezită, am trecut la litera L.

Lăscaie. Lăcrimos. Lugubru.

Chiar şi mie, copilăria mea mi se pare a fi fost picturală. Hanul din New England, construit haotic, caii, şemineele care duduiau şi brazii de Crăciun înalţi de aproape cinci metri – nu, farmecul acesta nu poate fi negat. Dar şi satele devastate de războaie care sunt prezentate la ştiri, în care copii subnutriţi, în zdrenţe, se joacă printre ruinele bombardate, ale unor clădiri vechi de piatră, şi ele pot fi pitoreşti. Asta nu înseamnă că ai vrea să trăieşti acolo. Asta nu înseamnă că vreau să exagerez problemele pe care le-am avut în copilărie; ceea ce vreau să spun e că poţi fi înfiorător de nefericit în locuri pe care alţii le-ar putea admira dacă le-ar vedea într-o carte poştală.

Părinţii mei se ocupau de administrarea unui han. Casa aparţinea de multe generaţii familiei mamei mele. În centrul ei, se afla un conac colonial de formă mai degrabă pătrată, flancat de aripi lungi, care fuseseră adăugate ulterior. O altă construcţie ridicată mai târziu se târa pe lângă el ca un tentacul în plus, ducând spre ceea ce mama încă mai numeşte grădina bucătăriei. Acolo îşi petrecuse ea primii ani din viaţă – în dependinţele estetic-dubioase din spate, imposibil de văzut dinspre drum şi deci neputând să strice măreţia ori simetria liniilor casei. Nu era partea cea mai frumoasă a conacului, dar era cea mai practică; deoarece camerele mici, cu

tavane joase erau mai uşor de încălzit şi nici nu făceau ca mobilele moderne pe care le cumpărase bunica mea să pară prea mici sau demne de dispreţ. Pe atunci, restul casei era închis; nu era folosit, nu era încălzit. Mama povestea însă că, în copilărie, găsise pasaje care duceau către coridoarele lungi, interzise, către încăperile cu mobile învelite în cearşafuri, şi se juca acolo, aşa cum, fără îndoială, făcuseră copiii de două sute de ani încoace.

Pe urmă, bunicul meu începuse să facă bani. Mulţi bani. Reuşise să ajungă în vârful industriei asigurărilor din Hartford, care era atunci pe val. Şi datorită acestui fapt, spune mama, în casă mişunau lucrători angajaţi să-i redea statutul iniţial, până când, în cele din urmă, tot conacul fusese deschis, cu ferestrele strălucind în soare. Familia s-a instalat în casa mare, printre mobilele graţioase şi candelabrele dintr-o altă epocă.

Mama a moştenit casa, dar nu şi bani suficienţi ca s-o întreţină; restaurarea tocase deja o mare parte din averea bunicului, iar obiceiurile lui tot mai extravagante nu fuseseră deloc de ajutor. (Se vorbea, din ce ştie mama, despre partide secrete de cărţi, despre curse de cai, despre amante costisitoare în oraş.) Ea fusese crescută cu ideea că avea să facă o căsătorie destul de convenabilă, încât să poată acoperi nevoile casei – fapt ce sună incredibil de victorian, ştiu bine. Urmase colegiul Mount Holyoke[1]; era talentată; fusese crescută pentru mai mult decât doar să vâneze un soţ. Însă familia ei era importantă în societatea din partea locului; se încuscreau cu alte familii înstărite; ea avusese întâlniri cu băieţi care erau destinaţi să devină bancheri, chirurgi sau magnaţi ai asigurărilor. Avea haine scumpe, blănuri şi maşini şi mergea în călătorii la oraş. Cai, tenis.

Miranda Sheridan nu se căsătorise însă cu cineva care aparţinea acelei lumi. Se căsătorise cu tatăl meu, care avea ambiţii măreţe, dar nedesluşite, şi nicio lescaie. Stephen Lonsdale era pictor, la fel ca ea,

[1] Colegiu de arte liberale pentru femei, aflat în South Hadley, statul Massachussets, SUA (n.tr.).

cel puţin aşa credea el pe atunci. Renunţase însă la pictură la puţină vreme după căsătorie; pe de altă parte, mama încă se mai închide în studioul ei, deşi îşi expune sau îşi vinde foarte rar lucrările. Pânzele ei mari, cu subiecte abstracte, dau zonelor de living ale hanului o atmosferă la fel de stilată precum cea a unui muzeu, dar tata insistă că sunt prea copleşitoare pentru camerele de oaspeţi. Dacă e s-o cred pe mama, Stephen a fost sedus de strălucirea vieţii familiei Sheridan, dar, în acelaşi timp, o şi dispreţuia, sentiment pe care nu reuşea să-l ascundă de bunicul meu, care, după toate aparenţele, încărunţise şi devenise de o respectabilitate rigidă.

După moartea bunicului meu, părinţii mei, lefteri şi uneori cam boemi, şi-au dat seama că, de fapt, casa trebuia să-şi câştige singură cele necesare. Ceea ce încă face, în mod admirabil. Ei s-au retras (cu mine cu tot, în cele din urmă) într-una din aripile sale şi au transformat restul într-un frumos han tipic pentru New England, prezentat ulterior într-o mulţime de reviste de călătorie, în fotografii glossy, ilustrând grandoarea vieţii provinciale, ce nu avea nimic de-a face cu o casă.

Ce loc minunat unde să creşti! Am pierdut de mult numărul celor care mi-au spus asta. Dar închipuiţi-vă: casa era mereu plină de oameni, iar părinţii mei, ocupaţi neîncetat cu oaspeţii. Dinspre aceştia, nevoile şi dorinţele se scurgeau şuvoi, iar datoria părinţilor mei era să le satisfacă. În timpul zilei, nu-i prea vedeam nici pe mama, nici pe tata; în general, ne întâlneam la cină, dar chiar dacă luam masa de seară târziu, sperând că majoritatea oaspeţilor se pregăteau pentru noapte, era ceva obişnuit să fim întrerupţi de clopoţelul care făcea legătura dintre locuinţa noastră modestă şi restul casei. Părinţii mei oftau, schimbând priviri peste masă şi hotărând tacit care dintre ei avea să se ducă – sau cine băuse mai puţin.

În weekenduri, stăteam acasă cât mai puţin. Atunci, numărul oaspeţilor parcă atingea cotele cele mai înalte: leneveau după micul dejun, răsfoiau cărţile de pe rafturi, citeau ziarele pe verandă.

Plăteau bine pentru aceste privilegii şi, în teorie, nu le purtam pică; eram foarte conştientă că traiul nostru depindea de turiştii aceştia bine înţoliţi şi cu maniere, în general, plăcute. Cu toate acestea, mi-era imposibil să nu mă simt dezrădăcinată. Tehnic, aripa ocupată de familia mea era separată de han. Însă, uneori, oaspeţii ajungeau din greşeală în bucătăria noastră, care se învecina cu bucătăria principală, în care mama pregătea în fiecare dimineaţă un mic dejun elegant; din când în când, exploratorii mai îndrăzneţi se aventurau departe şi se trezeau în salonaşul nostru, dacă vreunul dintre noi uita să încuie uşa. O verandă mică, aflată în spate, un element arhitectural care fusese adăugat după ce se terminase construcţia, ar fi trebuit să ne aparţină în exclusivitate. Oaspeţii aveau la dispoziţie veranda mare şi frumoasă care se întindea pe toată lungimea casei, precum şi curtea din spate; uneori însă, uitând de asta sau aflaţi în căutare de singurătate, găseau calea spre veranda noastră. Iar când dădea cineva peste mine, se simţea stânjeneala – ca şi cum ar fi dat peste un mop sau peste un maldăr de cearşafuri murdare în mijlocul coridorului; peste ceva care ar fi trebuit să rămână ascuns privirilor. Din perspectiva oaspeţilor, părinţii mei erau preparatori de clătite delicioase cu crab şi brânză de capră, precum şi ţesători ai unor poveşti delicate, aflaţi acolo ca să le îndeplinească orice capricii. Eu eram un element de recuzită, frumos îmbrăcată şi din cale afară de bine educată. Cel puţin asta era convingerea mea şi mi-o hrăneam cu tot soiul de cărţi care îmi confirmau bănuielile copilăreşti că sunt singură şi neînţeleasă.

Cel mai groază mi-era de oaspeţii care veneau cu copiii. Regula generală era ca picii să nu fie primiţi, dar le permiteam copiilor cu vârste peste 10 ani să vină. Ei erau mai predispuşi decât adulţii să hoinărească şi să pătrundă în universul meu, să-şi exprime curiozitatea necenzurată în legătură cu statutul meu. Dacă erau prea plictisiţi – şi uneori erau – îşi căutau pricină de harţă, nădăjduind că o repriză sănătoasă de insulte copilăreşti avea să-i salveze de o vacanţă proastă, în care nu puteau miza decât pe cărţi, pe jocuri de

societate şi pe hoinăreli la ţară. Nu toţi copiii erau nişte monştri; din când în când, chiar mă împrieteneam cu câte o fetiţă mai singuratică. Totuşi, în cea mai mare parte a timpului cultivam o conştiinţă din ce în ce mai mare a faptului că nu eram bine-venită în propria casă. Speranţa părinţilor mei era că profiturile lor aveau să ia avânt şi, astfel, o să-şi poată permite să plătească administratori, iar ei să-şi ia mâna de pe han, însă nu reuşiseră să angajeze mai mult de două cameriste şi un grădinar. Ca şi părinţii mei – sau cel puţin la fel ca mama – tânjeam după ziua când aveam să ne reintrăm în drepturi, ca stăpâni ai conacului. Pe vremea când m-am urcat în maşina acelui bărbat, începusem să-mi dau seama că acest viitor trandafiriu era mai degrabă o fantasmă, nu un plan solid de afaceri.

Dacă aş fi observat că începuse ploaia, probabil că, în ziua aceea, aş fi rămas la bibliotecă; noi locuiam la marginea oraşului şi aveam mult de mers pe jos până acasă. Dar s-a întâmplat ca o maşină gri să oprească lângă mine imediat ce am coborât treptele de piatră ale bibliotecii, păşind în burniţa deasă. Am observat că avea număr de New York, dar asta nu m-a mirat deloc; sunt destul de multe maşini din acestea în Connecticut. Îmi amintesc însă că am simţit o uşoară nelinişte când şoferul a lăsat geamul în jos. Cred, mai degrabă, că era vorba doar de timiditate; mă speria însăşi ideea de a sta de vorbă cu străinii, nu că acest străin era neapărat înspăimântător. Ba dimpotrivă chiar: bărbatul arăta bine, era îmbrăcat frumos. Era mai tânăr decât tata, deşi n-aş fi putut spune cu cât; era genul acela de om care reuşeşte să pară în acelaşi timp şi bătrân, şi tânăr. Când m-am apropiat de maşină, fata care stătea pe scaunul de lângă şofer s-a aplecat ca să se uite la mine – sau poate ca eu s-o pot vedea. Mi-am dat seama de îndată că era tare frumoasă. Avea un păr ciudat, aspru şi de un maro care sclipea în mod uniform, dar al cărui efect era că o făcea să semene cu o păpuşă şi mai mult decât ar fi semănat altfel. Am încercat să nu mă holbez la ea, fascinată; în schimb, ea nu-şi lua ochii de la mine.

— Căutăm şcoala generală, mi-a zis bărbatul, cu voce joasă şi profundă; politicos, dar şi uşor amuzat. Mă întreb, ne-ai putea arăta unde este? Se pare că ne-am tot învârtit în cerc.

— O să fiu într-a şaptea la toamnă, adăugă fata.

— Şi eu, m-am trezit spunând. Oare ce era cu ei, de m-au făcut să mă simt de îndată în largul meu, încât m-au dezarmat cu totul?

— Nu mă pricep deloc să indic drumul, am spus, în chip de scuză, aruncându-mi privirea spre drum şi încercând să vizualizez străzile pe unde trebuiau să o ia. Bun, mergeţi înainte pe strada aceasta. Vedeţi biserica, la capăt?

Şi am ridicat mâna ca să le-o arăt, în timp ce cu cealaltă îmi ţineam rucsacul ca să nu-mi cadă. Ploaia se înteţise; simţeam că părul devine greu şi stropii de apă mi se agăţă de gene, şiroindu-mi apoi pe faţă, ca nişte lacrimi.

— Ascultă, m-a întrerupt bărbatul. O să te faci ciuciulete. De ce nu urci în maşină. Ne arăţi unde e şcoala şi apoi te ducem noi acasă.

— Altfel o să ţi se ude şi cărţile de la bibliotecă, interveni şi fata.

Ştiam că din maşină aş fi putut să le arăt drumul spre şcoală mai uşor decât dacă le-aş fi povestit cum să ajungă acolo. Şi, în plus, eu locuiam destul de aproape de şcoală; n-ar fi trebuit să facă un ocol prea mare ca să mă ducă acasă.

Dacă bărbatul ar fi fost singur, nu m-aş fi urcat. De asta sunt mai mult ca sigură. Ştiam la fel de bine ca orice copil american care a crescut la mijlocul anilor ’90 că era nepotrivit să urci în maşina străinilor. Dar prezenţa fetei mi-a înlăturat îndoielile. Chipul ei absurd de drăgălaş parcă îmi vorbea; mă liniştea. „Aş putea să mă împrietenesc cu fata asta”, m-am trezit spunându-mi în sinea mea.

Am intrat şi m-am aşezat pe bancheta din spate, la mijloc, punându-mi rucsacul ud lângă mine, după care m-am aplecat către scaunele din faţă.

— Bun. Mergeţi înainte, apoi o luaţi la dreapta, am spus.

Preţ de câteva minute, el mi-a urmat întocmai indicaţiile, aşa că n-am bănuit nimic. Dintr-odată, a încetat să mă mai asculte; a luat-o

la stânga, în loc s-o ia la dreapta, şi, fără niciun avertisment, ne-am trezit pe un drum lăturalnic, care ieşea din oraş. Eram atât de uimită, iar el atât de calm, că n-am fost în stare să scot niciun sunet. Partea asta n-am reuşit s-o explic niciodată convingător pentru nimeni. Nu voiam să-i abandonez pe cei doi străini. Aş fi vrut să călătoresc la nesfârşit pe bancheta aceea roasă; voiam să fiu a lor. Simţeam privirea fetei aţintită asupra mea. Mă întrebam dacă bărbatul acela îi era tată, dar mă îndoiam de asta. Dincolo de vârstă era ceva în felul în care vorbeau unul cu altul. N-aş fi putut spune în ce fel anume îşi vorbeau. Voiam să spun ceva, dar cuvintele mi se opreau în gâtlej şi nu ştiu cum, de fiecare dată, era prea târziu ca să mai rostesc ceva relevant. În mod ciudat, nu voiam să fiu nepoliticoasă. Ei păreau atât de siguri pe ei, atât de drăguţi.

O oră şi mai bine, nimeni n-a rostit nicio vorbă; pe urmă, Carly May mi-a dat toate informaţiile despre puţinul pe care se gândea ea că trebuie să-l ştiu. Ne-am oprit o dată ca să pună benzină, iar Carly şi cu mine am rămas în maşină.

— Nu ai nevoie să mergi la baie, nu? m-a întrebat ea; şi, cum „nu" era răspunsul evident, asta am şi zis.

— Ar trebui să te laşi mai în jos, mi-a explicat, alunecând ea însăşi în scaunul din faţă. Cel mai bine e să nu ne vadă nimeni.

Vorbea mai degrabă ca un complice, nu ca victima unei răpiri – dacă asta era, dacă asta eram; *răpită* fusese un cuvânt care mi se învârtise un pic prin minte, însă nu mă prea convinsese. Am făcut ce mi-a spus ea.

— N-are rost să fugim sau ceva asemănător, adăugă ea.

Apoi se răsuci în scaun, fixându-mă cu ochii ei albaştri – mai întunecaţi decât înainte, căci erau luminaţi doar de becurile din benzinărie.

— Eşti speriată?

În maşină mirosea a fast-food şi a oameni care nu făcuseră duş de câteva zile. Mi-era foame şi chiar trebuia să mă duc la toaletă. Logic că eram speriată, dar nu numai atât. De câte ori îmi închipuisem că

o să-mi părăsesc universul, de câte ori ţesusem fantasme complexe, în care evadam, mă transformam? Iar acum, într-o singură clipă de confuzie, leoarcă de ploaie, lumea mea fusese întoarsă cu susul în jos. Aveam sentimente amestecate.

— El ne-a ales, să ştii, a continuat ea. Nu am dat peste tine din întâmplare. Ştie totul despre noi.

Îmi dădeam seama că spusese toate acestea ca să-mi facă plăcere şi, fără îndoială, îmi făcea. Sentimentul că sunt importantă începea să se ridice deasupra fricii; simţeam cum teama face un pas înapoi.

— De ce? am întrebat.

Era o întrebare logică, dar se vedea că ei nu i-a plăcut. S-a întors cu spatele la mine şi a privit în oglinda retrovizoare.

— Vine, mi-a spus, apoi s-a cufundat în tăcere.

— Nu mai avem mult, ne-a anunţat el când a intrat în maşină.

Carly s-a uitat la el, zâmbindu-i larg. Era zâmbetul de paradă a frumuseţii, cum aveam să aflu mai târziu, dar mult mai adevărat. Iar el i-a întors zâmbetul.

Aşa a fost de la început; ei îşi zâmbeau unul altuia pe locurile din faţă, iar eu stăteam în spate, veghind, pe locul doi.

Chloe

— E perfect pentru tine, spuse Martin. E un rol de acţiune, în sensul că joci o poliţistă, foloseşti o armă, chestii de genul ăsta, dar are şi un potenţial dramatic serios. Eşti o poliţistă cu *emoţii.* Maternă, sfâşiată între conflicte, empatică. E cea mai bună alegere. Ţi-ar putea deschide noi uşi.

— Cine l-a scris? întreb pentru a doua oară. Numele de pe scenariu este Adam Gitner, dar nu mă las eu prostită. Repet; De unde a apărut povestea asta afurisită? Răspunde-mi şi pe urmă vorbim.

Suntem în biroul lui Martin, care nu mi-a plăcut niciodată; îmi

aminteşte că sunt o actriţă de serie C şi că mă agăţ de ultima treaptă ca o mâţă care şi-a pierdut echilibrul. Biroul, decorat în tonuri neutre, nu e neapărat ponosit, ci puţin cam prea demodat. Pare aproape degradant, ca şi cum n-ar trebui decât să zgârii un pic furnirul în tonuri de pământiu ca să dai de măruntaiele acestui univers înfiorător. Ne aflăm aici pentru că el n-a vrut să ne întâlnim să bem ceva. Crezi că ar fi ceva înţelept? m-a întrebat, aproape cu blândeţe, dar acum prea nu-mi stă mintea decât la un singur lucru, ca să risc să mă enervez din cauza idioţeniilor lui părinteşti.

— Cine, întreb. A scris. Idioţenia. Asta. De povestire. Nu scenariul. Cine a scris cartea?

Îmi dau seama că îl sperii, că el nu are cum să priceapă urgenţa. O să-mi bat capul cu asta mai târziu.

— Cred că nu-i o persoană al cărei nume să aibă vreo importanţă pentru tine, zice Martin. Pot să-i simt surprinderea din glas. Cred că la scenariu au lucrat mai mulţi. Aşa cum ţi-am spus, se bazează pe un roman care a apărut acum câţiva ani. E un fel de thriller de casă. Mărturisesc că nu l-am citit. Îţi spun din nou, nu-i o persoană de care să fi auzit; mă rog, dacă gusturile tale literare nu-s cumva mai puţin elitiste decât aş fi crezut.

Zâmbeşte. E obişnuit să azvârle linguşelile ca şi cum ar fi biscuiţi pentru căţei. Ştie că îmi place să mi se recunoască inteligenţa.

De obicei, îmi plac linguşelile, ca oricărei alte actriţe disperate, dar azi reacţionez înşfăcând un presse-papier greu de pe biroul lui. Sub luciul strălucitor, se zvârcolesc culorile întunecate. Îl trec dintr-o mână în alta, bucurându-mă de masivitatea lui rece. Mă întreb cât de departe l-aş putea arunca. Pariez că aş putea sparge nenorocitul de perete cu el.

— Lucy şi nu mai ştiu cum, zice Martin repede. Lucy şi ceva ca o aliteraţie. Ledger. Lucy Ledger. Te-ai liniştit acum? Vezi? Nimeni. N-are nicio legătură cu scenariul.

Lucy Ledger, Lois Lonsdale. Ei, hai!

— Vor să dai o probă pentru rol, continuă Martin. Dacă faci asta,

aş putea să te pun în legătură cu autoarea. Chestiile astea sunt sensibile. Scriitorii sunt ţâfnoşi.

— Da, Martin.

— A, încă ceva. Martin se uită pe fereastră, iar eu îl imit. Palmieri, un vânticel uşor. Turişti care hoinăresc fără ţintă, cu ochii holbaţi după celebrităţi. E o afacere nemaipomenită pentru tine, cred că nu e cazul să-ţi spun.

Nenorocitul. Dar e aproape singura fiinţă din lume care dă pe mine mai mult decât pe o ceapă degerată.

Peste cinci minute, mă îndrept spre cea mai apropiată librărie Barnes & Noble.

Îmi spun că n-o să am nimic de băut acasă, numai ca să demonstrez că aluziile cam grosolane ale lui Martin nu au niciun rost. Dar, dacă există o situaţie în care băutura se impune, atunci asta e. Îmi fac un Martini, foarte tare.

După câteva ore, cu pauzele de rigoare ca să-mi mai torn de băut, am terminat cartea. Întotdeauna am citit repede; profesorii mă învinuiau mereu că n-am terminat. Iar romanul acesta nu e chiar Tolstoi, aşa cum mi-a zis şi Martin. Editorul a etichetat romanul *În inima pădurii* ca fiind un hibrid de o diversitate mai mare între literatura pentru tipe şi un thriller. Pe copertă se vede o urmă de sânge rozaliu într-o pădure acoperită de zăpadă, care duce la o căsuţă de poveste; e un scenariu care nu se regăseşte în roman. Din câte îmi dau seama, cartea se axează mai mult decât scenariul pe ceea ce se petrece în mintea personajelor; încercând să dea un sens viziunilor lor distorsionate despre lume. Personajul meu – vorbesc despre fata care e Carly May – e surprinzător de complicat: e trufaşă, evident, dar e şi vulnerabilă, singuratică şi confuză. *Mulţumesc, Lois.* Sunt emoţionată. Oamenii pot să devină sentimentali după ce beau Martini. Cu ea însăşi, Lois nu a fost la fel de blândă: fata care este Lois e mult prea preocupată de sine ca să fie plăcută. E prea geloasă, prea disperată după afecţiune. Îmi vine să o protejez. Vreau să-i apăr sinele de copil de sinele ei mai

vârstnic, care, evident, e exagerat de critic: *N-ai fost aşa de rea.*

Dar poate că a fost, îmi şopteşte Martini-ul băut.

În plus, Lois şi-a luat mari libertăţi faţă de adevăr. Adică faţă de anumite adevăruri. Pe de o parte, sunt uşurată, dar pe de altă parte, mai simt şi altceva. Încă nu ştiu ce. Că am fost trădată?

Lois

Sean stă în faţa mea la birou, ţinând strâns referatul lui de cinci pagini despre *Pamela.* Comentariile mele concise, scrise politicos cu cerneală violet, se revarsă de pe margini. Documentul ăsta a avut şi zile mai bune; e vârât într-un dosar pătat, zdrenţuit, mânjit cine ştie cu ce şi care până şi de la distanţa asta duhneşte a ţigări. Mi-e silă să pun mâna pe el. Pentru a mia oară îmi spun că ar fi trebuit să-i pun un C pe referat şi să scap de el. Dar asta ar fi fost necinstit faţă de ceilalţi studenţi, pentru că unii au muncit din greu ca să ia un C.

— Spune-mi, care consideri că e teza ta în această lucrare? zic. Citeşte paragraful introductiv şi te rog să-mi subliniezi teza în el.

— Nu am cu ce să scriu, răspunde el.

Capacitatea pe care o are de a îngreuna totul e absolut uluitoare, îi întind un pix – nu pe al meu; unul dintre pixurile Bic ieftine pe care ni le pune la dispoziţie departamentul. Probabil că o să uite să mi-l mai înapoieze, în mod intenţionat sau nu. Ia pixul şi trage o linie apăsată sub o propoziţie scurtă.

— Citeşte, te rog, îl îndemn.

— În realitate, citeşte el, cu un glas exagerat de serios, Pamela e o târfă.

Răspunsul lui e mai mult decât nepotrivit; e de-a dreptul agresiv. Aş putea să-l dau afară şi chiar îmi doresc s-o fac. Aş putea să-l reclam şi aşa ar primi un telefon de confirmare de la un consilier în serviciile de sănătate. Dar n-o fac; vreau să ajung singură la capătul poveştii ăsteia. Mi se pare că e prea personală ca s-o fac publică.

În plus, oricât de ofensatoare ar fi această „teză", adevărul e că cititorii din secolul al XVIII-lea aveau aceleaşi dubii ca şi Sean în privinţa tinerei Pamela, care se căsătoreşte, în cele din urmă, cu lubricul ei stăpân, după ce toate încercările lui de a o seduce – sau de a o silui – i-au fost dejucate de virtutea ei de neînvins. În numeroase mascarade sau parodii – *Shamela* lui Fielding fiind cea mai cunoscută – Pamela devine cu adevărat o târfă. O cocotă, o curvă. Sau, cel puţin, o femeiuşcă foarte calculată. Ceea ce nu e chiar acelaşi lucru cu a spune că Pamela lui Richardson ar fi o târfă; înseamnă doar că ar fi fost un personaj mult mai plauzibil dacă ar fi fost aşa.

— Hai să discutăm despre felul în care ai putea începe să faci acest argument ceva mai complex, spun pe un ton fără inflexiuni, ca şi cum Sean n-ar fi decât un student oarecare, nu un spiriduş răutăcios, care îşi bagă nasul în tainele mele.

Jumătate de oră mai târziu, el îşi bagă hârtiile şi – o, da – şi pixul în rucsacul murdar, când, deodată, înalţă capul şi zâmbeşte, lăsând să i se vadă dinţii care n-ar fi avut decât de câştigat de pe urma unui aparat dentar. Asta ar trebui să fie preferabil unui rânjet sarcastic, dar descopăr că nu-i deloc aşa.

— Apropo, am găsit-o şi pe cealaltă femeie, zice el. Ştiţi, fata împreună cu care aţi fost răpită… I-am luat urma.

O izbucnire de furie îmi aduce tot sângele în obraji, ameninţând să-mi distrugă hotărârea de a rămâne calmă. Carly era în stare să aibă nişte crize de furie impresionante; uneori o invidiam. Pentru mine, această furie este ceva mai la suprafaţă decât în alte situaţii – ca un peşte care face salturi prin apa mică, în căutarea unor gâze vulnerabile. Îmi vine să înjur, să-i înfig lui Sean un pix în mutra aia îngâmfată. Pe sub sutien mi se formează o dâră de sudoare şi mi se prelinge pe spate. A murdărit-o pe Carly May căutând-o, scriindu-i numele pe laptopul lui jegos, aproape ca şi cum ar fi prins-o de tricou, i l-ar fi sfâşiat, lăsându-şi amprentele degetelor lui murdare, şi i-ar fi lăsat pielea la iveală. Imbecilul.

Deschid un sertar, iau o bomboană cu mentă şi o vâr în gură. Când vorbesc din nou, glasul îmi e liniştit:

— Înţelegi ce vreau să spun prin rescriere substanţială. Vreau să spun de nerecunoscut. O teză nouă, totul nou. Altfel, rămâi cu nota actuală. Ai o săptămână la dispoziţie.

Imbecil: Ihneumonid, inamic, inchizitorial. Intramuros, insidios, imprecaţie. Cuvintele nu-mi sunt de ajutor. Mă ridic în picioare, semnalându-i astfel că această conversaţie a luat sfârşit. El e un vlăjgan. Aş fi vrut să fiu mai înaltă. De înălţimea lui Carly.

— Vă mai întâlniţi? mă întreabă, în timp ce se târăşte spre uşă. Aţi păstrat legătura după aceea?

Mai întâi, m-am întrebat dacă Sean n-are cumva vreun handicap, vreo boală fizică, ceva care îi afectează postura corporală: ceva care m-ar obliga să storc din mine mai multă simpatie pentru el decât aş fi înclinată să simt. Pe urmă însă am hotărât că mersul lui ciudat, şchiopătat, este pur şi simplu afectat. Nu-mi pot da seama ce-o vrea să semnifice. Gândul îmi zboară la gentlemanii aristocraţi din secolul al XVIII-lea şi la felul în care pronunţau sâsâit cuvintele. Acest fenomen istoric îmi este cunoscut din cărţi şi studii, dar niciodată nu mi s-a părut real la nivel uman. De ce să sâsâi? De ce să şchiopătezi, dacă nu eşti nevoit s-o faci? Mă întreb dacă asocierea asta e educativă în vreun fel şi îmi pun în minte să mă gândesc la ea mai târziu.

Ilizibil. Ignifug. Incapabil. Mă forţez să-mi încrucişez privirea cu a lui, dar îmi impun o căutătură inexpresivă.

De ce mă tem, oare? Am senzaţia că Sean se infiltrează în mintea mea, scotocind prin cotloane întunecate şi prăfuite.

Printre obligaţiile nescrise pe care le au noii membri ai facultăţii este şi aceea de a accepta toate invitaţiile din partea organizaţiilor de studenţi. Deja am fost la o mulţime de mic dejunuri înfiorătoare, la seri de film, la serate ale facultăţii şi – cel mai puţin probabilă – un soi de maraton pentru nu ştiu ce cauză caritabilă. În seara asta,

am acceptat să particip la o strângere de fonduri organizată de o asociaţie de fete, pentru un centru de protecţie în caz de viol.

Din acest motiv, la câteva ore după discuţia cu Sean, am ajuns la o clădire din cărămidă, destul de impunătoare, aflată pe strada principală, îmbrăcată cu o rochie roşie nu foarte profesorală şi cizme negre cu toc înalt care mi se afundă în zăpadă. Nu vreau să le fac pe plac profelor de tipul lui Kate LeBlanc, afişând o imagine de profesoară şleampătă: nu vreau ca tinerele să mă privească de sus. Îmi croiesc drum prin aglomeraţie, într-o mână cu o ceaşcă de ceai, iar în cealaltă cu o farfurioară cu prăjituri. Particip, politicoasă, la o discuţie în care un senator de o sinceritate dusă la extrem mă regalează cu detalii despre un plan de dezvoltare controversat pentru periferia oraşului, care ar trebui să mă intereseze ceva mai mult. Din această conversaţie alunec tocmai în colţul opus al încăperii, într-o zonă în care patronează o femeie înaltă, cu părul negru, care, după cum se adevereşte, este directoarea centrului. Tipa mi se pare amuzant de caustică.

— Bună viaţă, nu? zice ea, la un moment dat, măturând cu privirea încăperea cu scaune deschise la culoare, frumos tapiţate şi în care domneşte un aer trufaş de politeţe.

Mă flatează presupunerea pe care o face ea, că i-aş împărtăşi atitudinea faţă de această atmosferă studiată, de privilegiaţi. Dar nu prea cred că are dreptate în ceea ce-i priveşte pe studenţi; nu ştii niciodată ce beznă se ascunde în spatele chipurilor lor senine şi strălucitoare, de viitori licenţiaţi. Cunoaştem cu toţii statisticile privitoare la violurile din campusurile universitare. Directoarea centrului mă priveşte scrutător şi îmi ghiceşte gândurile.

— Sigur că n-ai de unde să ştii, adaugă repede. Violenţa împotriva femeilor nu e limitată doar la anumite sfere sociale. Acum vorbesc prejudecăţile mele. Nu pot să sufăr chestiile de genul ăsta.

Îşi soarbe ceaiul cu o ironie ostentativă.

— Pun pariu că mâine-seară o să fie la cine ştie ce întâlnire a vreunei frăţii înţolite în lenjerie şi togi, făcând rost de clienţi pentru

centru. Au fost nevoite să mă implore ca să vin la tămbălăul ăsta.

Poartă un pulover negru scurt şi o fustă înflorată şi vaporoasă, iar cizmele îi sunt cu mult mai practice decât ale mele. Delia, aşa o cheamă. Mânată de un impuls de moment, îi spun că poate ne întâlnim să bem ceva într-o zi, căci mi se pare înviorător de diferită de colegele mele. O aură tulbure, a unei lumi mai întunecate, o învăluie, i se citeşte în privirile piezişe, critice, pe care le aruncă în jur. A văzut ce-şi pot face oamenii unii altora. Vreau să-mi fac o aliată din ea; simt nevoia să am aşa ceva.

— Eu nu beau alcool! zice Delia. Poate o cafea.

Iau cartea de vizită pe care mi-o întinde politicoasă şi îi spun că o s-o sun. Ea îşi pune cu grijă ceşcuţa de porţelan chinezesc pe un colţ de masă şi anunţă că a sosit timpul să se amestece în mulţime. O spune de parcă ar trebui să înfrunte un pluton de execuţie. Cuprinsă de un sentiment de vinovăţie, recunosc că şi eu ar trebui să ies din siguranţa bârlogului în care stau.

Mă uit prin încăpere după studenţi pe care să-i recunosc, sau măcar după senator. Tinere cu părul lucios, în rochii cuminţi – toate în tonuri stinse, de parcă s-ar fi înţeles – stau în grupuri răzleţe, făcând conversaţie la fel de animate ca nişte pietre. Astfel de grupuri sunt în mod structural mai impenetrabile decât par, aşa cum am învăţat cu timpul; iar alipirea la ele nu produce garantat accesul. Îmi vine în minte o amintire vagă de la orele de chimie; ceva despre gazele nobile, care nu pot să interacţioneze cu alte elemente.

Mă întreb ce-o fi aşa de nobil la gazele astea. *Nobil: nazaliza, nadir, neştiinţă.*

Nu-mi sare nimeni în ajutor.

Carly ar fi ştiut ce trebuie să fac. Mereu ştia. Era opusul nobilului, în sensul atomic al cuvântului.

Editoarea mea nu mai poate de încântare în aşteptarea părţii a doua.

— Mi-ar plăcea la nebunie să te văd cum tratezi consecinţele, mi-a spus, când am luat prânzul în Manhattan. Vreau să spun, nu consecinţele imediate, ci cu vieţile fetelor – după ce s-au întors la familiile lor, în orăşelele lor, încercând să se reintegreze şi aşa mai departe. Ce se va alege de ele? Ce conexiune au ele cu adevărat? Nu va fi întotdeauna un fel de legătură? Ce le-ar putea aduce din nou împreună? Şi o ţinu tot aşa cu astfel de întrebări, ca şi cum, după cât se părea, un nou roman lua avânt întru totul în imaginaţia ei înfierbântată (dar şi practică.)

După ce m-am întors acasă mi-am schimbat rochia roşie cu nişte haine mai călduroase, fără să uit de mănuşile tricotate, fără degete, pe care mă obişnuisem să le port seara. Mi-am turnat un pahar cu vin şi m-am aşezat la computer. Degetele s-au agăţat ca de la sine de tastatură. Voi fi nevoită să pătrund pe un tărâm mai straniu decât cel în care fusesem. Fiul răpitorului va servi drept mecanismul care să le aducă din nou împreună şi va reprezenta o nouă ameninţare. Evident, va vrea să le distrugă. Dar, mai întâi, va trebui să le ademenească să vină spre el. Pe fereastră, văd că a început să ningă cu fulgi mari; din când în când, o pală de vânt îi face să pornească într-o goană nebună.

Da, un fiu gelos. O să-i dau răpitorului un fiu, pe care o să-l fac gelos. Cel care ne răpise pe noi chiar avea un fiu, potrivit actelor, aşa că nu mă îndepărtez prea mult. Şi toată viaţa acest fiu le-a invidiat pe fetele pe care tatăl său le-a răpit şi le-a adorat, pe fetele pe care le preferase propriului copil. Fetele cu care tatăl său şi-a petrecut ultimele zile; care, după aceea, erau la televizor, în ziare, peste tot, în timp ce el era uitat, trăind în rulota bunicilor săi, fără să poarte nici măcar numele tatălui său. Fetele care îi răpiseră tatăl. Mereu îşi dorise să le facă să plătească.

Evenimentul de strângere de fonduri organizat se aşază cuminte în fundalul minţii mele, împreună cu Delia şi cu acordurile stinse ale postului de televiziune al bogătaşei locului, care se aude din

camera de dedesubt.

O să încep cu zăpada. Fiul gelos. Într-o rulotă. În zăpadă.

Când Brad mi-a trimis mesaj, invitându-mă la mijlocul acelei săptămâni mohorâte de februarie la clubul de biliard al oraşului, am decis să mă smulg de lângă computer şi să mă duc. Am lucrat la ultimele corecturi ale studiului meu academic. În mare, e chiar disertaţia mea. Faptul că mi-a fost acceptată de o editură universitară importantă aşa de repede, când nici nu mi-am luat bine în primire prima slujbă, e chiar un lucru impresionant în domeniu. Şi e destul de bine pentru concursul pe post, de care mă despart câţiva ani buni. Practic, acesta e Oscarul lumii academice; face din mine o stea în ascensiune la răsărit. Nu e un secret, deşi eu păstrez tăcerea asupra subiectului şi sunt prima care se critică foarte aspru.

Oficial, departamentul este entuziasmat, însă, în anumite zone, detectez emoţii ceva mai complicate. Am o bănuială care nu e întru totul paranoidă: Kate LeBlanc îşi strânge forţele împotriva mea. Era de aşteptat. În lumea asta, trebuie să îţi vezi de corvezi, iar eu n-o făcusem. Fără îndoială că unii sunt îngrijoraţi că voi avea pretenţii, că voi cere tratament preferenţial. Sau că voi pleca la un post cu mai mult prestigiu.

Aş putea să fac oricare dintre lucrurile astea. Îmi place să fiu o stea la răsărit.

Numai Brad pare că se bucură cu adevărat pentru mine. În primul semestru, am petrecut o grămadă de timp împreună la clubul de biliard, dar nu ne-am mai dus acolo după vacanţa de Crăciun. Mi-era dor de excursiile noastre. Brad nu mă cunoaşte *cu adevărat;* i-am ascuns multe. Îmi cunoaşte, în mare, copilăria, dar crede că am depăşit momentul răpirii; ştie despre carte, dar nu şi despre film. Totuşi, mă cunoaşte mai bine decât oricine altcineva, asta e sigur, şi e unica persoană din viaţa mea care e în stare să-mi arate în oglindă o Lois recognoscibilă: sau măcar o Lois aşa cum aş vrea să fiu.

După ce îmi închid computerul, mă apuc să-mi fac ordine pe birou şi dau peste ultimul cadou de la Sean. De ceva vreme îmi strecoară fotocopii pe sub uşa biroului: ziare din perioada în care am fost răpită. Primul m-a făcut să mă clatin pe picioare. Era din *Hartford Courant*: „Fata răpită se întoarce acasă, pare nevătămată", se poate citi în titlul de pe prima pagină. E o fotografie neclară, cu mine mergând împreună cu mama şi cu tata; chipul mi-e umbrit. Mama are un aer sfidător, de regină, şi pare pusă pe război; tata pare închis în sine, absent. Eu am faţa blurată; chiar nu poţi spune nimic despre mine privind fotografia asta. Cadoul cel mai recent datează din perioada anterioară şi e din ziarul local *Gazette:* „Comunitatea se adună în căutarea fetei dispărute".

Am mai văzut tăieturile astea din ziare, dar cu multă vreme în urmă. Mă lovesc aşa cum au făcut-o mereu, căci fac referire la un univers în care eu eram punctul central, dar absent. Părinţii mei n-au vorbit niciodată prea mult despre săptămânile alea. „Eram îngroziţi", mi-au spus, dar eu n-am fost niciodată în stare să le înţeleg teroarea, să mi-i închipui pe Miranda şi Stephen Lonsdale împietriţi de spaimă şi de pierderea suferită. Nu că nu i-aş crede, dar, pur şi simplu, nu-mi pot imagina asta. „Am căutat peste tot", mi-au spus. Unde? Am încercat să mi-i imaginez în bocanci şi blugi, nedormiţi, traşi la faţă, căutând prin păduri, dând ocol heleşteului, rătăcind prin sat – în timp ce eu, la mulţi kilometri depărtare, mă instalam foarte încântată într-o nouă viaţă. Îi port pică lui Sean pentru că reînvie aceste speculaţii sterile, sentimentul tardiv de vinovăţie – dar mi-e greu să-mi dau seama în ce constă cu adevărat insulta lui: nu am păţit nimic; el nici măcar nu m-a ameninţat. Nu cu atâtea cuvinte.

Chloe

Mi-au dat rolul. Ştiam că aşa va fi. Eu nu sunt o persoană

religioasă; nu cred că e scris ca lucrurile să stea într-un fel sau altul. Dar, în ultima vreme, am senzaţia că treburile se aşază pe un făgaş pe care nu îl pot controla întru totul.

Nu că aş crede în tâmpenii de-astea, nici pe departe.

Îmi dau seama că sună nebuneşte, dar chiar *ştiam* că rolul ăla e al meu. Totuşi, m-am dus şi am citit vreo două scene şi mi-am dat sufletul ca să fac o impresie bună; nu m-am dus la probă nepregătită, după două pahare de Martini, ca să mă las în voia sorţii. Dar ştiam. Nu-mi puteam imagina că ar putea juca altcineva rolul detectivei lui Lois. Dacă filmul ăsta avea să se facă, eu trebuia să joc în el. Evident.

Când telefonul a sunat, la doar două zile de la audiţie, a trebuit să mă înfrânez cu greu ca să nu spun „da" înainte să mi se facă oferta.

Acum nu ştiu ce să fac până atunci. Vom filma în vara asta, în Columbia Britanică. Am câteva luni înainte, să le umplu. Martini ca să rezist, relaţii cărora să nu le dau cu piciorul. Şi, chiar dacă nu-s falită, lucrurile nu stau chiar pe roze. Ultimul film în care am jucat a fost un eşec. Şi a fost păcat, pentru că mie chiar mi s-a părut un film foarte decent. Un pic indie, neo-noir; nu chiar genul de film în care mi se cere de obicei să joc, dar m-am gândit că puţin film de artă mi-ar fi de folos în carieră. Şi poate că aşa ar fi fost, dacă lumea ar fi văzut nenorocita aceea de peliculă. Am jucat rolul unei femei care descoperă că logodnicul ei a ucis o fată, printre alte activităţi sordide, şi a acoperit totul foarte bine – până când, brusc, apare cineva şi-şi bagă nasul, pune laolaltă piesele, bla bla bla. Dar era un film bun, negru, fără happy end care să mulţumească pe toată lumea. Iar acţiunea se petrecea în anii 1970: deci tunsori şi costume bestiale, ca să nu mai vorbesc de faptul că actorii şi echipa erau, în general, încântaţi să se distreze cu ceva droguri.

Dar filmul a avut parte de o publicitate de mântuială, nu l-a văzut nimeni şi eu am primit doi bani pe el. Dacă voi fi nevoită să rămân în LA până la sfârşitul lui iunie, chiar că voi intra în faliment.

Cândva, îmi plăcea LA-ul – când eram nou-venită şi toate lucrurile păreau să se aşeze frumos, iar eu eram convinsă că eram la un pas de Marea Ocazie. Aveam o încredere oribil de pură în aspectul şi talentul meu. Simţeam că lumea îmi datorează ceva şi credeam că sentimentele mele aveau importanţă. Avusesem parte de nişte începuturi foarte norocoase şi, bazându-mă pe asta, consideram că lumea plănuieşte să-şi plătească datoriile. Am avut un rol bun în *Destiny Wars*, un film SF cu buget modest care devenise blockbusterul surprinzător al verii. Nu jucasem un personaj principal, dar făceam parte din micul grup de astronauţi aflaţi în centrul intrigii şi unul dintre puţinele personaje care reuşesc să supravieţuiască până la sfârşitul filmului, îmbrăcată într-un combinezon din acela strălucitor şi mulat pe corp despre care regizorii par să fi ajuns în mod unanim la concluzia că o să le purtăm cu toţii în Viitor. Fusesem invitată la premiile MTV ale spectatorilor; am păşit pe covorul roşu. Am apărut în reviste – nu pe copertă, dar am avut parte de câteva pagini pline în ele –, am primit câteva slujbe în modeling, mi s-au dat să citesc mai multe scenarii. O revistă m-a prezentat chiar ca pe următoarea fată pe care o va invidia toată lumea. Am crezut că am reuşit. Doar câţiva ani în ritmul acesta, îmi spuneam, şi o să mă pot întoarce în triumf la New York; scena o să mă aştepte cu braţele deschise.

În *Destiny Wars 2: Ascension*, m-au omorât încă din primele cinci minute. Abia dacă se terminase cu genericul, când un membru trădător al echipajului m-a lansat în spaţiu în cămăşuţa mea de noapte lucioasă de astronaut, cu o particulă spaţială futuristă pe post de glonţ în cap.

Am vrut să joc într-o comedie romantică, dar destinul meu părea să fie acela de parteneră în filmele de acţiune. Mai precis, parteneră de rangul doi. Nu cea care îi bate pe toţi, care dă sfaturi înţelepte, nu partenera aceea de neînlocuit. Ci aceea la care poţi să renunţi fără probleme. După câte se părea, oamenilor le plăcea să vadă cum mor. La un moment dat, am găsit un site neautorizat al fanilor pe

care fusese făcut un montaj cu toate morţile mele.

În filmul indie, nu numai că am reuşit să joc, ci am şi putut să port haine normale – blugi şi pulovere pe gât – în loc de pantaloni negri mulaţi şi lucioşi şi de tocuri cui. Şi am mai şi reuşit să trăiesc. Am jucat în prima scenă şi în ultima scenă. Am suferit, am învăţat, am crescut.

Şi nu m-a văzut nimeni.

Încrederea mea se clătina. Încrederea în Chloe Savage. Singura mea credinţă.

Totuşi, încă n-am decăzut într-atât, încât să stau în bungalow-ul meu din Silver Lake, înecându-mi amarul în alcool şi vorbind în fiecare noapte despre trecut. Pe bune, suntem în LA! În seara asta, de pildă, am o întâlnire. Genul ăla demodat şi solid de întâlnire la care tipul vine şi te ia de acasă la opt seara. Şi nici măcar nu e actor. E scriitor, lucru care, din câte ştiu, ar putea fi şi mai rău, dar măcar e ceva diferit. Mi-a ajuns cu actorii până-n gât. Mereu ţi se uită în ochi ca să vadă cum arată ei.

Lois

E după-amiază târziu şi e aglomeraţie la clubul de biliard al lui Ivan. În plus, mai e şi un fum gros de-l tai cu cuţitul, în ciuda interdicţiei generale de a fuma. Brad şi cu mine ne luăm unica masă liberă, cu fetrul tocit şi cu buzunarele demodate, din piele; comandăm bere şi ne alegem tacurile. Ivan îşi face apariţia cine ştie de pe unde ca să aranjeze bilele.

Brad e bun. Eu nu sunt la fel de bună ca el, dar, în general, sunt considerată „destul de bună, pentru o fată", ceea ce aici, la club, înseamnă ceva.

Azi reuşesc chiar să joc mai bine decât de obicei, cu toate că tot nu e de ajuns ca să câştig. Dar eu nu joc pentru asta. Mă bucur că Brad e încântat, lovind ca un expert şi dându-mi şi mie ocazii de

câştig, din când în când. Faptul că m-am învoit să joc biliard e o ofertă de pace, pe care Brad o acceptă încercând lovituri mult mai dificile decât ar trebui, numai ca să nu mă scoată din joc. Brad excelează în acest tip de comunicare şi mai că-l iubesc pentru asta.

La amândoi ne place sala asta de biliard pentru că pare la mii de ani-lumină de şcoală; aici nu vedem niciodată vreun membru al facultăţii. Singurul pericol sunt studenţii. Cum în local se serveşte alcool, mereu stă cineva afară şi verifică emfatic cărţile de identitate, dar unii mai reuşesc să intre – îmi închipui că sunt mai ales puşti din oraş care vin aici de ani întregi. Până acum, n-am dat niciodată peste vreun student de-al meu aici. De aceea, tresar în clipa când, aplecându-mă destul de mult peste masă ca să încerc o lovitură complicată, îl văd pe Sean sprijinit de peretele din faţă, uitându-se la mine. Îmi dau părul din ochi, mă concentrez, măsor iar din ochi unghiul, dar oricum ratez lovitura. Brad reuşeşte să bage ultima lui bilă, după care trimite şi a opta bilă într-un buzunar, iar eu mă aplec ca să-i strâng mâna în joacă şi, în acelaşi timp, îi spun cu glas scăzut:

— E studentul meu aici. Cel despre care ţi-am vorbit, ăla cu „Pamela e o curvă". Nu te uita; e în spatele tău, lipit de zid, are nişte blugi tociţi şi bocanci şi un trenci amărât.

— Pare un original.

În clipa când Brad se întoarce, Sean e chiar în faţa lui, cu mâna întinsă.

— Dr. Drake, spune el, practic înclinându-se peste mâna lui Brad. Mă bucur că vă cunosc. Nu am avut încă ocazia să iau un curs la dumneavoastră, dar toţi mi-au zis că ar fi cazul. Sper s-o fac. Sunt foarte interesat de poeţii modernişti americani.

Brad dă din cap cu stângăcie; e clar că l-a prins cu garda jos. Se străduieşte să comute pe comportamentul profesoral. Eu bat uşor cu tacul în podea.

— Aş zice că loviţi bine, dr. Drake, spune Sean, arătând din ochi masa de biliard. Nu-i rău deloc pentru un profesor. Vreţi să facem o partidă? Şi prietenul meu ar putea să joace. Tipul acela de acolo.

Studenţi contra profesori. Ce ziceţi?

Sean are un „prieten”? Sunt mirată. Mi-am închipuit că se strecoară singur prin lume; când încerc să mi-l imaginez într-o conversaţie tipică de facultate, poate chiar dând pe gât o bere, eşuez continuu. Iar acest Sean, care îl linguşeşte pe Brad, nu e nici pe departe aceeaşi persoană cu tânărul ameninţător care tot vine la mine la birou. După cât se pare, Sean e un tip complicat.

Există o mulţime de feluri politicoase de a-i refuza oferta; aştept să găsească Brad unul. Eu îmi agăţ ostentativ tacul la loc pe perete.

— Îmi pare rău, dar eu am terminat.

— Atunci, numai o partidă rapidă de nouă bile cu noi, îi propune repede Sean lui Brad.

Eu îmi dau seama că prietenul meu, atât de fără speranţă de politicos, nu va putea să refuze. Aşa că le întorc spatele şi mă retrag. Mă aşez în siguranţă la masa mea cu picioare strâmbe, pe al cărei lemn zeci de ani de beri lipicioase şi de scrum şi-au lăsat înscrise declaraţiile triste de iubire şi ură, şi încep să mă uit la cei prezenţi. Inima îmi dă cu putere ghes să plec.

Chiar în acest moment o zăresc pe Delia, directoarea centrului de protecţie în caz de viol; e în celălalt capăt al încăperii, într-un grup de femei; e o privelişte neobişnuită la Ivan. Poartă blugi şi o jachetă neagră de piele şi are un aspect dur care îi reuşeşte fără niciun efort. Se apleacă peste masă şi loveşte, iar bilele se răspândesc cu un pocnet de satisfacţie. Două dintre ele se duc direct în găuri. Mie nu mi-a ieşit niciodată genul ăsta de lovitură.

Spusesem că o s-o sun, dar n-am făcut-o. Mi-a ieşit complet din minte. Totuşi, acum, că o revăd, simt iar nevoia să am, ori măcar să încerc să stabilesc o conexiune cu ea. Ai zice că m-am întors la epoca în care eram o fetiţă singuratică la locul de joacă, lipsită de prieteni. Arunc o privire spre Brad, care aranjează cu grijă cele nouă bile într-o formaţie de diamant; Sean îl urmăreşte cu atenţie. Asta rezolvă totul. Mă îndrept spre Delia, lăsându-mi berea pe masă.

Ea îşi face praf adversara cât ai clipi, după care mă zăreşte printre

privitori şi se desprinde de grupul ei.

— Nu s-ar zice că e distracţia preferată a profesorilor de facultate, îmi spune în chip de salut.

— Asta îmi şi place. Vin uneori aici cu un coleg. Fac un semn din cap spre Brad. Dar în clipa asta simt nevoia să stau cât mai departe de puştiul cu care joacă.

— Te cred şi eu, zice ea, după ce aruncă o privire scurtă spre Sean.

Îi sunt recunoscătoare că îşi dă seama atât de repede că e ceva ciudat cu el, ceva palpabil de ciudat. Şi îmi îngădui să mă simt răzbunată. Pe urmă, ochii i se îndreaptă din nou înspre el şi rămân aţintiţi o clipă, cu privirea îngustată. În clipa asta şi-l aminteşte de undeva, iar asocierea sigur nu e plăcută. Şi, dacă mă gândesc în ce domeniu lucrează, asta pare să-mi dea motive de îngrijorare.

— Îl cunoşti? o întreb. De unde îl cunoşti? Pentru că eu am o senzaţie neplăcută…

— Nu-i nimic, mă întrerupe ea. Lasă!

N-ar fi trebuit să spun nimic. Vorbele ei n-au deloc darul să mă liniştească. Nu pare nesigură pe memoria ei, ci mai degrabă îmi dă senzaţia că are anumite scrupule care o împiedică să-mi spună ce ştie. Poate un contract de confidenţialitate? Încep să fac scenarii în minte, în care Delia l-ar fi întâlnit pe Sean, iar asta mă face să produc o serie spontană de filmuleţe de groază.

— Dacă chiar ştii ceva, tare mi-aş dori să-mi spui, insist, vorbind cu glas scăzut.

Delia ridică mâna spre prietenele ei, cu arătătorul în sus, ca să le arate că vine într-un minut. Gestul nu e nepoliticos, dar mă simt dată la o parte.

— Nu, îmi spune ea. Pe bune, nu-i nimic.

Prietenele ei se uită bănuitoare la mine. Am impresia că toate sunt de la centru – voluntare sau victime, de asta nu-mi pot da seama. Fără îndoială, nu sunt fete care fac parte din cluburile universitare. Oare eu cum i-oi fi părând? Mi se perindă prin minte

imaginile unor profe jalnice şi demodate. Cultura pop nu prea are legătură cu creaturile din domeniul academic.

Îi arăt că am priceput aluzia.

— În orice caz, am trecut doar să te salut. Ce zici, mai vrei să ieşim la o cafea?

Pot să aud nota de nerăbdare care mi s-a strecurat în glas. Ştie ceva despre Sean. E o persoană în care aş putea să am încredere, cel puţin într-un mod limitat şi strict neoficial – e o persoană care chiar ar putea să-mi dea nişte sfaturi folositoare.

— Ai numărul meu de telefon, nu? Sună-mă, dacă vorbeşti serios.

Şi pleacă, iar eu mă întorc la Brad. Când eram mică, îmi închipuiam că sunt înconjurată de un fel de câmp de forţă, care ţinea oamenii la distanţă; sentimentul acesta mă cuprinde iar în vreme ce îmi fac loc prin aglomeraţie cu o uşurinţă suspectă.

Ajung lângă Brad şi mă frec uşor cu cotul de-al lui.

— Hai să mergem, îi cer.

Oare ce-o fi fost în mintea Deliei când s-a uitat la Sean?

— Dar câştig, îmi face Brad semn cu tacul înspre masă.

— Logic. Îmi iau berea abandonată şi o dau pe gât până la ultima picătură. Hai, te iau la o pizza.

Îl las să-şi ceară scuze faţă de Sean şi observ privirea neagră pe care mi-o aruncă studentul meu. Brad nici nu apucă să-şi tragă bine fermoarul la geacă şi să-şi pună mănuşile, că eu îl şi târăsc pe uşă afară, luând-o la stânga, pe strada înzăpezită, către pizzeria Nicoletti. Dar, odată ajuns afară, el mă opreşte, prinzându-mă o clipă de mâneca gecii.

— Lois, îmi spune, ce s-a întâmplat?

Mă simt de parcă mi s-ar pune în spinare o vină care nu-mi aparţine. Probabil e ceva iraţional, din moment ce unicul motiv pentru care Brad nu cunoaşte toată povestea este că eu am ascuns-o de el. Cu toate acestea, chiar am încercat să prezint fragmente semnificative ale celor întâmplate, însă nimeni nu m-a luat în serios: nici Kate, nici Delia, nici măcar Brad, care, evident, are impresia că

reacţionez exagerat.

— Nimic, îi răspund, după care îi las braţul şi pornesc înainte, obligându-l astfel să mă urmeze.

Nicoletti e una dintre atracţiile principale ale acestui orăşel. E un restaurant micuţ, gen la mama şi la tata, tipul ăla care practic a dispărut: cu pizza bună, spaghete bune, vin ieftin, atmosferă întunecată şi lumânări. Aproape întotdeauna reuşeşte să mă facă să mă simt mai bine.

Prin urmare, poate că e influenţa localului, a lumânărilor bine-cunoscute ce scânteiază prin sticla roşie cu găurele. Dar când Brad şi cu mine ne aşezăm la masa noastră, supărării mele îi ia loc o căldură stranie şi neaşteptată, când citesc pe chipul lui că e chiar îngrijorat pentru mine. De obicei, îngrijorarea reală mă stânjeneşte, însă acum îmi dau seama că sunt ispitită să mă confesez lui; nu numai să-i vorbesc de Sean, de Chloe, ci despre absolut tot, despre toate lucrurile pe care le-am ţinut ascunse. Dincolo la rezistenţa faţă de ideea de a povesti – pe care o am de ani întregi – cunosc tare bine valul ameţitor de uşurare care ar putea urma după aceea. Nu trebuie decât să rostesc cuvintele, să organizez fragmentele stânjenitoare. Sau nu. Încă o sticlă de Chianti şi toate or să se rostogolească la lumină.

Şi pe urmă? Ce-o să rămână din mine? Cum o să mă mai ancorez de trecut?

Nu. Povestea mea nu e una care să poată fi destăinuită ori dată la schimb pentru o răsplată emoţională vremelnică. Ce planuri ai pentru la vară? îl întreb pe Brad, aşa că începem să vorbim despre asta. El nu-mi ia mâna, aşa cum ar fi putut s-o facă; iar eu nu i-o îndepărtez cu blândeţe. Secretele mele n-or să fie puse la încercare azi. N-o să le azvârl în lumină, ca să văd ce se întâmplă cu ele. Or să ia o gură sănătoasă de soare şi de aer? Sau or să se stafidească, la fel ca vampirii care se adăpostesc prin morminte?

Sunt sigură că e mai bine să nu ştiu.

Chloe

Cred că părinţii mei au avut o căsătorie fericită. Cred că s-au iubit. Primele mele amintiri confirmă această impresie şi acelaşi sentiment îl aveam de fiecare dată când tata vorbea despre mama. Pot să le văd fericirea şi în fotografiile vechi pe care le-am găsit într-o cutie pe care tata o ţinea în fundul dulapului său. Dar eu am crescut cu relaţia *ei* cu tata. Nu-i de mirare că n-am cine ştie ce încredere în idile. N-o să-mi dau niciodată seama ce au primit cu adevărat unul de la altul, vorbesc de tata şi de Gail, dar cu siguranţă nu era ceva serios. Poate că tata voia să fie pedepsit pentru moartea mamei, chiar dacă nu era vina lui. Poate că Gail voia să conducă nenorocita asta de lume, sau măcar oraşul Arrow, şi începuse cu tata.

Poate că de asta nu mă duc la întâlniri sperând să mă îndrăgostesc ori să fiu fericită până la adânci bătrâneţi sau măcar pentru o vreme. Aşa ceva nu mi-a trecut niciodată prin minte. Eu sper doar să petrec un timp rezonabil de plăcut, să savurez mâncarea şi băutura şi să am parte de o conversaţie moderat de interesantă. Şi ca un bonus, cel puţin atunci când sunt în LA sau în New York, sper să mă recunoască cineva; şi mai sper şi să-i impresionez pe partenerii mei cu frumuseţea mea răpitoare sau cu inteligenţa sclipitoare, care poate oricând să ducă undeva, că doar nu ştii niciodată. În cel mai bun caz, sper să am parte de o scânteie de atracţie, care să ducă la o scurtă idilă. Pe bune acum, nici măcar nu-mi bat capul să caut prea mult scânteia; mă mulţumesc să mă bucur dacă apare.

Prin urmare, nu aştept marea cu sarea de la întâlnirea cu William, scriitorul. Îmi place că nu e un afurisit de actor şi că l-am cunoscut la magazinul de legume şi fructe, în faţa sparanghelului.

Dacă viaţa mea ar fi o comedie romantică, aşa cum evident că nu e, acum v-aţi aştepta ca William să se dovedească a fi sufletul meu pereche, după debutul gloduros. Însă, pe cuvânt de onoare că viaţa

mea e la ani-lumină de o comedie romantică, prin urmare, ar fi o greşeală să vă faceţi prea mari speranţe.

În ceea ce priveşte faptul că l-am cunoscut pe William la raionul de legume al magazinului, există o explicaţie şi nu are nimic de-a face cu o dezbatere improvizată şi amuzantă între doi străini privind, să zicem, meritele fructului ugli sau ceva de genul ăsta. De fapt, eu îmi încercam atunci, aproape fără să-mi dau seama, puterile – aşa cum îţi încordezi un muşchi, numai că eu fluturam din gene, îl priveam cu coada ochiului pe străinul care se uita la sparanghelul alb, în timp ce eu îl controlam pe cel verde. N-aveţi decât să vă placă mai puţin de mine din cauza asta, dacă vreţi. Dar puterea tot putere e; toţi ne folosim de ceea ce ne e la îndemână. Sau, dacă nu o facem, ar trebui. Nu ştiu ce e frumuseţea – adică nu ştiu cum s-o definesc –, dar ştiu că e putere. Am ştiut dintotdeauna că e pe chipul meu ceva ce nu numai că atrage atenţia, dar o şi reţine asupra mea. Pot să provoc curiozitate, dorinţă, visuri pe jumătate moarte. Faptul că sunt conştientă de asta nu are nicio legătură cu vanitatea. E doar purul adevăr: ceea ce noi numim frumuseţe este putere. Uneori erupe fără niciun avertisment, dar poţi să înveţi s-o controlezi. E ca şi cum ai avea o însuşire aparte, cum ar fi telekinezia sau orice altceva; când se manifestă pentru prima dată, poţi să împroşti din greşeală peste tot, spărgând lucruri şi rănind oamenii de fiecare dată când eşti fie şi un pic nervos; după care, încetul cu încetul, înveţi s-o controlezi, să o îndrepţi asupra unor obiecte anume. Ştiţi ce vreau să spun. Aţi văzut procesul acesta în filme, de la *Carrie* până la *Firestarter* (mulţumesc, Stephen King!) sau, nu ştiu, *X-Men.* Sau cred că şi în *Războiul stelelor:* frumuseţea e ca forţa. Iar asta înseamnă şi că, la fel ca în cazul oricărei puteri speciale decente, poţi s-o foloseşti pentru a face bine sau rău. (Şi sigur, când eşti tânăr, e greu să-ţi dai seama de diferenţă. De aici pagubele colaterale.)

De curând, am citit într-o revistă un interviu cu o tipă care e manechin. Nu spun cine, dar o s-o recunoaşteţi. Zicea că n-a făcut

niciodată niciun lucru de care să nu fie mândră. *Niciodată.* Nimic care să fie măcar pe departe dubios sau ambiguu. Avea standarde şi nu s-a abătut de la ele. Asta ar fi o pretenţie destul de umflată cu pompa din partea oricui, dar cum venea de la cea mai frumoasă femeie din lume, era absolut şocantă. E oare posibil să fie adevărat? A fost „descoperită", cum se spune mereu, pe când avea 14 ani. În consecinţă, înseamnă că la 14 ani ea şi-a dat seama că îi poate face pe oameni să încremenească în loc, că poate să-i înnebunească pe bărbaţi numai privindu-i în treacăt cu ochii ei migdalaţi.

Ce fată de 14 ani n-ar încerca trucurile astea o dată sau de două ori măcar, să vadă cum e?

Numai o sfântă. *Ei, hai!*

În orice caz… deşi mereu mi s-a părut nemaipomenită telekinezia, eu m-am ales cu faţa mea. Nu o faţă de supermodel, ci una destul de bună, ataşată la un trup destul de bun. Săptămâna trecută mi-am încordat muşchii frumuseţii la aprozar şi m-am ales cu o întâlnire. S-au întâmplat altele şi mai rele.

Lois

Până la vacanţa de primăvară, Sean a reuşit să obţină un C la examenul de Roman britanic + respectabil, în timp ce continuă să mă tortureze cu ziare vechi: „Campioană la ortografie dispărută". „Nicio veste nouă despre căutarea elevei fruntaşe." „Dispariţia rămâne un mister; părinţii se agaţă de speranţă." Dacă vacanţa de primăvară n-o să-mi aducă decât o pauză de la Sean, o să fiu tare fericită. În ultima vreme, în afară de faptul că-mi strecoară ziare, m-a lăsat în pace, dar tăcerea lui mă îngrijorează. Ce aşteaptă? De ce mă bântuie cu propriul trecut? Nu reuşesc să-mi închipui ce vrea. M-am gândit să-i dejoc planurile, să-mi fac publică povestea – şi de ce nu? Nu are de ce să-mi fie ruşine, dar încetul cu încetul am senzaţia că darea în vileag nu-l preocupă absolut deloc.

Păstrez tăieturile din ziare într-un dosar pe care îl ţin în acelaşi dulap în care am şi fişele despre Chloe/Carly, deşi nu prea ştiu de ce le păstrez.

Între timp, Brad şi cu mine am văzut toate filmele în care apare Chloe Savage, fie şi pentru câteva secunde; în cele din urmă, i-am spus că e o fată pe care am cunoscut-o într-o tabără, ca să-l lămuresc de ce par că am obsesia asta. Iar el a făcut – sau a cultivat – o uşoară pasiune pentru ea, fapt care îmi convine, de fapt. Am senzaţia cam enervantă că i-ar plăcea să fiu geloasă. Ei bine, nu sunt.

În schimb, continuarea la romanul meu s-a împotmolit. Nu e blocajul de care suferă scriitorii. Personajul meu – fiul răpitorului – s-a cufundat în tăcere. Nu pot să-i adun gândurile, dacă o avea vreunul; nu pot să-i aud conversaţiile, oricât de puţine îmi închipui că sunt. Nu pot să-l conving să facă nimic mai interesant decât să-şi ia dubiţa şi să se ducă la o cârciumă, unde să bea o bere, ori să iasă în curte să taie lemne. În consecinţă, face mult prea des lucrurile astea. Redau descrieri artistice încântătoare ale peisajului posomorât, ascuns sub zăpadă, în care este încătuşat şi încep să mă întreb ce fel de roman scriu, de fapt. Însă fiul răpitorului îmi rămâne ascuns. Gary, aşa i-am zis. Gary n-o să facă nimic. Refuză să fie diabolic.

Bine, surpriză, surpriză, aud pe cineva râzând batjocoritor. Se numeşte ficţiune, Lucy Ledger. Spre deosebire de autobiografiile uşor deghizate, pe el chiar trebuie *să-l creezi.* N-ai decât să dai vina pe Gary dacă vrei, dar să nu cumva să uiţi: *Gary nu e real.*

Zăpada se topeşte. Pârâiaşe de un maroniu noroios se scurg pe străzi, pe trotuare, în orice şănţuleţ pe care şi-l pot croi, strălucind în soarele care încă are dinţi. Studenţii au plecat acasă, în vacanţă, sau cu avionul spre Cancun ori spre alte locuri în care să aibă parte de dezmăţuri tropicale; la întoarcere, o să li se cojească bronzul, o să aibă codiţe fals-etnice în păr şi o să fie de o mahmureală monumentală, obosiţi de şcoală şi tânjind deja după vară. Brad şi cu

mine străbatem oraşul, prin noroi; e bine să ieşi în aer liber, după iarna cea lungă. Jucăm biliard (fără să mai dăm de Sean sau chiar de Delia); luăm cine ieftine la Nicoletti; ne uităm la filme. Cei din departament cred că suntem… ei bine, un cuplu, evident. Nu se apucă s-o şi spună cu voce tare; sunt prea politicoşi. Dar văd că se gândesc la asta. Şi combaterea acestei impresii greşite ar putea să-mi dea mai multă bătaie de cap decât ar merita.

Oricum, nouă ne place cum stau lucrurile acum. Mă rog, cel puţin mie îmi place, iar asta pare să fie ceea ce contează. În timpul facultăţii, am întâlnit destui băieţi care jurau că e în regulă să fim doar prieteni, dar mereu se trezeau cu mâinile prin locuri unde nu aveau ce să caute, care îşi lipeau faţa de a mea, sărutându-mă ca din greşeală, care, în cele din urmă, mă implorau să le spun ce nu mergea, de ce nu îi plăceam *în felul acela.* Sau care pur şi simplu îmi întorceau spatele până la urmă. Chiar sunt foarte recunoscătoare pentru Brad.

M-am gândit să le fac o vizită părinţilor în vacanţă; n-am fost de Crăciun şi ar cam fi vremea. Nici nu-i prea departe: doar o dimineaţă de mers cu maşina. Dar i-am spus mamei că trebuia să termin de revizuit *Răpit: Răpiri de copii în romanul englez din secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea* ca să se încadreze în termenul-limită din 4 ianuarie, lucru care nu era adevărat, căci făcusem deja revizuirea; cartea e deja la tipar sau va intra în curând. Nu m-am dus pentru că n-am vrut. „O să ne fie dor de tine", mi-a zis mama la telefon, dar n-am crezut nicio iotă din vorbele ei. În astfel de momente, am senzaţia că parcă vorbeşte dintr-un scenariu pentru mame, spunând din vârful buzelor ceea ce trebuie să spună.

Chiar înainte să închid, am avut impresia că aud ceva la capătul celălalt al firului – ca şi cum cineva ar fi tras adânc aer în piept sau poate nici măcar ceva atât de tangibil. Pentru o clipă, doar o clipă, am presupus că mama ar fi vrut să mai spună ceva; ceva ce se îndepărta de scenariu.

Pe urmă însă, ea a închis şi, după ce m-am gândit o vreme la asta,

impresia mea a părut neplauzibilă.

De fapt, după ce m-am întors la ei, părinţii mei au devenit mai distanţi. Poate că v-aţi fi aşteptat să fie exact pe dos – ca, deveniţi dintr-odată conştienţi de anii de neglijare benignă, să se agaţe de mine, să găsească într-adevăr bucurie în prezenţa mea. Dar, nu. Păreau uşor speriaţi de mine, într-un fel pe care nu l-am putut înţelege pe vremea aceea şi pe care am încercat să li-l iert de atunci încoace. De fiecare dată când îmi dau seama că-i evit, îmi amintesc de asta.

Părinţii mei şi cei ai lui Carly May au puţine în comun, dar singurul lucru în privinţa căruia s-au înţeles a fost că ea şi cu mine trebuie să avem cât mai puţine contacte cu putinţă. Cu toţii au insistat că ne-am fi amintit una alteia de cele întâmplate, că ne-am fi îndemnat una pe alta să rămânem lipite de trecut. Tot răul care ne fusese făcut ar fi ajuns să se mărească exponenţial dacă ne permiteau să comunicăm. Mama, mai ales, fusese de neclintit în privinţa asta, iar Gail şi ambii taţi fuseseră uşor de convins. Prima mea terapeută îi sugerase cu blândeţe mamei că o corespondenţă regulată ar putea, de fapt, să ne ajute să depăşim ceea ce ea numea „trauma" noastră, însă Miranda respinsese sfatul acesta. „Lois trebuie să meargă mai departe", spusese ea cu fermitate, ca şi cum ar fi fost aşa de uşor. Cred că, de fapt, ceea ce voia să spună era că *ea* avea nevoie să meargă mai departe. Până şi gândul la Carly May o supăra; cred că mama chiar o învinuia un pic. Poate că şi părinţii lui Carly May aveau aceeaşi impresie despre mine. Îmi pot închipui ispita de a o considera complice pe *cealaltă* fată, cea care a zădărnicit încercările de evadare, cea care era primejdios de susceptibilă să se lase sedusă de farmecul răpitorului. În orice caz, din punct de vedere geografic, era uşor să ni se întărească înstrăinarea; nu prea era cazul să ne gândim că ne-am putea furişa pe uşa din spate ca să ne întâlnim pe ascuns în pădure, iar telefoanele mobile încă nu făcuseră ca distanţa să devină irelevantă. Dar nu poţi să laşi trecutul

în urmă, ca şi cum ai îndesa ceva în fundul unui dulap sau ai încerca să înnozi o aţă ruptă. Trecutul are o viaţă proprie. Cred că, dacă ei ar fi reuşit să ne taie cu totul legătura cu el, n-am fi supravieţuit. Pare un pic cam înfricoşător, ştiu, dar cred că e adevărat. Cele întâmplate făceau parte din noi. Nu puteam să amputăm totul, ca şi cum ar fi fost un mădular cangrenat. Trebuia să recunoaştem ce se întâmplase, să examinăm totul, să-l întoarcem pe toate feţele şi să-l privim din diferite unghiuri. Habar nu aveam ce însemnase – şi cu toate acestea, noi, la fel ca toţi ceilalţi, păream să luăm de-a gata ideea că însemnase cu adevărat ceva. Ei însă pur şi simplu nu voiau să vorbească despre asta.

Aşa că, la început, ne-am scris pe ascuns câteva scrisori stânjenitoare; am reuşit şi să vorbim de câteva ori la telefon, fără să ştie nimeni.

Ne-am străduit din greu să ne împărtăşim una alteia câteva adevăruri despre acele săptămâni stranii, care ne-au schimbat în alte persoane decât cele care eram sau ar fi trebuit să fim. Încă nu sunt persoana care ar trebui să fiu, simt persoana respectivă ca pe o umbră. Nu-mi dau seama cum ar putea fi ea. Nu am de unde să ştiu. Carly, presupun eu, este posibil să fi pus pe hârtie mai multe scrisori decât am primit şi viceversa; ar fi fost destul de simplu pentru nişte părinţi vigilenţi să intercepteze scrisorile cu nişte ştampile atât de compromiţătoare. Convorbirile telefonice s-ar fi văzut la nota de plată şi ne-ar fi dat de gol.

Cele câteva cuvinte chinuite pe care am reuşit să le schimbăm nu erau nici pe departe îndeajuns. Am fi avut nevoie de mai mult spaţiu, de mai mult timp ca să începem măcar să ne dăm seama ce să spunem – ce ar fi putut să fie spus, ce trebuia să fie spus. Dacă ne-am fi putut întâlni, poate că lucrurile ar fi stat altfel; poate că am fi reuşit să păstrăm legătura, să ţinem în viaţă o urmă a cabanei noastre din pădure. Dar vorbele lipsite de trupurile noastre nu erau de ajuns; erau mai rele decât nimic. După un timp, tăcerea a coborât între noi; de-atunci încoace, aveam să stau de vorbă cu Carly May

numai în mintea mea.

Abia când părinţii au venit să mă ia mi-am dat seama că mă schimbasem în mod irevocabil. Carly şi cu mine fuseserăm luate din acel sălaş – locul crimei – şi duse într-o închisoare mititică, unde nimeni nu prea ştia cu adevărat ce să facă cu noi, în afară de a ne da să mâncăm şi de a ne tot spune că părinţii se îndreaptă spre noi. Hainele lui Carly May erau pătate de sânge, iar un poliţist tinerel, care dădea impresia că îl intimidează prezenţa noastră, îi adusese nişte blugi de adult şi un tricou în care arăta ca o sperietoare. (Ulterior, poliţiştii mi-au luat şi mie rochia. Au spus că era o dovadă.) Pe mine mă frapa cât eram de palide, în comparaţie cu toţi ceilalţi. De săptămâni bune nu ieşiserăm din casă. Păream o specie uşor diferită, înrudită cu oamenii normali, dar, evident, diferită. Un bărbat care ni se prezentase ca detectiv ne-a pus câteva întrebări: cum ne cheamă? Sunteţi rănite? Dar tata insistase la poliţie, când vorbise la telefon, să nu fiu interogată până n-avea să vină şi el şi consultase un avocat, în privinţa drepturilor mele. Oricum, amândouă eram apatice; nu prea aveam mare lucru de spus. Am fost apoi duse la un spital din zonă şi supuse unei examinări medicale foarte amănunţite – de parcă adevărul ar fi putut fi găsit în ascunzişurile trupurilor noastre; de parcă în noi ar fi zăcut probe care trebuiau scoase la lumină; de parcă am fi ascuns ceva. Nu pot vorbi despre experienţa aceasta. În cele din urmă, poliţista care ne însoţise în camera de analize ne-a luat acasă la ea, iar acolo ne-am aşezat pe canapea şi am început să ne uităm la televizor. Evident că nu ne uitasem la televizor de o lună şi jumătate, dar lipsa de importanţă a programelor, lucrurile care ne erau atât de familiare, ne-a ajutat să ne calmăm, de parcă ar fi fost un drog. Am rămas amândouă pierdute, cu ochii pe imaginile absurde de pe ecran, până când, sprijinite una de cealaltă, ne-a luat somnul pe canapea.

Poliţista cea amabilă m-a trezit când au venit părinţii mei; încă îmi aduc aminte cele câteva clipe minunat de liniştite, înainte ca zgomotul împuşcăturii să-mi răsune iar în minte şi să înţeleg unde

mă aflu şi unde nu mai sunt; ziua îşi intra iar în drepturi. Chipurile părinţilor mei se aplecau asupra mea; mama părea devastată, ca şi cum cineva i-ar fi descompus trăsăturile feţei, după care i le-ar fi pus la loc la întâmplare; tata părea furios şi dur, dar spaima pusese stăpânire pe chipul lui. Nu s-au putut aşeza pe canapea, deoarece Carly May era lungită lângă mine, aşa că mi-au întins cu stângăcie braţele slabe şi bronzate, invitându-mă să mă ridic ca să mă îmbrăţişeze. Şi asta am şi făcut, în mod automat, dar nu m-am simţit deloc uşurată. Braţele lor parcă nu aveau pic de greutate, iar în ochi le stăruiau prea multe întrebări pe care ştiam că n-aveau să fie vreodată în stare să le pună; spaima lor era lipsită de cuvinte şi îi împiedica să se poarte natural.

— Sunt bine, m-am trezit că le spun, ca să-i liniştesc. Sunt bine, n-am păţit nimic, chiar sunt în regulă.

Şi întunericul s-a căscat între noi, în timp ce ei mă cercetau, încercând să găsească vreun indiciu, cu chipuri rugătoare, în vreme ce eu nu puteam decât să-i privesc implacabil, cu o expresie absolut impenetrabilă.

— O, Lois, repetau la nesfârşit, mititica de Lois.

Mama chiar a şoptit la un moment dat „puiul meu", dând dovadă de un sentimentalism care nu-i stătea în fire. Nu cred că-mi mai spusese vreodată puiul ei; poate doar când eram foarte mică. Dar nu eram puiul lor. De fapt, nici măcar Lois nu mai eram. Părinţii mei păreau nişte străini cumsecade şi neajutoraţi. Nu ştiu cum arătam eu în ochii lor, dar, indiferent de ceea ce am văzut pe figurile lor nu păreau să mă fi recunoscut.

Pe urmă m-au dus la un motel, iar acolo am rămas împreună cu mama, în timp ce tata vorbea cu cei de la poliţie. I-am spus mamei că sunt prea obosită ca să vorbesc şi am convins-o să mă lase să mă întind într-unul din paturile duble şi să mă uit la televizor. I-am cerut să tragă draperiile, ca să nu văd munţii înalţi care ne înconjurau. Ea s-a afundat într-un fotoliu de vinilin portocaliu, privindu-mă în timp ce aţipeam din nou, pe fundalul vocilor de la

televizor. Somnul părea singura alinare de care puteam avea parte. Am încercat să mă cufund în vise despre nopţile de la cabană, în care ne jucam de-a v-aţi ascunselea în iarba înrourată, la lumina stelelor şi a licuricilor, însă niciun vis nu mi s-a înfăţişat.

Ciudată situaţie, deşi cu siguranţă deloc neobişnuită: se comisese o infracţiune gravă, ba poate chiar mai multe, dar autorul fusese scos din ecuaţie. Nu mai era nimeni care să fie cercetat, condamnat, pedepsit. Părinţii mei nu voiau decât să mă ia acasă, dar, din câte se părea, trebuiau urmate anumite proceduri, trebuiau făcuţi anumiţi paşi care ne solicitau prezenţa. La urma urmelor, noi reprezentam nişte probe. Noi eram ceea ce mai rămăsese. Şi eu încă nu voiam să mă despart de Carly, cu toate că şi tatăl ei, şi Gail abia aşteptau să o ia de acolo. Reporterii stăteau grămadă la intrarea în secţia de poliţie şi zbierau întrebări înspre noi, în timp ce ieşeam sau intram în maşinile pe care părinţii noştri le închiriaseră; patrulau prin faţa camerelor noastre de la motel, încercând cu disperare să ne întrezărească feţele binecunoscute, să smulgă măcar o vorbă cu care să facă ştirile mai picante. Gail şi Carly au apărut într-un talk show local, dezgustându-i astfel pe părinţii mei; mie nu mi-au dat voie să mă uit. Pe urmă însă, tatăl ei a pus piciorul în prag şi Gail s-a îmbufnat. S-a apărat spunând că şi alte fete trebuiau să afle povestea noastră, ca să se poată apăra de primejdii.

— N-o să permit ca fiica mea să fie exploatată de hienele astea, a zis tatăl lui Carly May, luând poziţie, lucru despre care Carly May m-a asigurat că se întâmpla foarte rar, şi cu asta s-a terminat totul. Probabil că şi mie mi se făcuseră oferte asemănătoare, însă părinţii mei n-au adus niciodată vorba despre aşa ceva.

— Femeia aia e sub orice critică, a zis mama, referindu-se la Gail, iar tata a bătut-o uşor pe genunchi, dându-i tăcut dreptate.

Cu siguranţă, ar fi fost bucuroşi să nu aibă nimic de-a face cu Gail, dar nici nu se punea problema unei evitări complete. Ne întâlneam destul de des cu familia Smith la poliţie, fie şi în treacăt; în general, Carly şi cu mine eram interogate separat.

Şi eu, şi ea încercam să punem la cale întâlniri aparent întâmplătoare. O dată am reuşit chiar să ne convingem părinţii să luăm cu toţii masa împreună; ne-am dus la o terasă unde se vindeau hotdogi şi care susţinea că e celebră, iar acolo am văzut cum se ferea mama de mulţimea excursioniştilor, ca şi cum ar fi început să-i fie teamă de străini. Părinţii mei şi ai lui Carly May au întins o masă de picnic. Încă îmi amintesc lemnul foarte cald şi plin de aşchii care îmi strivea coapsele; încă am în faţa ochilor viespea care voia să se înece în limonada mea. Carly stătea în faţa mea, îmbrăcată într-un tricou cu Whiteface Mountain, strâmt, tăiat, de sub care se vedea o porţiune de piele nebronzată; avea părul prins în coadă şi se rujase puţin, ceea ce o făcea strălucitoare şi uşor distantă. Lumea punea deja stăpânire pe ea, mi-am dat seama panicată, speriată că voi rămâne singură.

Dar Gail a făcut apoi o remarcă stupidă despre ofiţerul Hilton, femeia care ne luase la ea acasă, în prima zi.

— Nu că e tunsă scurt, insista ea. E ceva cu ea, ştiţi? Cred că, pur şi simplu, poţi să-ţi dai seama, personal. Trebuie să spun că sunt puţin mirată că le-au lăsat pe fete să se ducă la ea acasă.

Mama a fixat-o pe Gail cu o privire împietrită, în timp ce taţii noştri, stânjeniţi, rămăseseră cu ochii aţintiţi asupra munţilor crenelaţi. Cu piciorul gol, pe sub masă, Carly mi-a tras o lovitură zdravănă. Era un mesaj în stilul lui Carly, care îmi era cunoscut din zilele de la cabană, şi atunci mi-am dat seama că încă n-am pierdut-o.

Masa luată împreună nu a îmbunătăţit relaţiile dintre familiile noastre. Poate că tata şi tatăl lui Carly s-ar fi înţeles bine, însă Gail era prea gălăgioasă, prea disperată după control, prea înnebunită să pună etichete pe lucrurile pe care nu le înţelegea, ca să le micşoreze puterea. Totuşi, dincolo de trăncăneala ei întrezăream o suprafaţă dură, o lamă de cuţit pe care era gata să-l scoată, şi mi-am dat seama – cu acea clarviziune ciudată pe care păream s-o fi primit după ce fuseserăm eliberate – că ar fi fost o greşeală să fie subestimată. Ca

reacţie la felul de a fi al lui Gail, mama s-a ferecat în stilul aparent trufaş, tipic pentru New England, pe care îl moştenise de la părinţii ei şi de care nu se dezisese niciodată. Se uita de sus, strâmbând din nasul delicat şi nepudrat în direcţia lui Gail cea strident machiată şi care turna prostii după prostii, şi ne-a redus astfel pe toţi la tăcere. Taţii noştri înfulecau hotdog după hotdog, aruncând din când în când câte o remarcă despre vreme sau despre frumuseţea munţilor. Tatăl lui Carly o tot trăgea de coadă – încetişor, ca şi cum s-ar fi temut să nu rămână cu ea în mână. Din când în când, ea îi zâmbea uşurel, din colţul gurii, iar asta îl făcea să se liniştească vizibil.

În ceea ce mă privea, eu nu-mi ignoram, de fapt, părinţii; asta ar fi însemnat să fiu conştientă de prezenţa lor şi să mă fac că nu sunt. Nu, eu mă străduiam să le înregistrez prezenţa într-un mod cât mai potrivit din punct de vedere emoţional. Dar, pur şi simplu, nu simţeam că ei erau cu adevărat acolo.

În cele din urmă, s-a ajuns, spre mulţumirea tuturor, la concluzia că eu şi Carly May spusesem tot ce puteam. Nu existaseră complici la răpirile noastre şi nici alte victime. Amândouă spuseserăm asta de la bun început; în cele din urmă, acceptaseră şi ei povestea noastră. Potrivit jurnalelor de ştiri, fuseserăm salvate „la timp" – ca şi cum răpitorul nostru ne-ar fi ameninţat cu arma chiar în clipa când apăruseră maşinile poliţiei.

Şi, în sfârşit, poliţia ne-a permis să plecăm. Carly şi cu mine am insistat să ni se permită să ne luăm rămas-bun, chiar dacă părinţii noştri nu voiau să ne lase singure. Ne-am îmbrăţişat cu stângăcie, căci niciuna din noi nu era genul care îmbrăţişează, şi am încercat să ne gândim ce lucruri am putea să ne spunem în faţa părinţilor şi care să şi însemne ceva. Ne holbam una la alta, cu ochii plini de taine şi de promisiuni.

Şi uite aşa, ea s-a întors la fermă şi la spectacolele ei, iar eu m-am întors la han. La hanul (aproape) atins de tragedie. O casă plină de străini. Acasă.

Evident, părinţii m-au trimis la un psihiatru. Asta îi făcea să simtă că fac ceva şi îi îndreptăţea să creadă că am pornit-o pe calea vindecării. Cel puţin asta cred eu: fireşte că n-am discutat despre asta sau nu în aceşti termeni. Îmi puneau întrebări alese cu grijă despre şedinţele pe care le făceam, despre progrese. De obicei, le spuneam ceea ce păreau că vor să audă. Uneori mi-aş fi dorit să semăn mai mult cu Carly, care, din câte îmi închipuiam, nu s-ar fi temut să spună adevărul, să bată din picior, să ridice pretenţii.

Mereu am vrut să semăn mai mult cu Carly May.

Chloe

După ce m-am întors, n-am fost nevoită să muncesc cine ştie ce la fermă. Mi-am dat seama că mi se întredeschisese o portiţă ca să mă târguiesc şi am profitat la maximum de asta. Uneori mă duceam împreună cu tata cu maşina ca să adun vitele sau cine ştie ce altceva, însă treburile mele zilnice îmi fuseseră luate de pe umeri şi pasate fraţilor mei vitregi. Îmi petreceam o grămadă de vreme în camera mea. Uneori făceam balet, îmi ieşisem din formă după o vară întreagă în care nu făcusem lecţii şi trebuia să-mi antrenez din nou picioarele ca să se mişte cum trebuie. Tata pusese o bară de-a lungul unuia dintre pereţii camerei mele şi o oglindă pe peretele opus, aşa că am făcut plie-uri la nesfârşit, până când am simţit că mi-am recâştigat puterile. Uneori, îmi făceam chiar şi temele. Altfel, citeam romane proaste ori mâzgăleam tâmpenii în jurnal, mai ales despre ce aveam de gând să fac atunci când voi scăpa dracului de acolo. Aveam senzaţia că jurnalul e ceva în stilul lui Lois, deşi, din câte ştiam, ea nu ţinuse niciodată unul. Totuşi, ea era fata cu vorbele. Iar faptul că îmi mâzgăleam gândurile urâte pe paginile albe mă făcea să simt ca şi cum m-aş fi conectat la felul de a fi şi de a gândi al lui Lois.

Şi, ca de obicei, aveam concursurile, un circuit nesfârşit de show-uri demente. În jumătate din timp, eram pe drum, împreună cu Gail. De-acum, nu mai eram doar Carly May Smith, din Arrow; eram Carly May Smith, fata răpită, fata salvată în mod miraculos. Făceam o afurisită de senzaţie. Reporterii îmi cereau neîncetat să comentez despre câte ceva. Membrii juriilor ştiau cine sunt. Ceilalţi părinţi se ţineau departe de mine: celelalte fete păreau intimidate.

Sigur că aş fi putut să renunţ. Îi spusesem lui Zed că aşa o să fac; el urâse concursurile astea ale mele. Cred că la început chiar asta am şi vrut să fac, dar apoi a început să mi se pară că e un gest mai rebel să continui. La urma urmelor, cine era el, să-mi spună în ce fel să-mi duc viaţa? Un infractor. Un ratat. Un mort. O fiinţă care nu mai putea să mă ajute acum, de asta eram al dracului de sigură. Era normal ca oamenii să se poarte altfel cu mine acum, din moment ce şi eu mă simţeam al naibii de diferită. În plus, adevărul era că aceste concursuri aveau măcar avantajul de a mă ajuta să mai ies din Arrow. Şi, dacă ar fi fost numai asta, şi tot merita – merita bătaia de cap, merita să petrec ore întregi împreună cu Gail. Merita să mă simt vinovată pentru că-mi călcam cuvântul dat lui Zed, mai ales că sentimentul de vină pălea tot mai mult, pe zi ce trecea.

Gail nu mai ieşea din îmbufnare. Mă schimbasem, îmi spunea, de parcă asta ar fi fost o crimă. Păreai mai drăgălaşă înainte. Ce-i drept, aşa era, nu încape îndoială; chiar fusesem mai drăgălaşă, dar, firește, lui Gail nu-i păsa nici cât negru sub unghie de asta. Totuşi, avea dreptate; aparenţa unei anumite drăgălăşenii contează, cel puţin în ochii juriului. Pe scenele din Vestul Mijlociu stăteam aliniată cu alte fete, umăr la umăr. Cele mai multe aveau cam aceeaşi înălţime, chiar dacă la concursurile de mai mică importanţă apar mereu şi fete ceva mai scunde sau mai înalte. Totuşi, în general, eram pusă între două fete care aveau umerii la acelaşi nivel cu mine; dacă ne-am fi încurcat, cine ştie cum, aş fi putut să-mi confund mâinile şi picioarele cu ale lor. Dacă am fi fost puse una lângă alta la poliţie, pentru vreo recunoaştere, cred că nimeni, cu

excepţia mamelor (sau a antrenoarelor, ca în cazul meu; aveam mereu grijă să precizez că Gail nu e mama mea), n-ar fi putut să ne deosebească. Stăteam în picioare, aliniate spre dreapta, cu genunchii stângi plasaţi uşor în faţa celor drepţi. Poziţia asta ar fi trebuit să dea senzaţia că suntem mai slabe. Dar ne şi făcea să arătăm ca păpuşile acelea din hârtie pliată ca un acordeon, de care îmi aminteam de când eram mică. Legate una de alta la coate, fiecare absolut la fel ca următoarea.

Când îţi venea rândul să ieşi din şir, dintr-odată oamenii aşteptau de la tine să fii o individualitate, să nu te pierzi în mulţime, ci, dimpotrivă, să demonstrezi cât eşti de diferită. Dintr-odată, trebuia să arăţi că ai zâmbetul cel mai strălucitor, mersul cel mai plin de graţie, cu aerul cel mai sănătos. Cu alte cuvinte, cea mai drăgălaşă. Asta însă era şi partea înşelătoare: drăgălăşenia, fără nimic altceva, nu era de ajuns. Trebuia să scoţi la înaintare, simultan, atât trăsăturile de fată frumoasă şi de treabă, crescută la fermă, cât şi pe cele de potenţială vampă. Pe bune, orice spun ei, trebuia să le întruchipezi pe ambele, după ce treceai de faza locală a concursurilor de Regina Lactatelor. Şi uneori, chiar şi la acele concursuri.

Nu mai câştigam la fel de uşor pe cât o făcusem înainte să intru la pubertate – aţi putea spune şi pe cât de uşor câştigasem înainte să fiu răpită. Gail a făcut legătura şi, prin cine ştie ce întorsătură de logică proprie ei, a reuşit să întoarcă asta împotriva mea. La concursul Midwstern Cornhusker Teen Queen, n-am reuşit nici măcar să mă calific, iar Gail s-a înfuriat aşa de tare, încât am crezut că o să mă ia la palme. Am fost un pic dezamăgită că n-a făcut-o; pândeam orice ocazie ca să pot folosi ceva împotriva ei. O reporteriţă a contactat-o, propunându-i să scrie o poveste despre chinurile mele, „Adolescentă, regină a frumuseţii, bântuită de amintirea răpirii", ceva de genul ăsta. Gail a refuzat-o, întorcând astfel spatele publicităţii pentru prima dată în viaţa ei. Dar am mai avut şi alte succese. Pe la 15 ani am devenit Miss Adolescenţa

Nebraska, SUA. Şi am aflat taina murdară a lui Gail. Weekendul acela a fost un moment de cotitură din multe puncte de vedere.

Ca toate familiile concurentelor, eram cazate la un hotel din centrul oraşului Omaha. Doar eu şi cu Gail. Tata promisese să vină la concurs, deşi spusese clar că ar fi preferat să-şi petreacă altfel sfârşitul de săptămână, poate reparând gardurile de pe păşunea vestică. Nu m-aş fi supărat dacă nu venea, căci prezenţa lui făcea să-mi fie mai greu să concurez. Când l-am văzut aşezat printre spectatori, mintea mea parcă s-a rupt în două: jumătate din mine vedea competiţia în felul în care voiam s-o văd, ca pe un mod cât se poate de valid de a câştiga premii, atenţie, orice. Însă cealaltă parte, a început s-o vadă prin, ochii tatei, iar asta a însemnat că dintr-odată mi s-a părut vulgară, cam imorală, exploatatoare, degradantă – ceva cu care era imposibil să te mândreşti. Apoi mi-am amintit de dispreţul lui faţă de concursuri – dispreţul lui Zed – şi dezaprobarea lui s-a amestecat cu a tatei, dispreţul lor mi l-am însuşit şi eu şi, brusc, toată scena mi s-a părut şi mie ieftină şi dezgustătoare. Mi se făcuse ruşine şi, în acelaşi timp, eram furioasă pe mine că mi-era ruşine. Concursurile nu erau atât de complicate pentru mine când tata lipsea.

Dar înainte ca tata să ajungă în Omaha, fuseserăm doar noi două, Gail şi cu mine. Niciodată nu ne plăcuserăm una pe alta, însă în anii din urmă reuşiserăm să găsim calea de a comunica una cu cealaltă. Ne era de ajutor faptul că amândouă voiam acelaşi lucru, deşi din motive diferite; de fapt, eu nu prea pricepeam de ce dracu' era Gail aşa de disperată ca eu să am succes. Poate că, dacă ar fi avut şi ea o fată, m-ar fi cruţat pe mine. Era obsedată de detalii: rochiile, părul, machiajul, zâmbetul, atitudinea. Era expertă în rimel. Totul ţine de gene, asta era una dintre teoriile ei preferate. Ca şi profii de la şcoală – şi, evident, ca şi Martin, ulterior – considera că tupeul e marea mea problemă.

— Nu mai zâmbi ca şi cum ai fi câştigat deja, îmi spunea mereu. Şi nu mai rânji ca şi cum ai râde în sinea ta de cine ştie ce glumă.

Trebuie să pari drăgălaşă. Vrei să fii actriţă, nu? Hai, joacă-ţi rolul!

Era a doua mea încercare de a cuceri titlul de Miss Adolescenţa Nebraska şi, în primul an, abia dacă avusesem o şansă, deşi la 15 ani încă eram puţin cam prea copilă. Şi puţin încă prea plată. Vârsta maximă era 18 ani, iar fetele de 17 şi de 18 ani erau vizibil mai avantajate decât majoritatea celor mai mici. Cum îmi erau binecunoscuţi sânii mari, lăsaţi şi plini de pistrui ai lui Gail, n-aveam nicio grabă să văd cum îmi cresc accesoriile de carne pe piept. Începeam să-mi fac însă griji că eşecul meu în zona respectivă începea să mă tragă înapoi. Poţi să faci câte ceva cu nişte benzi şi cu corsaje croite strategic, dar nu mare lucru.

Oricum… secretul întunecat şi adânc îngropat al lui Gail. Era spre sfârşitul dimineţii, mă întorceam de la o repetiţie pentru numărul nostru de deschidere, care consta într-un cântec şi un dans. În general, eram păzite destul de strict, dar cel care ne era gardian în acea dimineaţă hotărâse că era în regulă să ne lase pe fiecare cu liftul la etajele noastre, fără să ne mai şi ducă pe fiecare până în camere. Şi în orice caz, majoritatea fetelor erau împreună cu mamele lor. Dar Gail rămăsese acasă, spre încântarea mea, văitându-se că o doare capul.

M-am dat jos din lift la etajul nouă al hotelului Sheraton şi am străbătut holul fără să mă grăbesc. Îmi plăceau hotelurile, pentru că făceau ca viaţa să pară curată, simplă şi ordonată – de parcă ai fi putut pur şi simplu să deschizi uşa, să intri, să-ţi pui haina în cui şi să o iei de la capăt. Ştiam însă că în ziua aceea camera noastră era plină de lucruri şi supraîncălzită, iar pe fundal se auzea cine ştie ce telenovelă stupidă. Aşa făcea Gail de fiecare dată când avea migrene. Am băgat mâna în buzunar după monede şi m-am oprit la automatul de vânzări aflat într-o nişă pe hol. Mi-am cumpărat o cola, din care nu aveam voie să beau. (Făcea rău la piele şi la faţă, spunea Gail, experta.)

În vreme ce mă îndepărtam de automat, deschizându-mi doza de cola, un bărbat a apărut brusc după colţ. Cât pe ce să mă ciocnesc de

el. Majoritatea fetelor care participau la concursuri erau cam paranoice; trebuia să ascultăm predici după predici despre primejdiile reprezentate de bărbaţi ciudaţi. În mod straniu, eu mă simţeam superioară celorlalte fete din punctul acesta de vedere: avusesem deja o experienţă cu un astfel de bărbat. Ceva de genul trăsnetului care nu se abate de două ori asupra aceluiaşi loc: eu eram imună. La început, ceea ce mi s-a părut nefiresc la acel om a fost faptul că el nu părea deloc mirat să mă vadă, iar asta m-a făcut să bănuiesc că mă urmărise şi că pusese în mod deliberat la cale ciocnirea. Avea genul de figură care îmi displăcuse mereu: buze pline şi umede, o mustaţă sinistră, ochi mici şi spălăciţi, obraji roşii. Părea că moare de cald şi că e ud, ca şi cum abia ar fi ieşit de la duş, numai că nu era şi la fel de curat.

— Cred că eşti una dintre fetele acelea din concursul de frumuseţe, mi s-a adresat bărbatul. Remarca era nevinovată în sine, pentru că era şi adevărată, şi evident, hotelul era plin de noi, iar eu purtam şi un costum de dans pe braţ. Dar poate că ceea ce mi-a dat fiori a fost simplul fapt că el spunea ceva evident. *Poartă-te normal,* mi-am zis şi am luat o înghiţitură din cola.

— Crezi că ai vreo şansă?

— Nu se ştie, am ridicat eu din umeri.

Iar asta era adevărat; n-aveai cum să ştii. Juriul avea o agendă proprie.

— Eşti şi modestă! a rânjit el, prefăcându-se impresionat.

Şi ştia că îmi dau seama că se preface, iar asta însemna că ştia că eu ştiu că întâlnirea asta era bizară, absolut nenaturală. Şi asta făcea lucrurile şi mai amestecate.

Bărbatul stătea între mine şi hol; eram pur şi simplu prinsă în nişa automatului.

— Atunci, uraţi-mi noroc, am răspuns, adunându-mi tot sângele-rece.

La urma urmelor, eram bine pregătită. Trebuie să mă întorc la mama. *Habar n-ai tu cu cine te pui,* îmi ziceam în sinea mea. Îmi

recapitulam în minte tehnicile de autoapărare: un genunchi în vintre. Sari la ochi. Îl priveam atentă, în aşteptare.

El însă nu se mişca. Într-un mod pe care nu mi-l puteam explica, părea că se măreşte, că umple spaţiul cu totul. Dacă aş fi încercat să mă strecor pe lângă el ar fi însemnat să recunosc că ştiu că m-a prins într-o capcană.

— Uite ce e, zise el, dacă îmi dai şi mie să gust din cola ta, o să-ţi urez noroc.

Cu asta m-a luat pe nepregătite. M-am holbat la el, îngrozită, cu o secundă prea mult. Parcă mi-ar fi cerut să-l sărut. Buzele lui aveau să atingă locul de unde băusem eu. Nu-mi puteam închipui ceva mai dezgustător decât asta.

— Ţi-e teamă că am bube dulci?

Dincolo de zâmbetul lui jilav, părea să-şi bată joc de mine.

— Nu, poftim, am răspuns, venindu-mi în fire, şi i-am întins doza.

El a dus-o la gură, fără să-şi ia ochii de pe mine. În timp ce înghiţea, am ţâşnit pe lângă el, fără să pot evita cu totul să-l ating.

— Păstreaz-o, idiotule! i-am strigat peste umăr.

Când am rupt-o la fugă, am văzut că-şi ridicase Cola spre mine, într-un fel de toast batjocoritor.

Ajunsă la camera 914, m-am izbit în uşă, căci nu voiam să pierd timpul scotocind prin geantă după cheie. Gail n-a răspuns chiar imediat. Iar când şi-a făcut apariţia, în cele din urmă, părea enervată. Era tot în halatul de casă.

— Te-ai întors mai devreme decât credeam, mi-a zis. De parcă aş fi putut eu să controlez programul de repetiţii.

— Scuze, am zis, fără să mă străduiesc să pun cine ştie ce sarcasm în vorbe.

Încercam să trec pe lângă ea, căci nu voiam decât să pun o uşă între mine şi domnul Scuipat.

— La ce te tot uiţi? m-a interpelat Gail.

Părea ciudat de bănuitoare, iar eu eram destul de atentă, încât să-

mi dau seama că era tipul ăla de bănuială pe care numai frica îl poate naşte: era un semn de vinovăţie. Am trecut pe lângă ea şi m-am uitat la patul răvăşit, la televizorul închis, la tava adusă de cei de la room-service, pe care se aflau două sticle de bere şi două farfurii goale. La părul încurcat al lui Gail, la buzele mânjite. Şi mai era şi mirosul: semăna cu sudoarea, dar mai rău.

El era, mi-am spus, prea uluită ca să scot vreun cuvânt. Bărbatul cu gura umedă. Aveam senzaţia că mă uit la ea din vârful unui stâlp foarte înalt, cam cum te uiţi la o găină de pe acoperişul unui siloz. Părea măruntă, proastă şi pierdută. Şi ciugulea în neştire.

Ajunsese la mâna mea. Amândouă ştiam asta.

* * *

L-am revăzut a doua zi, la concurs. Era tatăl uneia dintre concurente, Miss Adolescenţă Kearney, o dolofană enervantă, în niciun caz una dintre fetele de care să-mi fie teamă. Gail m-a văzut că mă uit la el şi m-a privit pieziş – fapt ilogic, din moment ce n-avea de unde să ştie că eu o să-l recunosc în el pe vizitatorul ei – dar el apucase deja să mă observe şi îmi zâmbise umed, cu un aer conspirativ.

După două zile, am câştigat titlul statal. Aveam senzaţia că mă aflu într-un vis; în fiecare dintre etapele competiţiei, simţisem o ciudată şi calmă încredere în mine. Trăncănisem plină de elocvenţă la interviu, făcusem piruete în timpul numărului meu de balet, mersesem pe scenă de parcă aş fi fost născută în pantofi cu toc şi rochie de seară. Fusesem atât de sigură că o să câştig, încât atunci când s-a dat rezultatul, a trebuit să mă prefac că sunt copleşită, surprinsă şi foarte încântată când mi se pusese coroniţa cu strasuri pe cap, iar toată lumea mă îmbrăţişase, în blitzurile aparatelor de fotografiat. Mă pricepeam de minune să mă prefac.

De fapt, lucrul la care mă gândeam cu adevărat era: „Şi acum, ce urmează?" Coroana asta era de multă vreme scopul meu (ca să nu mai zic şi de Gail), dar în loc să mă bucur de triumf, eu eram

nerăbdătoare, agitată. „Ce urmează acum? Ce va fi de aici înainte?" Răspunsul evident era competiţia naţională; Gail începuse deja să vorbească despre asta. Să pună la cale strategii bazate pe rimel. Însă deodată un triumf la un concurs şi mai mare nu-mi mai era de ajuns; voiam ceva nu mai mare, ci *diferit.*

Am plecat acasă cu tata, cu camioneta lui, în ciuda rugăminţilor transparent de false ale lui Gail de a-i ţine companie. Toate rochiile şi lucrurile mele fuseseră încărcate în maşina lui Gail, ascunsă sub o mască de gheaţă. În camion mirosea a fermă şi radioul nu mergea; tata şi cu mine am tăcut aproape tot drumul. El nu-şi lua ochii de la autostrada dreaptă şi cufundată în întuneric; eu, în schimb, am stat mai mult cu ochii închişi, privind luminile din mintea mea. Totuşi, la un moment dat, s-a petrecut o schimbare în spaţiul dintre noi şi mi-am dat seama că ajunseserăm la un armistiţiu. N-avea importanţă dacă ne înţelegeam alegerile unul altuia sau dacă ni se păreau stupide. Ceea ce conta cu adevărat se afla la un nivel mult mai profund, la adăpost de Gail sau de coroane ori de orice altceva ne-ar fi putut pregăti lumea. Cel puţin aşa am crezut atunci. În familia noastră, nu prea foloseam noi cuvântul *iubire,* dar ştiam că e acolo. Vreme tare îndelungată m-am agăţat de amintirea acelui moment.

Gail a mers în spatele nostru tot drumul până acasă, ca şi cum n-ar fi vrut să ne piardă din vedere; farurile ei din faţă licăreau enervant în oglinda retrovizoare.

— Femeia asta ar trebui să nu stea degeaba în coada altuia cale de 100 de mile, a mormăit tata, la un moment dat.

Era lucrul cel mai aproape de o critică directă la adresa lui Gail pe care o auzisem vreodată de la el. Eu ştiam însă foarte bine de ce farurile ei străluceau cu atâta insistenţă în urma camionetei. Se întreba dacă o să-i spun tatei de pat, de bărbat, de falsa migrenă. Dacă o să-i spun; şi ce anume.

Clar că gândul mă ispitea tare de tot. Dar un anume instinct îmi impunea să-mi muşc limba. *Aşteaptă şi-o să vezi,* îmi poruncea o voce

în minte. Şi cum „aşteaptă şi-o să vezi" era mai degrabă fraza tatei decât a lui Gail, am hotărât că aşa o să fac. Ştiam că nu era o carte pe care să-mi permit să o arunc pe geam.

Lois

M-am întors acasă la începutului unui august înăbuşitor, spre sfârşitul verii. Aveam senzaţia că sunt în altă lume. Hanul avea aer condiţionat, dar în zona noastră nu fusese instalat. Eu m-am retras pe terasa din spate, aflată la umbră; în fiecare zi, citeam, legănându-mă în hamac. Uneori mă duceam în pădurea din spatele casei; mă dezobişnuisem de libertatea de a hoinări cum aveam chef în timpul zilei şi simţeam nevoia presantă de a-mi întinde trupul multă vreme zăgăzuit, dar nu suportam gândul de a mă duce în oraş, unde eram sigură că oamenii aveau să se zgâiască la mine. Poate chiar asta şi făceau; eram o curiozitate, o poveste pe care o spuneau cu toţii, pentru ca fetiţele să aibă mare grijă. Aş fi devenit o eroină a sorţii fabricată de mass-media, dacă aş fi fost de acord cu asta; însă noi nu am vrut aşa ceva. Când reporterii s-au întors la han, părinţii mei i-au izgonit; blocau apelurile cu o vigilenţă îndârjită, care le trăda spaima şi furia. Eu nu doream decât să fiu lăsată în pace, iar părinţii mei voiau să pretindă că nu se întâmplase nimic.

Cel mai tare mi-era groază de întoarcerea la şcoală: să mă aflu în săli de clasă, pe culoare şi în amfiteatre pline de oameni care *ştiau* sau credeau că ştiu ce se întâmplase cu mine şi care n-ar fi putut să vorbească – sau nici măcar n-ar fi vorbit – fără să facă vreo aluzie la asta. Oameni pe care îi cunoşteam de ani de zile şi care nu se arătaseră niciodată interesaţi nici cât negru sub unghie de mine aveau să fie brusc copleşiţi de o curiozitate transparentă, bolnăvicioasă. Mă gândeam, disperată, că mai bine mi-aş fi pus singură un titlu de ziar pe frunte.

Dar într-o după-amiază, mama a venit la mine pe terasă, într-una

din rarele ei vizite, şi m-a găsit citind *Jane Eyre,* pierdută în reverii leneşe de evadare, de putere.

— Aici erai, a început ea, inutil, de parcă aş fi putut să mă duc în altă parte.

S-a aşezat pe un scaun şi şi-a şters sudoarea de pe faţă cu un gest pe cât de graţios, pe atât de obosit. Rămăsesem fără cameristă, iar ea făcuse curăţenie toată ziua. Am adulmecat aerul pe ascuns, încercând să descopăr un iz cât de slab de gin, dar încă nu se simţea nimic. Am ridicat din sprâncene, într-un salut improvizat, şi am aşteptat să înceapă să vorbească. Vizitele ei trebuiau să aibă un scop; mama îşi pierduse capacitatea de a se purta natural cu mine.

— Tatăl tău şi cu mine am discutat, începu ea, în cele din urmă.

Asta voia să însemne că ea vorbise, iar tata tăcuse şi o ascultase. Părea că nu-şi poate lua ochii de la un punct aflat în depărtare, în partea cealaltă a pajiştii, unde erau copacii şi unde, uneori, cerbii ieşeau din pădure şi priveau bănuitori locurile.

— Am discutat despre o şcoală particulară, continuă ea. O şcoală cu internat. Sigur, din punct de vedere şcolar, va fi o ocazie excelentă pentru tine. Dar, mai ales, ai avea… parte de un nou început. O să fie oameni pe care nu-i cunoşti. Cum ţi se pare?

Şi adăugă, cu un gând care părea că abia-i venise în minte: O să ne fie dor de tine, deşi era prea târziu ca să mă mai convingă că dorul de mine făcea parte din ecuaţie. Dar n-avea importanţă. Şcolile particulare chiar mă atrăgeau. Mă atrăgeau mult mai mult decât ar fi fost politicos să recunosc. Dinspre parcare se auzea un chicotit sonor, apoi trântirea discretă a uşii unei maşini scumpe. Aveam o petrecere în weekendul acela.

— Trebuie să plec. Mama s-a ridicat de pe scaun şi şi-a netezit fusta. O dată sau de două ori, m-a privit pe furiş. Nu se uitase nici măcar o dată direct la mine. Abia dacă a mai spus ceva:

— Gândeşte-te la asta, Lois.

Dar nu era deloc nevoie să mă gândesc la asta.

Peste trei săptămâni, părinţii m-au parcat, împreună cu bicicleta şi câteva valize, în căminul elevilor, o clădire din cărămidă roşie, cu stâlpi albi, care arăta ca un decor de film. Era la numai două ore de casă, dar ai fi zis că e o altă lume.

— Copii bogaţi, a remarcat tata, cântărindu-i din ochi pe colegii mei. Să nu-i laşi să te intimideze, draga mea.

Mama i-a aruncat o privire tăioasă; se înfuria când tata sugera că nu se simţea cu adevărat în largul lui în lumea aceasta, în lumea ei.

— E de ajuns să fii tu însăţi. Şi adu-ţi aminte – şi tata s-a aplecat, ca să-mi şoptească la ureche – poţi să-i baţi la fund pe toţi, pe absolut toţi.

Glasul îi tremura, părea emoţionat. L-am privit curioasă, în căutare de indicii – la urma urmelor, ce simţea el pentru mine? Dar, ca de obicei, trupul lui părea un înlocuitor stânjenit al unei minţi care hoinărea pe altundeva. Tata fusese întotdeauna mai degrabă o taină pentru mine; iar de când fusesem răpită, părea aproape un străin, amabil, dar cam buimac.

Încă nu le spusesem părinţilor că voiam să renunţ la concursurile de ortografie. De fapt, nu renunţam, ci pur şi simplu tăiam legătura cu ele. Nu mai făceau parte din ceea ce eram eu cu adevărat. N-aş fi putut să le explic această hotărâre fără să fac măcar o aluzie la Zed, care mă învăţase să privesc concursurile de ortografie ca pe o demonstraţie goală a unei îndemânări lipsite de orice însemnătate. Ştiam că ei nu voiau să audă asta şi nici nu simţeam deloc cu adevărat nevoia de a-i face să înţeleagă.

Mama m-a îmbrăţişat uşor, în stil Miranda, ca şi cum aş fi fost de sticlă. Părţile cele mai osoase ale trupurilor noastre s-au ciocnit una de alta. Câteva fire de păr mi s-au prins într-unul dintre inelele ei şi s-au rupt. Era îmbrăcată într-o rochie de bumbac, alb-albastră, şi părea absolut acasă în mediul acela. Pajiştile impecabil de verzi, rondurile de flori aranjate cu mult gust, glasurile calme şi educate ale celorlalţi părinţi – asta era lumea ei, lumea bogătaşilor din New England, în care se născuse. S-a aplecat şi mi-a atins uşor fruntea cu

buze reci şi uscate, lăsându-şi o clipă mâna pe umărul meu. Pentru prima dată, am observat liniile delicate care îi brăzdau uşor colţurile ochilor. Nu cred că le avusese în timpul primăverii.

— O să-ţi fie bine, mi-a spus, aproape brusc, şi am ştiut că avea dreptate.

Până la venirea colegei mele de cameră, îmi terminasem de desfăcut bagajele. Iar asta mi-a plăcut: deja îmi marcasem prezenţa în cameră, pusesem stăpânire pe spaţiul meu. Când a intrat, eu şedeam în pat, citind. Era foarte înaltă şi foarte blondă. De cum m-a văzut, şi-a lăsat jos valiza şi mi-a întins mâna, cu un gest care m-a frapat, pentru că era foarte matur, dar, nu ştiu cum, nu era deloc forţat sau ridicol.

— Eu sunt Jessica, mi-a spus zâmbind. Mă bucur mult că te cunosc.

Mi-am lăsat şi eu cartea jos şi i-am răspuns la salut, uşurată pentru că părea amabilă, fără să fie prea exuberantă.

— Am impresia că te cunosc, mi-a spus un pic mai târziu, în timp ce-şi aranja frumos lucrurile în sertarele din dulap. Ciudat! De parcă te-aş fi văzut de curând. Ai fost cumva la Vineyard în vara asta?

Totuşi, chiar când spunea asta, şi-a încreţit fruntea, nesigură; ştia că nu acesta e răspunsul.

Eram pregătită pentru momentul acesta şi m-am bucurat că nu întârziase să-şi facă singur apariţia.

— Nu, am răspuns încetişor, ca şi cum aş fi ezitat să vorbesc prea pe faţă. Cred că m-ai recunoscut din… Şi am făcut astfel încât o umbră de durere să-mi întunece chipul. Ei bine, de fapt nu contează, am spus apoi veselă, sărind din pat. Hai să nu vorbim despre asta. Ţi-e foame? Vrei să ieşim să luăm ceva de mâncare?

Am văzut că o rodea curiozitatea, dar era prea binecrescută ca să insiste. Din când în când, îi observam însă privirea cercetătoare, încercând să-şi dea seama de unde să mă ia.

Probabil că nu i-a trebuit multă vreme până să-şi dea seama.

Până a doua zi, toată lumea ştia că eu eram Lois, fata răpită. Dar cum nici nu spusesem peste tot asta, nici nu negasem, acest lucru nu s-a întors împotriva mea; un instinct pe care nu ştiusem că-l am îmi spusese că aşa se va întâmpla. Mă alesesem cu o oarecare celebritate, fără să mă bag în faţă. Dacă aş fi rămas acasă, lucrurile s-ar fi petrecut altfel. N-aş fi putut avea control asupra felului în care oamenii priveau toată povestea; istoria mea m-ar fi tras în jos. Aici însă, printre străini, aveam un fel de cadru în care aveam libertatea să construiesc o Lois aşa cum mi-ar fi plăcut să fiu: o Lois care era deşteaptă, citită, iute în replici: o Lois care nu era nici timidă, nici ciudată, ci doar un pic misterioasă. O Lois care ştia ceva despre viaţă: ceva întunecat, ceva care impunea respect.

O Lois care avea ce nu aveau ceilalţi. O Lois cu care nu trebuia să te pui.

Chloe

Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi rămas în Nebraska. Aş fi putut fi divorţată acum, cu vreo doi copii care şi-ar fi petrecut sfârşiturile de săptămână cu tatăl lor inutil, în timp ce eu aş fi stat acasă, pe fundul ce mi-ar fi crescut din ce în ce mai mare, uitându-mă la programe mizerabile la TV şi bând vin ieftin la cutie. Poate că aş fi fost cea mai tare mamă din Arrow, dată cu ruj şi purtând tocuri când aş fi mers să-mi iau plozii de la şcoală. Acestea sunt finalurile fericite. La fel de bine aş fi putut ajunge la închisoare. Aş putea fi moartă. Crezi că asta este melodramatic? Iată câteva moduri în care mi-aş fi putut găsi sfârşitul: aş fi putut fi ucisă într-un accident de maşină, de vreun dobitoc beat la volan. Sau într-un accident de snowmobil. Moartă în urma unei supradoze în rulota dezgustătoare a cuiva. Moartă de anorexie, încercând din răsputeri să dispar. Am cunoscut copii care au murit în toate modurile astea. Aş fi putut, la fel de uşor, să fiu eu în locul lor; eram la fel de proastă şi nesăbuită

ca oricine. Oricine crede că un orăşel american este un loc sigur şi protejat în care să creşti nu a petrecut prea mult timp în el.

Când eram în clasa a zecea la liceu – acelaşi an în care am fost încoronată Miss Adolescenţă Nebraska – nimeni nu mai pomenea de răpire. De sechestrare. Spune-i cum vrei. Dar asta nu înseamnă că nu se gândeau la ea; doar că nu părea să mai fie şi altceva de spus. Rar aduceam vorba despre asta, doar dacă aveam nevoie ca Gail să se simtă prost. (Faptul că îşi epila sprâncenele cu ceară când am plecat cu un străin nu a dat prea bine în presă, deşi era, de fapt, unul dintre puţinele lucruri pentru care nu o *puteam* învinui.) Dar chiar dacă pentru restul lumii chestiunea era îngropată, mie niciodată nu îmi dispărea complet din minte.

Tati era mereu plecat cu treabă prin fermă; părea că se întoarce mereu din ce în ce mai târziu. Nu îl învinovăţeam. Treptat, Gail şi copiii ei puseseră stăpânire pe casă şi atunci deja deţineau practic control absolut. Era lumea lor – nu a mea, nu a lui tati. Născuse doi băieţi aproape unul după altul, bam bam, după ce tati s-a însurat cu ea. Fraţii mei vitregi practic, dar încă de la început nu am simţit nicio conexiune reală cu ei. Nu arătau deloc ca mine sau ca tati. Primul, Braden, era versiunea masculină a lui Gail, un cocoloş mic şi palid. Jaden era diferit – mai înalt, cu părul negru, chiar chipeş – dar dacă nu arăta precum o variantă masculină şi mică a lui Gail, mai mult ca sigur nu arăta nici ca tata. Motiv pentru care, după concursul Miss Adolescenţă Nebraska, mi-am formulat o teorie clară, după cum îţi poţi închipui. Totuşi, dacă fraţii mei vitregi m-ar fi lăsat în pace, ar fi fost totul în regulă. Aş fi fost fericită să pretind că nu există. În mod stupid, au făcut ca acest lucru să fie imposibil.

M-au torturat, în primul rând.

Ceea ce nu este o scuză pentru a mutila pe cineva, evident, deşi este ceea ce aproape s-a întâmplat. Şi deşi ar fi putut distruge totul, izbucnirea mea violentă m-a adus, de fapt, cu un pas mai aproape de a pleca de acolo. Poate că ar fi trebuit să sufăr mai mult; este uşor să te simţi vinovat, privind în urmă. Dacă e să fiu complet sinceră,

trebuie să recunosc că m-am simţit vinovată chiar şi atunci. Şi speriată ca naiba; de fapt, a fost înfricoşător să îmi dau seama de ce eram capabilă.

S-a întâmplat într-o dimineaţă de weekend, când eram singură cu băieţii în casă. Eram încuiată în micul meu dormitor, ca de obicei. Locuiam într-o casă veche de fermier, cu camere mici şi forme ciudate, tavane înclinate şi coridoare înguste. Fără unghiuri drepte, întotdeauna simţeam că spaţiul este strâmt, ca şi cum pereţii s-ar fi închis în jurul nostru. Mâzgăleam într-un jurnal pe care îl ţineam de când mă întorsesem de la cabană, când unul dintre ei începu să bată la uşă.

— Carly May, uite, Carly May, trebuie să vezi! Era Jaden, ţipând.

Am sărit din pat şi am deschis brusc uşa, sperând să îl sperii. De obicei îi lăsam să aştepte mai mult. Nu mă interesa nimic din ce ar fi vrut să îmi arate, voiam doar să îl sperii şi să îl gonesc.

Jaden, cu faţa murdară de praf, îşi pusese una dintre tiarele mele pe cap, un rânjet stupid schimonosindu-i gura. Cred că pe atunci avea în jur de şapte ani.

— Dă-o jos, rahatule, i-am spus. Arăţi ca un retardat.

— Nu avem voie să folosim „retardat", retardato.

— Dă-o jos, altfel îţi tăbăcesc fundul ăla slăbănog. Gail nu este acasă ca să mă împiedice. Ştii că o s-o fac.

Aşa le vorbeam. Frumos, nu? Nu încerc să mă apăr. Oricum, eram pe jumătate serioasă şi de-a dreptul furioasă. După cum am spus, aş fi fost bucuroasă să îi ignor în totalitate dacă şi ei ar fi fost dispuşi să coopereze. Dar chiar nu îmi plăcea când umblau cu lucrurile mele.

— Îţi mai dau o ultimă şansă, l-am avertizat pe Jaden. Dă-o jos, altfel te plesnesc de nu te vezi.

Ştia că vorbesc serios; nu ar fi fost prima oară, dar era un ticălos mic şi neînfricat.

— Va trebui să mă prinzi, mucoaso, spuse el, apoi se întoarse şi o rupse la fugă cu tiara mea stându-i strâmbă pe cap. Arăta ca un

nebun.

Am pornit după el pe holul cu traverse maronii, am dat colţul şi am zburat în josul treptelor care scârţâiau în timp ce el râdea ca un mic maniac. L-am prins la baza scării. Tocmai înfipsesem mâna într-un smoc zdravăn din părul prea mare de care puteam trage sănătos, când l-am auzit pe Braden strigând din capul scării.

— Hey, Carly May, spuse el. Uite.

Ridică jurnalul ca să-l pot vedea.

— Ticălos mic şi băgăcios, am spus, smucind tare părul lui Jaden. Am luat tiara şi am ridicat privirea spre Braden. Dă-mi caietul ăla, am şuierat printre dinţi, altfel îi scot un ochi fratelui tău. Am apropiat diadema de chipul lui Jaden, îndreptând unul din capetele ascuţite spre ochiul lui stâng. S-a oprit din râs şi am văzut teama întipărindu-i-se pe chip. Am *văzut-o* la propriu; cu o clipă înainte nu era acolo, apoi era, schimbându-i culoarea ochilor şi textura pielii, şi ritmul răsuflării lui de copil. Mai târziu aveam să îmi amintesc acea expresie când jucam şi trebuia să mimez frica – o foloseam pe post de scurtătură emoţională, o cale de a accesa un sentiment pe care nu îl înţelegeam foarte bine. Dar în acel moment, ceea ce m-a şocat cel mai mult a fost cât de uşor fusese să îl reduc pe fratele meu mai mic la un ghemotoc tremurând de frică. *Chiar crede că o s-o fac,* mi-am spus, oarecum uimită. Pentru o secundă, m-am simţit de parcă aş fi fost cea mai mare ticăloasă din lume. Aproape că l-am eliberat, apoi Braden începu să citească din capul scării.

— „Uneori mă simt de parcă el ar sta în prag şi m-ar privi dormind. Uneori mă prefac că o face. Nu pot să cred că scriu asta".

Citea greoi – cititul nu era tocmai punctul lui forte. Propoziţiile stângace păreau să ardă în mintea mea şi, fără să conştientizez, am smucit tiara mai aproape de ochiul lui Jaden. Mi-ar plăcea să cred că, de fapt, calculasem greşit, dar nu fusese niciun gând implicat. M-am văzut înfigându-i obiectul în ochi. El ţipă. I-am dat drumul şi am pornit după Braden.

Acum, dacă încerci să îţi închipui scena, trebuie să recunoşti că

este comică, într-o oarecare măsură. Dacă ar fi fost într-un film, ai fi vrut să râzi, chiar dacă ai fi încercat să îţi spui în sinea ta că nu este deloc amuzant. Foloseam o *diademă* pe post de armă. Dar Jaden urla după tati, care tocmai atunci se întâmplă să vină din hambar. Apăru chiar când îl ajunsesem din urmă pe Braden – mă luptam cu el pe podea şi mă lovea în genunchi şi în tibii, oriunde puteau ajunge picioarele lui micuţe. Reuşisem să îi smulg jurnalul din mână şi l-am lovit cu el în stomac atât de tare, încât el s-a prăbuşit pe podea.

Asta fu ceea ce văzu tati, asta şi apoi ochiul roşu şi umflat al lui Jaden. Nu i se păru deloc amuzant.

M-am simţit groaznic, desigur. M-am simţit groaznic când am văzut dezamăgirea de pe chipul lui tati şi m-am simţit groaznic când am văzut ochiul temporar lipsit de vedere al micului Jaden. În acelaşi timp, mă simţeam oarecum uşurată să observ că mă simţeam groaznic, din moment ce asta demonstra că nu eram o persoană lipsită complet de inimă, lucru de care mă îngrijoram uneori. Am fost total de acord că trebuia să fiu pedepsită, deşi mă simţeam, în mod straniu, distantă faţă de discuţiile nesfârşite cu privire la ce decizie trebuia luată în privinţa mea. Eram mai mult curioasă decât temătoare. Ce puteau să îmi facă, la urma urmei?

Gail era pentru trimiterea mea într-un fel de cămin pentru copii problematici. Aceasta părea o propunere teribil de riscantă din partea ei, având în vedere că o aveam la mână. „Dumnezeule, probabil că mă urăşte din tot sufletul", îmi amintesc că am gândit atunci.

— Gata cu călătoriile, cu hotelurile drăguţe şi room-service? am spus cu răutate. Am văzut-o roşind în timp ce privi cu coada ochilor să vadă dacă tati pricepuse ceva. Nu o făcuse.

— Sunt sigură că putem găsi o soluţie, spuse ea, pentru că, desigur, nu intenţionase niciodată să renunţe la ceea ce investise în mine.

Îi surâdea ideea de a veni să mă ia dintr-un cămin pentru tineri, tovarăşii delincvenţi făcându-mi cu mâna, luându-şi la revedere

pentru weekend, în timp ce eu intram în maşină cu hainele atârnându-mi pe braţ.

Ha.

— Nu uita prin ce a trecut, spuse tata, deşi nu preciză practic – nimeni nu o făcea vreodată – prin ce trecusem mai exact.

— Nu poate să folosească asta drept scuză la nesfârşit.

Gail puse o picătură de ketchup în drobul pe care îl amesteca, îmi dădeam seama din vocea ei că avea să cedeze – nu avea de ales, de fapt. Am făcut o piruetă enervantă, apoi am afişat o postură graţioasă. Am studiat firele lungi de păr negru de pe braţul cu care Gail amesteca drobul, întrebându-mă de ce nu le decolora. Părea genul de lucru pe care l-ar face.

— Nu ea, spuse tata. Eu o fac.

Îşi folosi cel mai ferm ton, cel în faţa căruia Gail ceda. Îşi împături ziarul, îl puse deoparte şi îşi aşeză pumnii pe masă, făcându-i să se atingă, acordând sorţii mele toată atenţia lui.

Tati sugeră, desigur, că trebuiau să dispară neapărat concursurile de frumuseţe. Acest lucru avea o oarecare logică, am fost nevoită să recunosc. L-aş fi contrazis, dar, totodată, aş fi fost de acord cu el. Tot scenariul ăla cu ruj şi dantelă se cam învechise şi existau alte moduri care să mă ajute să ajung acolo unde voiam să ajung. Gail totuşi nu voia să permită asta. Spuse că erau cel mai bun lucru din viaţa mea, care mă ţinea cu picioarele pe pământ şi îmi oferea respect de sine. O priveam curioasă în timp ce debita aceste aiureli. Apoi, împotriva judecăţii lui mai bune, tati se convinse să o creadă. Am privit şi acest proces, încrederea mea în el dispărând rapid; eram dezamăgită, dar prea puţin surprinsă. Cea mai interesantă întrebare, în ceea ce mă privea, era aceasta: cum naiba aveau să mă ţină departe de băieţi?

Într-un final, deciseră că urma să locuiesc cu bunica Mabel, pentru o vreme. Mama tatei. Se mutase într-o căsuţă din oraş după moartea bunicului Luke şi trăise acolo pe cont propriu de atunci. Nu o vizitasem prea mult pe bunica Mabel. Venea la fermă la cină,

cam din două în două săptămâni, dar casa ei era prea mică şi îngrijită, presupun, ca să dăm toţi buzna acolo. Sau, nu ştiu, poate că, pur şi simplu, nu era cea mai mare fană a lui Gail. Îmi plăcea la bunica Mabel. Era curat şi linişte, un loc unde puteai gândi limpede. Mirosea aşa cum miros oamenii bătrâni, adevărat, iar bunica se uita la lucruri groaznice la TV. Dar: nu fermă, nu fraţi mai mici, nu Gail. Să scap de fermă era primul pas. De acolo, puteam găsi o cale să plec din Nebraska.

Bineînţeles că l-aş părăsi şi pe tata. Mi-ar plăcea să spun că o parte din ceea ce simţeam era tristeţe; m-ar face să par o persoană mai bună. Poate că eram tristă; poate că doar uitasem. Ceea ce îmi amintesc, totuşi, este că eram extaziată. Mă îmbufnasem cât de tare putusem pentru ca ei să nu îşi dea seama.

Lois

Nu mă pot da jos din pat. Îmi strâng sub bărbie cuvertura albă ca zăpada. Sub pătură strâng telefonul în mână. Draperiile sunt trase, dar nu blochează în totalitate lumina; sunt perfect conştientă că este zi. Soarele primăvăratic, rece şi sterp, îmi brăzdează pereţii.

E vineri. Nu predau astăzi şi nu am nicio întâlnire programată. Nimeni nu va şti dacă mă dau jos din pat sau nu.

Zac aici de o oră sau mai mult. M-a trezit agenta mea, sunând din New York cu veşti: că rolurile principale pentru ecranizarea cărţii *În inima pădurii* fuseseră în sfârşit distribuite. Mi-a spus numele actorilor. Am fost curioasă, dar am încercat să mă distanţez cât de mult posibil de acel proiect pentru a mă proteja de dezamăgire – şi de mustrări de conştiinţă; mi-am vândut dreptul de a-mi păsa de film în urmă cu mult timp. (Filmul pe care agenta mea, Erin, îl numeşte măreţ.) Dacă Hollywoodul strică povestea – ceea ce se întâmplă de multe ori, m-aş aventura să ghicesc, cel puţin din punctul de vedere al autorului – ar fi ipocrit din partea mea să mă

plâng. Patul meu destul de vechi, cămaşa mea de noapte, din mătase scumpă, aşternuturile mele din mii şi mii de ţesături, espresorul minunat care mă aşteaptă în bucătăria rece – toate plăcerile astea luxoase servesc drept mementouri că am primit un cec frumuşel în schimbul semnăturii prin care am cedat orice drept la opinie cu privire la realizarea filmului.

Ceea ce am învăţat este că majoritatea cărţilor selecţionate care sunt selecţionate nu devin niciodată filme; cineva le cumpără drepturile şi apoi doarme pe ele o veşnicie. Înainte de succesul cărţii, aproape mă convinsesem că soarta romanului *În inima pădurii* nu avea să fie diferită – sau chiar dacă ar fi fost, că mi-aş putea păstra cumva coconul confortabil de anonimat, apărând în faţa lumii drept Lucy Ledger doar când îmi convenea şi ţinând-o pe Lois Lonsdale în siguranţă, departe de ochii publicului. De îndată ce mi-am dezvăluit povestea editorului meu, mi-am dat seama că avea să fie mult mai complicat decât îmi închipuisem, iar când am auzit că urma un film – foarte repede – am avut prima criză serioasă. În cele din urmă, mi-a trecut prin cap că aş putea vedea într-un final pe ecran vreo versiune eşuată în mod mizerabil a traumei copilăriei mele şi că acest lucru ar putea fi – ei bine – puţin deranjant, ca să nu spun mai mult; şi că nu aveam pe cine să dau vina pentru asta decât pe mine însămi.

Dacă aveam motive să mă tem – dacă primele recenzii erau negative, de exemplu – pur şi simplu nu aveam de gând să merg să îl văd, mi-am spus în sinea mea: *dacă* apuca să ruleze măcar pe ecrane, *dacă* rula oriunde pe o rază de o mie de kilometri, *dacă* stătea în cinematografe mai mult de o săptămână, *dacă* oricare dintre aceste lucruri se întâmplau înainte să fiu bătrână, cocârjată şi cu părul cenuşiu.

Şi dacă era un succes? Dacă succesul înseamnă expunere? O mică speranţă secretă licări, nestudiată, de-abia recunoscută: *dacă succesul înseamnă expunere, poate că mă va conduce înapoi la Carly May, oriunde ar fi fost, oricine ar fi devenit.*

Între timp, înţelegeam după descoperirea lui Chloe Savage de ce căutările pe Google nu îmi mai arătau nimic despre existenţa lui Carly May Smith după anul 2000.

Şi acum asta.

O rază de soare ajunse pe oglinda mea mare şi uşor înclinată şi se reflectă brusc în capătul opus al camerei, căzându-mi pe faţă. Odată cu ea mă străfulgeră şi o revelaţie: *ea trebuie să ştie.*

Chloe Savage citise scenariul. Trebuie să fi recunoscut povestea. Ştie că nu ar fi putut fi scrisă de nimeni altcineva. A căutat romanul după care este adaptat scenariul. Mâinile ei cu manichiură scumpă au răsfoit fiecare pagină. Probabil că au tremurat. De furie? Sau de emoţie, pur şi simplu? Ar fi fost în alertă cu privire la denaturarea poveştii, la ipocrizie, la toate formele de îndrumare narativă greşită sau nedreptate. Le-ar fi găsit. Ar fi încercat să pătrundă în mintea mea, să îşi închipuie la ce mă gândisem – aşa cum eu încerc acum să pătrund în a ei. Suntem captive într-o bulă telepatică: dar fără el cred că suntem sortite eşecului. El care ne putea citi gândurile, care ni le putea expune dezgolite înaintea celeilalte.

A acceptat rolul.

Asta este ceea ce mă dă jos din pat, în cele din urmă.

Mă împleticesc pe holul rece, apoi în bucătărie, înfăşurată strâns în halatul greoi, ameţită de la prea mult somn. Fac cappuccino când telefonul îmi sună din nou. Sunt tentată să nu răspund; viaţa mea este deja destul de complicată şi nu vreau să diluez influenţa lui Carly May cu alte voci.

Dar am răspuns cu toate astea la telefon, îngrijorată că am devenit puţin instabilă, iar refuzul de a răspunde la apel mă izbeşte ca un argument în favoarea acestei posibilităţi. Vreau să fiu raţională.

— Alo? răspund puţin cam nerăbdătoare, cu cea mai potrivită voce de afaceri de care sunt în stare, ca şi cum aş fi foarte, foarte ocupată, nu ca şi cum aş fi dormit practic până la amiază.

Nu este nimeni la capătul celălalt. Sau, ar trebui să spun, nu

răspunde nimeni; este o calitate stranie a tăcerii care sugerează că cineva *este* acolo, cineva care a ales să nu vorbească. Mi se pare că aud respiraţia cuiva, chiar şi foarte uşoară. Cred că aud ceva foşnind. Încerc să desluşesc dacă tăcerea este masculină sau feminină, ostilă sau… sau ce? Altceva. Înainte să trag orice concluzie, persoana tăcută închide.

Cine ar putea fi în afară de Sean? Cum de îmi obţinuse numărul de mobil? Încerc să mă gândesc dacă ar trebui să mă tem şi de ce anume, dar îmi dau seama că, lăsând raţiunea la o parte, îmi *este* frică. *Frică: fescennine, furciferous, farraginous, fardel.* Îmi închipui cartea de vizită a Deliei, înghesuită în portofelul meu; încerc să îmi închipui că o sun. Pot avea încredere în ea? Mi-ar putea spune ceva ce nu ştiu? Alung gândul de a o suna pe Delia, îl las deoparte şi pe Sean, îmi înghesui frica într-o cutiuţă şi o depozitez în cel mai îndepărtat colţ al minţii mele. Am lucruri mai importante la care să mă gândesc: continuarea, contractul meu, termenul limită. Mesajul de ieri al Ameliei în care mă întreba cum merge cartea.

Puţin mai târziu mă aşez la computer să scriu. O cană aburindă îmi încălzeşte mâinile. Vizavi, pe partea cealaltă a străzii, pisica gri a vecinului aleargă veveriţe. Nori atârnă joşi şi greoi. Toată culoarea din lume a fost spălată. Îmi întorc ochii spre monitor şi încep să tastez.

După ce lovesc nebuneşte în tastatură pentru o oră sau aproximativ, mă ridic, îmi dezmorţesc oasele şi mă întorc în bucătărie. Îmi clătesc cana în chiuvetă şi arunc un pachet de popcorn în cuptorul cu microunde. (Omul trebuie să şi mănânce.) În timp ce floricelele de porumb pocnesc, iau de pe noptieră dosarul în care am ascuns toate decupajele din ziare pe care Sean le lăsase în cutia mea poştală de la facultate. Le răsfoiesc până când o găsesc pe cea pe care o caut. „Trecutul răpitorului scoate la iveală câteva indicii”:

În săptămânile de după salvarea celor două preadolescente

sechestrate din ascunzătoarea izolată din Adirondack a răpitorului John Whitlow, poliţia a încercat să adune şi să pună laolaltă informaţii despre viaţa bărbatului. A început să se contureze o imagine înceţoşată a unui tânăr dureros de timid, cu un potenţial promiţător, care, la 20 de ani, şi-a schimbat brusc numele, s-a retras dintre oameni şi a întrerupt toate legăturile cu familia şi prietenii. Whitlow a lăsat puţine urme în anii care au urmat, până când a reieşit la suprafaţă în această lună ca fiind făptaşul uneia dintre cele mai mediatizate răpiri din ultimii ani. Născut pe 3 mai, 1965, în Utica, New York, a fost botezat Randy McDougal, dar şi-a schimbat în mod legal numele la vârsta de 21 de ani.

Mama domnului Whitlow, Tina McDougal, locuieşte în prezent în Boonville, New York, un orăşel în Utica de Nord, dar pretinde că a trecut un an sau mai mult de când a vorbit ultima oară cu singurul său fiu. Împreună cu ea locuieşte un micuţ de doi ani, un copil slăbuţ, cu un aer serios şi păr lung, castaniu. Băiatul, spune femeia, este fiul lui Whitlow, deşi nu deţine dovezi în favoarea acestui fapt, şi pretinde că nu ştie unde se află mama copilului. Nu pare să îi semene tatălui său, adaugă ea, privindu-l pe băiat aruncând un băţ unui câine mare, de o rasă incertă.

Deşi începe ca o poveste destul de banală, articolul îşi dezvăluie înclinaţiile pentru „interesul uman", din ce în ce mai ostentativ cu fiecare paragraf. Este aceeaşi perspectivă străveche: cum poate *această* persoană să devină *acea* persoană? Cum poate această comunitate obişnuită, această femeie deloc ieşită din comun, această şcoală din cărămidă roşie, să dea lumii *acest bărbat?* Acest monstru? Au existat semne? IQ-ul lui ridicat, timiditatea, obsesia sa pentru cărţi? Eşecul lui de a participa la bal?

Articolul are puţine detalii relevante. Vecinii lui din Utica nu sunt vorbăreţi. Memoria mamei pare incompletă. (Articolul implică faptul că femeia bea şi chiar face aluzii la folosirea drogurilor, dar afirmaţii specifice cu privire la viciile sale sunt puţine.) Anuarul lui

cu poze este chiar mai enigmatic decât sunt de obicei anuarele. Un detaliu m-a interesat întotdeauna: Tina McDougal a mai avut şi o fiică, sora lui Zed, cu trei ani mai mică. A fugit la New York când avea 16 ani.

„Prea frumuşică pentru binele ei", este citată Tina. „Mereu am ştiut că va sfârşi rău". Fata – Roxanne – nu a reapărut niciodată. Uitasem un lucru: „Doamna McDougal spune că fiul ei a fost devastat de dispariţia surorii lui. De-abia ce terminase el însuşi liceul, s-a urcat într-un autobuz spre New York cu intenţia de a o găsi. La întoarcere a pretins că nu a avut noroc, dar mama lui are îndoieli.

„Nu mai vorbea prea mult după excursia aia", spune femeia. „Dar, după părerea mea, a găsit-o, şi orice a găsit l-a dat atât de tare peste cap, încât nu a trecut niciodată peste. Asta cred eu".

Ridică din umerii deşiraţi.

„Dar ce ştiu eu?"

Articolul nu dezvăluie tot şi nu spune că Roxanne devenise prostituată, ci îi invită pe cititori să ajungă la acea concluzie. Carly May îl întrebase odată dacă avea o soră. Furia lui se aprinsese.

Roxanne este o piesă importantă a puzzle-ului, fără îndoială. Dar chiar în acest moment, un alt detaliu îmi atrage atenţia, ceva la care nu m-am gândit niciodată prea mult.

Este băiatul de doi ani. Slăbuţ, cu aer grav, cu păr lung. Acum ar avea – calculez rapid – cam douăzeci de ani.

Uit să mai iau seama floricelele de porumb. Punga arsă cade când deschid uşa cuptorului. Fum negru se revarsă în cameră. Miroase urât. Arunc punga la gunoi şi mă întorc la computer, promiţându-mi indecisă că voi ieşi mai târziu să cumpăr ceva de mâncare.

Începuse să plouă. Mare parte din zăpadă se topise, iar acum ploua aproape constant, spălând nisipul şi zloata, împreună cu orice altceva nu era pironit locului. Picăturile aprige de ploaie îmi băteau puternic în fereastră. Mă obişnuisem să lucrez cu răpăiturile pe fundal. Mai la începutul acestei săptămâni, am reuşit să îl scot cu

forţa din rulota sa pe personajul meu morocănos şi să îl pun în mişcare, dar mişcările lui tot nu îmi păreau naturale încă. Ştiam, în adâncul meu, că îl forţam. Este ca şi cum ai încerca să aşezi o păpuşă ale cărei membre se presupune că sunt flexibile, dar, de fapt, au o rază de mişcare limitată; nu poţi face mai mult fără să recurgi la violenţă – să le forţezi încheieturile cauciucate şi să le răsuceşti membrele în soclurile incorecte din punct de vedere anatomic.

Moment în care tind să se rupă.

Acum, totuşi, ceva se aşază la locul potrivit. Tânărul bărbat se mişcă liber şi logic prin lumea lui. Nu mai este în pană de cuvinte. Este mai tânăr decât credeam; sunt multe lucruri pentru care va trebui să mă întorc şi să le schimb. Totuşi, părăseşte rulota şi pe bunica lui ţăcănită şi inutilă. Alege o universitate de stat, cu ajutorul unei burse. Nu este studentul strălucit comparativ cu tatăl său, dar nu duce lipsă de potenţial.

Meditez la asta când o siluetă intră în raza mea vizuală pe partea cealaltă a străzii, sculptată din bucăţi de fereastra mea cu panouri multiple: neagră toată, uşor gârbovită, fără umbrelă. Nu îi pot vedea chipul, dar ştiu. Este mersul lui Sean, haina lui. Este înceţoşat de ploaie, dar îl văd ridicându-şi privirea spre casa mea în timp ce trece pe stradă. Pentru o secundă, pare că se uită direct la mine. Mă reasigur rapid că, având în vedere distanţa, ploaia şi sticla veche şi vălurită a ferestrei, acest lucru este imposibil. Dar ridică mâna într-un posibil gest de întâmpinare, ceva ca un salut. Mă ridic să pun la fiert apă pentru ceai; sunt de-a dreptul îngheţată.

Când mă întorc la birou, el a dispărut. Ceea ce vreau să spun, desigur, este că a plecat, dar mă simt de parcă ar fi dispărut pur şi simplu, ca şi cum s-ar putea materializa oriunde, oricând. *Ce vrea?*

Ronţăi capătul unui stilou, lăsându-mi ochii să îşi piardă concentrarea în timp ce privesc absentă ploaia. Intriga romanului meu începe să se desfăşoare cu un avânt înfiorător.

Chloe

Numele scriitorului este Stephen şi mă duce la Rapscallion. Asta înseamnă că vrea să fie văzut cu mine, ceea ce apreciez. (Doar dacă nu cumva înseamnă că vrea să *cred* asta, ceea ce, evident, ar fi mult mai puţin plăcut.) E chipeş – doar puţin mai scund decât mine, arată de parcă ar merge în mod regulat la sală, dar nu obsesiv, păr OK (dar nu prea OK.) Nu ştii niciodată cu scriitorii. Mă tem de cei burtoşi şi de nespălaţi. Puteţi să mă numiţi superficială.

Pe de altă parte, a urmat Harvardul şi pomeneşte acest detaliu în primele zece minute sau aproximativ. Este o posibilă bilă neagră pentru el.

Decidem să începem cu şampanie, fără niciun motiv clar, şi încep să mă simt petrecăreaţă. Port o rochie minunată şi nu am mâncat mult, aşa că sunt fericită cu înfăţişarea mea. Văd ochi rătăcind în direcţia mea, în timp ce oamenii se întreabă dacă ar trebui să mă recunoască. Stephen vede şi el asta şi este evident că îi place.

Ridică paharul şi propune un toast pentru succesul proiectelor noastre viitoare. Ciocnim paharele cu prea mult entuziasm şi amândoi izbucnim în râs.

Mâncarea este grozavă. Comand ceva sofisticat şi sunt încântată de tot. Cerem mai multă şampanie. Genunchii ni se lovesc sub masă. Vreau să navighez afară, în noaptea înstelată, pe un val de şampanie, şi să acostez în patul lui Stephen, oriunde ar fi el. Mă înroşesc, parcă încurajându-l.

Şi apoi, în timp ce chelnerul strânge ultimele feluri de mâncare şi scutură cu discreţie firimiturile de pe faţa de masă, Stephen începe să mă întrebe despre film. Intriga, distribuţia, finalul.

— Nu pot să vorbesc prea mult despre el, i-am spus cu reticenţă, ceea ce, întâmplător, este adevărat. Va trebui să aştepţi şi să îl vezi.

— Haide, îmi poţi spune câteva lucruri, zice el, afişând un zâmbet larg, biruitor.

Ochii i se încreţesc uşor la colţuri când zâmbeşte, făcându-l să

pară doar puţin mai bătrân, puţin mai experimentat, puţin mai devastator, cel puţin dacă ai băut o sticlă de şampanie pe lângă un cocktail (sau două.) Chiar îmi permit să îmi închipui că văd o fărâmă de Zed în chipul lui. Mâna sa bronzată străluceşte pe a mea. Sunt captivată de degetele noastre pe faţa albă de masă, luminate fermecător de lumânări.

— Ei bine, cedez eu. Sunt câteva lucruri pe care ţi le pot spune.

Îi fac o schiţă estimativă a intrigii. Observ după un minut sau două că se încruntă, dar îmi spun în sinea mea că aşa arată el când gândeşte. Când termin totuşi, încă se încruntă. Genunchii nu ni se ating. În ciuda fericirii mele aprinse de şampanie, simt că am făcut o greşeală.

— Nu înţeleg, spune el brusc. Care este motivaţia tipului? Dacă nu este de natură sexuală, atunci care este? Şi cum rămâne cu fetele? De ce nu încearcă să scape mai devreme? Adică sună ca un fel de fantezie masculină elementară, nu-i aşa, să se îndrăgostească de răpitorul lor? Dar dacă asta este tot, atunci de ce insistenţa asupra castităţii? Este doar pentru clasificarea de AP-13? Şi poliţista este problematică. De ce se identifică cu aceste fete? De ce suntem noi, ca public, măcar interesaţi de povestea ei? Adică, pe bune, nu prea văd sensul. Intriga nu mă impresionează.

Ar trebui să plec. „Va trebui să aştepţi şi să vezi" ar trebui să spun, calmă, în timp ce râd. Mai mult ca sigur nu ar trebui să mă simt jignită – nu mă atacă pe mine, la urma urmei. Atacul lui la adresa filmului este lipsit de tact, fără îndoială, dar asta este tot. Totuşi, mă simt atacată. Luată prin surprindere.

— Nu cred că mulţi bărbaţi ar recunoaşte această fantezie, spun eu răutăcios, încă zâmbind. Poate ai nişte probleme personale despre care ar trebui să ştiu?

Îmi dau seama că nu are prea mult sens, dar în acest moment simt că replica este atât abilă, cât şi tăioasă. Nu mai vreau să plutesc în patul lui Stephen; vreau să îl tai în bucăţi.

— Sincer, îmi plac scriitorii care nu insistă să explice totul pas cu

pas, care lasă puţin loc pentru interpretări. Îmi plac filmele care te pun pe gânduri. Care îţi arată că oamenii sunt, ştii tu, complicaţi.

— Ei bine, mie îmi plac filmele care au sens, spune el şi acum nu mai văd nicio încreţitură chipeşă în colţul ochilor. Ceea ce *nu* îmi place sunt scenariile care deghizează lenea în ambiguitate. Asta este o laşitate şi cel mai grav tip de ipocrizie.

Pentru un moment îndelungat ne privim fix unul pe celălalt. Mă simt mult mai trează decât ar trebui şi am sentimentul că şi el se simte la fel. Văd în ochii lui lucruri pe care nu le observasem înainte, lucruri care mă fac să mă întreb de ce mă aflu aici. Fărâma de Zed dispare. (Sau poate nu – nici el nu era de acord cu mine, la urma urmei.)

Şi, poate pentru că, îmbibat cu şampanie, creierul meu fusese destul de nesăbuit, încât să permită gândurilor despre Zed să intre în ecuaţie, fac cea mai mare şi mai stupidă greşeală de până acum. Ar trebui să fug la toaletă şi să îi fac semn din sprâncene chelnerului ca nota de plată să sosească în absenţa mea. În schimb, deschid gura.

— Dar, uneori, lucrurile nu au sens, nu-i aşa? Am sunat puţin beligerantă până şi în urechile mele. Pentru că, de fapt, scenariul este bazat pe o poveste reală. Aşa că dacă tu crezi că nu are sens nu este ideea principală. Ideea este că s-a *întâmplat.* Ideea este că viaţa *este* nasoală.

— Am crezut că ai spus că filmul se bazează pe un roman.

— Păi, da. Dar romanul este parţial bazat pe o poveste adevărată, ştiu întâmplător asta.

De ce naiba fac asta?

El îşi dă ochii peste cap şi gesticulează – destul de nepoliticos, mi se pare mie – cerând nota.

— De fapt, asta nu mă surprinde câtuşi de puţin, spune. Îngâmfarea i se simte acum în glas. Decid că Harvard este un detaliu împotriva lui. *Ticălosul.*

— Oamenii care lucrează cu material nonficţional pot fi cei mai

leneşi dintre toţi. Au impresia că este suficient să spună „acest lucru incredibil s-a întâmplat", fără să se deranjeze să ofere motive, cauze, explicaţii elementare. Mizează pe faptul că materialul ar putea fi atât de şocant, încât nu vei observa ce lipseşte. De fapt, asta explică destul de multe din problemele mele cu privire la filmul tău. Fără supărare.

Acum afişează din nou zâmbetul ăla, dar nu mai are niciun efect asupra mea.

— Nu spun că nu va fi un vehicul bun pentru revenirea ta.

Revenire? Vehicul? Evident, câteva insecurităţi nebuneşti îşi spun cuvântul aici. Îmi trece prin cap că nu mi-a spus nimic prea specific despre munca lui recentă. Nu voi şti niciodată, pentru că, în mod sigur, n-am de gând să întreb.

Ne ridicăm acum, iar el chiar îşi pune mâna pe spatele meu, deasupra fundului, în timp ce ne îndreptăm spre uşă. Mă dau la o parte (graţios, cred), suficient cât braţul lui să nu se întindă, iar mâna îi cade înapoi pe lângă corp. Afară, îi dă tichetul valetului.

— Încotro? mă întreabă, de parcă discuţia n-ar mai fi atârnat încă deasupra noastră ca un nor de tornadă. „Vrei să ieşim într-un club? Am câţiva prieteni la Plafond. Sau… vrei să mergem la mine să bem ceva?"

S-a apropiat din nou de mine şi îmi dau brusc seama că este pe punctul să îmi muşte urechea.

Mai mult ca sigur nu suntem în asemenea relaţii.

— Ia-o înainte, îi spun. Eu o să iau un taxi.

Ridic braţul şi, imediat, slavă Domnului, pentru prima dată în viaţa mea în LA, apare un taxi. Unul dintre valeţi pare să îl fi chemat şi probabil că este al altcuiva, şi Dumnezeu ştie cât mă va costa, dar asta este. Universul cooperează cu drama mea. Îl las stând acolo, părând confuz.

— Mulţumesc pentru cină, spun cu voioşie. Sper că îţi va plăcea filmul!

Îi trimit chiar şi un sărut, exagerând puţin.

În taxi, plâng, totuşi. Plâng şi plâng, şi râd şi îmi dau seama că sunt al naibii de singură. Şoferul mă ignoră. Nimic din ce nu a mai văzut înainte.

Lois

Sean se aşază pe scaunul poziţionat vizavi de biroul meu. Un nor de fum şi umezeală îl însoţeşte, ca de obicei, deşi, de data asta, nu plouă. Îmbrăcat în hainele negre obişnuite şi învechite, pare să aibă propriul climat.

Îl rog să îşi scoată din urechi căştile de la iPod.

— Nu ascult nimic, obiectează el.

— Este regula mea. Nu pot vorbi cu oameni care sunt ciudaţi.

Îşi smulge căştile din urechi.

Sean a fost destul de deranjant în clasă astăzi, oftând teatral, întinzându-se pe spate în scaun de parcă ar fi avut dureri, foşnind punga cu gustări din care mânca. Am avut impresia clară că nu îşi făcuse temele. Am impresia clară că nu a venit în biroul meu pentru a discuta romanul *Tristram Shandy.*

Săptămână după săptămână, înainte de vacanţă, tot încercam să mă conving să îl dau pe Sean afară din clasă dacă mai continua să îmi facă viaţa un chin. M-am gândit să îl raportez. M-am gândit dacă am mai mult de câştigat sau de pierdut prin expunerea trecutului meu pentru a scăpa de Sean. Răspunsul ar fi trebuit să fie evident, dar m-am agăţat de secretul care era povestea mea. Noi evenimente m-au inspirat să schimb abordarea.

Ca întotdeauna, mă lupt cu revolta fizică în prezenţa lui. Părul său are nevoie urgent de-o baie. Acneea înfloreşte sub vălul uleios care este bretonul lui. Fac un efort voit să stau dreaptă, conştientă de dorinţa de a ascunde cât mai mult posibil din mine în spatele fortăreţei din lemn care este biroul meu. În acelaşi timp, ştiind ceea ce cred că ştiu acum, simt totodată şi un fior neobişnuit de

entuziasm: Sean reprezintă noi posibilităţi. Sunt lucruri pe care le pot învăţa de la el. Sub birou, piciorul meu stâng se zbate sălbatic într-un ritm frenetic propriu.

— Deci? îl întreb într-un final.

El venise la mine, la urma urmei; nu i-am cerut să treacă să mă vadă. Nu trebuie să îi dezvălui că sunt, pentru prima oară, bucuroasă că îl văd.

— Vreau să ştiu cum a fost, spune el.

Pare să fie absorbit de o gaură din blugi. *Aer serios, păr lung şi negru?* Ei bine, da. Printre alte lucruri.

— Ce să fie?

Cred că ştiu, dar vreau să fiu sigură. Oare este posibil să vrea asta? Dă în sfârşit cărţile pe faţă? Îmi simt inima agitată. Respir încet. Nu trădez niciun sentiment.

— Să fii răpită. Adică ţinută prizonieră. A durat destul de mult timp, nu? Toată lumea s-a întrebat de ce nu aţi scăpat, de ce nu aţi încercat măcar. Teoria mea este că nu aţi vrut. Despre asta vreau să îmi spui.

— Interesul tău faţă de trecutul meu este neadecvat, ca să nu spun mai mult, îi răspund afectată. Există ceva familiar în liniile nasului său? Încerc să îmi închipui faţa lui fără acnee, animată de şarm, mângâiată de soare şi timp. Nu înţeleg de ce vrei să ştii.

— Mereu ne spui că ar trebui să fim curioşi din punct de vedere intelectual. Poate că ăsta sunt eu fiind curios.

— Ai uitat de partea cu „intelectual".

Îl studiez în timp ce aştept să nu se mai fâstâcească şi să spună ceva interesant. Decid că hainele îi sunt cumpărate de la second-hand. Afişează un stil al unui pierde-vară ca o modalitate de a deghiza sărăcia, dar îţi poţi da seama că este un copil care nu are bani pentru cheltuieli suplimentare. Ştiu că trăieşte într-un complex de apartamente dărăpănate din afara campusului; mai ieftine decât dormitoarele din cămin, dar şi mai murdare. Loc al percheziţiilor constante pentru droguri şi alarme de incendiu în miez de noapte,

şi, probabil, nu foarte mult somn. Îmi trece prin cap că viaţa lui nu a fost uşoară.

Se foieşte în scaun, iar acea mişcare lină eliberează un alt val de tutun rânced şi dulap mucegăit.

— Mă rog, spune el. Am făcut multe cercetări. Cred că am deja suficient de mult din ceea ce am cu adevărat nevoie. Pot oricând să inventez lucrurile despre care nu ştiu, nu? Dar, cu siguranţă, ar fi mult mai bine dacă aş putea obţine partea ta de poveste.

Aşteptasem luni întregi o aluzie la motivele sale; niciodată nu s-a apropiat de asta mai mult ca acum. Strâng tare stiloul în mână; înainte să îmi permit să vorbesc, îmi relaxez în mod deliberat fiecare deget.

— De ce? La ce îţi trebuie? Sunt înconjurată de mister, mărturisesc.

— Material. Bate cu palmele în rucsac, aşa cum face de fiecare dată când se pregăteşte să plece. Pentru cartea pe care o scriu.

Sean? O carte? Nu ştiu ce m-ar fi surprins mai mult. Afişez din nou o expresie indiferentă.

— O *carte?* Scrii o carte? Bine, dar ce treabă are asta cu mine? O *carte despre tatăl lui? Ceea ce ar fi, într-o oarecare măsură, o carte despre mine şi Carly May?* Asta ar explica multe.

— Dă-ţi tu seama, spune el, dând să plece din încăpere. Dacă tu nu îmi răspunzi la întrebări, nu văd de ce eu ar trebui să răspund la ale tale.

Pentru că sunt profesoara, vreau să spun, dar nu o fac. Pur şi simplu îl las să plece. Rar m-am simţit a fi mai puţin decât o profesoară, iar Sean devenise orice altceva mai puţin student.

Chloe

Continui să am conversaţii în mintea mea cu scriitorul ăla ticălos. Din cauza lui sunt acum obsedată de problema motivaţiei: de ce a

făcut-o, Zed, la urma urmei? Lois şi cu mine n-am ştiut niciodată. În vara aceea, vorbeam despre asta de fiecare dată când aveam ocazia. Aveam teorii, dar niciodată nu am ştiut sigur, iar poliţiştii nu i-au dat de cap. Finalul nu ne-a oferit un răspuns limpede. Într-un fel – şi, credeţi-mă, chiar urăsc să spun asta – Stephen, scriitorul dobitoc, avea dreptate cel puţin într-o privinţă: este o chestiune pe care filmul nu o abordează. Nici cartea, ca să fiu sinceră. Adică ei dau o explicaţie, dar este genul de explicaţie evidentă. Evit cuvântul lui, *laşitate,* dar acum o voce blestemată îmi tot repetă în cap: *dar nu este cam patetic să spun că este doar nebun? Doar un obsedat de filme de duzină?* Îmi trece brusc prin cap că logica filmelor este, de obicei, inversă: construiesc personajul negativ ca pe un maniac pentru că trebuie să fie maniac pentru a comite orice crimă, pentru că, fără crimă, oricare ar fi ea, nu ar exista o afurisită de poveste. Crima *este* povestea şi ceea ce ne interesează cu adevărat nu este *de ce* el face ceea ce face, ci cum. Poate că primim un mic şi superficial indiciu psihologic – nu este doar nebun la întâmplare, să spunem, este nebun pentru că a fost sărac şi mama lui a fost rea cu el. Întotdeauna este ceva de genul ăsta. Sau poate că a fost bogat şi taică-său a fost rău cu el. Mă rog, oricum ar fi, se aplică aceeaşi logică: tipul rău a fost sărac şi maică-sa a fost rea cu el pentru ca mai târziu el să fie nebun pentru a comite crima, ceea ce ne aduce înapoi la poveste, locul unde aveam nevoie să ajungem. Crima vine prima; motivul este un gând secundar.

Dar în viaţa reală, evident, motivul trebuie să vină primul. Povestea prestabilită nu este deloc o poveste, nu-i aşa? Majoritatea oamenilor nu o iau razna, sau nu genul acela de razna, aşadar nu comit niciun fel de crimă oribilă – aşa că nu există nicio poveste şi nu auzim niciodată de ei. Aceşti oameni doar lucrează şi poate au o familie şi joacă golf sau ceva şi apoi mor. *Vieţile majorităţii oamenilor nu sunt poveşti.* Acest lucru ar fi trebuit să fie evident pentru mine până acum, dar în starea mea de spirit, conştientizarea mă izbeşte destul de puternic. Viaţa mea a devenit o poveste nu pentru că am

făcut ceva foarte interesant, ci pentru că o infracţiune a fost comisă împotriva mea. Orice fac – orice voi face întotdeauna – este raportat cumva la acel eveniment. Este povestea mea. Nu pot scăpa de ea. Cred că am ştiut asta dintotdeauna, deşi niciodată nu mi-am expus-o atât de clar ca acum.

Ceea ce se îndepărtează de chestiunea motivaţiei, la care încă nu pot răspunde, fapt care necesită un Martini. La naiba cu Martin. El nu cunoaşte întreaga poveste, atâta tot: am fost răpită de un maniac fermecător vreme de şase săptămâni, când aveam 12 ani. *Asta* este povestea mea. Normal că beau.

Pentru o vreme, după incidentul cu tiara, aproape părea că viaţa mea putea deveni o altfel de poveste, una plictisitoare şi potenţial deprimantă. Pentru altcineva putea părea astfel, vreau să spun; *eu* nu am avut niciodată îndoieli. Nu mult după ce m-am mutat la bunica Mabel, am sunat-o pe Gail şi am aranjat să mă întâlnesc cu ea la restaurantul Arrow, într-o sâmbătă dimineaţă. Voiam ca această discuţie să aibă loc în public, ca să fie nevoită să se comporte cât de cât frumos, şi departe de tata. Aveam nevoie de bani.

— Am nevoie de poze, i-am spus. Unele bune. Am nevoie de un portofoliu. Pentru modelling.

— Ai…

— Cele de concurs nu sunt destul de bune. Am privit dincolo de Gail, la tabloul ieftin de pe peretele din spatele ei – o natură moartă stranie, cu banane, struguri, ceva ce arăta ca o gogoaşă. Artă de restaurant. Lângă el, o fotografie alb-negru înfăţişând Turnul Eiffel.

— Nu vorbesc despre poze pentru concursurile din oraşele fermierilor. Vorbesc despre faptul că încerc să-mi găsesc un agent.

Gail păru mai surprinsă decât mă aşteptasem; o prinsesem cu garda jos. *Bun*, mi-am spus.

Creşteam rapid în acel moment al vieţii mele şi deja eram cu jumătate de cap mai înaltă decât Gail. Şi eram foarte slabă. Simţeam o plăcere răutăcioasă, stând vizavi de ea la acea masă din vinilin

roşu cu scaune reparate cu grijă, să văd cât de mult o incomoda acel contrast dintre noi. Purtam blugi strâmţi şi o bluză neagră din flanelă – uniforma mea pe vremea aceea. Purtam cel mai discret machiaj, nu aveam unghiile făcute, părul lung îl dădusem neglijent (dar cu atenţie) pe spate, cu excepţia unei bucle sau două care îmi încadrau faţa. Lângă mine, Gail era toată numai carne umflată, material vaporos în exces şi culori aprinse. Cu o perspectivă nemiloasă de adolescentă, ştiam că simte. Ştiam că observase cum toţi bărbaţii mai în vârstă de la tejghea întorseseră ochii spre mine când intraserăm şi ei nu-i aruncaseră nici măcar o privire. Mi se rupea de fermierii bătrâni şi bârfitori, sorbindu-şi cafeaua şi făcând schimb de veşti, dar ştiam că Gail se aştepta să fie apreciată.

Ca să înrăutăţesc lucrurile, am lăsat-o să comande prima, iar acum avea în faţă o farfurie plină cu ouă şi şuncă. Eu am comandat cafea neagră şi pâine prăjită. Ştiam că asta avea să o facă să se simtă ca scroafa care era.

Mi-am susţinut ideea în timp ce ea mesteca.

— Evident, nu pot folosi un fotograf local. Nimeni nu poate face ceea ce am nevoie. Trebuie să mergem în Omaha. Nici măcar acolo nu sunt suficient de buni, dar va trebui să mă mulţumesc cu asta. Şi am nevoie să inventezi o scuză convingătoare pentru tata. Nu are rost să îl îngrijorăm până când nu se întâmplă ceva concret.

Gail ridică din sprâncenele mult prea modelate şi făcu o încercare disperată să preia controlul situaţiei.

— Aşadar, te aştepţi să îl mint pe taică-tău pentru tine? Şi crezi că nu am altceva mai bun de făcut decât să te plimb prin Omaha, asta este tot, domnişoară? Altceva?

— E suficient pentru moment, i-am spus, luând o gură de cafea.

Nici măcar nu-mi plăcea cafeaua pe atunci; doar îmi plăcea ideea de a o bea. Am privit-o pe Gail meditând. Puteai vedea practic rotiţele învârtindu-se.

— Putem lua camere separate de hotel dacă va fi nevoie să rămânem acolo peste noapte, i-am spus prietenoasă.

Gail puse jos furculiţa şi aruncă şervetul mototolit pe masă. Forţă un zâmbet fals şi îşi păstră glasul coborât.

— Ticăloasă mică, spuse.

I-am zâmbit şi eu. Îşi înşfăcă geanta mare şi începu să cotrobăie după portofel.

— A, nu-ţi face griji, i-am spus. Fac eu cinste. Lucru de care mă ocupasem destul de uşor, mi-am spus în sinea mea, strecurându-i Adei Watson o bancnotă de zece dolari când ne-am dus spre masă, lăsând-o să creadă că o scoteam pe mama mea vitregă în oraş. *Te rog.* De parcă aş face asta.

— Eu o să fac pregătirile şi te anunţ când trebuie să plecăm, am adăugat în timp ce Gail s-a ridicat de la masă împleticindu-se, dând cu şervetul pe podea şi izbindu-se de biata Ada, care se întorcea cu restul meu. Gail îşi pierdu controlul atunci şi ieşi furioasă afară, mormăind cu voce tare. Capetele se întoarseră după ea chiar şi pentru o secundă doar; *acum* avea atenţia lor.

Mi-am terminat pâinea prăjită şi cafeaua, în caz că cineva mă privea, şi i-am lăsat Adei un bacşiş gras.

Aşadar, pusesem lucrurile în mişcare şi, nu după mult timp, Gail şi cu mine am făcut călătoria la Omaha. După aceea, a fost doar o chestiune de timp.

Trebuie să înţelegeţi cât de mic este Arrow: când spun *oraş*, închipuiţi-vă o stradă principală lată, lungă de doar câteva blocuri, traversată de trei drumuri care dau în fundături. Nici măcar în centrul oraşului casele nu erau atât de apropiate; spaţiul era singurul lucru pe care îl aveam din belşug. Afacerile de pe Main Street ocupau clădiri joase, moderne şi deloc expresive: dreptunghiuri de un alb spălăcit, gri şi bej. În urmă cu câţiva ani, o tornadă măturase oraşul, iar Arrow fusese reconstruit ţinând cont de tornade: clădiri ghemuite, joase şi sigure în faţa ameninţărilor. Până şi bisericile se cuibăriseră jos, la pământ. Totul arăta la fel de mohorât pe timpul verii fierbinţi precum arăta încărcat de zăpadă

iarna. Aveam o bancă mică, vreo câteva magazine, un bar, un restaurant. O şcoală. Jucam fotbal cu şase coechipieri pentru că nu aveam suficienţi copii pentru a alcătui o echipă obişnuită. (Normal că nu puteai să renunţi de tot la fotbal. Nu în Nebraska.) Pentru combustibil trebuia să conduci în josul drumului, înapoi pe autostradă. Chiar în afara oraşului se afla silozul de cereale. Îl puteai vedea de la kilometri depărtare, aşa cum îl puteai zări şi pe cel din oraşul următor.

Totuşi, să mă mut de la fermă în oraş a fost o schimbare destul de dramatică. Copiilor din oraş – poate vreo douăzeci de-alde noi, în total, de la pici la adolescenţi – le plăcea să umble haihui. Copiii cu care umblam eu erau majoritatea cu un an sau doi mai mari decât mine. Nu erau prea multe de făcut în Arrow după lăsarea întunericului, dar ei îşi dădeau silinţa: afumându-se şi cherchelindu-se pe terenul de joacă al şcolii, căţărându-se pe turnul de apă, lenevind pe trotuar, lângă magazinele închise de pe Main Street, de parcă ar fi pozat pentru un film cu adolescenţi pe care nimeni nu mergea vreodată să-l vadă. În scurtă vreme, m-am ataşat de un tip pe nume Scott, care era, mai mult sau mai puţin, liderul acestui mic grup. Nici măcar nu mi-am dat seama cât de oficială era situaţia până când un alt tip m-a tachinat într-o noapte strigându-mi că sunt virgină (apelativ considerat cea mai gravă insultă) când Scott m-a tras lângă el, fiind cu toţii ascunşi de umbre în spaţiul mare dintre felinare, şi a spus:

— Şterge-o, idiotule. Vorbeşti cu afurisita de gagică-mea.

Celălalt puşti s-a retras, iar eu nu am spus nimic. Nu părea să fie nevoie. Nu fusese tocmai romantic, dar deja observasem că era bine să fii recunoscut ca fiind din gaşca aceea; altfel toată lumea se înghesuia pentru o favoare. Dacă erai fată, vreau să spun.

Copiii din oraş erau consideraţi mai grozavi şi mai duri decât cei de la ferme: stăteau afară până mai târziu noaptea. Nu erau nevoiţi să meargă în hambar dimineaţă sau după şcoală. Aveau mai mult timp liber. Fumau ţigări şi purtau negru, ascultau punk sau heavy

metal în loc de muzică country sau rock clasic. Fetele foloseau mult creion dermatograf negru; unul sau doi dintre băieţi chiar îşi dăduseră găuri în urechi. Oamenii considerau că acest comportament nu pica tocmai bine pentru viitorul lor. Viitorul *nostru.* Curând am fost considerată una de-a lor, mai mult sau mai puţin.

Ştiam prea bine că doar stăteam în aşteptare şi încercam să mă distrez între timp.

Da, am profitat de bunica Mabel. Eram drăguţă cu ea, totuşi; să nu credeţi că tratamentul pe care i-l aplicam lui Gail era unul tipic. Eram un monstru doar cu Gail. Monstrul meu aproape că mă speria de moarte, ca să fiu sinceră. M-am simţit rău în ziua aceea când am făcut înţelegerea cu Gail, rău de-a binelea. I-am studiat pe ceilalţi oameni din restaurant, întrebându-mă dacă şi ei aveau monştrii lor proprii sau dacă eu eram cumva diferită. Nici măcar acum nu ştiu sigur. Dar cred că bunicii Mabel chiar îi plăcea compania mea, în mare parte a timpului şi, deşi poţi spune că am scăpat basma curată în multe situaţii în timp ce am stat cu ea, la fel de adevărat e că am protejat-o de lucruri care ar fi făcut-o să îşi piardă firea.

Nu i-am spus bunicii Mabel despre Scott – părea genul de lucru pe care era mai bine să nu îl ştie – dar ne-a văzut împreună într-o zi. Era sâmbătă şi eram în centrul oraşului cu alţi copii, purtând jachete din pânză deşi afară era ger, încercând să răzuim destulă zăpadă de pe pământ pentru a forma bulgări. Bunica a tras în faţa magazinului Casa Frumuseţii cu maşina ei antică de oraş – mergea oriunde cu maşina, chiar şi la doar două străzi distanţă – şi nu am văzut-o în timp util pentru a mă asigura că arăt inocent. Nu a spus nimic atunci, doar mi-a aruncat o privire, dar m-a aşteptat în balansoar când am ajuns acasă, cu şalul vechi, croşetat, înfăşurat pe umeri. Părul cenuşiu, ca de oţel, tocmai îi fusese făcut permanent, buclele ferme fiindu-i aliniate în straturi îngrijite.

— Băiatul ăla este prea mare pentru tine, Carly May, spuse ea – nu pe un ton critic, ci doar ca o enunţare a realităţii. O să dai de

necaz cu gaşca aia.

O spuse de parcă problemele erau un lucru sigur, de parcă erau pe drum spre mine şi nu exista niciun mod de a le opri. Şi atunci, în timp ce îşi împături şalul şi îl puse pe spătarul scaunului înainte de a porni spre bucătărie, adăugă, ca măsură de precauţie, avertizarea ei preferată:

— Frumos este dacă frumos face. Să nu uiţi asta, Carly May.

Întotdeauna m-am gândit că bunica Mabel era doar morocănoasă; orice ar fi fost frumos nu avea nicio legătură cu ea după câteva decenii la fermă. Dar obişnuiam să mă întreb şi ce naiba voia să însemne proverbul ăla. Şi ce naiba *făcea* frumos, la urma urmei?

Printre altele, spunea misterioasă bunica Mabel, frumosul te bagă în belele.

I-am spus să nu îşi facă griji.

Apoi, mai târziu în acea iarnă, am primit un telefon de la un agent din Chicago – Shelley Silver, predecesorul lui Martin. Aşa s-au pus lucrurile, în sfârşit, în mişcare. Ameninţarea oraşului Arrow şi toate destinele groaznice pe care le avea de oferit s-au stins în fundal şi au început să dispară.

Lois

Am descoperit o pagină a fanilor lui Chloe Savage şi mi-am dezvoltat obiceiul de a o vizita în mod regulat. Este actualizată mai des decât te-ai putea aştepta. Este, mai degrabă, o afacere tristă, condusă şi concepută de cineva care se declară cel mai mare fan al lui Chloe şi pare să prefere pozele cu ea în care este pe jumătate dezbrăcată sau îşi ţuguie buzele date cu prea mult ruj, sau în care tânjeşte convingător în pat după vreun coleg protagonist. Cu alte cuvinte, nu este tocmai admiratorul talentului ei.

Studiez aceste fotografii, aşa cum am făcut şi cu celelalte imagini

cu Chloe pe care le-am găsit. Cred că sunt în căutarea unei urme a trecutului nostru comun. Mi-ar plăcea să spun că am observat un detaliu minuscul, dar revelator, vreun semn aproape imperceptibil pe care numai eu l-aş putea citi. Dar ochii ei par reci – chiar de mercenară – iar pielea ei perfectă şi respingătoare. Ar putea la fel de bine să fie o străină. Mă întreb care este viaţa ei şi, inevitabil, imaginaţia îmi ricoşează din pereţii lumii ei, bănuit strălucitoare. Presupunerile mele vin toate din filme şi reviste: îmi închipui o succesiune nesfârşită de iubiţi actori, chipeşi, petreceri unde toată lumea prizează droguri scumpe şi moderne, vizite ocazionale la centre exclusiviste de dezintoxicare, pantofi de mii de dolari, tratamente faciale exotice. Poate unele presupuneri sunt precise; poate niciuna. Singurul lucru pe care îl înţeleg din poze şi care are sens este că e tristă. Şi nu am încredere în această tristeţe. La urma urmei, este actriţă. Filmările publicitare nu sunt tocmai ferestre către sufletul cuiva.

Poate – de-abia mă forţez să recunosc această posibilitate înainte să fugă din nou – poate că eu aş vrea să fie tristă.

* * *

Îmi amintesc că într-o iarnă, venită acasă de Crăciun de la şcoala mea privată, m-am strecurat în camera de zi, în toiul nopţii, şi m-am aşezat sub pomul de Crăciun: nu copacul modest al familiei, ci acela impresionant pregătit pentru oaspeţi, elegant şi cu gust, dar, cumva, atât de frumos în întuneric încât te durea să te uiţi la el. Şi de aceea m-am aventurat în cămaşă de noapte la două dimineaţa, ştiind că niciun oaspete nu mai putea fi treaz: pentru ca bradul să-şi poată revărsa acea durere stranie asupra acelei părţi din mine pe care o numeam inimă. Ce este, mă întreb, acea durere? Vreo combinaţie de magie şi melancolie, speranţă şi dezamăgire. Sau poate că generalizez după experienţa mea, presupunând că ceea ce este adevărat pentru mine este şi pentru alţii. Dar cine ştie ce simt alţi oameni? În orice caz, presupun că am ieşit afară şi m-am aşezat sub

brad pentru că voiam să plâng. A funcţionat: am plâns. Dar nu reuşeam să scap de sentimentul că o parte din mine stătea deoparte, fără să plângă, doar privind, ca şi cum ar fi fost la teatru. M-am văzut pe mine însămi în cămaşa de noapte din flanelă roşie, beculeţele colorate şi pale luminându-mi blând chipul, contrastul dintre părul meu negru, ciufulit şi tenul palid, trist – o fată tristă, o fată tragică, chiar, pe un fundal atât de minunat. Dar chiar în timp ce mă desfătam cu eliberarea lacrimilor fierbinţi, sinele meu exterior îmi sugeră batjocoritor că, dacă aş fi plâns pentru un public, chiar dacă acel public era format doar din mine, nu puteam plânge cu adevărat – că sentimentele mele erau false. La această sugestie am început să plâng mai tare şi – uimită de un sentiment real, nedisimulat – mi-am dorit cu ardoare să fiu cineva ale cărui emoţii sunt mai sincer canalizate; cineva ale cărui pasiuni se manifestă mai liber şi mai natural. Cineva precum Carly May.

Nu am observat-o pe mama strecurându-se în spatele meu. I-am observat prezenţa doar când şi-a pus mâna pe genunchiul meu tremurând, apoi mi-a mângâiat părul cu un gest matern rar, de alinare. Şi ea purta o cămaşă de noapte lungă, din flanel, a ei cu un model festiv de Crăciun; părul i se revărsa liber pe spate. Am simţit o boare palidă de gin, nu suficient de puternică încât să mă îngrijoreze; i-am observat petele de vopsea de pe degete. Deci fusese în atelierul ei. M-am întrebat dacă făcea des asta, dacă îşi făcea timp pentru artă în toiul nopţii. Mai erau câteva ore scurte până când ar fi trebuit să se trezească şi să pregătească un mic dejun copios pentru oaspeţi. M-am trezit în postura incomodă de a-mi imagina, doar pentru un moment, cum ar fi să fiu ca mama – şi atunci senzaţia mâinii ei pe părul meu, oricât de nefamiliară era, mă aduse înapoi la mine.

— Ce s-a întâmplat, micuţă Lois? întrebă ea, atât de încet încât vocea ei de-abia susură pe suprafaţa atmosferei dense a încăperii.

Nu ştiam cum să spun adevărul, chiar de-aş fi fost sigură că vreau să o fac. *Ce* se întâmplase? Totul se întâmplase – lumea –

magie, melancolie, copacul minunat – speranţă şi lipsa ei. Nu există cuvinte pentru ce se întâmplase; am simţit-o încă de atunci, deşi nu la fel de puternic cum o simţisem la 16 ani, când totul părea atât de grandios.

— Sunt doar tristă, este răspunsul pe care m-am decis să i-l dau, privind-o nu pe mama, ci pomul de Crăciun, simţindu-mă deodată foarte mică sub el, plângând mai mult pentru fata tristă şi mama ei distantă şi enigmatică, de parcă ar fi fost personaje într-o poveste de Crăciun pe care o citeam.

— Ştiu, spuse mama, întorcându-şi ochii verzi-cenuşii, sclipind de lumina reflectată a beculeţelor, spre copac. Mâna i se mişca blând pe capul meu. Eşti ca mine. Noi două suntem singuratice.

Mobilierul familiar se retrase în umbre: canapele antice deformate, mese cu picioare ca fusul, taburete din pluş. O oglindă cu ramă aurită din capătul îndepărtat al camerei captă lumina miilor de beculeţe, o aruncă înapoi, făcând totul să pară straniu, debusolant. Am încercat să asimilez afirmaţia mamei, să o testez ca să văd dacă este adevărată.

— Nu trebuie să fie trist. Se aplecă şi mă sărută blând pe creştet şi, ridicându-se în picioare, spuse: Nu cred că trebuie să te îngrijorezi.

Cu aceste cuvinte, plecă la fel de silenţioasă pe cât venise, lăsând în urma ei o boare de alcool şi un fior straniu.

Noi două suntem singuratice. Era adevărat? Asemenea declaraţii au o putere considerabilă. A fost ca şi cum mama deschisese uşa spre o încăpere curată, ordonată şi plăcută – soarele strecurându-se printre draperii drăguţe, rafturi încărcate de cărţi. Mică şi simplă, dar confortabilă. Îmi oferise o idee ispititoare în care să locuiesc, o idee cu o formă specifică şi dimensiuni precise. O definiţie.

Copacul, cu frumoasele lui luminiţe licărind nemilos, nu îmi oferi niciun răspuns.

Dacă sunt o singuratică acum, poate că este isprava mamei. Magia ei: ea mi-a oferit cuvântul şi a devenit adevărat.

Chloe

Din *În inima pădurii*, scenariul:

> INT.
> O maşină, parcată. Este foarte curată şi rece, cu banchete negre şi ferestre aburite. Un pahar cu cafea stă în suport. Şoferul poartă pantaloni kaki-deschis, o cămaşă albă şi pantofi fără toc. Un binoclu îi atârnă de gât. Ea nu este fermecătoare, deşi arată destul de plăcut şi de parcă ar putea – în alte circumstanţe – să fie atractivă.

Acest fragment mă intrigă. Nu am jucat niciodată înainte o femeie îmbrăcată prost – sau dacă nu tocmai prost, atunci o poliţistă mânioasă cu potenţial de a fi sexy, un fel de versiune modernă a unei librărese care, în secret, este o femeie sexy. Mai târziu, pe parcursul filmului, voi fi drăguţă, destul de sexy cât să câştig inima unui reporter băgăcios, şi iniţial ostil, al unui ziar. Conform scenariului, mă va câştiga de partea sa – mă va salva de atracţia bolnăvicioasă faţă de răpitor – şi îi voi permite să mă sărute la sfârşitul filmului. Doar un sărut, dar tipul de sărut care implică un întreg viitor, tipul care, din câte ştiu eu, nu există în viaţa reală. Oricum, înfăţişarea mea nu va fi niciodată subiectul principal.

Pentru mine, cheia spre înţelegerea personajului meu este că ea este obsedată de răpitor. Îl vede o dată înainte de a şti cine este. El face cumpărături într-un oraş apropiat, iar ea este impresionată de el: frumuseţea lui, seriozitatea, inteligenţa din ochii săi, un sentiment straniu că este diferit, aparte. Acolo şi totuşi absent. De-abia mai târziu ea îşi dă seama cine era el, cât de aproape fusese. Păstrează secretul pentru sine – nu ar fi ajutat investigaţiei, îşi spune. Şi mai interesant e că ea simte împărtăşirea acestui detaliu ca pe un fel de trădare. Îi zâmbise în acea zi, încercase să îi atragă atenţia. Acum poartă tot timpul cu ea fotografii vechi de-ale lui (în

film, ei îşi dau seama cine este răpitorul înainte să îi dea de urmă), studiază pozele, încearcă să îşi închipuie un mod de a pătrunde în mintea lui. Este recunoscătoare când reporterul de la ziar scoate la lumină câteva informaţii despre copilăria lui – neglijenţă domestică, o soră fugară – umanizându-l suficient cât să ne facă să ne simţim puţin trişti când moare. Dar eu cred că sentimentul ei este mai întunecat şi mai puternic decât compasiunea.

EXT.

Un drum în pădure, cu creste ale munţilor înălţându-se pe o parte, un hău adânc căscându-se pe cealaltă. Nicio casă vizibilă; nu trece nicio maşină. Pădurea este deasă; drumul este întunecos. Soarele străluceşte. Este linişte deplină. Maşina este parcată într-o mică zonă liberă, ce pare începutul unei poteci, deşi nu există niciun indicator al vreuneia.

Pot să o văd atât de limpede! Îmi tot reamintesc că vom filma în Canada, că va fi asemănător, dar cu siguranţă nu la fel. Pot face faţă ideii de a reconstitui această intrigă. Simt chiar un fel de entuziasm, dintr-un anume motiv – ca o glumă ştiută doar de mine, deşi nu este tocmai amuzantă. Dar ideea de a fi din nou în acel loc, de a simţi aerul de munte, de a auzi păsările şi bubuitul îndepărtat al tunetelor – asta mă îngrozeşte. Nu vreau ca memoria să îmi fie izbită *prea* violent, mulţumesc foarte mult. Lucrurile s-au schimbat în timpul zborului? Exact.

Am citit scenariul iar şi iar. Asta aş face în mod normal, până la un punct, cu un proiect nou. Dar, de data asta, este ceva obsesiv. Ceva ce face să se ridice steguleţul roşu pentru *nebunie.* Mă simt de parcă încerc să găsesc ceva ce am pierdut – ceva ce trebuie să fie acolo, dar până acum pare să fie destul de bine ascuns.

Nu am încercat să o contactez pe Lois. Nu mă simt pregătită – nu

ştiu ce vreau să îi spun. Sincer, nu îmi pot da seama dacă sunt încântată de toată treaba asta sau teribil de furioasă. Poate puţin din amândouă? Sunt destul de sigură că am nevoie să înţeleg situaţia înainte să mă confrunt cu ea. Altfel, ea va deţine controlul absolut. Lui Lois îi place să deţină controlul.

Îi plăcea.

De fapt, poate că despre asta era vorba în blestemata asta de carte: despre control. O modalitate pentru ea de a decide cine suntem şi ce însemna totul. Are sens că această idee i-ar fi surâs.

Este o profesoară universitară de engleză în statul New York; este uşor să afli multe lucruri de pe internet. Fotografia de pe site-ul departamentului facultăţii nu trădează prea multe; pare severă şi deloc zâmbitoare, foarte erudită, nu neapărat cineva cu care ai vrea să ieşi la un pahar. Expresia chipului ei e izbitoare, cu părul ei negru şi aspru şi ochii ăia mari şi verzi. Spre deosebire de mine, şi-a păstrat vechiul nume. Lucy Ledger nu apare nicăieri în materialele online ale dr. Lois Lonsdale – niciun rând în CV-ul ei, nicio pagină de autor, nicio recenzie, nimic.

Aşadar, ţine secret cariera de romancieră. Are o viaţă dublă. De ce?

Am prea mult timp zilele astea ca să-mi pun întrebări asupra lucrurilor.

În timpul acestei perioade de tranziţie, primesc un telefon de la o veche prietenă de-a mea, din zilele modellingului. Erica era unul dintre cele mai căutate modele de culoare din domeniu. Eu eram doar un umeraş pentru haine, cum se spune, dar ea avea stil. Purta hainele de parcă ar fi condus o maşină foarte rapidă; avea ceva nesăbuit şi poate chiar violent în acel stil. Este greu de explicat, dar funcţiona. Erica încă profesează ca model, deşi mai rar decât obişnuia – trebuie să aibă cel puţin treizeci de ani, fac eu calculul. Se află în oraş pentru puţin timp şi propune să ieşim – „să ieşim" ca în vremurile bune. Sunt de acord, deşi am îndoieli: „să ieşim" nu mai este tocmai stilul meu zilele astea. Dar încep să mă simt izolată –

chiar periculos de izolată. Am observat înainte că atunci când trece prea mult timp fără să te vadă lumea – să te vadă cu adevărat – este uşor să începi să te întrebi dacă exişti de-a binelea. Cum de am ajuns atât de ruptă de lume?

Pe de altă parte, să ieşi în club s-ar putea să nu fie cea mai bună cale de a-ţi confirma existenţa dacă ai îndoieli. În dimineaţa de după „ieşire", mă trezesc întinsă în pat, încă purtând rochia şi cizmele înalte până la genunchi de noaptea trecută, cu părul încâlcit, aşternuturile pătate de machiaj şi o durere prea mare de cap ca să îl pot mişca. Pentru câteva secunde, nu-mi amintesc nimic – apoi mi se termină norocul şi memoria începe să îmi prezinte frânturi de astă-noapte: în principiu, scurtmetraje deprimante cu goluri serioase în cronologie. Într-unul, beau shot-uri într-un bar foarte aglomerat cu Erica şi prietenii ei. În celelalte, sunt foarte beată. Dansez, mă împiedic, mă fac de râs, în general. Dau de Stephen, scriitorul nemernic, dintre toţi oamenii, şi îi arunc insulte. Fata din acest scurtmetraj crede, evident, că este foarte inteligentă, dar pentru public este limpede că nu are niciun sens ceea ce face. Prietenii ei, dacă asta sunt, o duc de acolo. Ea se clatină, cade. Mai târziu, se întoarce pe ringul de dans, zbânţuindu-se de parcă ar crede că este frumoasă, când adevărul trist este că arată ca naiba. Cineva o târăşte la baie. Una dintre cele mai deprimante scenete se petrece într-o cabină de toaletă, unde ea se lasă în voia unui acces de furie şi încearcă, în mod patetic, să îşi dea din nou cu ruj. Asta decurge prost. Mult mai târziu, cineva o urcă într-un taxi – un prieten foarte înceţoşat sau poate un străin, este greu de spus – iar taxiul o duce acasă, unde ea stă pentru o vreme lângă uşă, înainte de a avea puterea de a-şi găsi cheia şi de a o răsuci în broască, şi de a-şi târî fundul urât şi patetic în pat.

Telefonul sună de câteva ori. Nu răspund. Cred că am conceput un plan, un plan care m-ar putea salva, deşi capul încă mă doare prea tare pentru a fi sigură. Planul implică să plec naibii de aici, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Îmi place să conduc. Nu atât de mult în LA, unde este un iad să încerci să ajungi undeva, ci pe un drum deschis. Dacă autostrada este destul de liberă şi peisajul destul de pustiu, aproape că mă pot simţi precum acea fetiţă cu perucă urâtă, care habar nu are unde merge, dar este al naibii de veselă că merge acolo. Asta este ideea mea strălucită: aş putea conduce spre nord, în loc să zbor. Îmi pot lua tot timpul de care am nevoie şi doar să alunec alene spre Canada, să stau în moteluri ieftine, să am aventuri, vedeta propriului meu film de călătorie. Mă tot gândesc că trebuie să existe un motiv bun să nu fac asta, dar nu pot să îmi dau seama care este.

Mă împleticesc spre bucătărie, îmi fac un bloody Mary – care sună teribil, dar s-ar putea să facă minuni – şi mă prăbuşesc pe canapeaua mea cenuşie cu un atlas vechi. Cu un deget tremurând, trasez o rută estimativă spre nord.

Îndreaptă-te spre nord. Rămâi pe coastă. De ce nu.

Între timp, mă liniştesc cu cartea blestemată a lui Lois. Din nou. Nu partea cu poliţista mă interesează cel mai mult. Mă interesează partea despre noi. Când citesc capitolele care se concentrează pe fetele răpite, nu pe investigaţie, aud vocea lui Lois. Mă simt de parcă ar fi în cameră cu mine. Citesc iar şi iar aceste fragmente, de parcă aş căuta indicii. Dumnezeu ştie, poate chiar asta fac. Şi găsesc unul sau două – majoritatea despre Lois. Se pare că ştie ceva ce îmi doresc ca ea să nu fi ştiut, ceva ce implică o promisiune foarte încălcată. Un secret despre care credeam că este al meu, că doar eu pot să-l fac să dispară. În cele din urmă, încerc să schiţez un tabel. Încerc să împart cartea – intriga, personajele, totul – în trei categorii: adevărat, fals şi undeva la mijloc.

În coloane lungi, diforme, tabelul meu arată cam aşa:

ADEVĂRAT	FALS	?????
Mă plăcea pe mine (Callie) mai mult.	*Hannah (Lois) era mai receptivă decât Callie.*	*El ne iubea. Eram fericite.*

Ne-a dus să înotăm odată.

Am făcut o frânghie să evadăm din cearşafuri vechi.

Este mai greu decât ai crede. Cea mai complicată parte este sfârşitul. Lois nu a schimbat faptele elementare, îi recunosc acest merit. Dar este un drum al naibii de lung de la întregul adevăr.

PARTEA A DOUA

DIN

ÎN INIMA PĂDURII

de Lucy Ledger

— Am ajuns, spuse răpitorul, vocea fiindu-i joasă şi răsunătoare.

Le făcu pe fete să se simtă somnoroase şi în siguranţă. Nu ar fi trebuit, dar aşa se întâmplă. Maşina părăsi drumul principal în urmă cu o oră sau aproximativ. De atunci, şerpuiseră printre munţi, iar acum, în timp ce coborau în salturi o stradă lungă şi nepavată, farurile conturau în întuneric o cabană îngrijită din lemn. O cabană de basm. Era fix miezul nopţii, conform tabloului de bord: ora vrăjitoarelor, ora la care magia dispare. El opri motorul şi totul se cufundă în întuneric – maşina, cabana, pădurea, munţii. Şi tot nu le era frică. Alunecară de pe bancheta din vinilin şi coborâră din maşină împleticindu-şi picioarele greoaie, târându-se peste acele de pin în direcţia micii case pe care nu o mai puteau vedea. Cerul era lipsit de lună şi de stele. Poate că ar fi putut să fugă, dar nu s-au gândit să o facă.

Cele două fete, drăguţe ca două prinţese – una brunetă, una blondă – nu fură nici lipsite de mâncare, nici aruncate într-o temniţă. Răpitorul le pregăti ciocolată caldă pe o plită veche, în timp ce ele se cocoţară pe marginea scaunelor la masa lungă de lemn din bucătărie, picioarele lor legănându-se în aer. Le-o servi în ceşti ciobite din ceramică, cu fursecuri cu ciocolată dintr-o cutie. Înfometate, ele mâncară şi băură. Hannah îşi lăsă părul negru şi lung până la bărbie să îi cadă peste faţă, pentru a-i împiedica pe ceilalţi să îi citească expresia. Habar nu avea ce le putea dezvălui; emoţiile îi erau necunoscute până şi ei înseşi, de parcă ar fi aparţinut altcuiva. Era cu ochii pe Callie, care părea să accepte totul

cu uşurinţă; avea sens să o imite pe fata care fusese împreună cu bărbatul cu două zile mai mult decât ea şi părea să nu fi păţit nimic rău. De îndată ce intraseră în cabana joasă şi uşor prăfuită, Callie îşi dădu jos peruca neagră şi aspră, scoţând la iveală cele mai imposibil de perfecte bucle blonde pe care Hannah le văzuse vreodată. Imediat, Callie se simţise mai uşoară, mai liberă; peruca devenise greoaie şi începuse să îi provoace mâncărimi. Se simţi de parcă se putea desfăşura în voie şi umple încăperea. Nu o deranja că răpitorul şi cealaltă fată, Hannah, o priveau. Pe Callie nu o deranjase niciodată să fie privită. Ştergându-şi o firimitură de fursec de pe buză, Hannah se gândi la acest lucru. Se întrebă ce însemna faptul că ea şi Callie erau atât de diferite. Însemna ceva, măcar?

Bărbatul le întâlnea rar privirile, dar Hannah îl simţea urmărindu-le când credea că nu îl văd. Încercând să îşi păstreze expresia indiferentă, ea decise că bărbatul părea mulţumit. Paşnic. Încântat de sine; încântat de ele. Hannah nu credea că el arăta periculos – dar, la urma urmei, cine era ea ca să judece?

Ce voia de la ele?

În tot acest timp, răpitorul vorbi puţin. Se plimbă prin camera principală a cabanei, ajustând jaluzelele, scrutând întunericul, calculând proviziile din dulapuri. Când fetele terminară gustarea, el strânse masa şi le conduse la etaj, într-o cameră mică de sub acoperiş. Avea paturi identice, iar pe fiecare era împăturită o cămaşă de noapte albă. Le arătă unde era baia, în care fuseseră pregătite gentuţe la fel cu articole de toaletă. După ce fură gata de culcare – spălându-se pe dinţi una lângă alta la chiuvetă, precum copiii mici, o intimitate atât forţată, cât şi binevenită – el veni şi le luă vechile haine. Ele nu întrebară de ce. Nu începuseră încă să pună întrebări, deşi aveau destule. Fu ultima dată când îşi văzură pantalonii scurţi şi tricourile. El le privi dând păturile la o parte şi urcându-se în paturile lor, apoi închise blând uşa în urma lui.

— Puteţi sta cu lumina aprinsă sau nu, spuse el, cu o voce joasă, plăcută. Cum vreţi voi.

Hannah ar fi fost tentată să aleagă lumina aprinsă, dar Callie stinse imediat lampa prăfuită de pe noptiera dintre ele, iar Hannah nu obiectă. Nu voia ca fata cealaltă să creadă că îi era frică.

După ce el plecă din cameră, fetele auziră o cheie răsucindu-se în broască, un zăvor alunecând la locul lui.

Callie sări din pat şi fugi la fereastră, trăgând draperiile albe, simple şi rămase încremenită în lumina palidă a lunii ce se strecura printr-o spărtură îngustă din nori. După un minut, Hannah o urmă. Stătură împreună, cămăşile lor de noapte unindu-se într-o ceaţă albă. În întuneric, straniul peisaj părea supranatural; împrejurimile lui erau un mister. (De-abia a doua zi urmau să vadă, pentru prima dată, o parte din pădurea deasă şi crestele munţilor.) Callie deschise fereastra şi se aplecă afară, în noapte, inspirând aerul rece de munte, buclele ei lungi şi aurii, perfecte pentru concursurile de frumuseţe, căzându-i pe lângă chip.

— Rapunzel, Rapunzel! şopti Hannah, râzând, pentru că se gândise la basme încă de când ajunseseră la cabana izolată şi pentru că era o uşurare să râdă, o plăcere bruscă şi surprinzătoare. Dar Callie se încruntă.

— Scuteşte-mă, spuse ea cu dispreţ în voce – dispreţ pentru ce? Pentru toate lucrurile copilăreşti sau fantastice, presupuse Hannah. Hannah *era* copilăroasă, gândea Callie, simţindu-se superioară. Încadrate de fereastră, şopteau în întuneric, împărtăşindu-şi frânturi despre vieţile de acasă, impresii; îşi păstrară temerile pentru sine.

La parter, răpitorul se plimba prin cameră. Fără să vadă nimic. Ascultă respiraţiile lor, crezând că le putea simţi, ca pe nişte valuri pe un ţărm stâncos.

Fetele dormiră mai bine decât ar fi trebuit, iar în dimineaţa următoare aflară că răpitorul le eliberase discret: uşa era descuiată. Paşii le erau tăcuţi pe treptele masive din lemn, iar bărbatul nu păru să le audă până nu traversară camera cea mare, spre bucătăria mobilată sărăcăcios, dar curată, oprindu-se la câţiva centimetri în

spatele lui. Stăteau ca doi copii aşteptând să li se citească o poveste, în cămăşile de noapte lungi şi albe. Hannah observă din nou cât de plăcut era aspectul bărbatului – şi cât era de chipeş, iar faptul că gândea acest lucru o făcu să se simtă straniu. Înalt, cu păr negru şi îngrijit, dat pe spate dinspre faţa sculptată. Bătrân, desigur, din perspectiva fetelor – dar în acel mod cum este o vedetă de cinema, care făcea vârsta aproape irelevantă. Răpitorii, în imaginaţia lui Hannah, erau dezordonaţi, neîngrijiţi, nespălaţi, purtând flanel decolorat, având trăsături aspre şi buze umede, răutăcioase. Precum bărbaţii pe care îi zărise în parcările pentru camioane. Acest răpitor arăta aşa cum ar fi arătat poate profesorul perfect de engleză, dacă ar fi coborât dintr-un televizor. Hannah se simţea timidă; ştia că timiditatea nu era tocmai cea mai potrivită reacţie pentru situaţie. Parcă pentru a compensa, studie repede camera în căutarea unor arme: fără pistol îndesat la cureaua blugilor, ca la televizor; fără cuţite nemiloase zăcând sugestiv pe tejghele; fără lanţuri, fără cătuşe. Hannah se simţi roşind când văzu că el o surprinse inspectând încăperea pentru a depista potenţialul pericol. Licărul de amuzament pe care Hannah îl zări păru să implice că el ştia exact ce gândea ea.

Dacă aşa era, bărbatul nu spuse nimic, iar cu acelaşi sentiment că reacţiile îi sunt nepotrivite, Hannah se trezi apreciindu-i tactul. Callie nu îi împărtăşea aprecierea; ea ar fi preferat sinceritatea, cărţile pe masă.

— Fetelor! Bună dimineaţa, spuse voios răpitorul, sunând mai mult părintesc decât criminal. Serviţi-vă!

Era o cutie de Rice Krispies pe masa din lemn ponosit. O cutie de lapte, o sticlă de suc. El pusese pe masă castroanele, lingurile şi paharele, indicând locurile fetelor. Ele se aşezară pe scaune.

Soarele strălucea la fel de luminos şi de pur ca întotdeauna. Aerul care plutea prin ferestrele deschise avea un miros dulce şi ierbos, de muşchi. Hannah şi Callie nu puseră întrebări, iar bărbatul nu oferea altceva în afară de zeflemele uşoare şi plăcute; nicio explicaţie, nicio

ameninţare, nicio scuză.

— Sper că v-aţi simţit confortabil la etaj, spuse el destul de formal, fără vreo aluzie ascunsă în glas. Eu ador sunetul vântului printre copaci şi mirosul pădurii. Dacă aţi fi fete de oraş, desigur, ar fi o oarecare schimbare, dar amândouă sunteţi obişnuite cu izolarea. Dacă ascultaţi cu atenţie, puteţi auzi tot felul de animale în pădure – ar trebui să încercaţi în noaptea asta, adăugă el, aruncându-le un rânjet rapid.

Dinţii îi erau albi şi drepţi, unghiile îngrijite şi imaculat de curate. Totul la el garanta pentru caracterul său inofensiv.

Fetele ascultară şi îşi mâncară porţiile de Rice Krispies. Cât de fascinate păreau, gândi răpitorul, aproape fericite.

Mai târziu în acea vară, când vor fi avut nu doar curajul şi prezenţa de spirit, ci şi motive urgente să pună întrebările evidente (Ce vrei de la noi? Ce plănuieşti să faci cu noi? De ce noi?), va fi fost, cumva, prea târziu. Mult mai târziu, Hannah avea să se întrebe ce ar fi fost diferit dacă ar fi dat glas curiozităţii lor în acea dimineaţă, dacă ar fi rezistat farmecelor pinilor încălziţi de soare şi ale micului dejun. Oare *totul* ar fi fost diferit? (Şi cât de diferit ar fi vrut ele să fie? – aceasta era întrebarea blestemată să pândească mută sub suprafaţă, nemărturisită.)

Dar, pentru moment, nu părea urgent să îl preseze. După micul dejun, el le dărui haine noi: rochii simple din bumbac elastic şi tricot, hanorace asortate cu glugă, pachete cu lenjerie de la Hanes, tenişi din pânză albă. (În săptămânile următoare, aveau să umble desculţe în mare parte a timpului; mai târziu, când se va fi terminat totul, tenişii vor fi arătat ca noi, practic. Callie va vrea să îi păstreze pe ai ei, dar încălţămintea le va fi luată, cerută drept dovadă.) Rochiile aveau mâneci scurte şi le veneau până peste genunchi; a lui Hannah era verde-închis, iar a lui Callie bleumarin. Lui Callie îi plăceau toate costumele şi îl luă pe acesta de bunăvoie; era perfect conştientă că această costumaţie formală îi scotea în evidenţă ochii albaştri şi cădea graţios pe trupul ei zvelt. Hannah observă că

uneori Callie chiar adopta un mers uşor schimbat, mai potrivit cu noua ei ţinută – puţin mai sfios, aproape sumbru. Hannah studie rochiile cu atenţie, pentru a decide dacă ale lui Callie erau mai frumoase în vreun fel sau mai măgulitoare, dar fu nevoită să recunoască faptul că erau identice; fiecare avea măsura potrivită şi fiecare culoare era aleasă pentru a le pune în evidenţă părul şi tenul. (În cele din urmă, aveau să încerce să le schimbe între ele, doar de dragul schimbării, iar el avea să insiste să le schimbe înapoi.) În acea primă dimineaţă, când coborâră la parter pentru a-şi etala ţinutele, el le privi cu satisfacţie, de parcă ar fi reprezentat o reuşită, o mică victorie.

Hannah fu cea care întrebă, în acea primă zi, ce ar trebui să facă. Ce voia el ca ele să facă. Bărbatul stătea pe canapeaua din piele maro, jupuită, citind o carte. Callie se încruntă la Hannah, de parcă întrebarea era cumva sub demnitatea lor colectivă. Dar dacă existau reguli, Hannah voia să ştie care erau; acest tip de copil era ea.

Răpitorul ridică privirea. Întrebarea îl luă prin surprindere. Flutură mâna spre o bibliotecă înaltă din capătul opus al camerei.

— Jucaţi-vă, spuse el. Veţi găsi multe cărţi, jocuri, puzzle-uri şi alte lucruri acolo. Sunt sigur că veţi găsi ceva care să vă distreze.

Jucaţi-vă. Mai târziu, asta avea să îi amintească lui Hannah de scena din *Marile speranţe,* ale lui Charles Dickens, în care domnişoara Havisham îl instruieşte pe bietul şi uluitul Pip să se joace cu încrezuta Estella. Atunci, porunca păruse perversă: cum te *joci* cu cineva pe care de-abia îl cunoşti, cu altcineva pe care de-abia îl cunoşti pe post de public? *Avem nevoie de ceva cu reguli,* gândi Hannah. Merse supusă la bibliotecă şi începu să cotrobăie prin rafturi. Când găsi trei pachete vechi de cărţi de joc, se aşeză şi începu să le numere, asigurându-se că fiecare pachet este complet. După un minut, Callie se plimba de colo-colo, de parcă ar fi putut merge şi în alte locuri, şi se aşeză provizoriu pe covorul împletit din faţa lui Hannah.

Callie nu ştia niciun joc decent, spre încântarea secretă a lui

Hannah, aşa că ea o învăţă să joace Crazy Eights şi Gin Rummy, jocuri pe care le învăţase de la mama ei în amiezile ploioase de sâmbătă. Asta făcură în prima zi. Jucară cărţi. Bărbatul continuă să citească, dar ele îşi dădură seama că le asculta, de asemenea. După o vreme, se ridică şi merse pe verandă, unde se aşeză pe unul din scaunele Adirondack. Callie era aşezată cu faţa spre uşă şi putea vedea o frântură din el prin crăpătura dintre jaluzele şi rama ferestrei. Mirosul dulce al pipei lui se strecură pe sub uşă. Fetele se bucurară când el părăsi încăperea, sau cel puţin aşa credeau, dar simţeau, totodată, şi o absenţă acută. O limită. Le era dor să aibă pe cineva pe care să mulţumească, pe cineva care le-ar putea oferi laude. Observară că simţeau această lipsă şi fură surprinse. Se întrebară, stânjenite, dacă îl plictisiseră.

Hannah o bătu pe Callie fără efort la început, dar Callie învăţă repede. Acest aspect o interesa pe Hannah: dacă răpeşti o regină a frumuseţii şi o campioană a concursurilor de pronunţie, ar putea avea sens să presupui că ai decis să iei o fată drăguţă şi una deşteaptă. Dar nu puteai nega inteligenţa lui Callie.

Fetele erau excepţionale: excepţional de drăguţe, excepţional de inteligente. Amândouă. Şi destul de mari cât să o ştie.

Odată ce le luase, el nu părea să ştie ce să facă cu ele. Să le identifice, să le urmărească, să le răpească, să le ducă în mijlocul munţilor Adirondack – aceasta fusese partea plănuită meticulos. Acestea erau speculaţiile lui Hannah la început şi îi fură confirmate mai târziu, în prima săptămână, când fata găsi dosarele pe care el le întocmise pentru fiecare din ele. Două dosare neacoperite de praf înghesuite între Edgar Allan Poe şi o carte ilustrată despre florile sălbatice din nord-est. „Probabil că a vrut ca dosarele să fie găsite", gândi ea – să fie găsite chiar de *ea,* din moment ce era mai probabil ca Hannah să exploreze biblioteca mai mult decât Callie. Totuşi, Hannah fu rapidă, nevrând să fie prinsă. Cunoaşterea înseamnă întotdeauna putere; cunoaşterea despre care nimeni nu ştie că o ai

este chiar mai bună. Callie era la etaj; el stătea pe verandă. Hannah putea vedea o fâşie din bluza lui prin crăpătura din jaluzele; dacă el s-ar ridica brusc, ea ar fi avertizată la timp. Puse dosarele pe podea şi le deschise.

Bărbatul strânsese toate decupajele lor din presă, zâmbetele mieroase de concurs ale lui Callie, împreună cu cadre ale lui Hannah etalându-şi trofeele cu o combinaţie curioasă de îngâmfare şi reţinere. „Concursuri regionale câştigate de o fetiţă localnică, Scena naţionalelor, următoarea ţintă." „Copil de clasa a şasea rosteşte perfect *Vichyssoise* şi câştigă titlul statal." Citate aparţinând părinţilor şi profesorilor despre viitorul şi talentul lor supranatural: „Este o domnişoară excepţională", declarase profesoara de engleză a lui Hannah pentru ziarul local. „Ne aşteptăm ca Hannah să ajungă departe." „Suntem cu toţii foarte mândri de Callie", spusese directorul şcolii lui Callie. „Ea are tot ce îi trebuie." *Cine sunt fetele astea?* Ireale, supranaturale: păpuşile Callie şi Hannah.

Şi mai deranjant, dosarele conţineau fotografii. Chiar în timp ce Hannah le studia, încercând să identifice ce văzuse el la fiecare din ele, începu să se simtă de parcă era privită: Callie într-o haină greoaie de iarnă, bosumflată, ieşind dintr-o băcănie cu o femeie ce părea aspră (cu siguranţă, dispreţuita mamă vitregă); Callie urcând în autobuzul de şcoală, cu spatele la cameră, uşor de recunoscut după buclele lungi şi blonde şi un indiciu al profilului ei perfect. Hannah pe treptele din faţa bibliotecii, cu braţele pline cu cărţi, cu chipul plecat în mod straniu şi părul căzându-i peste el; Hannah târându-şi picioarele în drum spre casă, piciorul stâng fiindu-i ridicat înainte, de parcă tocmai ar fi lovit un bulgăre de zăpadă pe trotuar; Hannah intrând într-un magazin cu mama ei, privind înapoi, parcă suspectând că cineva o urmăreşte.

Ceea ce se şi întâmplase. De cât timp? Cât de des? Acestea erau fotografii făcute iarna. El scrisese note criptice pentru fiecare dintre ele: „Pleacă la şcoală 8 am. Aceeaşi rută în fiecare zi, mereu singură. Ajunge la 8.15". Şi mai rău: „Nici urmă de prieteni". Oare mai

fuseseră şi alte fete în cursă? Selectase dintr-o listă mai lungă? Hannah încercă să şi-l închipuie colindând străzile prin Glastombury, Connecticut, făcând fotografii, neobservat, nealarmând pe nimeni. Poate că ea chiar îl văzuse, sau poate părinţii ei.

La asta se referise Callie când îi spusese lui Hannah, în timpul unei opriri scurte la o benzinărie, că el le alesese pe ele. Callie ştia despre dosare? Despre misiunile de recunoaştere?

O umbră traversă podeaua din faţa ei, şi o mână îi mângâie umărul. Hannah tresări, împrăştiind pozele, întorcând capul, întrebându-se cum ar fi putut el să ajungă în spatele ei, încercând să găsească explicaţii, scuze. Dar era Callie, nu bărbatul.

— Am văzut deja alea, spuse Callie, destul de mândră, împingând dosarele cu degetul mare de la picior.

O speriase pe Hannah în mod intenţionat; Callie invidia calmul celeilalte fete, îi plăcea să demonstreze că putea fi distrus.

— În maşină, înainte să te luăm şi pe tine. Le-a avut cu el. Callie găsea mereu modalităţi de a-i reaminti că ea fusese prima. Vezi? Ţi-am spus eu că ne-a ales. Ne-a *studiat.* Noi am fost cele pe care le-a vrut.

Hannah urmări privirea lui Callie pe fotografia fetei cu bucle blonde urcând în autobuz.

Dosarele nu schimbară nimic, totuşi. Dar Hannah nu le uită. Au rămas cu ea, asemenea unei coloane sonore, uneori ameninţătoare, alteori liniştitoare. Urcând şi coborând, stabilindu-i starea de spirit.

După cinci zile, bărbatul încetă să le mai încuie pe fete în cameră în timp ce dormeau sau când ieşea afară. Şi ieşea, de obicei, o dată pe zi. Ele nu ştiau întotdeauna unde pleca. Uneori la magazin. Mai târziu, la spălătorie, deşi lua doar hainele sale, nu şi pe ale lor, din motive evidente. (Fetele şi le spălau de mână pe ale lor, jucând *Căsuţa din preerie,* un program de televiziune pe care îl tot văzuseră redifuzat când erau mai mici. Îşi închipuiau bonete, ghete înalte cu

şiret, un foc de care să aibă grijă.) Probabil că oamenii le căutau, disperaţi să le dea de urmă, dar ele nu aveau cum să ştie: fără televizor, fără ziare. Nu ştiau în ce oraş se află sau cât de departe ar putea fi. *Cum putea să existe un oraş?* se întrebă Hannah când el se întoarse într-o zi cu alimente. Lumea fusese micşorată la această cabană, la această pădure.

Uneori îi puneau întrebări, pe măsură ce deveneau mai destinse.

— Ai fost la un restaurant? întreba una din ele.

— La un bar? intervenea cealaltă.

— La dentist?

— La chiropractician?

— La taxidermist!

Până când, în cele din urmă, el răspundea nu, nu, iar tristeţea din ochii lui dispărea pentru o clipă. Când părea fericit, fetelor le era imposibil să se teamă.

— Unde aţi merge? întrebă el odată. Dacă aţi putea merge în oraş.

Le privi, studiindu-le, iar ele ştiură că răspunsurile lor contau.

— La film, spuse Callie.

— Desigur! spuse el. Bineînţeles că o viitoare actriţă ar merge la film. Ei bine, crede-mă, Callie, în momentul ăsta nu rulează vreun film care să merite văzut, aşa că nu pierzi nimic. Şi tu?

Se întoarse spre Hannah, care aşteptase întrebarea şi se temuse de ea, încercând să găsească un răspuns. Nu un răspuns real – adevărul era că nu se putea gândi la niciun loc în care ar vrea să meargă în presupusul oraş. Ceea ce căuta ea, ca de obicei, era răspunsul perfect, răspunsul care avea să satisfacă. Dar mintea îi era goală.

— Deci? insistă el, iar Hannah îşi dădu seama că bărbatul văzuse prea mult, o citise prea bine, era limpede pentru el că ea nu îşi dorea nimic.

— Îngheţată, spuse ea neconvingătoare. Aş merge la o îngheţată.

El aruncă cheile în aer, le prinse cu uşurinţă şi le puse în buzunar.

— Serios?

Nu o credea, Hannah vedea asta. Nici măcar nu voia ca el să o creadă. Ştia că fusese un răspuns copilăresc şi comun. Îl dezamăgise.

— Este în regulă, spuse el, părându-i rău că o stânjenise. Era atât de simplu cu Hannah. Ai tot ce ai nevoie chiar aici. Pentru un moment, ea crezu că bărbatul avea să o mângâie pe păr, să o ciupească de gât, să o bată pe umăr. Hannah se tensionă, sperând. Nimic.

Totuşi, următoarea dată când ieşi în oraş, bărbatul se întoarse cu îngheţată. O ofertă de pace.

— Şi filmul meu? întrebă Callie, apoi râse şi făcu o piruetă pentru a-şi masca gelozia.

Nu discutară despre evadare. Nu în acele zile timpurii. Prima dată când le lăsă uşa dormitorului descuiată pe timpul nopţii, Callie se postase între patul lui Hannah şi uşă, cu braţele larg deschise, provocatoare.

— Nu ai face-o, nu. Nu era o întrebare.

— Ce să fac? spuse Hannah – neutru, plictisit.

Hannah se gândise să plece; era imposibil să nu o facă. La ce altceva se putea gândi noaptea, când încerca să adoarmă şi stătea întinsă cu orele, privind fix locul întunecat unde ştia că era fereastra? Îl văzuse privind-o şi ştia că el îi putea simţi gândurile, că nici măcar nu o învinovăţea pentru asta. Hannah îşi închipuise cum ar coborî treptele, cum ar ieşi pe uşa din faţă, în pădurea întunecoasă, căutând un drum circulat. Târându-şi picioarele în tenişii ei din pânză, tremurând în cămaşa de noapte, după ce îşi luase grăbită hanoracul peste ea, în timp ce Callie se zvârcolea şi bombănea în somn. Aşteptând să apară o maşină, neştiind în cine să se încreadă. Mergând kilometri întregi, poate, înainte să dea peste cineva. Sau să fie găsită de cineva mai rău – un bărbos nemilos şi fiii lui plini de coşuri pe faţă, de exemplu. Târâtă în camioneta lor urât mirositoare, cu muzică country hodorogind la radio. Şi-l închipui pe bărbat urmărind-o, salvând-o de bădărani, aducând-o înapoi la

cabană într-o linişte blândă şi iertătoare.

Ştia că nu avea să plece. Aştepta să afle de ce le alesese pe ele.

În anii care trecuseră, văzuseră poveşti la televizor: fetiţe care dispăruseră, fără să mai fie văzute vreodată. Nu într-o singură bucată, oricum. Erau foarte atente la stările lui de spirit şi studiau cum să îl mulţumească. Bărbatului îi plăcea când aveau părul despletit, deşi uneori, când era foarte cald, şi-l prindeau. Ura machiajul şi îl confiscase pe-al lui Callie. Nu-i plăcea nimic din ce îi aducea aminte de lumea materială; noaptea, în întuneric, vorbeau uneori despre vieţile lor reale, despre pasiunile şi ambiţiile lor, despre rebeliunile lor mărunte, dar niciodată de faţă cu el.

Bărbatul voia ca ele să fie pure, decise Hannah. Avea ideea asta nebunească cum că puritatea era posibilă. Voia ca ele să fie precum acele fete din poveşti pe care ea şi le închipuise în acea primă dimineaţă – blânde şi neprihănite, îndrăgostite de flori sălbatice şi de lună. Chiar şi când vorbea despre viitorul lor îndepărtat, încuraja visele măreţe şi improbabile: Callie avea să fie o actriţă legendară pe Broadway, iar Hannah, o scriitoare ovaţionată, dar misterioasă; aveau să fie indiferente în faţa faimei lor, necorupte de succes.

Unde se încadra pistolul în această imagine?

Era pentru a le proteja. Pentru a face visurile posibile.

Într-o noapte, după ce terminaseră de spălat vasele, el deschise uşa din faţă şi ieşi pe verandă, scoţându-şi pipa din buzunar. Lăsă uşa larg deschisă în urma sa, iar aerul nopţii pătrunse în cabană, învolburându-se în jurul picioarelor desculţe ale fetelor, agitându-le părul, reamintindu-le de captivitatea lor. Două molii enorme plonjară neîndemânatic prin încăpere, aruncându-se spre felinar.

— Ei bine, spuse el cu spatele la ele, veniţi? Grăbiţi-vă, intră gândacii în casă.

Parcă mânate de o vrajă, fetele porniră spre el, umerii lor atingându-se; aveau o singură minte, o singură dorinţă. Păşiră pe verandă de parcă ar fi fost acoperită de nisipuri mişcătoare. Dar

podeaua era fermă şi liniştitor de familiară sub picioarele lor. Callie puse mâna pe mânerul uşii greoaie, o închise, închipuindu-şi pentru o clipă că se încuiase în urma lor, închizându-le pe dinafară. Simţi un fior de teamă şi îl alungă; coborî treptele, punându-şi picioarele desculţe pe iarba rece. Hannah o urmă, mai puţin convinsă.

El rămase pe verandă, pufăind din pipă.

Hannah şi Callie o luară la dreapta, departe de alee, spre peticul de poiană care se zărea de la fereastra dormitorului lor. Iarba era mai deasă şi mai lungă acolo, gâdilându-le gleznele. O fâşie de lună lumina marginea pădurii, densă şi întunecată, ameninţătoare. După câţiva paşi de explorare, o rupseră la fugă, cu braţele întinse, rochiile ridicându-se pe pulpele lor. Când ajunseră la copaci, se opriră. Priviră atent printre trunchiurile lor, nu văzură nimic dincolo de ei. *Am putea continua să fugim,* gândi Hannah. *Să nu ne oprim până nu ajungem undeva. Un drum, o casă. Am putea să o luăm direct printre copacii ăia,* răspunse şi ecoul gândurilor lui Callie. *Să fugim în continuare. Nu ne-ar prinde.* Ezitară, ascultându-se una pe cealaltă respirând. În adâncul pădurii, ceva cârâi – o dată, apoi din nou. Vânător sau pradă? Se luară de mână, se întoarseră şi alergară grăbite înapoi spre faţa casei, iarba alunecându-le sub picioare.

El era acolo, recipientul pipei sale licărind roşiatic, fumul ridicându-se spre cer în spirală, departe de el.

Nimic nu se schimbase.

După aceea, le permise des să iasă din casă noaptea, de îndată ce ultimul licăr al apusului soarelui se ascundea în spatele munţilor. Zilele lor căpătară o nouă formă, un înveliş bine-venit de anticipaţie, în timpul amiezilor pătate de soare, fetele îşi găseau câte o ocupaţie, dar întotdeauna, de acum, se gândeau la ce avea să le aducă noaptea, la fascinaţia stranie şi înviorătoare a fumului pipei şi a întunericului.

Nu ştiau cum să i se adreseze răpitorului. Bărbatul refuzase cu fermitate să îşi dezvăluie identitatea, din motive pe care ele nu le

puteau înţelege. Nu era ca şi cum îl puteau denunţa, la urma urmei. Când sugerară ca el să inventeze un nume, nici asta nu vru să facă.

— Trebuie să îţi spunem *cumva,* insistară, dar el nu se lăsă convins.

— De ce? întrebă el alene, de parcă subiectul îl plictisea. De ce trebuie să spuneţi într-un fel anume oamenilor? Suntem doar noi trei aici. Dacă nu vorbiţi între voi, atunci trebuie să vorbiţi cu mine, corect?

Dar ele aveau nevoie să îi spună cumva, chiar şi numai în mintea lor. Nu puteau continua să se refere la el ca „el" sau „bărbatul"; era prea ciudat, prea impersonal. Aşa că îi spuneau altfel în fiecare zi. În fiecare dimineaţă, îl botezau – nume pe care le găseau stupide, imposibile, nume care lui nu i-ar fi plăcut: *Harry, Doug, Mort.* Sperau să îl enerveze şi să îl facă să le spună numele real. *Marvin.*

În ziua în care au ales *Eugene,* l-au făcut să cedeze în sfârşit.

— Nu, spuse el, trântind pe masă lingura cu cereale. Nu ăsta. Vreţi să îmi spuneţi cumva? Spuneţi-mi… spuneţi-mi *Zed,* dacă trebuie. Şi cu asta am încheiat.

Îşi duse castronul la chiuvetă. Niciodată nu neglija să facă curat după el.

— Ăsta nu este un nume, protestă Callie.

— Aşa spun englezii în loc de *z.* Îmi place. Nu înseamnă nimic, dar îl poţi face să însemne orice vrei. Asta ar trebui să vă distreze pentru o vreme.

Zed. Cumva, funcţionă. Iar el avea dreptate; fetele încercară să facă numele să însemne ceva. *Sfârşitul. Ultimul cuvânt.* Nimic prea vesel, de fapt.

Într-o zi, când el era plecat undeva, fetele făcură un inventar al mâncării din dulapuri. Numărară cincizeci şi două de cutii de supă, treizeci de conserve de ton. Optsprezece de fasole. Cincisprezece borcane de sos pentru spaghete. Treizeci şi şase de cutii de paste, zece de Minute Rice. Treizeci şi două de cutii cu cereale. Ca să nu

mai spună de sacii cu cartofi şi ceapă, un frigider plin cu pâine şi galoane de suc. Nimic sofisticat. Doar provizii pe termen lung de mâncare de bază, ieftină şi uşor de pregătit.

— Presupun că vom sta aici ceva vreme, spuse Callie.

Era cea mai concretă dovadă peste care dăduseră până atunci că nu trebuia să se teamă. Orice planuri avea pentru ele, crima nu părea să fie în capul listei. Cel puţin nu pentru o vreme. Dacă nu cumva voia să îl aştepte o iarnă lungă cu supă de pui şi tăiţei şi conserve de ton.

La urma urmei, copilele erau conştiente că, de cele mai multe ori, ceea ce făceau bărbaţii ca Zed fetiţelor era să le omoare. Ele crescuseră în anii '80 şi erau obişnuite cu titlurile sinistre din ziare. Copii răpiţi, agresaţi, torturaţi, abuzaţi sexual, găsiţi în pădure, sugrumaţi, dezmembraţi sau, de cele mai multe ori, pur şi simplu dispăruţi. Zile, săptămâni întregi aşteptară atingerea care avea să schimbe totul. Mâna pusă în locul nepotrivit. Ştiau ce *voiau* cu adevărat bărbaţii ca el să le facă fetiţelor. Crima este mai mult un gând secundar. Modul de a distruge dovada, mai presus de toate.

Dar el nu le atinse.

Şi continuă să nu le atingă.

Iar cu fiecare zi care trecea, fetele erau din ce în ce mai curioase. Curioase cu privire la ceea ce el *nu* le făcea. Nu că voiau să le facă ceva, dar după o vreme, ceea ce *nu* le făcea era cam singurul lucru la care se puteau gândi.

Cândva o cabană de vânătoare, casa păstra urme ale fostului scop oribil. În afară de ceea ce el numea „camera murdară", mai exista doar o alta mare şi alungită la parter, cu o bucătărie la un capăt. Puteai vedea pe pereţi semnele unde trebuie să fi atârnat cândva trofeele de vânătoare – pete care fuseseră protejate prin trunchiuri împăiate de fumul de lemne care înnegrise restul pereţilor de-a lungul anilor.

La etaj erau trei camere mici, cu tavanuri oblice, care le făceau să pară şi mai mici. Una din ele era dormitorul fetelor. Una era a lui,

deşi dormea de obicei într-un hamac pe verandă sau pe canapea. A treia fu închisă la început, precum dormitorul lui. Un mister.

— Ce este acolo? întrebase Callie odată.

— Nimic care să te îngrijoreze, răspunsese el.

Era aproape de începutul celei de-a doua săptămâni când el le lăsă pentru prima dată singure. Ieşiră din camera lor într-o dimineaţă şi el era acolo, aşteptând. Prea aproape: dacă uşa s-ar fi deschis spre exterior, l-ar fi lovit.

— Pot să am încredere în voi? întrebă el, privind de la una la cealaltă. Sunteţi fete cuminţi, nu-i aşa? Mă pot baza pe voi.

Hannah plecă privirea pe propriile picioare, dar atenţia îi fu atrasă de ale lui. Cizme joase, piele maronie, uzate. Tatăl ei avea o pereche asemănătoare.

— Evident, spuse Callie cu dispreţul obişnuit.

Hannah se întrebă de ce acest răspuns ar trebui să fie evident. Pentru că nu fugiseră până atunci?

— Hannah?

El era diferit în dimineaţa aceea, chiar şi mişcările sale aveau un ritm altfel: sacadat. Discordant. Hannah putea simţi mirosul şamponului său şi al pastei de dinţi. Făcu un pas în spate fără să îşi dea seama. Ochii lui precum albastrul nopţii se mijiră, prea aproape de ea.

— Hannah? Vreau să citeşti cât sunt plecat. Îţi voi pune întrebări când mă întorc.

Nu terminase încă acele cărţi de la biblioteca din Connecticut, spre iritarea lui Callie; aceasta ura să fie exclusă. Bărbatul se întoarse şi porni către scări, paşii fiindu-i surprinzător de săltăreţi, aproape veseli. De-abia când puse mâna pe mânerul uşii aruncă o ultimă privire în urmă.

— Nu deschideţi nicio uşă închisă, spuse el peste umăr, întrebându-se cât avea să dureze.

Cabana părea mai rece când era plecat.

Din nou basme.

— Îl ştii pe Barbă Albastră? o întrebă Hannah pe Callie.

Callie execută o săritură rapidă, trecând pragul, pe hol. Nu îi plăcea să nu ştie lucruri.

Hannah luă reacţia ca pe un nu.

— Nu contează, spuse ea, de parcă ar fi fost un deranj prea mare ca să îi explice.

Dar adevărul era că nu avea chef să spună acea poveste: soţiile moarte, instrumentele de tortură. Uşa care se presupunea că trebuia să stea închisă. Ştia deja ce avea să facă împreună cu Callie, ce nu se puteau abţine să nu facă.

Inspectară întâi dormitorul lui. Se strecurară înăuntru, de parcă ar fi putut exista o cameră de supraveghere, sau poate că el avea puteri speciale care îi permiteau să simtă ce aveau de gând. Nu puteau spune cu exactitate ce se aşteptau să găsească acolo. Ceva ce el nu voia ca ele să vadă, probabil. Fotografii de familie? Scrisori de dragoste? Decupaje din ziare referitoare la vreo crimă anterioară? Lanţuri, materiale de legat la ochi? Otravă? În orice caz, nu găsiră nimic. Un pat dublu, înalt, cu o ramă demodată din fier, aranjat cu dibăcie, cu o cuvertură peticită întinsă peste el domina încăperea. Hainele erau împăturite cu precizie în sertarele dulapului: blugi, tricouri, boxeri, şosete. Cămăşi deschise la gât atârnau în şifonier. Fără ceas, fără hârtii, fără chitanţe, fără mărunţiş, rătăcit, fără notiţe mâzgălite sau liste de cumpărături. Fără dezordine. O cameră care ştia cum să îşi păstreze secretele.

Camera misterioasă se dovedi a fi o cameră de depozitare. O dezamăgire şi o uşurare. Ştiau că orice ar fi fost acolo, nu era al lui; fusese acolo dintotdeauna. Totuşi, crezură că acea încăpere ar putea avea ceva să le dezvăluie. Poate cabana de vânătoare fusese a familiei lui de generaţii întregi; poate că el mai fusese acolo de o suta de ori înainte.

— Secrete ancestrale? şopti Hannah când Callie strâmbă din nas din pricina mirosului stătut.

— Mucegai ancestral, spuse Callie.

În mare parte, era mobilă depozitată la întâmplare: felinare sparte, scaune cu picioare lipsă, o canapea veche şi diformă, mese ponosite şi murdare. O oglindă mare şi crăpată cu o ramă sofisticată. („Oglindă, oglinjoară…", şopti Hannah. „O, termină", spuse Callie.) Cutiile erau îndesate cu genul de echipament pentru exterior de care aveai probabil nevoie la o cabană de vânătoare: pelerine lungi de ploaie, ghete impermeabile, pălării, mănuşi, veste de camuflaj. Câteva haine cu un miros stătut arătau de parcă aveau potenţial de costume, dar mare parte din ceea ce găsiră era înfiorător de urât şi mult prea mare pentru ele.

Găsiră totuşi cărţi. Patru cutii cu cărţi broşate vechi, din care cădeau pagini, cu coperte ponosite şi pătate. Mistere, observă Hannah la o primă vedere; mama ei avea rafturi întregi pline cu asemenea cărţi. O luă pe cea din vârf. Coperta decolorată înfăţişa trupul unei femei întinse pe podeaua unei camere elegant mobilată. Zăcea într-o baltă de sânge de un roşu sclipitor şi avea unghiile la fel de roşii, lungi şi ascuţite. Unul din pantofii cu toc îi ieşise din picior. Era foarte frumoasă, pentru o persoană care era, evident, moartă.

— Priveşte! spuse Hannah, împingând cartea spre Callie.

— Scârbos. Callie se retrase, refuzând să fie încântată de ceva găsit de Hannah. Arată de parcă ceva a ronţăit-o.

— Nu, serios, insistă Hannah. Uită-te la carte. Este o descoperire bună. Sunt romane poliţiste. Ăsta este de-al Agathei Christie.

Callie îi înapoie cartea şi îşi şterse ostentativ mâinile pe rochie.

Dar Hannah ştia că avea dreptate în privinţa valorii descoperirii ei. Alese cinci cărţi în timp ce Callie scoase ultimul picior al unui scaun căruia îi lipseau deja trei. Studiară camera înainte să plece, nevăzând nimic nepotrivit. Oglinda le distorsiona feţele, propunând noi versiuni ale lor, deloc familiare. Cât de ciudat, gândiră ele, că nu îşi mai văzuseră propriile reflexii de peste o săptămână. Le-ar fi plăcut să ia oglinda cu ele, dar nu se putură gândi la o ascunzătoare pentru ea. Stinseră lumina şi închiseră uşa, lăsând praful să se aşeze

şi pânzele de păianjen, fâşii dantelate de timp întrerupt, să cadă în tihnă.

Hannah îşi îndesă cărţile sub saltea.

— De parcă nu ar căuta niciodată acolo, spuse Callie, luând-o în râs. Dar nu era nevoie ca el să caute. Fetele stăteau la masa din bucătărie, jucând Gin Rummy, când bărbatul se întoarse.

— Aţi găsit ceva interesant? Tonul aspru pe care îl observaseră în acea dimineaţă păru să se fi îmblânzit. Era din nou el însuşi. Nu am mai fost în camera aia de ani buni. Podul, cum îi spuneam noi.

Noi? Cabana de vânătoare era o proprietate de familie, la urma urmei. Un indiciu.

— M-am gândit că v-ar prinde bine o nouă rezervă de cărţi.

Deschise un dulap din bucătărie, cotrobăind prin el; urcase un mic munte, urmând poteci nemarcate şi o linişte diafană se strecurase în membrele şi în mintea lui.

Callie şi Hannah îl studiară, căutând un semn de dezamăgire, dacă nu chiar de furie. Dar nu, se părea că făcuseră exact ceea ce se aştepta el să facă. Sentimentul lor de uşurare fu umbrit de altceva: decepţie, poate. Callie trase un cinci de treflă, strecurându-l în şirul de cărţi pe care îl construia, renunţând la un valet de romb. Hannah îi urmă exemplul, reluându-şi jocul, gândindu-se cu nerăbdare la cărţile pe care nu era nevoită să le ascundă.

Să îşi petreacă ziua ghemuită în vreun colţ cu un roman nu era nimic nou pentru Hannah; asta ar fi făcut acasă pentru a face să treacă zilele lungi ale vacanţei de vară. Obiceiul ei de a-şi îngropa nasul într-o carte pentru ore întregi nu deranjase niciodată pe nimeni, dar Callie deveni geloasă când Hannah încercă să dispară printre paginile prăfuite ale arhivei din magazie; oftă, se bosumflă, transmiţându-şi plictiseala cu un teatru exagerat. Hannah îi oferi o altă carte din cutie, dar Callie susţinu că ar avea mai mult sens dacă ar citi amândouă acelaşi lucru, iar Hannah nu putu să nu vadă logica ei. Hannah îi sugeră lui Callie să citească romanul atunci

când nu citea ea, dar ideea nu era prea practică. Amândouă voiau să citească în acelaşi timp, în timpul zilelor lungi în care nu le era permis să iasă afară, ca nu cumva vreun excursionist să hoinărească pe acolo şi să le zărească feţele mediatizate (fără îndoială?.) Brize reci de munte pluteau printre perdele, iar pinii se legănau deasupra cabanei precum uriaşi sfrijiţi, menţinând-o răcoroasă şi întunecoasă. Lui Zed îi plăcea să stea pe verandă, uneori citind, alteori privind pădurea sau crestele munţilor, de-abia vizibile în depărtare. Chiar şi când citea, un pistol lung şi sclipitor se odihnea pe genunchii lui. Un pistol diferit faţă de cel despre care Callie îi povestise lui Hannah, cel pe care îl ţinuse în torpedoul maşinii. Când nu îl ţinea pe genunchi, îl ţinea proptit în spatele lui. Îl avea întotdeauna la îndemână. Îşi închipuiau că dormea cu arma.

— Vânezi vreodată? îl întrebă Hannah într-o după-amiază.

El citea pe canapea în ziua aceea, pistolul fiindu-i proptit de picior. Arăta precum o puşcă de vânătoare pentru ea, deşi cunoştinţele ei despre asemenea lucruri erau limitate.

Absent, Zed îşi plimbă degetul pe ţeava pistolului.

— De ce întrebi?

Uneori avea starea asta: inexpresiv, distant. Parcă s-ar fi aflat în alt loc.

Văzându-l cu pistolul lângă el, ei i se păruse o întrebare destul de logică.

— A, spuse Zed, de parcă atingerea armei îl readusese cu picioarele pe pământ. Nu, nu îmi place să vânez.

— De ce? continuă Callie, care venise lângă Hannah. Ce nu îţi place la vânătoare?

— Să apăs pe trăgaci, printre alte lucruri, spuse el, ridicându-se de pe canapea. Voi nu aveţi ceva mai bun de făcut?

Chipul lui se posomorâse. Îşi luă cheile şi plecă; auziră roţile maşinii derapând pe alee o clipă mai târziu.

Când nu mai putură auzi maşina, fetele se aventurară pe verandă. Se cocoţară îndrăzneţe pe scaunele Adirondack, mijind

ochii din pricina soarelui. Printre copaci, puteau distinge o porţiune de drum la capătul lungii alei; era puţin probabil ca să le vadă cineva, chiar dacă s-ar întâmpla să treacă vreo maşină. Totuşi, nu făcură niciun efort să se ascundă. Provocau soarta; nu erau sigure de ce, dar inimile lor băteau mai repede.

— Ce ai face dacă cineva ar opri acum pe alee? spuse Hannah, de parcă ar fi făcut o simplă conversaţie.

— De ce naiba ar opri cineva pe alee?

Callie adoptase obiceiul de a-şi presăra modul de exprimare cu înjurături blânde atunci când ea şi Hannah erau singure, în contrast cu persoana sfioasă pe care o perfecţionase în primele zile şi la care încă recurgea uneori; alteori, părea să se fi distribuit pe ea însăşi în rolul unei creaturi mondene, care avea de două ori vârsta ei, de parcă ar fi trebuit să aibă o ţigară legănându-se dintre buzele rujate şi un decolteu puţin cam prea adânc pentru a fi pe deplin elegantă. De parcă ar fi păşit direct dintre paginile unuia dintre romanele întortocheate cu detectivi din pod.

— Ca să ceară indicaţii, poate.

Callie miji ochii în josul aleii.

— Ei bine, nu am putea să le dăm indicaţii, nu-i aşa? Având în vedere că nu ştim unde naiba suntem. Aşa că nu ar fi prea multe de spus, nu?

— Asta nu ar suna suspect? În plus, ar putea să ne recunoască, nu crezi?

— Adevărat, spuse Callie cu un aer gânditor. Probabil că fotografiile noastre sunt peste tot. Pun pariu că el verifică ştirile când merge în oraş. Coborî cu fermitate pe scândurile uzate de vreme ale verandei. Chiar nu ar trebui să fim afară, spuse ea şi se ridică să intre înăuntru. Hannah o urmă fără să protesteze.

Nu se mai aventurară afară în timpul zilei după aceea. Într-o amiază întunecoasă şi oarecum ploioasă, care oferea prea puţină lumină, fetele aleseră un roman din rezerva de mistere prăfuite din

pod şi se aşezară pe canapeaua lungă şi aspră din camera principală, cu picioarele desculţe ghemuite sub ele, unghiile lor începând să aibă nevoie să fie tăiate. (Anumite lucruri la care Zed nu se gândise.) Hannah începu, citind cu cel mai bun accent englezesc al ei. Tocmai anunţase descoperirea unui cadavru, când Callie se întinse şi luă cartea.

— Este rândul meu, spuse ea şi reluă povestea. Citi destul de teatral, implicându-se în dialog. Profesorii mă roagă mereu să citesc, zise ea cu îngâmfare când încheie un capitol şi îi dădu din nou cartea lui Hannah.

Intriga se desfăşura rapid, animată de săteni ciudaţi şi detalii domestice bizare. Hannah aproape că se aşteptase din partea lui Callie să arunce dispreţuitoare cartea, de plictiseală, după ceva vreme, dar fu surprinzător de captivată. După câteva capitole, Hannah îşi dădu seama că el le privea. Zed. Stând în pragul uşii, chipul fiindu-i de nepătruns, reuşi să dea impresia că fusese acolo de ceva timp. Ea nu îşi putea închipui cum de intrase atât de tăcut în cameră, încât ele nu fuseseră conştiente de prezenţa lui; simţi cum pielea i se furnică la ideea de a fi privită astfel, pe ascuns. Când Callie ridică privirea – după ce citi o propoziţie grozavă în care cineva spuse cât de neplăcut era să ai un cadavru în casă – Hannah o înghionti în picior şi făcu uşor semn cu capul spre direcţia uşii; Callie aruncă o privire piezişă şi îl văzu şi ea.

Închise repede cartea.

— Fă o pozã, spuse ea, va…

— Ţine mai mult, spuse el. Ştiu. Flutură din mână. Nu vă opriţi din cauza mea. Romanul este o prostie, desigur, dar o prostie agreabilă şi e mai bine decât să jucaţi cărţi toată ziua. Continuaţi. Dar să nu vă speriaţi atât de tare, încât să începeţi să vedeţi răufăcători pândind după draperii şi să vă fie frică să mergeţi la culcare seara. Apoi porni spre bucătărie şi începu să cotrobăie prin dulapuri..

Fetele reluară lectura, dar acum erau timide. Zed se întoarse

câteva minute mai târziu cu o farfurie cu biscuiţi săraţi şi brânză: un răsfăţ rar între mese. Îşi trase un scaun-balansoar şi puse farfuria pe canapea, între ele.

— Îi împart cu voi dacă mă lăsaţi să mă joc.

— Nu ne *jucăm*, spuse Callie. Citim. Îi întinse cartea şi luă un biscuit.

— Care este diferenţa?

Tonul lui sugera că, pe de o parte, glumea, dar gluma era pentru sine, sau poate pentru oamenii din capul lui; nu avea nicio legătură cu fetele. Ele se familiarizaseră deja cu acel licăr de amuzament distant. Zed răsfoi paginile, găsi exact fragmentul unde se opriseră ele şi începu să citească.

Suna precum vocea unui narator invizibil dintr-un film. De parcă el însuşi ar fi scris cartea sau aparţinea lumii ei. Le făcu să se simtă de parcă erau *în* acea lume, toţi trei. *Cadavrul era la etaj. Criminalul pândea în apropiere. Erau cu toţii suspecţi. Toată lumea avea un motiv.* Fetele l-ar fi putut asculta o veşnicie.

* * *

Furtunile fură rare în vara aceea. În mare parte, vremea părea să se joace cu ei. Tunetele vuiau joase în depărtare, niciodată apropiindu-se; sau fulgere tăcute licăreau deasupra munţilor, rămânând fără răspuns din partea tunetelor. Sau aerul devenea încărcat de ploaie, greoi şi apăsător, chiar şi înăuntrul cabanei, iar ei ascultau încordaţi, aşteptând ca primele picături de ploaie să răpăie pe acoperiş. Simţind nevoia ca ploaia să cadă pe acoperiş. Şi nu cădea.

Ca şi ei, cerul părea, în acele momente, să aştepte. Întinzându-se spre ceva la care nu putea încă ajunge.

Callie era mai curajoasă cu Zed decât Hannah. Lui Hannah îi plăcea să îl asculte – îi plăcea vocea lui – şi mişcările sale lente şi ferme o alinau adeseori, precum vântul printre copaci. Dar ea aştepta ca el să vină la ele: să înceapă o conversaţie, să propună o

activitate, să le ceară să facă ceva. Callie punea întrebări. Chiar îl provoca uneori, parcă pentru a vedea ce avea el să facă; să vadă dacă existau limite şi ce zăcea dincolo de ele. Hannah putea doar să admire curajul lui Callie de la o distanţă sigură, în timp ce ezita, vigilentă şi precaută, dorindu-şi să fi fost mai îndrăzneaţă, mai nesăbuită: acesta era genul de fată care i-ar fi plăcut să fie.

Uneori, îşi făcea griji ca nu cumva Callie să meargă prea departe, deşi nu se putea abţine să nu se întrebe cât însemna „prea departe" şi ce ar putea determina acest lucru să se întâmple. Iar într-o seară, după ce îşi terminară macaroanele cu brânză la lumina unui felinar vechi cu ulei şi în timp ce licuricii străluceau la fereastră, Callie sări calul cât de mult putu.

— Deci, ai fost vreodată căsătorit? întrebă ea, fără niciun fel de introducere, după ce bău ultimul strop de lapte.

— Nu, răspunse el scurt, ridicându-se de la masă.

— De ce nu? insistă ea.

— Strânge masa, Hannah, dacă ai terminat de mâncat. Poţi să speli vasele, Callie.

Glasul lui părea ferm şi calm, dar Hannah, vigilentă, fu convinsă că văzu o umbră traversându-i chipul.

— Bine, fu Callie de acord, dar de ce nu vrei să răspunzi? Sunt doar curioasă. Adică, noi suntem aici, la urma urmei. Şi tu ştii tot despre noi. Pare drept să ştim şi noi ceva despre tine, nu crezi?

Hannah strânse farfuriile şi tacâmurile, aşezând paharele în vârf, echilibrându-le, şi le duse la chiuvetă. Nervii îi erau întinşi la maximum, alarmaţi. *Ai grijă, Callie!*

Nu menţionaseră niciodată straniul adevăr situat în centrul tuturor lucrurilor: că ei trei nu erau, de fapt, o familie fericită şi normală petrecându-şi vara într-o cabană din pădure. Că el le răpise – nici măcar la întâmplare, dintr-un capriciu, ci intenţionat, eficient, după multe planificări. Că erau cu toţii participanţi la o infracţiune inexplicabilă, că acesta nu era locul în care trebuiau să se afle.

Zed mototoli şervetul într-o minge, ridicându-se de la masă.

— Ai grijă, mica mea prietenă.

Glasul îi era calm, dar Hannah simţi că inima lui începuse să bată mai tare; îşi simţi propria inimă răspunzând, ţinând pasul, şi un strop de sudoare se prelinse pe ceafa ei. *Acum,* îşi spuse. *Acum este momentul când se va întâmpla, în sfârşit, ceva.* Puse vasele pe tejghea, lângă chiuvetă, dădu drumul la apă, ţinu un deget sub robinet pentru a şti când apa începea să curgă fierbinte. Callie nu se clinti din loc.

— Asta suntem? Micuţele tale prietene? Ca animalele tale de companie sau ceva de genul? Nu ne spui nimic. Poate te-am înţelege mai bine dacă am şti mai multe despre viaţa ta.

Callie se ridică, iar felinarul îi lumină părul, parcă oferindu-i un nimb aprins. Era insuportabil de frumoasă. Hannah, copleşită de admiraţie şi invidie, se întrebă cum de el putea refuza să îi spună ceva, orice lui Callie.

Zed păru să se înmoaie.

— Să spunem doar că femeile m-au dezamăgit întotdeauna, într-un fel sau altul. Nu întinde coarda.

— Femeile sunt mai dezamăgitoare decât bărbaţii, aşa crezi?

Callie stătea lângă masă, nefăcând nicio mişcare spre vasele de lângă chiuvetă. Hannah observă că apa începuse să îi ardă mâna. Astupă scurgerea, puse detergent în chiuvetă, dădu apa mai încet ca să poată auzi răspunsul.

— Desigur că sunt, spuse Zed, calmul lui fiind mult mai alarmant decât o furie vădită. Sunt mai corupte.

Hannah deschise robinetul la maximum, sperând să o descurajeze pe Callie de la a insista. Braţele reci şi umede ale lui Hannah se făcuseră piele de găină. Pericolul din încăpere părea să ricoşeze din pereţi.

— Ce vrei să spui cu asta? Corupte, cum?

Callie înaintă uşor spre Zed, cu ochi sclipitori.

Zed rămase pe loc, cu umbre plimbându-i-se pe chip, în timp ce felinarul pâlpâia.

— Într-o zi, poate vei şti ce vreau să spun. Sau poate Hannah va fi capabilă să îţi spună.

De obicei era încântată să fie atrasă în schimburile de replici dintre Callie şi Zed, în acest caz însă Hannah simţi o insultă nemeritată. De ce ar avea ea, acum sau vreodată, mai mult acces decât Callie la cunoştinţe despre corupţie? Corupţie feminină, mai precis? *Nici măcar nu suntem femei, la urma urmei. Doar fete.*

Era ea coruptă deja sau doar predestinată corupţiei? De unde ştia el? Ce ştia Zed despre ea şi nu îi spunea?

Hannah curăţă vasele, unul câte unul, şi le scufundă apoi în apa cu detergent. Voia să distrugă cumva echilibrul din încăpere, dar se simţea lipsită de putere. Callie deja părea pornită; aproape posedată; Hannah nu era sigură că fata s-ar fi putut opri, chiar dacă ar fi vrut.

— Cum rămâne cu mama ta? Şi ea era dezamăgitoare? Este coruptă? întrebă Callie poruncitor.

Uimită de violenţa întrebărilor, Hannah permise unei farfurii să alunece şi să lovească marginea chiuvetei dure din porţelan. Zgomotul îi zgudui nervii, dar ceilalţi nu părură să audă. Callie genera un câmp de o intensitate aproape tangibilă. Încăperea abia putea să o cuprindă. Hannah se întoarse spre ei, îşi şterse mâinile ude pe rochie, lăsând marginea chiuvetei să o împungă în spate. Aşteptă să vadă ce avea să se întâmple.

— Sau sora ta, adăugă Callie. Ai o soră, nu-i aşa?

În sfârşit, furia lui ieşi la suprafaţă, arzând. Hannah văzu o venă pulsându-i pe frunte. Zed făcu fără să vrea un pas înainte. Callie se uita fix în ochii lui, ca şi cum l-ar fi atras spre ea, exercitând un fel de putere misterioasă. Un gând nechemat îi trecu lui Hannah prin minte şi anume că, într-un mod bizar, Callie ar putea încerca să îl seducă. O stare de greaţă o străbătu. O excluseseră, făuriseră un fel de conexiune electrică din care ea nu făcea parte.

Dar chipul lui se întunecă brusc, rupând vraja.

— Mama mea nu te priveşte şi nu am niciun interes să discut

despre ea cu tine, spuse el cu răceală şi plecă.

— Deci are o soră, spuse meditativ Callie, prefăcându-se că nu este deloc afectată, deşi obrajii roşii o trădau.

Hannah se gândea la acelaşi lucru: el le dăduse un indiciu rar, iar ea îl arhivă în minte.

În asemenea momente întunecate şi tensionate, fetele îşi amintiră că trebuie să se teamă, îşi amintiră că erau prizonierele complice ale unui bărbat despre care nu ştiau nimic, un bărbat ale cărui motive şi intenţii erau necunoscute. În asemenea momente, se întrebară ce avea să se întâmple cu ele. Dar în mare parte nu se întrebau. În mare parte, trăiau de la un moment fascinant la altul, concurând pentru atenţia lui Zed, strecurându-se în teritoriul straniu şi intrigant al minţii celeilalte. Alungară gândurile despre părinţii lor înnebuniţi de durere, despre vieţile lor reale şi despre cunoştinţele sinistre a ceea ce bărbaţii răi le făceau fetelor. Căzură pradă obiceiului de a citi romane poliţiste cu voce tare; uneori chiar jucau scene. Se hrăneau cu mâncare sărată şi plină de aditivi din conserve şi amestecuri semipreparate. Fiecare noapte părea straniu de festivă, ca o petrecere. Se aşezau împreună la masa din bucătărie, ciugulind fericite macaroane Kraft şi hotdog, sau orice alt amestec dubios era în meniu. Zed era aproape întotdeauna în vervă atunci, vorbăreţ şi binevoitor. Fetele aşteptau nerăbdătoare să se lase noaptea ca să poată aprinde lumânările şi felinarul şi poate – dacă aveau noroc şi el era într-o dispoziţie bună – să se aventureze afară. Lumea pe care o întâlneau doar la lumina stelelor părea ireală, asemenea unui tărâm magic spre care fuseseră destul de norocoase să găsească cheia: Oz, Narnia, Ţara Minunilor. La marginea pădurii, în spatele cabanei, erau tufe de zmeură, iar fetele învăţară să culeagă fructele pe întuneric. Când se întorceau în casă, puteau vedea zeama roşiatică a zmeurei amestecându-se pe degetele lor cu sângele de la ţepi. În unele nopţi, Callie şi Hannah dansau pe pajişte pe o muzică ce răsuna doar în capul lor, învârtindu-se în cercuri până se

prăbuşeau.

Întotdeauna, Zed era acolo, de-abia vizibil în întuneric. Privind.

Hannah dormea comod: pe spate, cu braţele pe lângă corp, ca o păpuşă. Sau ca un cadavru. Comod şi sensibil – cel mai mic zgomot sau mişcare o trezea, nu brusc, ci lin; aluneca uşor dintr-o lume în alta. Din acest motiv, deveni conştientă de vizitele nocturne ale lui Zed mai devreme decât Callie, care dormea ca un peşte pe uscat, zvârcolindu-se de pe o parte pe alta, icnind şi bombănind. Când Hannah auzi pentru prima oară mânerul uşii răsucindu-se – sau doar îl simţi? – rămase perfect nemişcată şi crăpă foarte puţin ochii. Îşi perfecţionase cu mult timp în urmă arta de a se preface adormită; îi plăcea să fie trezită de mama ei dimineaţa, ca să meargă la şcoală, chiar dacă era perfect trează de ore bune. Mama ei intra în camera sa după ce pregătea micul dejun, mirosind a cafea şi a şuncă. De la acest obicei copilăresc, prinsese ideea că oamenii puteau fi ei înşişi în asemenea momente: momente în care credeau că nu îi observă nimeni. Un val de aer rece îi spuse că uşa se deschisese. Coridorul de dincolo de ea nu era luminat şi nu îl putu distinge imediat pe Zed, dar după un minut, o siluetă întunecată se ivi exact în spaţiul unde ea ştia că trebuie să fie el, locul unde simţurile ei mult prea fine simţiseră aerul înlocuit de el. Zed nu intră în cameră, ci rămase în prag, privirea plimbându-se de la patul lui Callie până la al lui Hannah. Luna aprinse un singur licăr în ochii lui. Hannah stătea încordată, aşteptând, fiecare muşchi tensionându-se în mod dureros, întrebându-se ce va urma. Poate că acum era momentul, acel *ceva* nerostit pe care îl aşteptaseră; poate că el venise să le ucidă sau să le molesteze. Hannah nu credea asta, nu tocmai, dar trupul ei, bazându-se pe instincte mai primitive, se temea, oricum. De-abia putea auzi ceva cu excepţia sângelui bubuindu-i în urechi. Totuşi îl auzi oftând. Un suspin slab, nimic mai mult decât eliberarea blândă a unei respiraţii ţinute prea mult. Parcă din simpatie pentru Zed, o uşoară adiere de vânt legănă draperiile, se aşternu pe pielea ei,

suflându-i o şuviţă de păr pe nas, gâdilând-o. Hannah crezu că avea să explodeze.

Apoi el se retrase. Cu un alt sunet, închise uşa în urma lui.

Hannah îşi relaxă muşchii, unul câte unul, începând cu degetele de la picioare şi urcând spre faţă.

Îi luă mult timp ca să scape de tensiunea acumulată.

După aceea, Zed apăru în pragul uşii în majoritatea nopţilor. Comportamentul lui era acelaşi de fiecare dată. Hannah nu îi mărturisi lui Callie decât după ce se întâmplă a treia oară. Până atunci, se stinsese plăcerea de a avea un secret; această nouă împrejurare necesita analiză şi discuţii. Hannah se simţea nu atât ameninţată, cât uimită şi tânjea după analiza neiertătoare a lui Callie asupra comportamentului lui Zed. Oricum, Callie nu o crezu.

— Cu siguranţă, nu aş dormi în timpul ăsta, spuse ea. Ai o imaginaţie sucită, atâta tot.

Totuşi, promise să stea trează în acea noapte pentru a verifica spusele lui Hannah. Rezistă doar câteva ore până când Hannah auzi schimbarea trădătoare a ritmului respiraţiei ei şi, din nou, dormea buştean când Zed îşi făcu apariţia. Această informaţie bizară rămase înfiptă în mintea lui Hannah. *El* era, cumva, al ei pentru prima oară. Şi era ceva demn de toată admiraţia.

Deşi Callie se declarase sceptică faţă de povestea lui Hannah despre vizitele nocturne ale lui Zed, nu trecu mult şi îşi anunţă planul de evadare; nu un plan pentru a evada cu adevărat, ci un plan de dragul planului. O schemă, un complot, ceva elaborat şi muncit. Târziu în noapte, pe întuneric, când el era pe verandă: atunci Hannah şi Callie vorbeau în şoaptă, amândouă privind tavanul înclinat pe care nu îl puteau vedea.

Hannah încercă să o convingă să renunţe. Nu era nevoie să facă vreun plan nebunesc, spuse ea. Dacă voiau cu adevărat să plece, puteau ieşi valsând pe uşa din faţă – când el era plecat sau în timp ce dormea. Poate chiar prin faţa lui. Le-ar împiedica? Oare? Nu pusese niciodată mâna pe ele. Era imposibil să îşi imagineze că le-ar

înşfăca de braţe, de mijloc, că le-ar târî înapoi în casă. Că le-ar lega şi încuia înăuntru. El nu era aşa. În plus, unde ar merge dacă ar evada? Din câte ştiau ele, nu exista nimic în jur, pe o rază de kilometri întregi.

— Vreau doar să demonstrez o idee, insistă Callie. Să îi arăt că putem, dacă vrem. Chiar dacă el ne-ar încuia aici. Evident, nu o s-o facem pe bune.

— Dacă se înfurie? Vreau să spun, dacă…

Hannah nu îşi putea găsi cuvintele pentru ceea ce voia să spună. Dacă felul lor de a se purta ca şi cum ar fi fost în pericol ar fi devenit, cumva, adevărat?

— Nu va afla despre asta decât dacă vrem noi să afle, sublinie Callie. Iar asta s-ar întâmpla doar dacă… dacă simţim că trebuie să demonstrăm o idee sau ceva.

Era sfidătoare şi uşor ezitantă, de parcă şi ea ştia că logica era şchioapă. *Ce e în mintea ta, Callie?* Pentru prima dată, Hannah nu îşi putea da seama.

— El are o maşină şi un pistol, remarcă Hannah. Ei bine, mai mult decât un pistol. Este de două ori cât noi. Ştie unde suntem. Pe o hartă, adică. Nu prea văd ce fel de *idee* semnificativă putem demonstra. Şi de ce am vrea să o facem. Doar dacă nu cumva ştii ceva ce eu nu ştiu.

— Nu înţelegi nimic, spuse Callie.

Uneori, lui Hannah i se părea că îşi exagerau diferenţele de personalitate pentru a se asigura că nu se transformau una în cealaltă. Uneori părea să se întâmple oricum: Hannah devenind Callie; Callie devenind Hannah. Era ceea ce îşi dorea Hannah: să fie precum Callie, să fie nesăbuită şi curajoasă, să facă ce vrea.

Aşadar, Callie, ea însăşi fiind o parte din Hannah, ştiu tot timpul că Hannah avea să o ajute cu planul, chiar dacă niciuna din ele nu era în stare să fie sinceră cu privire la ceea ce făceau şi de ce.

Oricine a văzut vreodată vreun film sau a citit o carte ştie cum să facă o frânghie din cearşafuri dacă devine necesar să plănuieşti o

evadare. În mod obişnuit, foloseşti propriile cearşafuri, pentru că asta este tot ce ai la îndemână, dar Hannah şi Callie fură destul de norocoase cât să găsească cearşafuri vechi în pod. Îşi pregătiră toate materialele când Zed ieşi afară, stând cu urechile ciulite pentru a auzi maşina apropiindu-se. Cearşafurile se rupseră uşor; dinţii funcţionară la fel de bine precum o foarfecă. Adăugând fiecare fâşie la grămada crescândă, rupseră cearşafurile până când toate deveniră nişte zdrenţe. Sunetul repetitiv al sfâşierii materialului era ciudat de satisfăcător, iar tăcerea prăfuită din cabană era mai greoaie decât oricând după aceea. Ascunseră dovezile muncii lor sub patul lui Callie. De atunci înainte, scăpând de partea zgomotoasă a proiectului, îndrăzniră să lucreze pe întuneric, pe podeaua camerei lor, când se presupunea că trebuiau să doarmă. Din când în când luau pauză, ciulind urechile pentru a se asigura că el nu se strecurase tăcut de pe verandă, că nu urca scările şi nu asculta la uşa lor. Mai târziu, le trecură fiorii la gândul că era posibil ca el să fi făcut unul sau toate acele lucruri fără ca ele să ştie; nu deţineau niciodată atâta control pe cât îşi închipuiau, dar în acele momente crezuseră că lucrau într-o discreţie totală. Vorbind doar în şoaptă, legară fâşiile una de cealaltă, un capăt de altul, pe lungimea patului. După ce făcură trei, le împletiră strâns, apoi făcură încă una exact la fel şi legară capetele între ele cât de trainic putură. Funia rezultată era mai lungă decât era nevoie. Ştiau asta pentru că o testară într-o noapte, o văzură formând o grămăjoară pe pământ în timp ce o coborau. Nici măcar nu părea atât de rezistentă, dar nu era ca şi când ar fi evadat dintr-un turn. Funia lor nu trebuia decât să le coboare de la etajul al doilea al unei cabane de vânătoare, mai degrabă scundă. Probabil că ar fi putut chiar *sări* de la fereastră fără să păţească mare lucru, la o adică. Dar nu asta era ideea. Mai ales că, îşi spuneau în sinea lor, nu plănuiseră niciodată să evadeze cu adevărat.

Probabilitatea ca frânghia lor să nu fie folosită niciodată nu le împiedică să se ghemuiască pe podeaua rece trei nopţi la rând,

fantomatic de palide în cămăşile de noapte parcă desprinse din basme, lucrând cât de eficient putură. Amândouă tresăreau dacă auzeau o bufniţă sau un liliac. Din când în când, îşi şopteau câte ceva despre strategie sau se contraziceau în privinţa designului proiectului.

— Trage mai tare, sâsâia Hannah, în timp ce testau două cearşafuri legate unul de celălalt.

— Mai fă un nod dacă asta te îngrijorează, şoptea şi Callie.

Cearşafurile vechi şi ponosite aveau tot felul de modele – flori, dungi, păsări – şi erau de toate culorile imaginabile. Dacă şi-ar fi văzut creaţia în lumina zilei, ar fi fost absurdă şi de prost gust: o frânghie potrivită pentru circ. Dar, în întuneric, culorile piereau în favoarea unor nuanţe nedesluşite de gri, de parcă ar fi împletit umbre posomorâte sau le-ar fi scufundat în sânge. În întuneric, opera lor părea serioasă: destul de serioasă cât să le mulţumească şi să le sperie.

După ce legară şi ultimul nod, o testară cât de bine putură şi declarară proiectul complet, înfăşurară funia şi o ascunseră sub patul lui Callie, care era cel mai aproape de fereastră. Legară cât de strâns putură un capăt de unul dintre picioarele de metal ale patului.

Era pregătită de acţiune.

— Pentru orice eventualitate, spuse Callie – pentru prima oară, iar Hannah încuviinţă din cap, solemn. *Ce eventualitate?*

În zilele care urmară, se sfătuiră uneori despre ce să facă cu frânghia – cum să îşi demonstreze ideea, oricare ar fi fost aceea: că ar fi putut pleca oricând ar fi vrut, dar aleseseră să nu o facă? Şi că Zed putea avea încredere în ele? Nu se puteau decide, aşa că amânară orice acţiune, obişnuindu-se cu prezenţa funiei, încolăcită sub patul lui Callie. În mod secret, fură uşurate să se elibereze, cel puţin pentru moment, de nevoia de a acţiona.

O săptămână mai târziu, sau cam aşa ceva, auziră o bufnitură la fereastră în toiul nopţii. Deja adormiseră, dar amândouă se treziră

brusc.

— Ce-a fost asta? întrebă Callie, ridicându-se în capul oaselor.

— Ceva s-a lovit de fereastră, spuse Hannah, cu voce şovăitoare. A sunat de parcă a aruncat cineva cu ceva.

Callie îşi coborî picioarele desculţe pe podea şi alergă la fereastră.

— Ai grijă, spuse Hannah, apoi o urmă.

Rămaseră privind în jos pentru un minut, spre iarba întunecată, înainte să observe ceva. Apoi, un punct minuscul de lumină, pe care îl ignoraseră la început – crezuseră că e roua captând lumina lunii, dacă era să creadă ceva – se aprinse brusc şi începu să se propage într-o spirală din ce în ce mai mare şi mai furioasă pe măsură ce gonea. În cele din urmă, izbucni într-un foc şi arse preţ de câteva minute cu furie. *Probabil că a folosit benzină sau ceva de genul,* îşi spuse Hannah, în timp ce flăcări albastre şi verzi ţâşneau din miezul fierbinte. *Ca să îl facă să ardă atât de repede şi de luminos.*

Apoi focul se stinse, lăsând o spirală mare şi sclipitoare pe pajişte.

Verificară piciorul patului lui Callie, unde fusese legat capătul funiei. Nu fură deloc surprinse să descopere că funia dispăruse.

Nu vorbiră niciodată despre ceea ce văzuseră, nici cu Zed, iar el nu spuse nimic în ziua următoare sau vreodată. Îşi demonstraseră ideea; el şi-o demonstrase pe-a lui. Încă un indiciu indescifrabil.

Ce le plăcea cel mai mult erau nopţile în care el le permitea să iasă afară, în întuneric – nu doar pentru că tânjeau după aerul proaspăt şi şansa de a-şi întinde picioarele, de a alerga, de a atinge iarba, ci pentru că această permisivitate nesăbuită li se părea dovada izbitoare că el le cunoştea, că înţelegea că aveau să găsească magie în pădure, în ciuda ţânţarilor şi a umezelii, că avea încredere în ele să vadă ceea ce vedea el, să iubească ceea ce iubea el. Şi să nu fugă. Într-o noapte, stăteau întinse pe pământul acoperit de muşchi şi priveau cerul. Stelele erau cumplit de multe şi de joase. O impresionară mai mult pe Hannah decât pe Callie, care susţinu că erau cam la fel în Arrow, Nebraska, şi că nu făcuseră niciodată

nimic pentru nimeni.

— Cine a spus vreodată că stelele trebuie să *facă* ceva? întrebă Hannah.

— Fetelor, spuse Zed blând, stând întins între ele – nu foarte aproape. Fără să le atingă, nici măcar pe-aproape să le atingă. Erau foarte bine distanţaţi pe iarbă, fiecare revendicându-şi teritoriul.

— Şşşt. Nu vă certaţi. Doar priviţi.

Nu era ca la cinema; nu le denumi constelaţiile, nici nu le ţinu discursuri pseudofilozofice despre viaţă sau despre lipsa de însemnătate a omului. Doar priviră cerul şi se lăsară purtaţi de val.

Pentru o vreme rămaseră tăcuţi. Stelele deveniră mai luminoase pe măsură ce priveau. Dar chiar şi cu Zed între ele, Hannah putu simţi în cele din urmă plictiseala şi neliniştea ce pusese stăpânire pe Callie şi, deşi Zed tresări uşor când ea vorbi, Hannah se aştepta la acest lucru.

— Zed, tu ai copii? întrebă ea brusc.

Hannah avu impresia că îl simte vibrând: era furios, îşi spuse ea, sau foarte trist, copleşit de durere. Ar fi pariat pe furie.

După un minut, se ridică de pe jos şi intră în casă, fără să spună vreun cuvânt, fără să îşi scuture acele umede de pin de pe spate.

— De ce ai făcut asta? o întrebă Hannah, deja fiindu-i dor de momentul pe care tocmai îl pierduseră.

Callie aruncă un pumn de ace în aer, lăsându-le să cadă peste ele. Îi era deja dor de el.

— Am vrut doar să ştiu. Rămaseră întinse pe pământ, sperând ca furia să îi treacă. Nu te-ai săturat să nu ştii nimic?

— Păi, n-o să afli ceva atât de important doar *întrebând.*

Hannah era nervoasă pe Callie, pentru că îşi închipuise, chiar şi pentru un minut, că ar putea fi atât de simplu, că adevărul ar putea ieşi atât de uşor la iveală.

Callie nu credea că era simplu; credea că existau anumite riscuri care meritau asumate.

— De ce naiba nu? spuse ea. Vrei ca totul să fie atât de *complicat.*

Era adevărat, presupuse Hannah. Dar totul *era* complicat. Până şi Callie trebuia să recunoască acest lucru.

Odată auziră un câine lătrând. Erau la masa din bucătărie, mâncând Cheerios, când îl auziră cu toţii. Erau obişnuiţi să audă coioţi, bufniţe, lilieci, păsări, alte animale pe care fetele nici măcar nu le puteau identifica după sunetele pe care le scoteau. Nu câini. Le luă o clipă să îşi dea seama de ce acest aspect era important, de ce cafeaua lui Zed împroşcă masa când el împinse scaunul de lângă ea.

Apoi înţeleseră. Câinii însemnau oameni.

Zed se ridică imediat în picioare, deschizând draperiile pentru a verifica dacă invazia era adevărată. Callie şi Hannah încremeniră, cu lingurile în aer. Câinele părea fericit, gândi Hannah. Jucăuş. Nu pierdut, nu furios, nu timid, ci părea să se distreze. Excursionişti? Oameni care ieşiseră la un picnic? *Câini de căutare?*

Zed se îndepărtă de fereastră. Cumva, puşca ajunsese în mâinile lui, ţinând-o strâns, sângele scurgându-se din degetele sale.

— Sus, spuse el. În camera voastră. Nu scoateţi un sunet. Nu vă apropiaţi de fereastră.

Fetele lăsară castroanele cu cereale pe masă şi fugiră la etaj.

Hannah şi Callie stătură încremenite, precum nişte cadavre, pe paturile lor pentru o oră, probabil, îndrăznind doar să şoptească, mult timp după ce încetară să mai audă câinele. Pe de o parte, se temeau, pe de altă parte, erau încântate, deşi cu greu îşi puteau explica motivul.

Dar apoi nu mai auziră câinele – nici pe acela, nici pe oricare altul. Mister nerezolvat. Nu există un astfel de loc: nicăieri, îşi reamintiră. Prin urmare, erau undeva în lume. Un câine putea ajunge pe veranda lor şi schimba totul. Lumea le căuta. Trebuia să le caute.

În primele două săptămâni, aproximativ, Zed fu întotdeauna

proaspăt bărbierit, apoi, treptat, pe măsură ce săptămânile deveniră o lună, o umbră întunecată începu să capete conturul clar al unei bărbi mature.

— De ce, deodată, îţi laşi barba să crească? întrebă Callie (deşi îi plăcea), iar el îşi mângâie curios barba cu mâinile elegante şi osoase, de parcă ar fi fost surprins să o găsească acolo.

— Nu ştiu, răspunse. Trebuie să existe un motiv pentru orice?

Primele lui cuvinte erau un nonrăspuns la întrebarea lui Callie, dar când puse propria întrebare, se întoarse spre Hannah, de parcă ar fi răspuns unei provocări căreia Hannah nici măcar nu îndrăznise să îi dea glas.

Da, îşi spuse ea. *Trebuie.*

Observară şi alte schimbări pe măsură ce vara trecu. Zed părăsea casa mult mai rar. Petrecea mai mult timp stând pe verandă cu pistolul. Punea mai puţine întrebări. Uneori, când una din fete apărea pe neaşteptate, o privea absent, de parcă, pentru o secundă insuportabilă, nu o mai recunoştea.

Schimbarea fu treptată, totuşi; suficient de progresivă ca ele să nu îi dea prea multă atenţie. În plus, exista întotdeauna posibilitatea ca *asta* să fie un lucru normal, iar săptămânile de la început să fi fost o aberaţie. Cum puteau şti?

Citiseră vreme de câteva săptămâni romanele poliţiste din pod, când într-o zi el aruncă o carte spre ele, una dintre cărţile vechi, care păreau serioase, de pe rafturile din camera de zi. O citise şi el o zi sau două, dar era evident că nu era prima persoană care o deschisese, cotorul fiindu-i uzat; era un volum foarte citit, ponosit, cu colţuri îndoite.

— Citiţi prea multe romane, spuse el în timp ce cartea ateriză pe canapea, între fete. Este plictisitor, ar trebui să combinaţi cu poezie. Asta s-ar putea să fie pe placul gusturilor voastre morbide.

Era un volum de poezii aparţinând lui Robert Browning, iar Zed se înşela: ele nu erau pregătite pentru monologurile întunecate şi

melodramatice ale lui Browning, pentru vocile ducilor renascentişti, ale pictorilor şi preoţilor desfrânaţi. Se străduiră să citească, să înţeleagă câte ceva, pentru că nu voiau să îl dezamăgească. Dar erau plictisite, puţin confuze şi iritate. Le era dor de casele lugubre din provincie, de suspecţii mondeni, care creşteau politicos, dar neabătut numărul cadavrelor în romane.

Dar o poezie le plăcu; o poezie fu scurtă, destul de simplă şi directă cât să le capteze imaginaţia: „Iubitul Porfiriei", în care iubita eroului se aventurează prin ploaie şi vânt pentru a face o vizită nepermisă pe timp de noapte acasă la el; confuz cu privire la cum ar putea să o păstreze, să o aibă în cea mai perfectă stare, el recurge la singura acţiune posibilă. În timp ce ea îşi odihneşte capul frumos pe umărul lui, el îi ia părul blond şi i-l înfăşoară în jurul frumosului gât – şi da, o strangulează după care stau acolo, într-o tovărăşie perfectă, în timp ce noaptea trece.

— O, Dumnezeule, spuse Callie.

Fu de-a dreptul şocată, pentru prima oară, Callie, care se mândrea cu faptul că îşi păstra calmul şi nimbul apatic de plictiseală. Ultimul vers, pe care tocmai îl citise cu voce tare, încă atârna în aer, cel despre cum Dumnezeu nu scosese un cuvânt – nu în timp ce criminalul stătea cu femeia moartă întreaga noapte.

— Are probleme serioase, continuă ea.

— Este nebun, remarcă Hannah neliniştită.

Simţea nevoia să contrazică încrederea stranie a naratorului în propria logică – nu doar în minte, ci cu voce tare, public într-un fel.

— Nebun. Evident, fu Callie de acord.

De-abia atunci îl văzură pe Zed în prag. Rezemat de cadrul uşii, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu vă opriţi din cauza mea, spuse el când îşi dădu seama că atenţia fetelor se îndreptase asupra lui.

Apoi se retrase şi începu să facă ordine în bucătăria perfect curată.

Aceea fu noaptea în care atinse părul lui Callie.

Părul ei blond, ca al Porfiriei.

Întotdeauna Callie. Hannah suferi. Copleşită de o durere de nedescris, crezu că putea muri de dorinţă în acea seară – de lumina lumânărilor, blândă şi frumoasă, copleşită de toate lucrurile pe care nu le putea avea sau de ceea ce nu putea fi. Sau de ceva mai sinistru, ce nu putea înţelege.

Era vina lui Callie. Callie voia să se aranjeze; era obsedată de femeile fatale din romanele poliţiste şi voia să încerce ea însăşi rolul. Îşi înfăşură cearşaful strategic pe corp ca pe o nebunească rochie grecească de seară şi îşi făcu o coafură elaborată, ridicându-şi buclele aurii cu un elastic vechi, un ac de siguranţă, o bucată de panglică şi câteva beţe. Îşi puse şi câteva margarete în păr pentru efect. (Zed aducea uneori bucheţele de flori sălbatice pentru a compensa pentru faptul că nu aveau voie să iasă afară. Le pusese în pahare de băut pe masa din bucătărie. Drăguţ din partea lui, îşi spuseseră ele.) Improviză câteva bijuterii din cele mai strălucitoare obiecte pe care le găsi în pod. Tinzând să fie critică, Hannah se forţă să fie cinstită: Callie doar se juca, de fapt. Să se îmbrace frumos era modul ei preferat de a se juca; adora să se împodobească. Era o mare narcisistă, chiar şi pentru o fată de doisprezece ani. Dar era, de asemenea, şi o actriţă înnăscută. Avea nevoie de schimbări de costume.

Deşi Callie ar fi trebuit să arate complet ridicol, Hannah fu nevoită să recunoască faptul că reuşise, cumva, să facă acea costumaţie improvizată să arate bine. Adoptă un accent seducător şi un mod apatic de a se mişca, şi fu de parcă ar fi aruncat o vrajă asupra ei însăşi, precum Cenuşăreasa, transformând cârpele în podoabe. Poate că era lumina lumânărilor. Lui Hannah i se părea ca o magie, dar nu magie albă. Era ameţită de gelozie.

Iar Zed era furios. Tot umorul vag şi blândeţea improbabilă se scurseră de pe chipul lui, după cină, în timp ce Callie coborî treptele, înscenând o intrare grandioasă. Hannah puse jos prosopul

cu care ştergea vasele şi se îndepărtă instinctiv de Zed, de câmpul încărcat de furie care rearanjă brusc aerul din jurul său. Când Callie trecu pe lângă el, braţul lui ţâşni de parcă avea viaţă proprie. Prinse buclele răsucite ce se revărsau din creştetul capului ei, unde Callie încercase să le aranjeze. Zed îi lăsă părul în jos, şi nu cu blândeţe. Agrafele, beţele şi margaretele căzură pe podea. Răsuci părul lung al lui Callie în jurul mâinii şi încheieturii sale, aproape absent. Ochii îi erau întunecaţi şi stranii, iar Hannah nu putea să îi privească; de-abia putea să respire. Callie ridică privirea spre a lui, iar un curent păru să străfulgere distanţa dintre ei. O trase de păr. Doar puţin, apoi mai mult.

Încetează! Hannah fu aproape îngrozită să îşi audă propria voce; de-abia ştiuse că avea să vorbească, nu îşi dăduse seama că plângea. Zed eliberă părul lui Callie de parcă ar fi luat foc, iar Hannah se întoarse şi fugi, deschizând uşa şi alergând în noaptea rece şi întunecată, ştiind că el avea să o urmeze, ştiind că era datoria ei să rupă vraja.

Asta fu cu puţin înainte de sfârşit.

— Îmi închipui că v-ar plăcea să mergeţi să înotaţi, fetelor, spuse el după cină într-o seară, din senin.

Era o seară deosebit de caldă şi înăbuşitoare, şi foarte liniştită. Moliile se avântau spre felinarul care sfârâia pe masă.

Era adevărat: înotul fusese întotdeauna o parte din vară, pentru ambele fete, şi le lipsise în toate zilele alea fierbinţi în cabană. Dar, ca mod de a face conversaţie, comentariul păru neobişnuit de lipsit de noimă, chiar puţin răutăcios. Nu era ca şi cum putea aduce un lac sau o piscină în curtea din spate. Fetele nu spuseră nimic, aşteptând să vadă încotro se îndrepta el cu acest comentariu. Erau precaute; de atunci erau cu ochii în patru.

Dar el era serios. Privi de la una la cealaltă, încruntându-şi ochii albaştri.

— Nu mă înşel, nu-i aşa? Vă avertizez, voi crede că sunteţi nişte

copile foarte ciudate dacă nu vreţi să mergeţi să înotaţi. Grăbiţi-vă şi luaţi-vă lucrurile dacă vreţi să mergeţi. Este o noapte perfectă pentru asta.

— Lucrurile? întrebă bănuitoare Callie. Care lucruri? Nu e ca şi cum am avea costume de baie.

— Vă gândiţi voi la ceva, spuse el netulburat. La urma urmei, o să fie întuneric. Luaţi doar prosoape, atunci.

Încă nedumerite, făcură cum li se spuse şi apoi aşteptară. În tăcere, Zed le conduse spre uşă, apoi afară în noapte – direct la maşină. Fetele nu mai intraseră în ea de când sosiseră acolo. Era plină de amintirile călătoriei. De amintirile răpirii lor.

— Urcaţi în spate, spuse el. Şi lăsaţi-vă jos până vă spun eu să vă ridicaţi.

După aproximativ zece minute, maşina întoarse pe drumul relativ lin pe care mersese şi o luă brusc în josul dealului, pe un teren cu gropi. Pierzându-şi echilibrul, Hannah se rostogoli de pe banchetă pe podeaua maşinii, iar Callie de-abia evită să o urmeze. Hannah preferă să se ghemuiască acolo unde căzuse, decât să încerce să se ridice, încleştându-şi dinţii pentru a se asigura că nu îşi muşcă limba atunci când dădeau în hârtoape.

Apoi, destul de brusc, se opriră.

— Urmaţi-mă, spuse el. Aveţi grijă pe unde călcaţi.

Urmară cercul alb şi legănat pe care îl arunca lanterna lui pe pământ, totul în jur fiind complet negru. La început, putură doar să simtă mirosul apei şi să îi audă pleoscăitul, apoi lumina căzu pe suprafaţa ei.

— Aici, spuse el cu generozitate, de parcă ar fi creat acel lac doar pentru ele. Este un loc bun pentru înot.

Îşi scoaseră tenişii, iar Zed îşi feri privirea când fetele se întoarseră cu spatele la el în întuneric şi îşi scoaseră rochiile. Pe lângă prosoape, aduseseră şi câte o pereche în plus de lenjerie. Fusese ideea lui Callie. O folosiră pentru a improviza sutiene, strecurându-şi braţele şi umerii prin găurile picioarelor, netezind

partea din spate peste piepturile lor – al lui Hannah complet plat, băieţos, iar al lui Callie mândrindu-se cu doi muguri micuţi – şi încercând să facă loc umerilor osoşi în locul coapselor pentru a fixa puţin materialul. Operaţiunea nu fu tocmai o reuşită, dar îşi atinse scopul, mai mult sau mai puţin. Între timp, Zed legăna lanterna departe de ele, luminând apa, respectându-le minuţios intimitatea. Când fetele fură pregătite, el îndreptă raza de lumină spre apa de lângă picioarele lor, pentru a le ghida.

Aerul era răcoros, iar ele tremurară puţin în lenjerie. Când se aventurară să îşi scufunde degetele de la picioare în apă, totuşi, descoperiră că era surprinzător de caldă. Chiar şi atunci, înaintară cu precauţie, picioarele lor acomodându-se la fiecare pas cu fundul nămolos al lacului. Hannah îşi închipui zeci de peşti micuţi mişunând în jurul gleznelor lor apărute pe neaşteptate în apă şi se bucura că nu îi putea vedea. Tot ce puteau zări era micul cerc de lumină care se aşternea înaintea lor – nimic altceva, nici una pe cealaltă, nici braţele lor întinse, nici ţărmul, nici dimensiunile lacului sau ale pădurii care, probabil, îl înconjura, nici munţii care, cu siguranţă, se înălţau în depărtare. Nici pe bărbatul însuşi, care nu putea fi prea departe, îndreptând lumina spre apă şi controlând ceea ce vedeau ele. Nimic în afară de cercul palid de lumină care le chema să înainteze în lac, iar în lumină vedeau valurile blânde pe care ele însele le făceau. Probabil că la asta se referise Zed când spusese că era o noapte perfectă: fără lună, fără stele. Cerul era pustiu.

Callie fu prima care plonjă, bineînţeles, când apa le ajunse la mijloc, iar apoi Hannah nu avu de ales şi o urmă. Se avântară în apă mai adâncă, întorcându-se pe spate şi plutind, ochii lor neconcentrându-se pe nimic. Împroşcară apă una spre cealaltă şi încercară tumbe orbeşti, ameţitoare. Uneori priveau în direcţia lui, întrebându-se dacă le putea vedea, dacă le privea, dar nu vedeau nimic în afară de cercul de lumină. Apa era lină şi caldă, părând să le cuprindă cu blândeţe. Puteau auzi peşti sărind nu departe de ele,

dar nu le mai deranja; şi ele erau peşti. Plesneau apa ca nişte sirene, inventând mişcări pe care nu le-ar fi învăţat niciodată la cursurile de înot. Uneori se atingeau una pe cealaltă, întâmplător – picioarele şi braţele lor goale fiind delicate şi asemănătoare. Imaginaţiile lor obraznice încercară să evoce o idee despre cum s-ar simţi picioarele bărbatului în apă, tari, masculine şi dezgolite. Se simţiră ruşinate, de parcă gândurile lor puteau călători prin aer, de parcă Zed le-ar putea intercepta.

Dar el nu li se alătură. Se aşteptaseră să o facă? Nu erau sigure; episodul părea atât de bizar, de neregizat, încât era aproape imposibil să îşi formeze aşteptări.

Este posibil, totuşi, ca fetele să îşi fi format o speranţă – colectivă, răsunând tăcută între ele. În orice caz, renunţară la ea, se lăsară în voia plăcerii de a fi învăluite de apă. El nu vorbea, iar asta era bine. Doar ţinea lumina. Le oferea lacul, bucată cu bucată.

Apoi, brusc, stinse lanterna. Fetele auziră clicul butonului de plastic. Ridicară capetele din apă, deschiseră ochii şi îi închiseră din nou şi nu văzură nicio diferenţă. Instinctiv, rămaseră tăcute, călcând apa cu picioarele. Ştiau unde se afla cealaltă pentru că îşi puteau auzi respiraţiile, dar Zed părea să fi dispărut.

— Unde eşti? întrebă Callie după un moment, glasul fiindu-i aspru, dar şi vulnerabil.

Hannah îşi dădu seama că starea ei se schimbase: Callie era furioasă acum.

După câteva secunde, vocea lui calmă traversă suprafaţa apei.

— De ce contează?

Era la fel de orb ca ele.

— Cum poţi să spui asta? întrebă Callie pe un ton poruncitor.

Indignarea îi vibra în glas.

Pentru că nu contează, gândi Hannah, neştiind nici măcar ce voia să spună. *Nu mai contează.* De data asta, Zed nu răspunse. Ar fi un final fericit, se întrebă Hannah, dacă el le-ar lăsa acolo, pur şi simplu? S-ar fi ghemuit toată noaptea lângă lac, tremurând şi

îndurând ciupiturile de ţânţari. Când ar veni zorile, ar porni înapoi spre drum, ude leoarcă. În cele din urmă, cineva le-ar găsi şi totul s-ar termina. Zed ar scăpa, probabil. Nu ar fi niciodată găsit.

Nu, desigur că nu ne-ar lăsa aici, îşi spuse liniştită. Încă are nevoie de noi. *Pentru ce?* întrebă o voce nesigură în mintea ei. *Cum poţi fi atât de sigură? Dacă a adus pistolul cu el? Dacă intră în apă, îşi pune mâna pe capul tău şi îl apasă, împingându-l sub apă, iar în cele din urmă nu te mai lupţi şi…* Îngrozită, reduse la tăcere vocea, se răsuci pe spate şi întinse braţele în lateral, dând uşor din picioare pentru a-şi menţine echilibrul, simţind cum liniştea o cuprinde din nou. În timp ce privea cerul pustiu, observă că, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lipsa luminii, totul devenea mai puţin întunecat. Nori joşi captau lumini rătăcite de dedesubt – poate din oraşe aflate la kilometri depărtare, gândi ea, sau case pe care nu le puteau vedea – şi le reflectau înapoi în apă. Putea distinge conturul norilor, locul unde lacul întâlnea copacii, o formă la câţiva metri de ea, care trebuia să fie Callie. Avu gândul absurd că lumina venea din propria ei privire, că dacă se uita îndelung şi suficient de concentrată ar putea aprinde pădurea. Simţi cum Callie, nesincronizată cu starea ei de spirit, încetase să mai plutească şi stătea dreaptă, ancorându-şi picioarele pe fundul lacului, aşteptând nerăbdătoare. Hannah încercă să îşi proiecteze straniul sentiment de calm în direcţia lui Callie, vrând să îl împartă cu ea, dar îşi dădu seama că fata nu mai era receptivă. Încercă să îşi concentreze atenţia în sens invers, blocând influenţa lui Callie, dar conştientizarea nefericirii fetei crease o tensiune pe care nu o putea ignora şi se simţi trasă în două direcţii: era ca şi cum trebuia să fie doi oameni, ea însăşi şi Callie. Între timp, deveni conştientă că acea parte din ea care era expusă la aer devenise rece, dar nu voia să înceteze să plutească.

În cele din urmă, Zed spuse încet:

— Destul.

Vocea i se schimbase. Fetele se întoarseră în direcţia lui. Hannah,

ascultătoare, înotă spre el, dar simţi ura lui Callie adunându-se şi făcând apa să tremure.

— Dacă nu am terminat? strigă Callie, sfidătoare, deşi se săturase de lacul ăsta invizibil.

Ca de obicei, Hannah admira curajul lui Callie, dar o şi irita în acelaşi timp. *De ce trebuie să încerce să strice totul?*

— Atunci, mai stai, spuse Zed, de parcă ar fi fost cel mai logic lucru din lume. Hannah şi cu mine vom pleca.

Hannah o auzi pe Callie în urma ei, plonjând prin apă, spre ţărm. Se întrebă dacă Zed vorbise serios; bănuia că nu. El ştiuse pur şi simplu că fata avea să vină. Cumva, această realizare o făcu să se simtă în siguranţă, dar şi tristă.

În timp ce ieşiră din apă pe malul rece, înfăşurându-şi prosoapele în jurul lor, cu dinţii clănţănind, văzură că era mai multă lumină, plutind exact unde ar trebui să fie faţa lui şi simţiră mirosul familiar al pipei sale. Tăcut, Zed lovi uşor pipa, scuturând tăciunele aprins şi stingându-l cu călcâiul, apoi se întoarse şi lumină maşina cu lanterna. Ude leoarcă şi tremurând, fetele urcară pe bancheta din spate. Nimeni nu vorbi.

Nu puteau fi prea departe de cabană când o maşină apăru în urma lor, farurile ei bătând în bancheta din spate, ricoşând din oglinda retrovizoare.

— Staţi jos, porunci Zed, străduindu-se să distingă o siluetă, un chip în spatele parbrizului întunecat.

Nu schimbă viteza, dar fetele îi simţiră brusca stare de alertă, de parcă ceva nou şi rigid în corpul lui comunica prin caroseria maşinii cu ele, intrând în corpurile lor prin materialul banchetei din spate, de care îşi lipiseră obrajii. Stăteau încremenite şi tăcute, tensiunea dintre ele dispărând brusc. Cealaltă maşină ţinea pasul cu ei, înghiontindu-i. Cineva care cunoştea drumurile, poate, şi voia să meargă mai repede. Cineva care se grăbea, care întârziase la ceva ce ei nici măcar nu îşi puteau închipui. *Cineva care căuta două fete dispărute şi le dăduse de urmă în zona aceasta.*

Zed continuă să conducă destul de mult, astfel că fetele erau convinse că trebuie să fi trecut de cotitura ce ducea spre cabană. În cele din urmă opriră, iar fetele ascultară cu sufletul la gură ticăitul semnalizării, farurile năpustindu-se asupra lor. Virară la dreapta. Luminile se mutară pe partea laterală a maşinii lui Zed, prinzând viteză şi dispărând.

Ei întorseseră, iar cealaltă maşină îşi continuase drumul înainte.

Tăcerea reveni. Zed conduse pentru încă un minut, după care întoarse şi o luă înapoi pe unde veniseră. Stinse farurile în timp ce înaintau pe drumul lung, apropiindu-se de cabană într-o beznă totală.

Nimeni nu le urmărise. Dar oamenii le căutau, cu siguranţă. Trebuiau să le caute.

Ajunşi înapoi la cabană, Zed le trimise la culcare, de parcă nimic ieşit din comun nu se întâmplase. Dar el era neobişnuit de tăcut, iar fetele simţiră schimbarea, lucrurile nu mai erau la fel. Schimbarea le neliniştea.

Ziua următoare fu înnorată, umedă, apăsătoare, iar starea de nervozitate a fetelor stărui. Hannah mergea încet, privea peste umăr, tresărea din nimicuri: o ramură lovindu-se de acoperiş, şuieratul boilerului, cârâitul vreunei păsări necunoscute. Callie, pe de altă parte, deveni nepăsătoare, agitată, nu putea sta locului. În timp ce Zed înconjura perimetrul poienii în care era situată cabana – cu capul plecat, inabordabil – Callie se juca de-a concursul de frumuseţe: încerca să o distreze pe Hannah, reconstituind momente ale rutinei ei, râzând de rivali imaginari. În timp ce îşi prezenta mersul de concurs, Hannah făcea pe judecătorul, prefăcându-se că notează în caiet. Callie traversă încăperea cu paşi fermi, graţioşi, capul fiindu-i aplecat în direcţia lui Hannah, buzele ei afişând un zâmbet imens. Oprindu-se în faţa ferestrei, se întoarse uşor cu mâna în şold, aruncând publicului imaginar un alt zâmbet orbitor. Chiar şi fără machiaj de scenă şi o rochie sofisticată, Callie transmitea ceva

din prezenţa fermecătoare care deja îi adusese atât de multe diademe.

Nu ştiură că el era în prag până când nu traversă încăperea, aproape ca o pisică, înşfăcând braţul pe care Callie îl ţinea în şold şi aducându-l în faţa ei. Hannah stătuse întinsă pe canapea, râzând; când îl văzu – sau îl simţi, de fapt – se ghemui, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Callie se înroşi, iar Hannah văzu, pentru prima oară, lacrimi în ochii fetei. Dar nu se opuse – îl privi direct în ochi, cu o furie arzătoare, dar lacrimile nu căzură.

Primii stropi mari de ploaie se loviră de fereastră, răsunând precum ticăitul unui ceas nebun. Zed nu dădu drumul braţului lui Callie. Fiecare muşchi din corpul lui părea tensionat, chipul fiindu-i încordat peste oase şi tendoane.

— *Nu face asta aici.* Nu aici. M-ai înţeles? O trase puţin mai aproape şi repetă: Ai înţeles? Ai lăsat concursurile în urmă. S-a terminat.

O împinse de lângă el, destul de blând, dar cu un autocontrol atât de vizibil, încât sugeră o tensiune extraordinar de puternică circulând dincolo de suprafaţă. Callie se clătină uşor – mai mult din pricina faptului că simţise acea putere decât de la faptul că o împinsese.

— Niciodată. Mă auzi? Niciodată. Nu vei mai fi fata aia.

Apoi, Zed se întoarse şi ieşi cu paşi mari din cabană, închizând furios uşa în urma lui.

— Ei bine, spuse Callie, aşezându-se pe canapea lângă Hannah şi încrucişându-şi graţios picioarele. Deci, presupun că nu este de acord cu concursurile.

— Dar de ce… Hannah se ridică şi se aşeză din nou, ghemuindu-şi picioarele sub ea. Se temea că avea să o facă pe Callie să se simtă jignită, dar trebuia să continue: Dar, de ce te-a ales pe tine?

Callie răsuci o buclă lungă şi blondă în jurul degetului arătător.

— Asta este întrebarea, nu-i aşa?

Trase cu putere de părul încolăcit – o dată, de două ori; Hannah

simţi spasmul în propriii foliculi. Poate că a vrut să mă salveze, spuse Callie. Îşi făcu vocea să sune obraznică, dar Hannah ştia că fata era serioasă. Şi poate că avea dreptate.

Mai târziu în acea noapte, Hannah se trezi cu sentimentul apăsător că ceva nu era în regulă. Ploaia se oprise aproape la fel de repede precum începuse, iar cerul era din nou senin; o rază de lună lumina cearşaful lui Callie, răsucit în cuibul obişnuit în care dormea ea. Gol. Hannah îşi spuse în sinea ei că fata se ridicase, probabil, să meargă la baie. Deloc convinsă, se sculă grăbită, încercând să alunge panica. De-abia atunci îşi dădu seama că putea auzi voci la parter, joase şi serioase.

Hannah se strecură afară din cameră şi porni spre capul scărilor. Ghemuindu-se pe prima treaptă, aplecă uşor capul înainte până îi putu vedea, stând faţă în faţă la masa din bucătărie. La început, sângele zvâcni atât de tare în urechile ei, încât zvâcnetul acesta fu tot ce putu auzi, dar discuţia lor deveni tot mai inteligibilă pe măsură ce asculta.

— Nu înţeleg, spunea Callie, cu voce îmbufnată. Credeam că ne-ai ales pentru ceea ce suntem.

Hannah îşi ţinu răsuflarea. Acesta era un subiect despre care nu vorbeau, nu cu el.

— Nu tocmai.

— Atunci?

El se aplecă înainte, iar Hannah îşi trase capul brusc înapoi, temându-se că ar putea să o zărească. Putea la fel de bine să audă fără vadă – mai bine, dacă se concentra.

— Este o risipă. Părea foarte calm; nu era nici urmă din violenţa latentă care le şocase pe fete mai devreme. O perversiune. De aceea, aveai nevoie de mine. Poate vei înţelege într-o zi. Dar ascultă-mă, începu el.

— Ascult, spuse Callie.

O notă supusă, rară se strecurase în glasul ei.

— Vreau să îmi promiţi că nu o vei mai face. Că nu vei mai

participa la concursuri. Că nu te vei mai înjosi aşa.

Un ţânţar bâzâi în urechea lui Hannah, iar ea ridică mâna să îl omoare. Rată. Putea simţi tensiunea din aer ca pe o răceală bruscă sau o furtună ce urma să vină. Şi Callie o simţea, de partea cealaltă a peretelui.

Când Callie vorbi în cele din urmă, glasul îi era scăzut şi ferm.

— Atunci, mergem acasă?

Trăiseră fiecare zi cât de mult putuseră, fără să vorbească de *mai târziu*. Poate că schiţau fantezii despre o maturitate minunată, dar evitau să vorbească despre vieţile lor reale: despre începutul unui nou an şcolar, despre cumpărături şi haine noi, despre cele mai noi cântece de la radio, despre întâlnirile cu oameni noi. *Mai târziu* devenise un concept înceţoşat; *înapoi* era inadmisibil de menţionat. Dar Callie întreba, de parcă era cea mai firească întrebare din lume:

— Mergem înapoi?

Mâna lui Hannah se încleştă pe balustradă; a lui Callie pe marginea mesei.

— Promiţi? spuse Zed.

O presiune stranie, crescândă în capul lui Hannah produse valuri de culori întunecate, tulburi, înaintea ochilor ei şi o fâşie de durere aprigă se strânse în jurul frunţii sale.

Întreaga casă aştepta.

— Promit, spuse Callie, glasul fiindu-i ciudat de robotic şi atât de jos, încât Hannah de-abia o auzi.

— Spune-o din nou.

— Promit, şopti Callie.

Hannah nici măcar nu era sigură că o auzise cu adevărat, dar o *simţi*, la fel de clar de parcă vocea lui Callie venea de undeva din interiorul propriului ei corp. O simţi pe sub piele, în adâncul stomacului.

Asta însemna că mergeau acasă? Callie credea că făcuse o înţelegere, asta îi era clar lui Hannah. Dar chiar făcuse una?

Instinctiv, Hannah crezu că o promisiune făcută de Zed nu avea

să fie încălcată. Dar bărbatul avusese grijă, cel puţin aşa i se păru ei, să nu promită. Nu în atât de multe cuvinte.

Îşi luă mâna transpirată de pe balustradă, îşi îndreptă picioarele ghemuite şi porni uşor înapoi, spre dormitor. Strecurându-se în aşternuturi, se ghemui pe o parte şi începu să respire lungile şi calmele răsuflări ale somnului. Callie se întoarse, traversând camera în vârful picioarelor, până la patul ei, pentru a nu o trezi pe Hannah.

Pentru prima dată, observă Hannah, Callie nu adormi imediat. Legănată de calmul înşelător al propriei respiraţii ferme, o ascultă pe Callie, a cărei neclintire şi pace neobişnuită însemnau că era trează. Dacă aveau să meargă acasă cu adevărat, cât de curând avea să se întâmple? Callie vorbise serios? Era o fată care îşi ţinea promisiunile? Îşi dorise să audă promisiunea din partea lui Callie, îşi dorise ca Zed să răspundă la fel. Dar în adâncul minţii lui Hannah, o voce necunoscută puse o altă întrebare: Ea voia să meargă acasă? Şi dacă nu voia încă, ce însemna asta?

Când, în cele din urmă, alunecă din somnul prefăcut în cel real, îl visă pe Zed transformându-se într-un copac lângă fereastra ei, în timp ce ea plângea pentru că el nu putea intra în casă vreodată. Exista un cuvânt pe care Hannah îl putea spune, un cuvânt magic ce îl putea elibera, dar nu ştia care era acela. În vis, asta se întâmpla pentru că ea nu era suficient de bună.

În ziua următoare şi după aceea, tot aşteptă să audă de la Callie ce se întâmplase, din moment ce, aparent, ea nu ştia nimic. Hannah voia să vorbească despre asta, să analizeze ceea ce spusese el şi ce insinuase. *Aveai nevoie de mine,* îi spusese lui Callie. Oare Zed credea că şi Hannah avusese nevoie de el?

Dar Callie nu spuse nimic.

În noaptea următoare, le permise să iasă afară şi se jucară de-a v-aţi-ascunselea. Acum, rar, Zed li se mai alătura la jocuri. Era şi el afară, dar nu ştiau sigur unde. Deja descoperiseră că de-a v-aţi

ascunselea în două persoane, jucat afară, pe întuneric, era o sarcină complicată: nu aveai nicio scuză dacă erai găsit, doar dacă nu voiai să fii găsit, pentru că persoana care căuta nu putea să facă altceva decât să bâjbâie în întuneric. Adevăratul concurs era cu tine însuţi: să vezi cât de mult puteai suporta să stai ascuns. Era oarecum provocator: mai întâi te plictiseai; apoi te lua frigul; iar în cele din urmă, tăcerea devenea stranie şi începeai să te lupţi cu tentaţia de a te preda. Tăcerea din pădure era, de fapt, plină de sunete: ratoni şi oposumi rupeau crenguţe sub picioarele lor şovăitoare şi erau şi animale mai mari. Dacă te aventurai în pădure chiar şi numai puţin, un copac putea cu uşurinţă ascunde cabana şi luminile ei reconfortante, fie şi pentru un moment.

Hannah era cea care căuta; Callie se ascundea. O auzi fugind în timp ce număra, iar Callie alerga prea tare, prea evident. Hannah ascultă cu atenţie pentru a-şi confirma bănuiala că fata făcu tiptil cale întoarsă şi porni în altă direcţie. Asta ar fi făcut şi ea însăşi. Avu impresia că o auzi pe Callie strecurându-se înapoi, de fapt, deşi nu era foarte sigură. După ce strigă „cine nu e gata", Hannah porni în direcţia din care crezuse că auzise un foşnet trădător. În acest joc, puteai spera doar la mici semne îndrumătoare, foşnetul întâmplător al ramurilor, o răsuflare întretăiată, un icnet. Un strănut, dacă aveai noroc. De îndată ce începu să se mişte, Hannah nu auzi nimic. Ocoli marginea pădurii, paşii fiindu-i graţioşi şi aproape silenţioşi; ascultă cu atenţie. Auzi o bufniţă, apoi o altă pasăre pe care nu o recunoscu, greieri, broaşte. Auzi vântul vuind printre ramurile înalte ale copacilor, deşi jos aerul era perfect liniştit. Înaintă pe furiş, dar nu o auzi pe Callie. Dădu ocol casei, se întoarse în locul de unde pornise, apoi o luă în cealaltă direcţie, ascultând. O dată auzi trosnetul clar al unei ramuri puţin mai adânc în pădure, mai departe decât mergeau ele în mod obişnuit.

— *Callie!* şopti ea victorios; cam atât de aproape ajungeai de a-l găsi pe cel ce se ascundea.

Dar nu răspunse nimeni şi, cumva, în tăcerea care urmă, ştiu că

nu era Callie, ci altceva: o căprioară, poate. Se sprijini de un copac pentru câteva momente, ascultând. Dacă fata s-ar afla în mişcare, medită Hannah, ar avea o şansă mai bună de a o intercepta dacă ar sta pe loc.

Nimic. Bufniţa din nou. Lilieci. Îi era frig; picioarele îi erau umede şi zgâriate. Casa nu mai arăta paşnică şi liniştitoare; era destul de departe cât să pară rece şi impenetrabilă. Hannah se simţea de parcă, oarecum, casa nu o mai voia înapoi, nu fără Callie. Niciodată nu fusese mai singură ca acum. Simţi cum lacrimile îşi croiesc drum, dar le alungă.

Hannah îşi părăsi locul din spatele copacului şi dădu ocol casei, dorindu-şi brusc să o atingă şi să se asigure că era reală. Încercă să nu privească ferestrele luminoase, pentru că o orbeau şi mai mult când privea înapoi spre pădure. Închise ochii, gândindu-se că, dacă s-ar lipsi de văz (care era inutil, oricum), şi-ar putea ascuţi auzul şi încercui casa încet, trecându-şi o mână peste peretele aspru din lemn pentru a se orienta. Din când în când, se oprea. Nici măcar nu mai încerca să fie silenţioasă. Cine să o audă? Toată lumea dispăruse.

Cârcei delicaţi şi insinuanţi de panică se strecurară în mintea, în venele ei. Prinse viteză. Ajunsă la al patrulea şi ultimul perete al casei, intră direct într-un obstacol. Cald, bumbac, respirând, lipindu-se de corpul ei, din moment ce nu primise nicio avertizare.

— Callie? icni ea absurd de fericită, neîncercând să ascundă asta. Dar chiar şi în fracţiunea de secundă înainte de a deschide ochii, ştiu că nu putea fi Callie. Nu mirosea cum trebuia; era prea înaltă. Intrase direct în Zed. El o îmbrăţişă în timp ce ea izbucni în lacrimi. Plângea de parcă era sfârşitul lumii. Se gândi că poate era. El o îmbrăţişă strâns şi îi mângâie părul. *Şi părul meu,* îşi spuse ea. Nu doar al lui Callie. Nimeni nu o îmbrăţişase vreodată atât de strâns. Este în regulă, continua el să spună. Este în regulă, micuţă Hannah. Biata şi micuţa mea Hannah, este în regulă. Repetă cuvintele iar şi iar, până deveniră adevărate. Şi chiar şi în întunericul deplin, se

simţi *văzută* în întregime, de parcă mintea îi era întoarsă pe dos şi toate secretele ei ascunse scânteiau precum licuricii. Văzută şi înţeleasă, dorită în singurele moduri care contau. Iubită.

Dar în dimineaţa următoare, Zed de-abia le privi şi nu vorbi deloc.

— Ceva nu este în regulă, spuse Hannah.

Fetele erau în paturile lor, şoptind, deşi ştiau că el nu venise la etaj. De fapt, rar mai urca acum. Nu credeau că doarme prea mult în acest punct al situaţiei.

— Ştiu.

— Crezi că putem face ceva?

— Nu-mi trece nimic prin minte, spuse Callie cu ranchiună.

Era adevărat: nici Hannah nu se putea gândi la nimic. Încercase. El se îndepărta de ele. Nu fizic – încă erau cu toţii închişi într-o cabană de vânătoare – ci în mintea lui; erau convinse de asta. Nu îl puteau urma, iar el nu voia ca ele să o facă.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Callie. Mereu ai o teorie.

Hannah se gândi pentru un minut, flatată că fata voia să ştie ce gândeşte, vrând să fie sigură că răspunsul era la fel de clar şi adevărat pe cât voia să fie. Un ţânţar intrase în cameră şi îl auzi bâzâind.

— Cred că… începu ea încet. Cred că a crezut că îl vom face fericit.

— Şi? Altceva?

— Nu îl facem.

Încercă să lovească ţânţarul în întuneric.

— L-ai prins?

— Ai prins-o, o corectă Hannah, învăţând undeva că doar femelele-ţânţari ciupesc. Nu pe el. Nu, n-am prins-o.

Auzea din nou bâzâitul.

— *Ce facem?*

Putea auzi fiorul de panică din glasul lui Callie, nici măcar

deghizat. Asta însemna ceva. Hannah şi Callie îşi ascundeau în mod obsesiv temerile una de cealaltă. Era inutil, pentru că, până atunci, deja îşi învăţaseră una alteia defectele, la fel de bine pe cât şi le ştiau pe cele proprii, dar era o chestiune de mândrie. Mândria era unul din lucrurile pe care le aveau în comun.

Hannah nu ştiu ce să spună. Continuă să se gândească.

Nu le era tocmai teamă, nici măcar atunci, dar se simţeau neliniştite. Se simţeau categoric neliniştite, şi nu se puteau convinge pe sine – sau una pe cealaltă – că nu aveau motiv să se simtă astfel.

În ultima zi plină, cerul avea o culoare stranie: un gălbui-cenuşiu bolnăvicios, cu o tentă de verde, nu verde ca iarba, ci precum fierea, verde-mlaştină. Un cer mlăştinos atârnând jos şi extrem de greoi peste munţi. Un cer-tornadă, spuse Callie, adăugând că oraşul ei fusese odată distrus de o tornadă – înainte să se nască, adăugă ea, de parcă subiectul nu o interesa prea tare. Era prost dispusă în acea zi, neliniştită şi plictisită. Voia să iasă afară.

— Cu siguranţă, nu, spuse Zed, adăugând că le-ar fi recunoscător dacă ar sta departe de ferestre.

Fetele se întrebară dacă el ştia ceva ce ele nu ştiau. Privind în urmă, îşi spuseră că trebuie să fi ştiut; poate auzise sau văzuse ceva în oraş. În cel mai rău caz, avusese o premoniţie. Umbla de la o fereastră la alta. Callie şi Hannah stăteau întinse pe canapea, pielea lor transpirată lipindu-se de materialul jupuit, încercând să termine de citit *No more dying then,* romanul de mister al lui Ruth Rendell.

Avuseseră spaghete şi sos la borcan la cină, şi tot nu plouase, deşi aerul se simţea de parcă ar fi putut exploda. După cină, când soarele apusese, le permise să stea cu el pe verandă, deşi le interzise să iasă în curte. Stinse luminile şi stătură în întuneric deplin, privind tiparele deja familiare ale stelelor răsărind deasupra lor. Liliecii zburau şi plonjau. Nu bătea deloc vântul. Hannah îşi închipui că erau fantome, vizibile doar pentru cei ca ei; că aparţineau, cumva, întunericului. Zed stătea pe scaunul lui obişnuit, iar Callie şi

Hannah îl împărţeau pe celălalt, tolerându-şi una alteia în tăcere formele ascuţite – coatele tăioase şi şoldurile. Un oposum veni din pădure şi îi privi, sau cel puţin aşa păru, apoi se întoarse şi plecă, nefiind nici deranjat, nici interesat de prezenţa lor. Tunetele bubuiau în jurul lor, prea departe pentru a le oferi multă speranţă, iar, din când în când, fulgerele licăreau în depărtare. Tot din când în când, Zed mai spunea ceva. Hannah înţelese pentru prima dată expresia „a sparge tăcerea", din moment ce liniştea păru să se facă bucăţi în jurul lui când vorbi: glasul său fu ca o piatră azvârlită într-o fereastră. Spuse că nu există fulger fierbinte. Spuse că unii oameni le vor zice că oposumii sunt orbi, dar că nu este adevărat. Spuse că nu ar trebui să permită niciodată nimănui să stea în calea lor dacă voiau să facă ceva. Spuse că acea cabană nu era a lui, că îi aparţinuse unui unchi care o folosea doar pe timp de iarnă, că el o vizitase de câteva ori când fusese mic. Fetele încercară să şi-l închipuie mic. Zed spuse că fetele ar trebui să înveţe să tragă cu arma pentru că nu ştii niciodată când îţi este de folos. Spuse că sora lui mai mare fugise la New York când avea 16 ani. Spuse că viaţa ei era cumplită. Le spuse că îi părea rău.

— Ştiţi asta, nu-i aşa, Hannah, Callie?

Nu ştiau. Cum ar fi putut să ştie? Îi părea rău pentru ce? Dar spuseră că ştiau, pentru că asta îşi dorea el să audă.

Veni în pragul uşii lor în acea seară. Pentru ultima dată. Hannah era trează şi, pentru prima dată, privi direct spre el, căscând ochii mari în întuneric. Nu ştia dacă el îşi dădea seama că îl privea; nu dădu niciun semn că ar fi ştiut. Zed stătu acolo pentru un moment, ca întotdeauna, apoi plecă încet.

În ultima dimineaţă, nu se aşeză la masă cu ele pentru micul dejun. Încă de la început, simţiră că ziua nu era cum trebuie. Ieşise devreme pe verandă, stând acolo, holbându-se în zare. Intră în casă în timp ce fetele îşi strângeau vasele şi merse direct în partea cealaltă a casei, dând draperiile de-o parte şi privind afară. Voiau să

întrebe ce se întâmplă, dar simţiră că ar fi mai bine dacă s-ar preface că nu observă nimic.

— Probabil ar trebui să spălăm rufele astăzi, spuse Callie bombănind, iar Hannah îşi dădu seama că fata voia ca ea să spună nu, haide să aşteptăm până mâine.

În schimb, Zed fu cel care vorbi, surprinzându-le, întorcându-se aproape vesel în cameră.

— Nu vă deranjaţi, spuse el. Faceţi ceva distractiv astăzi. Construiţi un fort în pod, puneţi în scenă una dintre cărţile citite. Sau ceva.

Pentru o secundă, îşi puse mâinile pe capul fiecăreia, iar ele stătură nemişcate, de parcă un soi de forţă paralizantă trecuse prin palmele lui şi prin trupurile lor, ţintuindu-le în podea, în pământul de sub ea. Ca şi cum ar fi fost, cumva, extensii de-ale lui. Apoi Zed îşi retrase mâinile şi se îndreptă înapoi spre uşă.

— Staţi departe de ferestre, le avertiză el din nou, aşa cum făcuse cu o zi înainte.

Dar fetele avură impresia că îl auziră fredonând ceva vesel şi deloc familiar, în timp ce ieşea afară.

Lăsară vasele în chiuvetă; părea să fie genul de zi când acest lucru era acceptabil. Apoi merseră la etaj şi cotrobăiră prin pod după costume noi. Găsiră o haină veche de ploaie şi câteva pălării urâte. Încercară să se deghizeze în detectivi şi începură să ticluiască o povestire poliţistă. Hannah veni cu idei despre intriga unei crime, iar Callie, deşi juca pentru prima dată un detectiv şi nu o femeie fatală, încerca să îşi dea seama ce putea să folosească pe post de ruj. Ceva mâncare, poate? Sos de roşii? Suc de struguri? Aveau să fie detectivi rivali. Callie urma să aibă o legătură cu casa în care avusese loc o crimă – o prietenă de familie, poate.

— Vom face să pară ca şi cum ai fi criminalul, propuse Hannah. Şi nu vei fi, dar eu nu îmi voi da seama de asta decât când va fi prea târziu. Iar până atunci vei fi moartă.

Hannah scrise ideea pe hârtie, conştientă că nu fusese cea mai

bună idee a ei; Callie încuviinţă indiferentă din cap.

— Hei, de ce nu te uiţi prin cutii şi vezi dacă poţi să găseşti…

— Şşşt, spuse Callie. Cred că am auzit ceva.

Hannah se opri, apoi auzi şi ea – deşi fu ca şi cum ar fi simţit ceva, cumva. De parcă pământul s-ar fi mutat puţin. Ascultară. Se aşternuse o tăcere apăsătoare, apoi un foc de armă. Nu era nicio îndoială că fusese un foc de armă. Nu în depărtare – nu undeva în pădure, nu cineva aflat la vânătoare. Aproape. *Acasă.* Răsună prin aerul umed şi ricoşă din munţi. Hannah şi Callie îl auziră mult timp după ce se stinse.

Alergară la parter, picioarele lor de-abia atingând treptele. Hannah se opri când ajunseră la baza scării, apoi merse spre una dintre ferestrele din faţă, dar Callie continuă să meargă direct spre uşă, ştiind ceva, dar fără a-şi da seama ce încă.

— Callie, *nu!* îşi auzi Hannah propriul ţipăt în timp ce Callie deschise uşa.

Dar fata ieşi oricum, ignorând-o, aşa că Hannah o urmă. Iar el era acolo, în scaunul lui Adirondack, ca întotdeauna, cu excepţia faptului că *nu* era, din cauza sângelui şi a părţii din el care *nu* era acolo, şi anume capul lui… Callie era în genunchi, şocată, nevrând să renunţe la el, aruncând pistolul departe de unde căzuse la picioarele lui, ignorând poliţia care înconjura casa, deşi cineva striga printr-un megafon cum că ar trebui să se retragă.

Hannah traversă veranda cu încetinitorul, holbându-se ca un zombie la poliţişti. Aveau pistoalele încă ridicate, îşi dădu ea seama. Către ele, către ea şi Callie. Ca şi cum ar fi fost infractoare. Probabil că trebuiau să fie, gândi Hannah, nedându-şi seama cum arătau, îmbrăcate în costumele de detectiv, desculţe şi cu pălării mohorâte. Fără să gândească, Hannah ridică mâinile. Ca un infractor, predându-se.

— Callie, spuse ea, deşi urechile îi bubuiau şi nu îşi putea auzi propriul glas, neştiind dacă rostise cu adevărat cuvântul sau doar crezuse că o făcuse. Dar Callie ridică ochii. O privi îndelung pe

Hannah, apoi îşi întoarse privirea plină de ură spre poliţie. În cele din urmă, ridică şi ea mâinile, iar Hannah văzu că erau pline de sânge.

Într-un final, coborâră de pe verandă şi se predară.

PARTEA A TREIA

Lois

Un vânt cu miros de primăvară izbeşte casa, loveşte ramurile copacilor de ferestre, zguduie geamurile, îmi umflă draperiile. Pe monitorul computerului am dovada. *Înalt şi slăbuţ, cu un aer serios…* Dovada se afla la doar câteva tastări distanţă. Scandalos de întâmplător, absurd, perfect.

Student: Sean Michael McDougal ID Universitate: 722455982
Statut: Anul II Medie: 2.7 Număr credite: 54
Instituţie precedentă: Utica Upstate Community College (UUCC)
Medie Transfer: 3.0

Utica. Nu este atât de departe. Sunt convinsă că avem mulţi studenţi din zona aceea. Înţeleg că nu este genul de dovadă care să conteze la tribunal. Simt cum piesele puzzle-ului se pun cap la cap, totuşi; le aud, practic, lipindu-se una de cealaltă. Asta explică multe.

Sean este fiul. Fiul lui Zed. Nu e de mirare că Gary a fost un protagonist recalcitrant: mi l-am închipuit greşit de la început. L-am făcut un pădurar cărunt în loc de un student ursuz. Nu doar manuscrisul are nevoie de revizuire – măcar atâta lucru ştiam deja – , ci şi relaţia mea cu Sean. Trebuie să schimb balanţa puterii între noi. Trebuie să aflu ce ştie.

Crede că mă are la cheremul lui cu ameninţarea demascării. Pentru prea mult timp – şi fără niciun motiv întemeiat – am permis ca aceasta ameninţare să fie o armă eficientă. Vizualizez cum pot obţine controlul asupra situaţiei: eu am ceea ce îşi doreşte, adică informaţii. Amintiri. Adevăr. Sau aproximaţii rezonabile.

Am o idee.

Încă odată, dilema mea se reduce la o întrebare simplă şi imposibilă: ce vreau cu adevărat, totuşi? Aţi crede că, la 29 de ani, aş fi mai bine echipată să răspund la întrebarea asta decât atunci când aveam 12, dar nu pare să fi devenit mai uşor.

Va trebui să mă gândesc cu atenţie la următoarea mişcare.

Îmi amintesc de perioada în care am scris primul roman. Nu aveam niciun drept să îl scriu; nu i-am spus consilierului meu educaţional, care ar fi fost scandalizat. Trebuia să îmi pun pe hârtie lucrarea de disertaţie – o monstruozitate ştiinţifică de trei sute de pagini – iar disertaţiile necesită *toată* atenţia, rezistenţa şi energia ta intelectuală, sau aşa eram încurajaţi să credem. Dar personajele mele păreau să sară de pe marginile disertaţiei, cerându-şi propriul spaţiu. Cum să mă pot concentra pe *Pamela* sau pe *Misterele lui Udolpho,* sau pe *Evelina,* pe răpirile în serie ale Pamelei şi ale altora, când versiuni minuscule ale mele şi ale lui Carly dansau pe marginile lucrării? Şi ele fuseseră răpite; şi ele aveau o poveste.

Romanul a început ca o strategie. Mă aşezam la biroul meu ponosit, cumpărat la mâna a doua, ca să lucrez la disertaţie, ajutându-mă de cafea şi puţin (foarte puţin) somn şi deschideam un alt document, o pagină goală, unde permiteam să se reverse ceea ce avea să devină romanul – demonul disertaţiei, după cum l-am numit. După aproximativ o oră, demonul se calma şi mă puteam întoarce liniştită la adevărata lucrare. Era ca şi cum cărţile se scriau una pe cealaltă. Romanul – insistent, lacom – prinsese o viaţă a lui, astfel că pe el l-am terminat primul. Disertaţia era răbdătoare, dispusă să aştepte atenţia mea. Romanul avea mai multe să îmi ofere: mi-a permis, scriind ceea ce avea să devină mai apoi *În inima pădurii,* să trăiesc din nou cu Carly May şi Zed – şi să îi pun la punct, adesea, după bunul plac.

Cu Sean şi postura lui umilă, părul cleios şi tenul torturat, invocasem un altfel de demon. Cât de nemiloasă era soarta, făcându-l fiul cuiva atât de chipeş şi inteligent precum Zed.

Ce caută Sean? *Răzbunare.* Ce altceva ar putea dori? Îmi amintesc

reacţia Deliei cu privire la Sean şi mă întreb, din nou, dacă există ceva ce ar trebui să ştiu. Este mai periculos decât bănuiesc? Există grade ale pericolului şi – sper – limite ale nesăbuinţei mele.

Totuşi, mă bucur că, de data asta, *eu* sunt prima, nu Carly.

Acest demon mă va ajuta să scriu continuarea.

Chloe

Mai am câteva treburi de făcut înainte să pot pleca din oraş. Treburi care lui Zed nu i-ar plăcea. Astăzi merg pe platoul unui serial poliţist de televiziune, numit *Exploatări Criminale.* Nu este unul dintre serialele faimoase de care a auzit toată lumea, deşi se presupune că numele ar trebui să îţi reamintească de ele. Sunt convinsă că producătorii speră ca oamenii să îl urmărească întâmplător, crezând că este altceva. Este o dramă poliţistă de categoria a doua, care ar putea sau nu să supravieţuiască până la sezonul al treilea. Aş spune că nu, dacă ar trebui să îmi dau cu presupusul – dar poate că asta este dorinţa mea ieftină de răzbunare, bazată pe faptul că îmi vor ucide personajul. A patra apariţie în film va fi şi ultima. O greşeală din partea lor, dacă mă întrebaţi pe mine. Am un rol periodic de detectiv-medium, care este chemat, ocazional, de fantasticul detectiv Larock, starul serialului. Pentru el, abilitatea psihică este precum o versiune extremă a intuiţiei feminine, şi, din când în când, decide că de asta este nevoie. În mod firesc, acest lucru duce la multe tachinări amuzante şi pline de aluzii sexuale, unde el aruncă aberaţii sexiste, iar eu încerc să îl fac să vadă lumina (blândă) feministă, în timp ce arăt cât de sexy este posibil pentru un detectiv-medium.

— Hei, Chloe! aud în timp ce mă apropii. Văd că te-ai îmbrăcat pentru înmormântarea ta.

De fapt, port o fustă scurtă şi neagră, un tricou negru, foarte drăguţ, şi tocuri negre. Mai bine aş muri decât să port costumul de

detectiv-medium în public, deşi vine la pachet cu o mică şansă de a fi recunoscută. (De obicei, este plăcut să fiu recunoscută drept orice personaj pe care l-am jucat vreodată, deşi, de cele mai multe ori, oamenii au reacţii de genul *Hei, arăţi foarte familiar, nu te-am văzut într-un film?)*

Oricum, sexy în vremurile astea moderne nu este tocmai stilul meu. Totuşi, cred sincer că puicuţa asta medium este un personaj bun.

— Da, sper doar să nu fie şi înmormântarea ta, răspund uşor sinistru. Tomm Marks, directorul, este un tip îndesat, de vreun metru şi jumătate, cu păr roşcat, care crede cu tărie că într-o zi va fi noul şi al naibii David Chase.

— Nu, spune el. Mă îndoiesc, serios. Vom scoate bani frumoşi din episodul ăsta. Scuze că o spun, gagico, dar valorezi mai mult moartă decât vie. Întinse obrazul pentru un sărut, pe care mă opresc să i-l dau. Ne ştim de mult, eu şi Tommy. Dar, la urma urmei, asta scrie în CV-ul tău, nu-i aşa?

Rânjesc dinţii la el, pe de o parte, glumind, pe de alta, fiind serioasă, sătulă de gluma aceea, în special.

— Dumnezeule, arăţi ca un vampir. Se retrage, prefăcându-se speriat. Că tot veni vorba, de ce naiba n-ai jucat roluri de vampir? Cred că ţi-ar veni foarte natural.

— Am apărut într-un film cu vampiri o dată, îi răspund. Acum vreo şapte ani, înainte să fie la modă. Cine ar fi ştiut? Am avut ocazia să mor de două ori: o moarte umană şi una vampirică.

— Ţepuşă în inimă?

— Urmată de decapitare. Nu îşi asumau riscuri.

— Frumos, spuse el apreciativ. Totuşi, avem o moarte excelentă de adăugat la repertoriul tău astăzi.

— Să vină. În curând, voi avea un peşte mai mare de gătit.

— Aşa am auzit, spune el, privindu-mă speculativ, aşa am auzit.

Şi brusc pleacă, strigând instrucţiuni echipajului. Iar eu mă îndrept spre cabină, să mă schimb în hainele mele de seducătoare

hippy. Un adevărat triumf pentru garderobă era acea costumaţie.

Mai târziu, în timp ce îmi bag nasul prin casa aparent abandonată de la periferia oraşului, unde m-au condus puterile mele supranaturale, port cizme din piele până la genunchi şi o rochie înflorată şi vaporoasă, care reuşeşte, deşi lipsită de vreo formă, să îmi expună silueta în timp ce privesc atent veranda pe cale de a se prăbuşi şi mă uit printr-o crăpătură din zid spre pivniţă, unde am motive să cred că este ţinută fetiţa dispărută. Tocmai când zăresc un pat improvizat şi o pereche de pantofiori Mary Jane (şi alung din minte o viziune bruscă a camerei în care patul meu şi al lui Lois stăteau unul lângă altul) aud o crenguţă rupându-se în spatele meu. Înainte să îmi pot elibera tocurile din pământul moale şi să fug, cineva îşi pune un braţ solid şi tatuat în jurul gâtului meu şi mă ameninţă cu un cuţit.

— Măi, măi, dacă nu e chiar Glinda, vrăjitoarea cea bună, spune tărăgănat o voce nemiloasă, evident vocea cuiva capabil să facă lucruri groaznice fetiţelor şi probabil şi unei detective sexy, cu puteri de clarvăzătoare. Am avut un sentiment că s-ar putea să treci pe aici.

Îmi întorc cu forţă capul pentru a-l înfrunta. Mă tem, dar sunt şi sfidătoare în acelaşi timp. Criminalul este jucat cu un entuziasm excesiv de un actor mai în vârstă, cu care a fost un chin să lucrez pentru că se crede mai presus decât acest serial. Poate că este supărat. Tot ce ştiu este că apasă pe gâtul meu fragil şi lipsit de apărare puţin mai tare decât este nevoie vârful bont al cuţitului din recuzită.

— N-o să scapi basma curată cu asta, să ştii, protestez eu. Ar trebui să mă laşi să te ajut.

Între timp, cu o mână încerc să scot micul revolver pe care îl am ascuns în cizmă. Cu o mişcare agilă din încheietură, îmi taie gâtul cu cuţitul, de la o ureche la cealaltă. Este semnătura lui. Se întâmplă foarte repede – are rolul de a-l lua pe privitor prin surprindere; se

presupune că trebuie să te aştepţi să mai spun câteva replici, ca el să fie prins în conversaţie şi poate să dezvăluie vreun detaliu, să mă arunce în temniţă împreună cu fata şi să se ocupe de mine mai târziu. Dar nu, nu glumeşte, nu pierde timp. Nu poţi apela la firea lui miloasă, pentru că nu are una.

Dar nu se termină totul pentru mine, totuşi. Pentru restul episodului, fac pe moarta în timp ce el târăşte cadavrul mediumului de colo-colo. Îşi căptuşeşte portbagajul cu plastic şi mă îndeasă în el; merge acasă la detectivul Larock şi îmi aranjează trupul în mod artistic, în curte. Mai târziu ajung la morgă, unde îmi îngheaţă fundul, zăcând goală pe o masă în timp ce se vorbeşte despre mine. În afară de gâtul meu, care tot are nevoie de retuşări (cei de la machiaj sunt îngrijoraţi că arată mai mult ca o gogoaşă cu jeleu, decât un gât tăiat, aşa că îl tot ajustează), cred că arăt destul de bine.

Sunt un cadavru bun. Sunt o profesionistă, dacă nu mai mult. Toată lumea o ştie.

Asta îmi spune Tomm, mai târziu. Împreună cu el şi detectivul Larock, ies la un pahar, să sărbătorim după ce terminăm filmările.

— Eşti o profesionistă, Chloe. Întotdeauna va exista de muncă pentru o fată ca tine.

Împărţeam un platou cu stridii şi o sticlă foarte bună de vin.

— Dumnezeule, cine a spus că nu va exista? am întrebat, iritată.

Vorbeşte de parcă a confundat moartea Glindei, vrăjitoarea cea bună, cu moartea carierei mele. Sorb încă o stridie din cochilia crestată. Este minunat de rece şi sărată şi mă ajută să mă conving că sunt cu adevărat invincibilă.

— Îţi dai seama că urmează să filmez pentru o peliculă, nu-i aşa? Doar pentru că scenariştii tăi idioţi nu s-au putut gândi la ceva mai creativ pentru mine decât să mă omoare, asta nu înseamnă că sunt terminată, ce naiba. Nu vreau să te jignesc, dar…

— Desigur că nu, spune Larock, al cărui nume adevărat este Murphy. Ce sensibilă eşti! Deşi mă gândeam că te-ar putea aduce în serial ca personaj constant. Mă rog. Vei fi o poliţistă pe cinste, nu-i

aşa, Tomm? Precum Charlize Theron în – cum naiba îi spune – *Monstrul,* parcă? Te vor face urâtă, apoi vei câştiga un Oscar. Înmoaie o stridie în sos cald, apoi o dă pe gât. Văd cum atrage apoi atenţia către el însuşi. Aşa stă treaba cu Murphy.

— Din păcate, asta nu mi se va întâmpla niciodată mie, spuse. Sunt prea frumos ca să joc personaje urâte. Glumă! adaugă el rapid, asigurându-se că nu îl luăm în serios. În seara asta, sunt de acord să schimbăm subiectul în favoarea lui. Mă ajută să scap mai uşor de straniul sentiment că lui Murphy şi lui Tomm le este, oarecum, milă de mine.

Tomm trebuie să se întâlnească cu altcineva, aşa că pleacă în scurt timp, dar Murphy mă convinge să mai luăm o sticlă de vin şi devine sentimental.

— Îmi vor lipsi tachinările, spuse nostalgic.

Se apleacă spre mine şi îmi atinge genunchiul. Ochii îi sunt de un albastru limpede şi palid, precum o piscină dimineaţa, nereflectând nimic. Sunt destul de convinsă că, la un anumit nivel, îl joacă pe detectivul Larock, deşi reuşeşte să îmi folosească numele real. Pe bune, Chloe. Cum de noi doi nu am…

Îi îndepărtez blând mâna de pe genunchi şi îi mângâi obrazul frumos.

— Pentru că am aproape 30 de ani, îi răspund cu o tristeţe glumeaţă în glas. Aceeaşi vârstă ca tine. Dacă ne-am fi întâlnit când aveam 18 ani, cine ştie?

— Chloe Savage la 18 ani, spune el. Hmm. Nu, hai să vedem la 17. O, Dumnezeule!

Murphy este constant văzut în compania unei succesiuni nesfârşite de fete foarte tinere şi foarte drăguţe. Asta nu îl face ieşit din comun în lumea asta, deşi, din punctul meu de vedere, îl face puţin cam plictisitor.

— Eşti dulce când eşti beat, îi spun eu. Dulce precum lichiorul de cireşe amare, totuşi: puţin cam fals, dragul meu. Sunt convinsă că seduceai fete de clasa a şasea când aveai 18 ani.

Apoi subliniez acest argument pentru a arăta că sunt pregătită să plec, pentru că îmi dau brusc seama că sunt singură de suficient de mult timp cât Murphy (à la detectivul Larock) să îmi pară straniu de atrăgător şi că, deşi sunt bătrână după standardele lui, sunt convinsă că l-aş putea face să mă iubească pentru câteva ore într-o noapte… Dar nu. Proastă idee. Primim nota de plată. Plăteşte Murphy, slavă Domnului. Ieşim afară în noaptea văratică. Încă destul de cald. Aerul este sufocant, atât de sufocant pe cât poate fi. Îl sărut cuminte, fără nicio aluzie, şi plec acasă, puţin cam ameţită, dar nu foarte, felicitându-mă pentru o seară bine dusă la bun sfârşit.

Lois

Fac o înţelegere cu Sean – sau, mai degrabă, pretind că fac o înţelegere cu el. Sean are impresia că am făcut o înţelegere, că m-a speriat, că încerc să mă agăţ de un compromis.

Mi-am dat seama că nu trebuie să fac niciun compromis. I-am promis să îi spun ce vrea să ştie în schimbul tăcerii şi al unui comportament corespunzător – dar la ce bun o asemenea promisiune? Cu siguranţă, este justificată în acest moment dorinţa de a-mi lua măsuri rezonabile de precauţie pentru a mă proteja. Să mă protejez pe mine însămi înseamnă să îmi protejez povestea. Poveştile mele, de fapt – şi graniţele dintre ele.

Cu alte cuvinte, am decis să mint. Să inventez. Într-un mod destul de straniu, de-abia aştept să o fac. Am inventat o versiune a poveştii când am scris cartea, evident. Primesc cu bucurie şansa de a ticlui o alta. Cred că ştiu cum să redau povestea într-un mod care să îl mulţumească.

Nu i-am spus lui Sean că ştiu cine este, dar sunt aproape convinsă că şi-a dat seama că am pus totul cap la cap. Cu siguranţă, vrea ca eu să ghicesc. Dar simt că ne-am pus în mod tacit de acord să nu vorbim despre asta – cel puţin, nu încă. A fost mai supus, mai

puţin potrivnic. Nu tocmai respectuos, dar ceva pe-aproape. Este o schimbare plăcută.

* * *

M-am întâlnit cu Sean la popicărie. Am aruncat o privire acolo în urmă cu câteva zile pentru a mă asigura că locul era potrivit şi decorul este ideal. Lângă pistele de bowling este un bar-restaurant uşor îmbâcsit, suficient de respectabil pentru petrecerile aniversare ale copiilor după-amiaza, dar şi destul de jerpelit cât să îţi poţi îneca durerea fără teama de a fi judecat. Clienţii nu erau cu toţii fani ai bowlingului; era evident că locul îşi avea clienţi fideli, oameni pe care nu doar că nu îi deranja, dar poate chiar apreciau în mod pervers covorul şters, barul lung şi lipicios, selecţia strident de nepretenţioasă de bere. Probabil că nu îi deranjează nici zgomotul constant al bilelor, izbiturile intermitente la contactul cu popicele şi căderea lor. Poate că aceste sunete acoperă ceva ce ei nu vor să audă sau la care nu vor să se gândească. Clienţii arată ca nişte oameni care ar avea de uitat un lucru sau două.

Ceea ce este perfect. Sosesc destul de devreme seara, după programul copiilor, dar cu mult înainte ca lucrurile să devină de-a dreptul deprimante. Ajung prima, după cum am plănuit; comand o cola şi aleg masa din colţ. Îmi aşez scaunul în aşa fel încât să am o vedere clară asupra încăperii, dar să mă şi pot legăna spre colţ când Sean se va fi aşezat pe scaunul lui. Port blugi, un pulover negru; părul negru, tuns bob, îmi cade liber în jurul feţei. La o primă privire, nu cred că majoritatea oamenilor m-ar recunoaşte. Dar există un risc pe care prefer să nu mi-l asum; cu spatele la încăpere, întâlnirea mea secretă cu un student este mai puţin probabil să fie observată.

Sean ajunge, cu mersul lui greoi, după câteva minute de întârziere, etalându-şi obişnuita haină de ploaie, pletele murdare şi aureola de fum. Mormăie „doamna profesoară” în timp ce se aşază pe scaun şi comandă o cola de la chelneriţă, deşi, judecând după

cum îi tremură mâinile, pare să fie destul de cofeinizat deja.

— Vii aici des? mă întreabă, privind în spatele meu.

Răsuceşte între degete paiul încă ambalat în hârtie.

— Niciodată. Îmi lărgesc orizonturile. Aşadar, spune-mi: ce vrei să ştii? De ce eşti atât de interesat de viaţa mea?

Am decis să îi fac jocul, pentru moment, sub pretextul că îi accept motivele, că nu ştiu încă cine este cu adevărat.

El începe să învârtă paiul în cealaltă direcţie.

— Vreau să ştiu cum a fost. Să fii răpită şi toate cele. Povestea adevărată, nu cea din ziare. Nu aşa cum ai spus-o în carte. Pe care am citit-o, dar nu o cred. Vreau povestea reală.

— Două lucruri, încep eu, intenţionând să păstrez o atmosferă sobră. Primul: cartea nu trebuie neapărat să fie adevărată, evident. Este ficţiune, bazată puţin pe un adevăr. Ştii cum filmele spun uneori la început, *adaptat după o poveste adevărată.* Care nu este cam acelaşi lucru cu a spune *bazat pe.* Ei bine, asta este cartea. Şi al doilea lucru: de ce vrei să ştii? Ce importanţă are pentru tine? Cum vrei să te foloseşti de această informaţie?

Ambalajul paiului lui deja începe să se dezintegreze, plasticul zărindu-se prin hârtia subţire. Sean îl împătureşte într-un fel de acordeon.

— Bine. Numărul unu? Normal că ştiu că romanul se presupune a fi ficţiune. Deşi cred că este destul de interesant că ai crezut că ai putea scăpa spunând adevărul dacă ar fi, ştii tu, *ambalat* ca o minciună. Adică drept ficţiune. Dar nu cred nici ce le-aţi spus poliţiştilor. Ce se spune în toate articolele din ziare despre el, cum că nu v-ar fi făcut niciodată nimic, că nu s-ar fi întâmplat nimic. Cred că trebuie să fie mai complicat decât ai spus. Altfel, nu are sens. Un tip de vârstă mijlocie răpeşte două fete şi le ţine în pădure şase săptămâni? Ai făcut povestea să sune de parcă ar fi fost o tabără de vară afurisită sau ceva de genul. Nu o cred. Şi numărul doi: ţi-am spus deja. Material. Este pentru cartea pe care o scriu. Cercetare.

— Corect. Totuşi, nu mi-ai spus ce fel de carte scrii. Iar el nu era de vârstă mijlocie, apropo.

— Mă rog. Pe-aproape. Şi cum adică, ce fel de carte? Precum cartea ta. O carte, carte. Cum citim în clasă, doar că mai bună.

— Ficţiune, atunci.

— Da. Ca un roman.

— Dar ce legătură are asta cu mine?

— Vreau să ştiu cum a fost cu adevărat să ţi se întâmple asta. Adică pot să inventez povestea, dar de unde ştiu că am inventat corect? Nu vreau să fie patetică sau laşă, fricoasă. Trebuie să fie credibilă.

Ia o gură de cola, apoi se şterge la gură cu dosul palmei.

— Voi schimba detalii, evident, mă reasigură. Aşa cum ai făcut tu. Nimeni nu va şti de unde le-am luat. Vreau doar să fie realistă. Spre deosebire de a ta.

— După cum am spus deja, cartea mea nu s-a vrut a fi crezută, i-am reamintit. Este ficţiune. Un gen literar. Am vrut să fie plină de suspans, să dea fiori. Naraţiunea se supune anumitor convenţii.

— Da, dar cum poate să dea fiori dacă nu este credibilă? Chiar şi în secolul al XVIII-lea oamenii credeau că ficţiunea trebuia să fie – cum? – plauzibilă, da, cum ai spus în clasă.

Referinţa lui la secolul al XVIII-lea mă ia prin surprindere şi mă trezesc râzând.

— Te gândeşti la argumentul lui Henry Fielding cum că ficţiunea ar trebui să adere la un standard de probabilitate, mai mult decât de posibilitate. În principal, el obiecta împotriva supranaturalului şi al intervenţiei divine. Dar chiar dacă rămânem la vorbele tale, cum determinăm ce *este plauzibil*, oricum? Ceea ce este plauzibil pentru mine ar putea să nu fie plauzibil pentru tine. Ceea ce eşti dispus să crezi depinde de cum vezi lumea, într-o anumită măsură, nu-i aşa?

Sean îşi ridică haina pe umeri, devenind deodată neliniştit.

— Mă rog. Mă simt de parcă aş fi în clasă. Deci, ai de gând să îmi spui povestea adevărată sau vei pretinde că nu există una? Pentru

că am crezut că avem o înţelegere, iar dacă nu avem, atunci am lucruri mai bune de făcut.

— Bine. Mă întind şi iau cu vârful degetelor paiul torturat, aşezându-l apoi pe o masă din spatele nostru. Îmi distrage atenţia, îi explic.

Trag adânc aer în piept.

— Nu eram singurele fete, încep. Mai erau şi altele. Multe.

Îmi las părul să îmi cadă peste faţă şi privesc masa zgâriată. Nu am plănuit cu adevărat povestea; îmi testez puterea de improvizaţie. Născocesc pe măsură ce vorbesc. După câteva minute, mă opresc şi spun răspicat:

— Vrei să îţi iei notiţe? Dacă asta este cercetare, după cum ai numit-o tu?

El priveşte peste umărul meu drept. Pare atent, dar nu pot fi sigură; chipul îi este mai puţin comunicativ decât de obicei.

— Nu, răspunse.

Simt o oarecare sfidare în glasul lui. Îmi amintesc totul.

Cine spune asta? Este ceea ce am spus *eu* întotdeauna; este darul meu şi totodată şi o sursă de suferinţă faptul că nu uit nimic. Nu îmi place ideea că eu şi Sean avem ceva în comun.

— Bine. Aleg să nu îl cred; se laudă, ca de obicei. Performanţa lui academică în acest semestru nu îi susţine această pretinsă memorie prodigioasă.

Cum era mama lui? mă întreb. Zed a părăsit-o (sau ea l-a părăsit pe el, presupun) nu la mult timp de la naşterea copilului. Sean nu avea de unde să îl ştie prea bine, cel mai probabil. Totuşi, mama mă interesează. Ce fel de femeie ar fi ales Zed? A iubit-o?

Am o poveste de spus, îmi reamintesc. Iau o gură de cola şi mă concentrez.

— El le-a adus la noi. Le-a ţinut în pivniţă, un loc întunecat, umed şi rece, cu un tavan jos. Coboram acolo şi le citeam uneori. Multe dintre ele erau mai mici decât noi – şapte, opt ani. Noaptea, ieşeau să se joace cu noi. Erau înlănţuite, bineînţeles, ca să nu poată

scăpa, dar aveau destul de mult spaţiu să alerge în jur. Se puteau juca de-a v-aţi ascunselea, dansa în jurul focului… Nu erau întotdeauna aceleaşi fete, totuşi; uneori era câte una nouă, iar una dintre celelalte dispărea. Credeam că plecaseră acasă, sau cel puţin aşa am încercat să ne convingem să credem, dar mai târziu mi-am dat seama că nu li s-ar fi permis să plece acasă; nu ar fi fost un lucru sigur. Îl auzeam coborând acolo uneori, când credea că dormim. Dar noi ştiam mai bine să nu punem întrebări…

Vocea mi se stinge, de parcă aş fi pierdută în amintire. Adopt o privire pierdută, de parcă m-aş fi reîntors în trecut, cu greu conştientă de spaţiul din jurul meu.

Sean pare fascinat.

Îi spun despre capcanele pe care Zed ne învăţase să le punem. Despre căprioarele pe care le ucisesem. Ţipetele jalnice care răsunau uneori din pădure, alteori din pivniţă. Momentul când m-am trezit, ciudat de ameţită, de parcă aş fi fost drogată, şi am văzut-o pe Carly May dormind liniştită în patul de lângă mine, cu mâinile murdare de sânge pe piept. Sunt uimită de uşurinţa cu care curge povestea. Poate că *aşa* ar fi trebuit să fie povestea; poate că *În inima pădurii* era, la urma urmei, prea aproape de adevăr. Îi enumăr ierburile pe care el ne-a învăţat să le căutăm în pădure şi diversele lor proprietăţi, îi descriu experimentele culinare şi efectele lor asupra oaspeţilor noştri din temniţă. Îi povestesc despre ghirlandele de flori pe care le purtam în păr când dansam goale în lumina lunii şi mă îngrijorez că am mers prea departe, dar chipul lui Sean nu trădează niciun indiciu că acesta ar fi cazul. Îi spun despre promisiunile pe care le-am făcut: tăcere veşnică, fidelitate neclintită. Îi spun că ni le-am ţinut.

Sean mă priveşte atent, precaut, cu mâinile înfundate în buzunare. Nu este din fire o persoană încrezătoare, dar văd că înclină să mă creadă. Şi de ce nu? Povestea mea este improbabilă, dar deloc imposibilă. Spun că fetiţele pe care el le ia de pe străzile din New York sunt fugare, acesta fiind motivul pentru care nu le

duce nimeni dorul, de ce nu au fost niciodată parte din povestea oficială.

După aproximativ o jumătate de oră, tac brusc.

— Mai este ceva? întreabă Sean.

— Normal că mai este. Am fost acolo vreme de şase săptămâni, ştii doar. Procesul povestirii este despre selecţie: ce să spui, ce să nu spui. Dacă enumăr absolut fiecare detaliu, nu este o poveste, este o listă.

— Nu îmi pasă. Nu am nevoie să îmi spui o poveste, nu sunt un copil mic. Nu eşti aici să mă înveleşti de noapte bună. Îţi iau un interviu. Vreau informaţii. Nu am suficiente.

Şi este adevărat, cred, împungând cu paiul gheaţa de pe fundul dozei de cola; pare înfometat, de parcă aş fi dezlănţuit un fel de apetit păgân. Sunt amuzată de presupunerea lui încrezută că el ar fi cel care deţine controlul.

— Ei bine, asta este tot pentru azi, îi spun, pretinzând că fac un compromis. Ne putem întâlni din nou, dacă vrei.

Sean vrea. Stabilim o întâlnire. În timp ce ieşim – nu tocmai împreună, dar simultan – văd un grup de femei venind spre local din parcare şi sunt îngrozită să o recunosc pe Delia printre ele. Poartă o jachetă de bowling. Pare surprinsă să mă vadă şi cred că este pe cale să spună ceva când privirea îi cade asupra lui Sean. O văd hotărându-se să se abţină de la a spune orice ar fi vrut să spună. Trece pe lângă mine fără să mă salute.

La ce se gândeşte? Sunt convinsă că a interpretat greşit situaţia – cum ar fi putut altfel? – dar nu îmi pot închipui asupra cărei interpretări a decis să se oprească.

O alung din mintea mea în timp ce conduc spre casă; licărul de interes pe care l-am simţit cândva pentru ea pare să se fi stins şi nu mai sunt tentată să îi cer sfaturi despre studentul meu tulburat. Mă aşez la computer cu Gary, ale cărui dorinţe stranii îmi sunt din ce în ce mai clare în fiecare zi. Degetele îmi dansează vesele pe tastatură. Slinos mic şi prolific. Aşa au mers lucrurile în ultima vreme. În cele

din urmă, Gary s-a pus în mişcare şi dă mai întâi de urma actriţei.

Chloe

Când am primit un contract adevărat de modeling, după o harababură de scurte apariţii în Omaha (care nu este tocmai capitala modei în univers, după cum ştiam încă de atunci), am mers la fermă pentru prima oară după luni întregi. Ei nu mă invitaseră, iar eu nu m-am dus. Am ocolit casa şi am pornit cu ATV-ul să îl caut pe tati pe câmp. Când l-am găsit, strângea vitele împreună cu Henry, angajatul lui. Era primăvară, răcoroasă şi umedă, dar îmi amintesc că am gândit în sinea mea cât de fericit arăta tata până când m-a văzut. Îmi făcu totuşi cu mâna şi l-am privit pentru o vreme, până când şi-a terminat treaba.

Din expresia lui în timp ce venea spre mine prin bălegar, îmi dădeam seama că presupunea că apariţia mea neaşteptată trebuia să însemne probleme. Din ce alt motiv aş apărea acolo? Acest lucru mă întristă, mai mult decât orice altceva până atunci. Afurisita de Gail îl înveninase – îmi luase singurul părinte care îmi rămăsese, singura persoană care mă iubea cu adevărat.

I-am povestit despre Chicago, despre agenţia care îmi oferise un contract, despre munca pentru care mă pregătisem. El ascultă pentru un minut, privirea fiindu-i concentrată asupra dealurilor joase din depărtare, apoi ridică mâna, cu palma spre mine, ca şi cum ar fi fost un poliţist rutier şi eu un camion pe şosea. Apoi spuse cel mai rău lucru dintre toate:

— Vorbeşte cu maică-ta despre asta. Este domeniul ei de expertiză, nu al meu.

— Maică-mea? am repetat. *Maică-mea?* Iisuse Hristoase. Gail nu este mama mea. Îţi spun *ţie* pentru că vreau să ştii, pentru că îmi pasă de ceea ce crezi tu…

— Nu este nevoie să foloseşti limbajul ăsta cu mine, domnişoară.

Iar ea este singura mamă pe care o ai. Nu înţeleg de ce vrei să mergi la Chicago. Mie mi se pare că trebuie să termini liceul mai întâi. Pentru ce ai mai câştigat bursa aia dacă nu aveai de gând să mergi la facultate? Dar, la urma urmei, ce ştiu eu? Nu ştiu nici de ce vrei să îţi răneşti fraţii mai mici sau de ce vrei să umbli cu copiii ăia de care mi-a spus bunica. Se pare că nu mai ştiu multe despre tine. Dar modeling? Dacă vrei să vorbeşti cu cineva despre asta, vorbeşte cu ea, cu maică-ta. Acum am treabă. Du-te înapoi în casă.

Începusem să îl corectez din nou, dar el mă opri.

— Este soţia mea, Carly May, şi mama fraţilor tăi. În ceea ce mă priveşte, asta o face mama ta.

Chiar dacă nu ar fi plecat imediat, lovind o pietricică cu vârful bocancului murdar, ar fi fost clar din tonul lui că discuţia se încheiase.

Am rămas acolo pentru un minut, vântul răcoros de primăvară lipindu-mi părul de faţă. O presiune fierbinte înăuntrul ochilor mă făcu să mă tem că eram pe punctul de a începe să plâng. M-am întors, dar deja mă simţeam uşor amorţită. Tati nici măcar nu m-a privit plecând.

Am condus ATV-ul înapoi cât de repede am putut, sărind peste pământul accidentat, zburând peste brazde, spunându-mi că este ultima dată când voi mai fi o fată de la fermă din Nebraska. Am abandonat ATV-ul în spatele unui hangar, m-am strecurat pe lângă hambarul cel mai apropiat de casă şi am fugit direct la vechiul Mustang hodorogit pe care îl împrumutasem de la Scott, sperând din tot sufletul să nu mă vadă nimeni. Dar Gail mă aştepta în pragul uşii de la bucătărie şi mă interpelă înainte ca eu să pot ajunge la maşină.

— Ce cauţi aici fără să ne anunţi, Carly May?

Purta un costum de damă cu pantaloni, de culoarea lavandei, şi îşi vopsise recent părul cu o culoare pe care îi plăcea să o numească roşcat. Purta machiaj complet şi arăta de-a dreptul nebunesc. În timp ce ea întreba ce căutam acolo, de parcă nu ar fi fost casa în care

crescusem, ridică privirea către ferestrele camerelor fraţilor mei, proiectând o teamă falsă. Ai fi zis că încălcăm un ordin de restricţie.

— Voiam doar să vorbesc cu tata, i-am răspuns, destul de politicos. Plec acum. Vezi? Nu ai de ce să îţi faci griji.

Mi-am ridicat mâinile goale. Fără diademe.

— Nu este nevoie să îl deranjezi pe taică-tău când munceşte. Ai o problemă, domnişoară, vii la mine.

Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă, aşa că nici măcar nu se deranja să se prefacă amabilă. Am putut să o văd pe adevărata Gail. Cât noroc pe mine. I-am privit tocurile pantofilor ieftini scufundându-se în noroiul din curte, ceea ce mă înveseli puţin.

— De parcă asta se va întâmpla vreodată, i-am spus, plimbându-mi privirea de sus în jos pe silueta ei vulgară, într-un mod care o făcu să se simtă bătrână, urâtă şi judecată. *Tu* eşti problema mea, Gail.

Am trecut pe lângă ea, deschizând uşa maşinii şi închizând-o cu furie în urma mea. Am coborât geamul în timp ce am răsucit cheia în contact. Sau *erai* problema mea. Cu aceste cuvinte, am apăsat pe acceleraţie şi am întors rapid, făcând tot ce puteam ca să plec mai repede de acolo. Era o maşină bună pentru asta, deşi nu era prea bună pentru orice altceva. Scott îşi petrecuse jumătate din viaţă reparând-o, dar am văzut în oglinda retrovizoare că roţile din spate prinseră mult noroi mirositor, împroşcându-l apoi pe pantalonii hidoşi ai lui Gail. Nici că puteam plănui mai bine.

După ce m-am mutat la Chicago, i-am trimis lui Gail un portofoliu cu poze batjocoritoare (mustaţă, dinţi negri – foarte matur din partea mea; nici măcar nu sunt sigură ce am vrut să demonstrez.) I-am lăsat o adresă bunicii Mabel, dar ştiam că era doar temporară. Pentru tati nu am lăsat nimic. Nu ştiam ce să îi spun şi mă simţeam rănită. Părea să fi renunţat la mine, ceea ce nu mi s-a părut cinstit.

După câteva săptămâni în Chicago, m-am mutat din nou, într-un apartament cu un grup de fete. Nu mi-am anunţat familia, dar în

acel punct încă îmi puteau da foarte uşor de urmă dacă doreau cu adevărat. Ceea ce se pare că nu doreau. Câteva luni mai târziu, am plecat spre New York şi mi-am schimbat în mod legal numele în Chloe Savage, pe care deja începusem să îl folosesc pe plan profesional. Terminasem cu Carly May. După un an în New York, m-am mutat în LA. Nu am mai văzut pe nimeni din Nebraska, nici nu am mai auzit de ei de când am plecat.

Până acum. Privind pe fereastra din spate spre micuţa grădină pe care vecinul meu o plantase în spatele clădirii, ţineam în mână un plic de parcă ar fi putut exploda. Cu un scris mare şi copilăresc, scrisoarea îi era adresată lui Carly May „Chloe" Savage şi mă întreb cum ajunsese Gail la acea combinaţie. Voia ca scrisoarea să ajungă la mine, dar şi să demonstreze ceva.

— La dracu, spun cu voce tare în apartamentul pustiu. Ce dracu'. Nu este un plic gros; presupun că este o singură foaie de hârtie înăuntru, împăturită.

Orice ar avea Gail de spus, sunt destul de convinsă că nu vreau să ştiu. Dar nici nu pot să arunc plicul, pur şi simplu. Îl pun pe bufet, în centru.

Lois

La aproximativ două săptămâni după întâlnirea de la popicărie, sunt în cafenea, corectând un teanc de lucrări, când Delia se năpusteşte asupra mea din senin. Şi chiar se năpusteşte la propriu, de parcă aş fi fost aleasă drept cină de către o puternică pasăre de pradă. O muzică uşor sinistră se aude pe fundal. O coloană sonoră potrivită.

Delia nu pierde timp.

— Te-am văzut de trei ori deja cu studentul ăla, spune ea. Cel despre care mi-ai spus la început că te hărţuieşte. Ce pui la cale?

Pun stiloul jos şi iau o gură de cafea. Nu există nicio pretenţie de

prietenie aici, este cu totul altceva, care îmi dă permisiunea să răspund corespunzător.

— Nu cred că este treaba ta.

Îmi păstrez vocea cât de calmă şi de neutră pot. Delia poartă o fustă lungă, indiană, din bumbac ieftin cu imprimeu şi multe accesorii demodate; este trasă la faţă, arată de parcă ar fi nebună. Cum mi-am putut închipui vreodată că vom fi prietene?

Se aşază pe locul din faţa mea, fără nicio invitaţie, şi mă fixează cu ochi mari şi negri, de pasăre răpitoare.

— Ai ceva ce nu prea înţeleg. Ceva ce nu se potriveşte.

Vorbeşte cu ea însăşi? mă întreb. Cobor stiloul pe pagina din faţa mea şi scriu o notă.

— Te-ai întâlnit cu el singură, continuă Delia, nedescurajată de impolitețea mea. Trebuie să recunoşti că este foarte straniu. Dacă te ameninţă, să ştii că trebuie să spui cuiva. Adică, dacă tu crezi că eşti în vreun pericol, ar fi o mare greşeală să încerci să îl confrunţi de una singură. Dar, sincer, ceea ce mă întreb eu este cine urmăreşte pe cine? Sau ar trebui să spun care pe care, adăugă ea, domolindu-şi uşor tonul pentru prima dată de când se trântise la masă. Care pe care urmăreşte.

— Este o aluzie destul de jignitoare, spun în timp ce şterg un strop de cafea cu şervetul.

— Nu fac nicio aluzie. Îţi pun o întrebare directă, la care tu nu răspunzi. Dar am văzut multe lucruri nebuneşti în domeniul meu, şi este ceva în neregulă cu situaţia asta. Ceva ce mă îngrijorează. Şi, de fapt, îl cunosc pe puştiul ăla. Nu am vrut să spun nimic, dar acum cred că poate ar trebui: o fată l-a acuzat că o urmărea în urmă cu câteva luni. Nu s-a întâmplat nimic atunci – nu au existat dovezi, iar în cele din urmă, fata a spus că el a încetat să o mai facă. Dar a speriat-o serios, pe bună dreptate. Şi am crezut-o, pot la fel de bine să îţi spun şi asta. Tot pe bună dreptate.

Fac o altă însemnare pe eseul pe care îl corectez. Este o aluzie pe care Delia nu are cum să o interpreteze greşit şi simt un junghi de

vinovăţie; nu am nimic împotriva Deliei, la urma urmei, şi sunt sigură că este bine intenţionată. Dar îmi displace seriozitatea, zelul din glasul ei. Nu îmi place această conversaţie, în măsura în care este o conversaţie.

Delia este de neoprit.

— Ştii, am lucrat cu multe femei care au trecut printr-o traumă. Adesea în copilărie. Dacă ar fi să ghicesc… nu, nu are importanţă. Doar te vei enerva. Dar nu uita: dacă vrei să vorbeşti – sau dacă decizi că ai nevoie de ajutor – ştii unde mă găseşti. Iar eu aş sta departe de puştiul ăla dacă aş fi în locul tău. Pe bune. Aduce numai probleme.

Îmi aruncă încă o privire pătrunzătoare de-a ei, de parcă ar putea citi pe chipul meu ceva de care nici măcar eu nu sunt conştientă, apoi iese din cafenea, închizând uşa cu zgomot. Nu îmi place gândul că a venit aici doar ca să îmi livreze acest avertisment. Şi cum de m-a văzut de trei ori cu Sean? Eu am observat-o doar prima dată când ne-am întâlnit, la popicărie.

Cât despre povestea cu urmăritul? Sean are un mers domol care îl face să arate ca un hărţuitor, iar hainele lui obişnuite nu îl ajută deloc. Dar este un oraş mic, iar fetele pot deveni paranoice; cineva ar fi putut confunda apariţiile, oarecum accidentale, ale lui Sean într-un anumit loc cu urmărirea. Nimic nu a fost dovedit, la urma urmei, după cum şi Delia a fost nevoită să recunoască.

Mă aflu sub supraveghere?

* * *

Închiriez *For worse* în ziua în care apare pe DVD şi îl invit pe Brad să îl urmărim împreună. Comandăm mâncare chinezească.

Brad intră în clădire şi îl aud urcând treptele. Soseşte şi miroase, evident, a bere.

— Am ieşit cu nişte tipi de la istorie, spune el, scoţându-şi haina şi aruncând-o pe un scaun vechi. O ridic şi o agăţ în cuier.

— Ia loc, îi spun blând. Pare agitat – sau ce înseamnă agitat în

percepţia lui Brad. Vizibil iritat, să spunem. Miroşi puţin aşa ca un băiat dintr-o frăţie. Aranjez mâncarea pe masă şi îi aduc un pahar mic cu vin. Bea asta, dar nu repede. Vei avea nevoie să ai mintea limpede. În seara asta, avem ultimul episod din nemaivăzutul viitor succes ce va traversa ţara, seria de filme a lui Chloe Savage!

— Ştii, spune Brad, ar trebui să ţii încuiată uşa de la parter. Oricine ar putea să intre cu uşurinţă.

— Cine ar putea intra? În plus, ţin uşa de la etaj încuiată. Atâta vreme cât apartamentul este în siguranţă, uşa de la intrare, de jos, este irelevantă, nu crezi?

— Nu, spune el cu încăpăţânare. Uşa de sus este fragilă. Oricine ar putea să o dărâme. Ai putea să o faci şi tu, pun pariu.

— Dar nu există sonerie jos, subliniez eu. Şi mi-e greu să aud de aici dacă bate cineva la uşă. Dacă vine cineva să mă viziteze, iar eu nu îl aştept?

Este un argument slab. Brad ştie că este singurul care vine să mă viziteze. Adevărul este imposibil de explicat, totuşi. Când uşa de la intrare este încuiată, mă simt singură. Aş putea la fel de bine să trăiesc pe o insulă. Aş putea muri şi nimeni nu m-ar găsi zile întregi. Uşa descuiată este un gest de apartenenţă la ceva. O uşă încuiată este suficientă între mine şi lume.

Brad rupe ambalajul din hârtie al beţişoarelor. Devine exasperat.

— Dacă cineva ar fi jos, ţi-ar da un mesaj pe telefon.

— Dacă nu au numărul meu? *Dacă ar apărea Carly May la uşa mea?* Oare asta este ceea ce aştept să se întâmple?

— Atunci, montează o sonerie. Şi, mai bine, roag-o pe proprietară să o facă.

Îmi pun orez în farfurie.

— Ce te-a apucat? S-a întâmplat ceva? De-abia te mai recunosc. Şi nu pari nici măcar suficient de entuziasmat de filmul ăsta.

— Poate că nu sunt, spune el pe un ton misterios – şi, din câte îmi dau seama, absurd. Se serveşte distras cu mâncare, punându-şi pe farfurie din toate felurile. Poate că vreau să fiu serios măcar o dată.

Sau *poate* – ia o gură mare de vin – *poate* tocmai l-am văzut pe puştiul ăla, Sean, umblând pe afară când am venit. Şi poate că l-am văzut pândind pe aici şi în urmă cu câteva nopţi, când treceam, întâmplător, cu maşina.

— Bine, bine! O să încui uşa. O încui chiar acum, bine? Asta o să te facă fericit? Şi voi vorbi cu proprietara despre o sonerie, promit. Mai bine? Iisuse. Şi, Brad, nu îţi face griji în privinţa lui Sean. Este un copil ciudat, dar este inofensiv, m-am convins. Probabil locuieşte în cartier.

Brad îşi zgândăreşte orezul, făcând o gaură în mijlocul grămezii şi privind-o apoi cum se umple cu sos maroniu. În cele din urmă, spune încet:

— Eşti o femeie misterioasă, Lois Lonsdale. Îmi petrec mare parte din timp cu tine şi uneori, jur, mă întreb dacă te cunosc, măcar puţin.

— Desigur că mă cunoşti, spun, fluturându-mi beţişoarele spre el. Acum mănâncă. Priveşte. Pregăteşte-te pentru *La Sauvage.*

— Este *le sauvage.* Este masculin.

— Of, taci din gură, ştiu. Nu fi aşa pisălog!

De fapt, mă simt uşurată. Brad vorbeşte acum mai mult ca el însuşi. Sper că starea mohorâtă i-a trecut; singuratică sau nu, aş prefera să nu îmi pierd unicul aliat.

Spun poveşti psihiatrilor şi psihoterapeuţilor de toate felurile, de ani întregi. Nu mi se pare un lucru prea înţelept să mergi la un psihiatru într-un orăşel universitar ca acesta, unde ai avea, practic, acelaşi terapeut ca toată lumea pe care o cunoşti şi, probabil, ai da nas în nas cu el la băcănie, la cafenea, la film. Îmi place să îmi păstrez viaţa mai separată decât atât.

În mod destul de curios, nu le-am dus dorul. Am abandonat în urmă cu multă vreme ideea că un psihiatru m-ar putea *ajuta* în vreun fel, m-ar putea vindeca sau că mi-ar putea îmbunătăţi abilitatea de a funcţiona. Nu sunt bolnavă, în primul rând. Şi sunt extrem de funcţională. Un lucru foarte straniu mi s-a întâmplat în

urmă cu mult, mult timp, atâta tot. Asta nu reprezintă o boală. Nu contest că m-a modelat, m-a ajutat să devin cine sunt. Dar, ce dacă? Procesul acesta trebuie dovedit, analizat şi investigat la nesfârşit? Cu ce scop?

Nimeni nu a sugerat vreodată că Pamela lui Richardson a fost traumatizată, în ciuda perioadei în care a fost forţată să împartă patul cu doamna Jewkes şi să îndure asalturile stranii ale stăpânei ei, în ciuda prezentei tendinţe pentru teoria traumei în studiile literare. Nu, Pamela doar îşi vede de viaţa ei. Cum am făcut şi eu.

Adevărul este că am continuat terapia mult timp pentru că îmi plăcea publicul: o adunare săptămânală de spus poveşti, un microfon deschis la care eu eram întotdeauna interpretul, iar audienţa era mică, fascinată şi jura discreţie. Îmi plăcea să dezbat subiectul: cum îmi petreceam zilele împreună cu Carly şi Zed, ce citeam, ce mâncam. Am rămas fidelă adevărului, dar nu am intrat prea mult în detalii. Habar nu am dacă mi-a făcut vreun bine, terapeutic vorbind, dar mi-a oferit plăcere. Dacă este ceva ce îmi lipseşte, de asta îmi e dor.

Iar acum îl am pe Sean. Nu îmi pot imagina că această carte pe care el plănuieşte să o scrie se va materializa vreodată – şi dacă s-ar întâmpla, cine ar citi-o? Băiatul de-abia poate lega două fraze coerente. Sunt în siguranţă. Pot să îi spun orice vreau, să îmbin faptele şi ficţiunea cu abandonul. Acesta este un cerc închis. Nicio poveste nu scapă din el.

Propria poveste a lui Sean rămâne un fel de mister; este extrem de prudent. Dar cu cât îl văd mai des, cu atât înţeleg mai bine cum trebuie să fi fost să fii fiul lui Zed. Să îl pierzi atât de dramatic: mai întâi din pricina despărţirii părinţilor lui, apoi din cauza mea şi a lui Carly şi într-un final din cauza unui glonte; să creşti cu poveşti de groază, în locul unui tată. Sean este afectat pentru totdeauna; ceva este greşit în băiatul ăla. Mint când îi spun lui Brad că este inofensiv. Dar nu mă va răni. Are nevoie de mine; îl pot hrăni cu poveşti până explodează. Şi cred că se află la un fel de graniţă. Nu

pot spune de unde ştiu acest lucru, dar sunt convinsă că aşa este. Cred că va afla că este timpul să facă următorul pas.

Aşa cum face Gary acum.

Ar trebui să mă tem? Dezlănţui vreun fel de monstru? Ar trebui să o avertizez pe Carly? Pe Chloe, adică?

Dacă e să fiu sinceră, cred că ceea ce îmi doresc este să aflu ce se întâmplă în continuare. Pentru cât timp vor fi suficiente simplele cuvinte – pentru Gary sau pentru Sean? Traiectoriile lor se aliniază.

For worse este un film bun – cel mai bun al lui Chloe, poate. Lui Brad îi place, în ciuda propriei voinţe. Dăm gata vreo două sticle de vin şi o cantitate nepermis de mare de mâncare chinezească – nu-mi amintesc când a fost ultima oară când am mâncat atât de mult. Brad mă îmbrăţişează înainte să plece şi mă simt periculos de aproape de a plânge.

— Vezi, nu sunt un monstru, mă aud spunând în umărul lui Brad.

— Nu a spus nimeni vreodată că eşti un monstru, spune el, părând surprins.

Îmi mângâie părul, mă bate pe spate de câteva ori, cu intenţia de a mă linişti.

Dar mă simt de parcă cineva a spus exact asta. Întrebarea este cine şi de ce.

Chloe

Nu am acceptat orice rol care mi-a fost oferit vreodată; nu vreau să las impresia că, în ceea ce priveşte cariera, sunt o târfă absolută. Am refuzat destule roluri – unul, de exemplu, într-o incredibil de proastă comedie romantică sau jaf artistic cum vreţi să-i spuneţi şi care a sfârşit prin a avea încasări ridicol de mari. Nu accept roluri care presupun nuditate – sau nu am acceptat; aş face-o pentru rolul

potrivit – dar acel film îmi cerea să ţopăi goală în jurul unui muzeu fără niciun motiv serios. Scenă esenţială pentru intrigă? Păi, nu. Esenţială pentru dezvoltarea personajului? Doar dacă era esenţial ca personajul să fie o pipiţă proastă şi exhibiţionistă. Ceea ce se pare că era. (Actriţa care a acceptat rolul nu a mai jucat altele de atunci, în afară de cele de pipiţă proastă şi exhibiţionistă. Sigur, este un nume mare, dar nu e nicio brânză.)

Am anumite standarde – chiar am – deşi accept multe joburi pur şi simplu pentru un cec. Nu mi-e ruşine cu asta. Am nevoie de cecuri. Din acest motiv, această după-amiază mă găseşte pozând cu o sticlă de şampon, scuturându-mi uşor buclele aurii în timp ce zâmbesc seducător la cameră.

— Încearcă din nou, porunceşte regizorul. Vreau ca rochia să ţi se învârtă mai mult când faci întoarcerea aia.

Apoi se plânge că o şuviţă din păr mi-a alunecat la spate din cauză că mă învârt cu prea mult entuziasm. Oamenii responsabili cu părul se grăbesc să îmi aranjeze buclele scandalos de mătăsoase. (Orice au făcut părului meu nu are nicio legătură cu şamponul Sauvage, doar aşa, ca să ştiţi. Totul este o minciună gogonată.) Cineva trage uşor de o geană care se pare că se lipise de vecina ei. Apoi o facem din nou. Şi din nou.

— Iubito, nu mai juca, strigă Sebastian la un moment dat şi ştiu că nu *iubito* vrea să spună. Ce dracu'! Reclama asta este despre frumuseţe. Fii frumoasă. Fii sexy. Nu interpreta. Fii. Este vorba despre părul tău afurisit. Nu ignora părul.

Prin *nu juca* presupun că vrea să spună *nu arăta umană.* Nu umanitatea este ideea. Nu personalitatea este ideea. Am înţeles.

— Sunt nebun, îi întreabă el pe cei din încăpere, sau am avut discuţia asta şi ultima dată?

Este prea mult să îi cer să îşi amintească *acel… lucru… mărunt?* Ridică vocea în timp ce gesticulează teatral către numerosul lui public imaginar. Îl ignor. Ştiu exact cum pot să scap basma curată.

Trebuia să mă aştepta la aşa ceva. Filmăm o reclamă nouă odată

la vreo două luni, iar el se poartă mereu aşa. La început am crezut că asta înseamnă că mă va concedia, dar nu, aşa lucrează el. Cel puţin cu femeile; am auzit că se poartă diferit cu bărbaţii. Majoritatea celorlalţi oameni de pe platou îl ignoră. Din când în când, cineva chicoteşte înfundat.

Filmăm pe peliculă albastră. Mai târziu, voi apărea înaintea unui film cu animale sălbatice pe care nu le-am văzut niciodată. Lei, în mare parte, cu coame graţioase. Iniţial, se vorbea să filmăm într-un anumit loc – să zburăm în Africa sau undeva de genul pentru a zburda cu lei adevăraţi. Dar, într-un final, au micşorat bugetul, iar eu am rămas oricum cu ei. Sunt plătită bine să suport abuzul lui Sebastian.

— Trimiteţi-mi un afurisit de fotomodel, tot bombăne el. Actriţe blestemate. Iei un model, ştie totul despre produs. Chiar şi actriţele de mâna a treia îşi imaginează prosteşte că au vreo importanţă.

— Du-te dracului, spun mieros, zâmbind în gol la sticla de şampon. Sauvage, şoptesc la sfârşit, în timp ce părul meu spilcuit revine la locul lui.

Şoptesc „sauvage" de zeci de ori. Şampon sălbatic? Nici măcar nu are vreun blestemat de sens. Nu îl critic, totuşi; dacă îi ajută pe oameni să îşi amintească cine sunt, atunci n-am nimic împotrivă. Îmi afişează numele în josul ecranului spre sfârşitul reclamei; presupunerea este că spectatorul obişnuit ar putea crede că îi par vag familiară, dar va avea nevoie de ajutor în a-şi aminti numele meu. Savage, Sauvage. *V-aţi prins?*

Uneori, aşa este să fii actriţă.

— Imbecilule, spun când plec de pe platou, iar el mă loveşte peste fund cu clipboardul. Mă place destul de mult după ce totul este spus şi făcut.

— Perversule, adaug, iar el mă lasă să am ultimul cuvânt.

Lois

Brad mă convinge să particip la petrecerea de sfârşit de semestru a departamentului de engleză al facultăţii în timp ce vorbim, în parcare, după muncă, într-o seară. Aş fi fost bucuroasă să sar peste, dar el spune că nu este o opţiune.

— Suntem noi în facultate. Petrecerile sunt precum şedinţele… obligatorii.

— Ceea ce le face, prin definiţie, extrem de plicticoase. Aşadar, nu sunt petreceri adevărate. Înfrângerea mea este o concluzie anticipată, dar nu mă pot abţine să nu ripostez puţin. Nu văd logica socializării forţate cu colegii mei. Cu siguranţă, ne vedem suficient unii cu alţii.

— Au angajat un barman, spune Brad, în timp ce ajungem la maşina mea. Cel puţin vor avea băuturi adevărate.

— O, bun. Acum sună ca petrecerea unei frăţii.

— Ei, haide. Ştii că iubeşti o petrecere de frăţie la fel de mult ca orice altă fată.

Mă încrunt la Brad. Relaţia noastră nu s-a schimbat, cel puţin nu la suprafaţă. Dar un curent întunecat de adâncime ne străbate încă din noaptea când ne-am uitat la filmul lui Chloe. Am fi putut face un armistiţiu până la sfârşitul serii, dar Brad deja aruncase un fel de ganteletă şi încă zăcea acolo. Ganteleta, vreau să spun – care este, desigur, o mănuşă de fier. O ignorăm, dar ştim că este acolo; cum am putea să nu ştim? *Ganteletă, grobian, gesneriad, germeni, garnizoană.*

Ignor ganteleta, recit cuvintele cu G şi accept să merg la petrecere.

Este adevărat că Sean începuse să hoinărească prin partea asta de oraş. Îl observasem stând la pândă în umbră înainte ca Brad să aducă vorba despre asta şi încercasem să îi intuiesc motivaţia. Cu cât ajung să îl înţeleg mai bine pe Gary (care, în prezent, urmăreşte o actriţă minunată care, până acum, nu este conştientă de prezenţa lui), cu atât cred că îl cunosc mai bine pe Sean şi viceversa.

Comportamentul lui Sean mă îngrijorează puţin mai mult decât sunt dispusă să recunosc. Totuşi, cred că pot continua să îi livrez poveşti atâta vreme cât are nevoie de ele şi nu cred că ar risca să le pună în pericol. Poveştile sunt tot ce are – tot ce va avea vreodată – de la *el*.

În urmă cu câteva zile, am stat cu Sean într-un restaurant Pizza Hut de la periferia oraşului. Localul părea învechit şi mohorât, şi era aproape gol; vreo două familii înghesuite în gherete, nici că ar fi putut fi mai puţin interesate de noi şi, oricum, făceau destul zgomot cât să acopere orice lucru ciudat pe care l-am fi putut spune. Amândoi sorbeam cu paiele cola plină de gheaţă zdrobită.

— Uneori ne invita să dormim în patul lui, i-am spus, vorbind în şoaptă.

Sean îşi încrucişă braţele pe piept şi se cocârjă în colţul canapelei, ascultând fără să comenteze. Purtam cămăşi lungi de noapte, demodate. El ne-a dat cuţite cu care să ne apărăm. A spus că nu ne-ar atinge, nu într-un mod rău, dar că, dacă ne simţim ameninţate, era corect să ne putem apăra singure. Ne ghemuiam de-o parte şi de alta a lui, precum pisoii. Făcea duş tot timpul, de câteva ori pe zi şi mirosea mereu a săpun şi a şampon, dar patul era prăfuit. Ne plăcea, totuşi, patul. El dormea pe spate şi nu sforăia niciodată, deşi, uneori, vorbea în somn. Obişnuiam să stau trează şi să îl ascult, încercând să găsesc o logică bălmăjelilor lui. „Lupii sunt aici", spunea el. „Veverițele din pod sunt moarte. În curând, ne vom da în roata Ferris – avem bilete." Mereu am vrut să scriu pe hârtie ce spunea, dar dimineaţa uitam.

— Într-o noapte am auzit ceva diferit de sunetele obişnuite şi m-am trezit brusc. Carly stătea în capul oaselor şi avea cuţitul în mână. Îl ţinea întins în faţă. Şi el era treaz, încă întins în pat, iar ochii le licăreau în timp ce se priveau. Mă întrebam dacă şi ochii mei licăreau, dacă erau la fel de frumoşi ca ai lor. Carly a întins braţul şi a adus vârful cuţitului lângă pieptul lui. Deşi era întuneric, razele lunii luminau încăperea în acea noapte, aşa că i-am putut vedea

pielea cedând în faţa lamei. Ea a apăsat mai tare şi a tras lama în jos. Sângele a ţâşnit încet din pieptul lui, printre firele rare şi negre de păr. Doar o picătură mică. După o vreme, Carly s-a întins din nou şi, din câte ştiu, s-au culcat la loc, dar eu eram încă trează, ascultându-le respiraţiile. Niciodată nu am dormit prea adânc.

Nu plănuiesc în avans aceste poveşti; le spun după cum îmi trec prin cap. Îmi vin cu o asemenea uşurinţă încât aproape că le simt a fi adevărate. Mă sperie şi mă întreb care din noi simte mai multă plăcere de pe urma lor.

Sean duse brusc mâna la buzunar, speriindu-mă, de parcă o vrajă fusese ruptă. Deschise mâna apoi pentru a dezvălui un cuţit – nu tocmai, un briceag, dar asemănător. Arăta mai răutăcios; mai puţin… domestic.

— Era genul ăsta de cuţit? întrebă el.

— Nu, i-am răspuns cu asprime. Asta nu era în scenariu. Nu era ca acesta.

— Aş vrea să pot vedea ce fel de cuţit era, spuse Sean gânditor.

— Vom vedea. *Aş putea găsi o fotografie plauzibilă,* m-am gândit. Nu ştiu foarte multe despre cuţite.

— Chiar mi-ar plăcea să-l văd, repetă el.

— Cuţitul nu contează. Nu asta e ideea. Un cuţit e un cuţit. Ceea ce contează este că ni le-a dat. Ce contează este ce a făcut ea cu al ei.

— Un cuţit e un cuţit? spuse el dispreţuitor, de parcă nimeni nu ar fi spus vreodată ceva mai ridicol. Spuse cineva care nu ştie *nimic* despre cuţite.

Cel mai probabil, încerca să se pună într-o anumită lumină. Dar nu îmi plăcea această discuţie despre cuţite. Deşi, fără îndoială, eu fusesem cea care o pornise.

E un magazin de cuţite în oraş. Arme şi cuţite. Lângă un atelier de reparaţii încălţăminte şi vizavi de brutărie. În ziua următoare, am ieşit la plimbare şi mi-am propus să mă uit în vitrina magazinului. Am aruncat o privire la exponate, simţindu-mă prea expusă pentru a intra. Asta ar necesita cercetare de teren. Mă

gândeam la Gary; Gary trebuie să aibă un cuţit, iar eu am nevoie să găsesc unul potrivit pentru el. Mă gândeam să îmi fac cercetarea pe internet, dar nu voiam să atrag oferte de la grupuri de extremişti nebuni sau să ajung pe vreo listă a FBI-ului.

Tocmai de aceea, în sâmbăta de după Pizza Hut, mă trezesc într-un magazin uriaş cu articole sportive în Binghamton, la o oră de campus, cu maşina. Poţi cumpăra lucruri perfect inofensive de aici – corturi şi saci de dormit, mănuşi de baseball, unelte de pescuit, echipament de camuflaj – dar secţiunea cu arme mortale domină magazinul. Există un perete întreg cu pistoale, un altul cu arcuri şi săgeţi şi câteva vitrine cu cuţite. Tineri îmbrăcaţi îngrijit stau în spatele tejghelelor, arătând ridicol. Când mă apropii de o vitrină în care sunt expuse cuţite, unul dintre ei se oferă să mă ajute. Mi se adresează cu „doamnă".

— Doar mă uit, mormăi eu, de parcă aş studia o vitrină cu ceasuri sau brioşe în loc să evaluez calitatea unor lame de zece centimetri în defavoarea celor de opt, zimţate versus drepte, fixe sau pliabile.

Sunt atrasă de un set de cuţite de aruncat, care arată ca pumnalele şi par să aparţină mai degrabă lumii teatrului şi a deghizărilor, decât unei lumi contemporane în care oamenii chiar găsesc ce *să facă* cu aceste obiecte răuvoitoare. Poate că aş fi fost tentată să contrazic, până acum, ideea că un obiect, în sine, nu poate fi răuvoitor. Privind armele dinaintea mea, totuşi, sunt convinsă de contrariu. Acestea nu sunt instrumente neutre, utile în mod egal, aflate atât în serviciul binelui, cât şi al răului, în funcţie de dispoziţia posesorilor. Nu. În ciuda clasificărilor lor simple – de drumeţie, tactice, de vânătoare, militare, de folosit în „aer liber" – aceste arme sunt concepute să sfâşie, să străpungă, să jupoaie, să despice, să eviscereze. Acestea sunt instrumente nemiloase. Mă forţez să le studiez pe toate. Ceea ce mă deranjează cel mai mult este pretenţia lor estetică: curbele lor graţioase, mânerele lucioase, tecile ornamentate.

În cele din urmă, îmi scot telefonul din geantă, mă prefac că dau

un mesaj cuiva şi fac pe ascuns o poză unui cuţit lung de vânătoare, de culoare neagră, care costă peste două sute de dolari. În străfundul minţii mele zace gândul încurajator că Sean nu şi-ar permite un asemenea cuţit. Mi-l pot închipui în buzunarul de la spate al lui Gary. Este perfect.

Tânărul drăguţ de la tejghea mă priveşte cu o curiozitate sinceră, îmi pun telefonul în geantă şi ies din magazin.

De acolo, conduc până la un mall din apropiere, simţindu-mă de parcă aş fi căpătat o anume formă de indulgenţă. Nu este cel mai impresionant mall din lume, dar astăzi nu îmi pasă. Rătăcesc fără scop prin Gap, Bath&Body Works, Victoria's Secret, cufundată în culori şi texturi, şi mirosuri de mall şi muzică, gândindu-mă cu disperare la nimic. Încercând să decuplez acea parte din mintea mea care insistă că acest comportament este alarmant de iraţional, că poate Delia are dreptate să fie îngrijorată. *Ştiu ce fac,* îmi argumentez în sinea mea, probând rochii. *Sunt o scriitoare; totul este parte din cercetare.* Rochiile îmi sunt toate prea mari.

Brad vine să mă ia în noaptea petrecerii. Îl invit la o băutură înainte de petrecere, o pregătire absolut necesară pentru adunări sociale departamentale. El intră, îşi scoate jacheta şi o aşază pe spătarul canapelei de culoarea prunei. Acceptă un pahar de gin tonic, apoi priveşte în jur, evident tulburat.

— Arăţi de parcă ai stat cu nasul în cărţi, spune Brad şi descopăr o notă stranie de prudenţă în glasul lui. Ai corectat lucrări? Ai făcut cercetare pentru vreun proiect nou?

— Ce vrei să spui?

— Ah… dezordinea? Talmeş-balmeşul? Nu am văzut niciodată măcar o pernă decorativă să lipsească de la locul ei aici. Mereu simt că ar trebui să îmi scot pantofii şi să am grijă să nu ating nimic. Dar asta este… o estetică uşor diferită.

Arunc o privire în jur în apartament, ochii mei înregistrând toate formele familiare şi culorile, imperfecţiunile din piesele de lemn,

lumina pală a lămpii. Pentru o clipă, nici măcar nu îmi dau seama la ce se referă. Apoi, pentru o secundă – nu mai mult – văd încăperea aşa cum o vede el: teancuri de lucrări, cărţi cu faţa în jos pe podea, căni ici şi colo cu aţele plicurilor de ceai atârnând din ele, un hanorac pe un scaun. Tablouri strâmbe. Praf. Dezordine generală.

— Am fost ocupată. De când este acceptabil să intri în casa cuiva şi să îi critici modul în care şi-o întreţine? Îmi închipui dezaprobarea mamei mele. (Mama, pe care nu am mai sunat-o – de cât timp?) Am muncit la tot soiul de lucruri, îi răspund. Dacă trebuie să ştii. Momentul clarificării trecuse, aşa că apartamentul era din nou în regulă, după părerea mea.

— Cum arăt? Nu m-ai complimentat încă.

Port o rochie nouă, datorită vizitei la mall, şi tocuri, ceea ce mă înalţă până la umărul lui Brad. Cu alte cuvinte, mi-am dat silinţa.

Brad face un pas înapoi studiindu-mă cu o privire pretins critică.

— Uimitor, declară el. Cu excepţia… stai o secundă. Stai nemişcată.

Cu degetul arătător îmi şterge pielea de sub un ochi, apoi apasă puţin mai tare. Îi simt respiraţia pe faţa mea. Într-un final, nu mă pot abţine şi fac un pas înapoi.

— Ce este?

Aud asprimea din glasul meu.

Îmi arată vârful înnegrit al degetului.

— Doar puţin rimel, explică el, scuzându-se. Acum eşti bine.

Merg la baie să mă asigur şi îmi retuşez faţa, dacă tot sunt acolo.

— Să ne pregătim de plecare, strig eu, pudrându-mi nasul, întrebându-mă dacă este din vina luminii sau faţa mea chiar pare mai ascuţită decât de obicei, aproape suptă. Cu siguranţă, nu. Cu cât ajungem mai repede acolo, cu atât putem pleca mai repede.

— Ai o atitudine atât de pozitivă, mormăie Brad. Asta iubesc la tine, bineînţeles.

Dăm paharele pe gât şi plecăm.

Deşi tonul lui Brad fusese uşor ironic, ochii îi sunt îngrijoraţi; decid să mă port impecabil la petrecere, astfel încât să nu se mai uite la mine în felul acesta. Prinzând putere cu ajutorul cocktailurilor, îmi croiesc drum spre periferia adunării, purtând conversaţii intense despre relevanţa literaturii secolului al XVIII-lea pentru studenţii zilelor noastre, pericolul de a-i privi pe studenţi drept consumatori şi educaţia drept un produs ca oricare altul, păcatele sistemului grecesc şi despre plăcerea de a campa în munţii Catskill (ceea ce nu am făcut şi nu intenţionez să fac.) Port discuţii însufleţite cu Will Duncan, preşedintele irascibil al departamentului, un Miltonist; cu Allan Pearson, un sălbatic hippie care îl venerează atât de mult pe Melville, încât nu vorbeşte despre aproape nimic altceva; cu Jonathan Meredith, singuraticul nostru profesor afroamerican, care este atât de prudent în a nu fi privit drept un angajat-suvenir, încât ar vorbi despre absolut orice în afară de rasă, politică sau scriitori de culoare; şi Ellen Van Alstyne, o romantică senilă şi prima femeie care ocupase un post în această instituţie. Mă îndrept spre curtea din spate (casa este o monstruozitate suburbană aparţinând preşedintelui), unde se adunaseră fumătorii. Nu fumez, dar inspir cu lăcomie aerul rece al nopţii de primăvară şi încerc să mă relaxez puţin.

Şi atunci Kate vine sfioasă lângă mine. Iubesc cuvântul *sfios,* dar nu îl vezi des pus în practică. Se strecoară sfios lângă mine şi exclamă surprinsă că nu m-a mai văzut de mult timp, că îi pare foarte rău că nu a avut ocazia să mă felicite pentru contractul de carte. Este ridicol, din moment ce biroul ei este la câţiva metri de al meu, pe acelaşi coridor, şi predăm în aceleaşi zile, dar îi răspund amabilă, oricum. Probabil că aşa trebuie să fie să fii Chloe: să te porţi elegant cu oamenii, să treci fără efort de la o conversaţie spumoasă la alta, să împarţi zâmbete sclipitoare ca pe bomboane… dar ce spune Kate?

— Mă bucur mult că ţi-ai rezolvat problemele cu Sean McDougal, zice ea. V-am văzut împreună în centru, adânciţi în conversaţie. La

început, nu mi-a venit să cred, dar apoi mi-am dat seama că trebuie să fi luat comentariul meu, cum că ar avea nevoie de ajutor, destul de în serios, ceea ce este minunat. De fapt, vreau să te rog, dacă ai fi dispusă să ţii un discurs la una din conferinţele facultăţii. M-am gândit că ai putea face o prezentare interesantă despre studentul „dificil". Ai putea vorbi puţin, de exemplu, despre strategii de a-ţi adapta pedagogia la nevoile unui anume student – în acest caz, să fii dispusă să abordezi situaţia în afara campusului facultăţii… chiar cred că ar fi o discuţie fascinantă. Şi, desigur, ca nou membru al facultăţii, ar fi o mişcare inteligentă pentru tine. Chiar preţuim cercetarea aici, desigur, aşa că suntem cu toţii foarte încântaţi de – cum îi spune, *Răpirea în romanul britanic?* – dar la o şcoală ca aceasta, suntem şi mai interesaţi de lucruri precum metode inovative de predat, aşa că poţi privi asta ca pe o oportunitate de a demonstra că nu eşti atât de prinsă în cercetarea ta, încât să nu ai timp pentru studenţii tăi, ceea ce, desigur, este o percepţie pe care chiar vrei să o eviţi.

Aproape că ar fi putut fi sinceră. Un ascultător obiectiv ar fi putut crede că era cu adevărat bucuroasă să aibă ocazia să vorbească cu mine, că oferea câteva ponturi generoase unui coleg junior, căruia îi dorea cu adevărat succes. Aud un câine lătrând în depărtare. Simt mirosul de ţigară din aer. Un hohot de râs răsună din casă.

Apoi Kate livrează lovitura finală.

— Desigur, mai există şi un alt unghi din care poţi privi situaţia, continuă ea, dându-şi după ureche o şuviţă de păr castaniu cu o mână subţire, încărcată de inele argintii. Ai putea să priveşti ocazia ca o şansă de a contracara potenţialele critici care ar putea rezulta din întâlnirea cu un student în afara campusului, şi în plus, un student de sex masculin. Aceasta ar fi şansa ta, ştii tu, să acaparezi controlul asupra discuţiei, să oferi o interpretare constructivă a situaţiei înainte ca una mai puţin constructivă să câştige orice fel de teren. Lucru la care sunt convinsă, desigur, că te-ai descurca de minune.

Dacă mai spune *desigur* o singură dată – acel cuvânt insidios de coercitiv – aş putea chiar să o lovesc. Abilitatea mea de a fi amabilă mă părăsise de-a binelea.

— Ce idee minunată! mormăi eu. *Desigur* că nu o pot face înainte de începutul semestrului de toamnă, din moment ce acesta s-a terminat, practic, ceea ce îi diminuează cumva din valoarea de strategie menită să contracareze. Dar, sigur, pune-mă pe listă. Mi-ar plăcea să o fac.

— O, bine. Cât despre contracarare – păi, mai bine mai târziu decât niciodată, spune zâmbind, iar eu intru furioasă în casă, îndreptându-mă spre bar. *Bestie. Biftec, bacanale, bulb, bibelou. Vin. Weigela. Vitrină.* Stop. Îmi beau vinul şi încerc să mă eliberez de mintea mea, în care se învârt cuvinte. Încerc să par perfect destinsă, deşi stau singură într-o încăpere plină de bisericuţe şi grupuri care pălăvrăgesc. Privesc în jur, căutându-l pe Brad, dar nu îl văd.

Dar apoi iată-l, brusc în spatele meu, părând îngrijorat, ghicind cumva că nu sunt tocmai în apele mele.

— Trebuie să ies de aici, îi şoptesc, iar după câteva minute plecăm.

* * *

Îmi revin destul de repede. Nu îmi pasă ce crede Kate, pe bune; îmi închipui că exagerează pericolul în care mă vede ea. Dar aversiunea pură pe care o citeam în ochii ei mă vlăguise.

— Este doar geloasă, încearcă Brad să mă liniştească în maşină, amintindu-mi de mama.

Se oferă să urce la mine, dar refuz.

— Am nevoie doar de somn, îi spun.

În schimb, îmi trag un pulover peste rochia drăguţă şi îi trimit un mesaj lui Sean: „Este timpul să terminăm cu asta. Sunt dispusă să mă mai întâlnesc o dată cu tine". Apoi mă aşez la computer cu Gary, a cărui minte pare deosebit de sumbră în această seară. Până şi monitorul pare puţin indispus. Cumva, dimensiunea fontului

meu s-a micşorat, iar marginile s-au îngustat puţin. Ciudat. Ajustez setările şi încerc să mă concentrez.

Gary apare aproape imediat; nu este nevoie să îl ademenesc pe pagină. Ceea ce îşi doreşte Gary în aceste zile sunt răspunsuri, iar actriţa nu are niciunul. Este în portbagajul maşinii lui. Dacă ar fi avut răspunsuri, i le-ar fi dezvăluit până acum. Ea chiar a fost destul de agreabilă, având în vedere situaţia. Lui Gary i se pare destul de confuză, pentru că un alt lucru pe care el crede că şi-l doreşte este răzbunarea. Această posibilitate îl ispiteşte, testând cum ar fi să provoace suferinţă fetelor pe care tatăl lui le-a preferat în defavoarea lui, fetelor pentru care tatăl lui a murit. Se întreabă ce fel de satisfacţie ar putea obţine din această răzbunare. În loc de siguranţă, devine din ce în ce mai nesigur. În curând le va avea pe amândouă – pe ambele fete. Se gândeşte la ele ca la nişte fete, aşa cum se gândeşte la el însuşi ca nefiind adult, deşi este suficient de mare pentru a bea, iar ele au aproape 30 de ani.

Chloe

Călătoria mea spre nord nu progresează impresionant. O coadă lungă de rulote înaintează în susul autostrăzii 101, oprind la fiecare punct de belvedere, pierzând din viteză la urcarea dealurilor şi frânând, fără niciun motiv aparent, la coborâre.

Nu are rost să fiu nerăbdătoare, aşa că stau liniştită, schimbând posturile de radio, chiar oprind şi eu în câteva rânduri pentru a admira priveliştea. Iubesc stâncile mari şi ciudate care răsar din apă pe Coasta de Vest. Au atât de puţin sens. Chiar dacă încerci să te gândeşti la vreo explicaţie geologică neobişnuită, implicând gheţari, vulcani sau meteoriţi, este imposibil să îţi închipui cum au ajuns acolo. La unul dintre popasuri, privesc valurile spărgându-se de stânci – şi, cu coada ochiului, îi urmăresc pe nemernicii nebuni de jos, în costume ude, care par să încerce să găsească valuri demne de

surf – când o femeie de lângă mine, îmbrăcată din cap până-n picioare în turcoaz, începe să vorbească.

— Pe mine nu m-ai prinde acolo, asta e sigur, spune ea, fluturându-şi mâna încărcată de brăţări spre ocean, parcă pentru a include toată blestemăţia.

Doar pentru o secundă, mi-o imaginez făcând surf printre stânci, în costum turcoaz şi tot tacâmul.

— Nici pe mine, spun eu amabilă. Încotro mergeţi?

Nu ştiu de ce mă simt obligată să fac conversaţie politicoasă; nu îmi stă în fire. Nu pot fi *atât* de singură.

— Fiica noastră locuieşte în susul coastei, răspunde femeia. În Oregon. Pronunţă *Oregon* aşa cum o fac oamenii de pe Coasta de Est: *Or-e-gahn.* Ştii, dragă, chiar îmi aminteşti de cineva. Doar că nu îmi pot da seama de cine… Îşi stoarce creierul, iar eu mă pregătesc să accept cu eleganţă orice lucru este pe cale să descopere. Poate că ea, împreună cu soţul ei (care, momentan, plimbă un câine de talie mică) se uită la multe filme de acţiune. Este plăcut să fii recunoscut din când în când, să vă spun drept. Nu sunt tocmai puhoaie de paparazzi vrând să ştie ce mănânc la micul dejun, dar totuşi.

— Ştiu! spune ea în cele din urmă. Arăţi precum fata aia din reclama la şampon! Exact ca ea, doar că părul tău este puţin diferit, dar… *Clyde! O s*ă-l întreb pe Clyde dacă el crede că semeni cu cineva. O să fie atât de încântat. Care reclamă era – cea cu animale sălbatice – Savage ceva – Clyde!

Nu îi trece prin cap că aş putea chiar *să fiu* fata din reclama la şampon.

Întoarsă în micul meu Prius albastru-argintiu, înaintând de-a lungul coastei, fredonez un vechi cântec de-al lui Stevie Nick, rostind cuvintele cu entuziasm. Dar ceea ce îmi doresc cu adevărat să fac este să spun cuiva povestea despre cum am fost confundată de o tanti nebună în costum turcoaz de jogging cu cineva care arată ca persoana care, de fapt, sunt. Şi, destul de straniu, persoana căreia vreau să îi povestesc este Lois.

Opresc în Arcata ca să pun benzină şi, deşi a mai rămas destul de mult din zi, decid să stau aici peste noapte. Pare un oraş drăguţ. Sunt, practic, leşinată de foame şi vreau să găsesc ceva decent de mâncare. De asemenea, am poftă de o companie de orice fel – chiar şi a unei mulţimi de străini. Am nevoie să aud oameni râzând şi vorbind, chiar certându-se.

Lui îi plăcea să fim tăcute. Lui Zed. Nu era o problemă pentru Lois, care era una dintre acele fete atente, tăcute. Era uşor pentru ea să stea ore întregi fără să scoată un cuvânt. Dar tăcerea mă neliniştea. Mă nelinişteşte – ascult muzică, aprind televizorul în camerele de hotel chiar dacă nu vreau să mă uit la el. Îmi plac traficul, sunetele de paşi la etajul de deasupra, câinii lătrând. În cabană fredonam câte-un cântec stupid când spălam vasele, băteam din picior când citeam, închideam şi deschideam pixul dacă scriam sau desenam ceva. Îl înnebuneam. Îi puneam întrebări doar ca să aud vibraţiile propriei voci, iar apoi pe ale lui. Lois îmi făcea semn pe la spatele lui să tac din gură, strâmbându-se nebuneşte la mine. Sau semne cum că mi-ar tăia gâtul. Oricum ar fi fost, însemna să tac naibii din gură înainte să fim ucise din cauza mea. Dar nu puteam suporta tăcerea. Tăcerea lui, tăcerea cabanei, a copacilor.

Deşi nu sunt tocmai în pădure, excursia mea solitară în susul coastei începe să se simtă foarte… ei bine, solitară. Aşa că merg cu maşina direct în inima aşa-numitului centru istoric şi mă cazez într-un hotel mic şi drăguţ, destul de drăguţ cât să fiu dispusă să permit covoarelor să intre în contact cu picioarele mele desculţe şi să nu simt pernele ca pe nişte dispozitive ieftine de flotaţie. Mă voi ocupa mai târziu de cardurile de credit.

Gail obişnuia să dea un spectacol uriaş, pretinzând că era un client discriminat. Când ajungeam la vreun hotel pentru un concurs, primul lucru pe care îl făcea era să studieze camera cu privirea ei aspră şi lacomă, căutând un motiv să se plângă. De obicei, îl găsea. Dacă nu, inventa ceva. Apoi suna la recepţie şi se plângea că

ventilatorul de căldură era prea aproape de pat sau că încăperea avea un miros straniu, sau că era un fir de păr în cadă, sau ceva de genul ăsta, şi încerca să-i determine să ne ofere o cameră mai bună sau ceva gratuit, sau măcar să facă ceva de-a dreptul înjositor. Asta o făcea să se simtă extrem de elegantă, ca o femeie umblată, care ştia ce era şi la ce avea dreptul să se aştepte. În realitate, suna ca o ticăloasă şi mă făcea de râs. Datorită influenţei ei, aş suporta aproape orice neplăcere fără să mă plâng – în hoteluri, restaurante, oriunde, (îi place foarte mult şi să trimită mâncarea înapoi la restaurante, deşi asta îi este mai greu, pentru că este o ticăloasă lacomă şi îi este mereu foame. Totuşi, dacă are pâine cu care să se umfle în avans, te poţi baza pe asta: mâncarea ei va face calentoarsă.)

Trebuie să îl fi convins pe tata că era o Gail complet diferită de persoana pe care eu o vedeam când călătoream împreună. În felul ei propriu, presupun că şi ea este o actriţă.

Dar nu am niciun motiv să mă plâng de camera mea din Arcata. De ce mă gândesc la Gail?

Din cauza scrisorii, bineînţeles. Cea din torpedou.

O pun în geantă când ies afară o oră mai târziu. Port o rochie scurtă, de vară, de culoarea coacăzelor, care mă face să mă simt fericită şi uşoară, şi balerini care mă vor duce oriunde vreau şi cât timp vreau. Sunt destul de sigură că Mandy, poliţista din micul orăşel, nu ar purta niciodată rochia asta, dar încerc oricum să îi rezerv puţin spaţiu în capul meu: puţin spaţiu de unde să poată trage cu ochiul, să scaneze aceste străzi necunoscute şi oamenii cu ochiul unui poliţist, mai exact al unui detectiv. Iată un truc mental ciudat, unul la care am devenit destul de bună: este posibil să fii doi oameni în acelaşi timp. Pot fi Chloe, simţindu-mă minunat, bucurându-mă de această libertate stranie şi gândindu-mă la ce voi comanda de băut când voi ajunge într-un bar care mi se va părea sofisticat, şi Mandy, care priveşte pe toată lumea cu suspiciune –

întrebându-se ce au făcut, care este povestea lor, ce se petrece cu adevărat. Neavând încredere în nimeni.

Vreo două ore mai târziu, accept să iau cina cu un tip în care Mandy cu siguranţă nu ar avea încredere, stând confortabil într-un micuţ restaurant bio, cu o sticlă de vin în faţă, înconjuraţi de oameni care arată complet normal.

Dar nu cred că Mandy este de acord cu mine, în momentul ăsta. Nu a fost tocmai o întâmplare că am fost oarecum agăţată în mod respectabil, la urma urmei. Cunosc femei care nu ar merge niciodată singure într-un bar, care urăsc să mănânce singure şi mai degrabă ar muri de foame. Simt că ies în evidenţă sau se simt vulnerabile, plictisite, neiubite sau doar ruşinate. Nu m-a deranjat niciodată, pentru că mi-am dat seama destul de devreme că pot controla impresia pe care o las şi care, la rândul ei, controlează modul în care oamenii reacţionează în ceea ce mă priveşte. Dacă vrei, îţi poţi bloca chipul şi adopta o expresie care spune „nu te juca cu mine dacă pui preţ pe viaţa ta", deşi va trebui să o cobori puţin pentru barmani şi chelneriţe şi tot aşa. Iar apoi poţi mânca sau bea liniştită. La cealaltă extremă, poţi transmite cu uşurinţă mesajul că speri să ai companie. Ţine un scaun gol lângă tine, priveşte în jur, întâlneşte privirile oamenilor, zâmbeşte dacă ei te privesc înapoi.

Sau poţi face ceea ce am făcut eu astă-seară. Mediumul fericit. Am stat la un bar micuţ în aer liber, mi-am băut vinul, m-am conversat cu barmanul, dar mi-am ţinut scaunul de la bar uşor îndreptat spre restul terasei ca să pot sta cu ochii pe oameni. Când domnul Nu-sofisticat-dar-pe-aproape s-a ridicat de la masa la care stătea împreună cu ceea ce părea a fi o adunătură de studenţi şi a pornit spre bar în timp ce restul se pregătea să plece, i-am trimis cel mai natural zâmbet prietenos, de parcă ne cunoşteam de undeva şi nu aveam nevoie de nicio prezentare.

— Studenţi? l-am întrebat, aruncând o privire spre masa de-acum pustie, iar el recunoscu.

— Atelier de scriere creativă, spuse uşor sfios. Din când în când, îmi place să îl ţin în afara campusului. Sunt cu toţii majori, aşa că este legal. Mai mult sau mai puţin.

Alt scriitor, mi-am spus în sinea mea, aproape descurajată. Dar era chiar frumuşel, cu o structură uscăţivă, ochi cenuşii interesanţi, cu un zâmbet care reuşea să fie de o inteligenţă dezarmantă, dar şi de un farmec copilăresc. Ne-am adâncit într-o conversaţie lejeră – despre mâncare, filme, genul de lucruri despre care oamenii normali probabil că vorbesc la întâlniri – şi acum iată-ne aici, într-un restaurant, mâncând fripturi cu roşii Heirloom şi anghinare, şi simţindu-ne bine, deşi eu nu am mers la facultate, iar el se pare că nu se uită la genul de filme în care am apărut.

Îl cert pentru asta, pe jumătate în glumă.

— Atunci te uiţi la filme serioase, nu-i aşa? Filme de serie F? Nu cu oameni care se fugăresc pentru a se împuşca unul pe altul.

A râs, slavă Domnului!

— Mă faci să par un idiot! Ştii, şi mie îmi plac multe dintre filmele vechi. Comediile screwball[2]. Filmele alea au fost genial scrise. Îmi pare rău, dar nu mai există nimic asemănător în zilele noastre.

— Atunci spune-mi ce scrii? spun în final, cu teama că de aici înainte totul va fi cu susul în jos. Ai scris vreun scenariu? De ce nu scrii o comedie screwball?

El îmi spune că a *scris* câteva scenarii, că aproape a avut unul în producţie, deşi, în mare parte, scrie ficţiune scurtă. Că scenariul lui încă ar putea fi produs, cine ştie? Că ar putea scrie o comedie screwball, iar eu aş putea juca în ea. Dându-i replica lui George Clooney, poate. Construim un vis frumos şi sclipitor din cuvinte, cuvinte, cuvinte. El merge cu mine la hotel ca să putem trăi în acest vis încă puţin. Din care o parte are loc, sunt foarte bucuroasă să

[2] Gen american de film care a devenit popular în timpul Marii Depresiuni.

recunosc, în patul meu. (Mandy dispăruse până atunci. Poate că el o câştigase de partea lui).

Este destul de târziu în noapte când Jake (da, ăsta este numele lui) mă întreabă la ce lucrez, momentan. Nu pentru că este genul de persoană care este atât de ocupată să vorbească despre sine încât uită să pună întrebări; de fapt, cred că, pur şi simplu, nu vrea să facă mare caz din faptul că sunt actriţă. Ceea ce este drăguţ. Oricum, mă aştept să fie politicos în legătură cu filmul meu, pentru că nu sună de parcă ar fi tocmai genul lui şi sunt în regulă cu asta. Dar când îi spun despre *În inima pădurii*, devine entuziasmat.

— Deci, stai să înţeleg, spune el, proptindu-se în cot. Fetele sunt răpite din oraşe diferite, el le ascunde într-o cabană de vânătoare în munţii Adirondack pentru o lună şi jumătate, iar ele sunt apoi salvate tefere şi nevătămate? Între timp, răpitorul se sinucide?

— Da, cam ăsta este rezumatul. Mă întreb dacă este nevoie de o recapitulare a intrigii.

— Nu îţi aduci aminte – bine, poate nu, eşti probabil mai tânără decât mine cu câţiva ani. Dar a existat un caz adevărat, exact ca ăsta, în toiul anilor ’90. Ar putea fi o coincidenţă, dar detaliile sunt teribil de similare.

Încă încerc să îmi dau seama cum să abordez situaţia, dar el se avântă cu capul înainte, fără să observe că m-a aruncat într-o spirală temporală.

— Iar motivul pentru care se întâmplă să îmi amintesc asta nu este că a fost foarte mediatizat, deşi a fost, ci pentru că una dintre fetele implicate era din Connecticut, locul unde am crescut, iar apoi, în anul următor, a apărut la şcoala unde învăţam eu. Era o şcoală privată, cu internat, adaugă el, oarecum scuzându-se. A devenit o celebritate, într-un mod bizar, pentru că toată lumea ştia că era fata răpită, deşi ea era foarte discretă în legătură cu subiectul. Avea reputaţia de a fi eminentă şi puţin ciudată.

Încerc din răsputeri să îmi închipui acest lucru fără să permit feţei mele să dezvăluie că această poveste mă afectează. Dar văd în

mintea mea o şcoală privată în stilul celor din Noua Anglie, care cred că mi-a rămas în cap din vreun film: cărămidă roşie scumpă, curţi înverzite, copii răsfăţaţi şi de bani gata. Şi o văd pe Lois, puţin mai mare decât ar fi fost când am cunoscut-o, şi pe Jake, cu vreo doi ani mai mare.

— Ai cunoscut-o vreun pic pe fata asta? întreb, încercând să par curioasă în mod natural, în timp ce culeg suficiente informaţii pentru a completa imaginea.

— Nu prea bine, spuse el. Dar era o şcoală mică; am cunoscut-o puţin. De fapt, am fost oarecum îndrăgostit de ea pentru o vreme. Practic, toată lumea a fost. Arăta într-un fel dramatic şi avea un aer misterios, ţinând multe lucruri pentru sine. Da, eram cu toţii fascinaţi de ea, oarecum.

Mi-o pot închipui pe această Lois, dar sunt destul de convinsă că eu ştiu un lucru pe care el nu îl ştie: dacă oamenii ştiau cine era, asta este pentru că ea voia ca ei să ştie. Sunt tot felul de modalităţi în care şi-ar fi putut ţine secret trecutul dacă ar fi vrut – pe care le ştiu mai bine decât oricine. Să permită propriei identităţi să iasă la iveală a fost parte din jocul ei, parte din rolul pe care l-a creat pentru motive de ea ştiute, motivele de-ale lui Lois. Îi înţeleg motivaţia aşa cum aş înţelege un personaj pe care îl joc – în mod intuitiv şi dincolo de orice dubiu.

Dintre toate shot-urile cu gin. Coincidenţa este un lucru amuzant. Decid că sunt OK cu această coincidenţă. Dar îl face pe tipul ăsta, Jake, să pară încă o piesă a puzzle-ului – nu complet întâmplător. Este asta o problemă? Ar putea fi o problemă? Oare Lois şi-ar aminti de el? Ce o fi crezut despre Jake? Nu mă gândesc să îi spun şi povestea mea; ar fi puţin cam prea multă ciudăţenie pentru o aventură de o noapte, dacă asta este ceea ce s-a întâmplat. Sunt *tentată* să îi spun – mor de nerăbdare, de fapt. Dar mi-ar lua prea mult şi ar putea schimba totul. *Scuze, Lois,* îmi spun în sinea mea, şi o alung din gânduri.

Dimineaţa, după ce el a plecat şi am băut o ceaşcă de cafea neagră

şi am mâncat câteva fructe în restaurantul de la parter, zâmbind ca o nebună pentru că mă simt cu adevărat fericită pentru prima oară după mult timp şi aproape dorindu-mi să îl pot lua pe Jake cu mine, mă simt brusc destul de puternică pentru a deschide scrisoarea. Cum ar putea Gail să mă rănească acum? Vrăjitoare grasă şi proastă. Scot scrisoarea din torpedou şi ies pe micul balcon al camerei, soarele căzând vesel pe pielea mea lipsită în mod nesăbuit de protecţie solară cu factor 75, frumosul oraş Arcata întinzându-se înaintea mea.

Şi atunci aflu că tata a murit. L-am ucis, aşa spune Gail. Dar aş pune pariu că asta este opera ei.

Lois

Brad sună şi mă invită la Nicoletti's. Cursurile s-au încheiat, examenele sunt pe cale să înceapă, iar el vrea să vorbim despre vară, vrea să mă convingă să merg în nu ştiu ce excursie cu el – pentru binele meu, aşa spune.

— Nu pot în seara asta, îi spun cu sinceră părere de rău. Mi-ar prinde bine o seară în oraş, deşi nu vreau să îl încurajez să creadă că am putea fi tovarăşi de călătorie. Am planuri. Apăs tasta computerului pentru a şterge ultimele câteva cuvinte. Sper că Brad nu aude tastatura. Gary se apropie de o răscruce de drumuri.

— Ai *planuri?* De când ai tu planuri? Ai o *întâlnire?*

Observ scurta pauză care precedă răspunsul meu şi îmi dau seama că şi el o va observa şi probabil că o va interpreta greşit. Ei, asta este.

— Nu, doar planuri. Ceva ce trebuie să fac. Ascultă, nu este atât de interesant, bine? Chiar trebuie să îţi spun fiecare lucru pe care îl fac? Nu am nevoie de un frate mai mare, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu, normal că nu, spune el, vocea devenindu-i brusc iritată.

Iartă-mă pentru că îmi fac griji pentru tine atunci când te porţi ca o nebună. Ceea ce ai făcut în ultima vreme, dacă nu ţi-ai dat seama.

Tastez neliniştită un rând de asteriscuri.

— Ascultă, putem să ieşim mâine-seară? Îmi folosesc vocea cea mai împăciuitoare. Nu vreau ca Brad să îmi sufle în ceafă, dar nici nu vreau să mă părăsească.

— Scuze, am planuri, spune el şi închide.

Nu îi stă în fire lui Brad să facă asta. Schimbul de replici mă zdruncină. Sunt, ca să fiu sinceră, puţin zdruncinată zilele astea. Am stat ascunsă de la petrecerea departamentului, strecurându-mă înăuntru şi în afară din biroul meu precum fantoma care cred, uneori, că sunt. Între timp, Sean a progresat cu asaltul lui textual. În fiecare zi, îmi trimite decupaje din ziare sau fotografii, sau fragmente copiate minuţios din cărţile pe care le-am avut cu mine la cabană *(Unicul şi viitorul rege, Dracula, La răscruce de vânturi.)* Precum rapoartele de pe atunci, şi Sean exploatase aceste cărţi drept materiale importante, rânduri care ar putea fi reconstituite sau reinterpretate pentru a se aplica răpirii sau aşa-numitei salvări. Dar el a fost mult mai meticulos, iar fragmentele alese de el sunt mult mai îngrijorătoare. Sunt puse în plicuri albe, simple, în cutia mea poştală de la şcoală şi în cea de acasă. Nu l-am văzut prin cartier zilele astea, dar ştiu că este acolo, stând la pândă. Astă-seară va fi ultima noastră întâlnire. Îi voi spune o ultimă poveste şi îi voi cere o alta în schimb. *Spune-mi despre el. Spune-mi ce ştii. Ce ţi-au spus mama, bunica ta?*

Sper cu adevărat ca acesta să fie sfârşitul. Mi-am canalizat energia din această joacă perversă pentru a-l construi pe Gary, iar Gary este aproape pregătit să izbutească pe cont propriu. Este epuizant acest joc pe care l-am tot jucat. Şi este greu să mă gândesc atât de mult la Zed, să mă confrunt atât de des cu trecutul. Nu este o relaţie pe care vreau să o păstrez; vreau să iau din ea ceea ce am nevoie şi apoi să îl împachetez frumos şi să trec mai departe. Dacă asta înseamnă că unul din noi trebuie să plece, atunci bine;

presupun că acela va fi Sean, care nu pare prea ferm ancorat aici. Prezenţa lui la această şcoală, în acest oraş, îmi pare instabilă, precum o ceaţă sinistră care nu are de ales decât să se ridice când soarele ajunge în înaltul cerului. Poate că este absurd să presupun că Sean va dispărea când nu voi mai avea nevoie de el, dar exact la asta mă aştept.

Seara asta, oricum ar fi, va fi un succes. În seara asta, voi afla ce poate să îmi spună: cum poate ajuta la detalierea unui portret care este imperfect, degradat şi care, totuşi, te bântuie; care refuză să se şteargă, să se învechească sau să înceteze să conteze. Mă gândesc la sinistra practică victoriană de a face fotografii morţilor, adesea proptiţi de ceva şi pozaţi alături de cei vii. Poate că urmăresc ceva de genul: iluzia renaşterii, o imagine suficient de solidă pentru a duce în cârcă greutatea regretului şi a dorului meu. Doar Sean, dintre toţi oamenii, mă poate ajuta.

În capătul îndepărtat al oraşului, există o pasarelă care traversează căile ferate. Peisajul este destul de frumos în timpul zilei, în ciuda fabricilor dărăpănate amplasate de-a lungul râului, dar noaptea este un loc pe care, în mod normal, îl evit. A fost ideea lui şi a insistat. În cele din urmă, am cedat, când m-a întrebat dacă mă tem de el, iar tot ce am putut răspunde a fost „nu". Eu sunt cea care deţine controlul aici; nu am de ce să mă tem. A spus că are ceva să îmi arate, ceva ce aş vrea să văd.

Sunt curioasă, împotriva voinţei mele. Parchez maşina sub un felinar de pe partea cea mai circulată a podului şi pornesc de-a lungul lui. De firele suspendate ale căii ferate atârnă câteva luminiţe albe de Crăciun – o idee strălucită din partea cuiva – dar mare parte din ele sunt arse, iar celelalte aruncă o strălucire pală, albăstruie, care aproape că este mai rea decât nimic.

Sean întârzie, iar eu sunt nerăbdătoare, dar şi iraţional de furioasă când el apare, în cele din urmă, la capătul opus al podului, înaintând agale, cum face întotdeauna, aparent fără grabă. Nu este nimeni prin preajmă. Râul învolburat de sub noi acoperă zgomotul

traficului modest de pe străzi, la ambele capete ale pasarelei.

— Mă pregăteam să plec, îi spun în timp ce se apropie. Lucru atât neadevărat, cât şi deloc înţelept; Sean este întotdeauna o fire mai puţin plăcută dacă se află în defensivă. Este rândul tău să îmi spui un lucru sau două, îl anunţ înainte să poată vorbi. Ţi-am dat mai mult material decât ai putea folosi. Acum vreau să îţi pun câteva întrebări.

— Material? repetă el. Scuteşte-mă, *doamnă profesoară.* Cât de prost crezi că sunt? Crezi că nu ştiu că ai inventat toate prostiile alea? Fugarele din pivniţă şi toate aberaţiile? Chiar ai crezut că am înghiţit totul? Adică, da, pot folosi poveştile, sigur. Sunt destul de bune – un thriller mai bun decât ceea ce ai scris. Dar am crezut cam vreo două cuvinte din tot ce mi-ai spus, asta ca să ştii.

Sunt surprinsă de tonul lui. A trecut ceva vreme de când nu a mai vorbit atât de disprețuitor, de ostil. Fuseseră momente, recunosc, în care am crezut că s-a născut ceva aproape ca o prietenie între noi – şi îmi plăcea asta, într-un fel. De dragul lui Zed. Totodată, sunt surprinsă şi de neîncrederea lui. A ascuns-o bine. Pentru prima dată, simt un fior de teamă învolburându-se, asemenea unui vânt rece pe ceafă. Teamă de ce? Nu este o întrebare pe care îmi permit să o studiez acum. Îmi menţin vocea indiferentă, normală, încercând cumva să revenim la relaţiile obişnuite:

— Bine. Crezi ce vrei. Ţi-am dat ce mi-ai cerut. De ce vocea îmi este nesigură şi puţin cam ascuţită? Acum este rândul tău.

— Dă-i drumul, întreabă-mă ce vrei, spune el, şi nu îmi place tenta de amuzament pe care o observ în glasul lui. Pare complet nepotrivită pentru situaţie, după cum o înţeleg eu. Posibilitatea că el ar putea înţelege situaţia în mod diferit îmi dă un sentiment neplăcut de nepotrivire. Mă nelinişteşte mai mult decât eram deja, dacă acest lucru este posibil.

— Povesteşte-mi despre el, îi spun. Spune-mi… ce ştii. Ce ai auzit. Erai prea mic să îţi aminteşti, dar… trebuie să fi existat poveşti. Amintirile bunicii tale…

Glasul îmi sună mai nesigur decât mi-ar plăcea. Pentru prima dată, îmi trece prin cap că s-ar putea ca Sean să nu ştie nimic. Avea doar doi ani, la urma urmei. Se prea poate ca familia să nu fi vorbit niciodată despre tatăl lui, să fi vrut să îl protejeze de acele informaţii. Se prea poate să îşi cunoască tatăl doar ca pe o absenţă.

Sean râde într-un mod neplăcut.

— Da, m-am gândit că o să ajungem şi la asta, într-un final. Ştiam că ăsta ţi-era jocul. Pun pariu că mi-ai cercetat puţin trecutul, corect? Ai aflat că am mers la şcoală în Utica? Şi apoi ai pus totul cap la cap? Îşi împinge mâinile în buzunare, strângându-şi haina mai mult în jurul corpului. Ai început să mă priveşti diferit cam în perioada în care ai venit cu teoria asta. Îmi dădeam seama ce gândeai. Ştiam ce articole citisei. Puteam vedea cum totul avea sens pentru o persoană atât de nebună ca tine.

El crede că *eu* sunt aia nebună? Nu, este evident că se preface. Mă aşteptam să nege la început. Neîncrederea este singura lui armă. Totuşi, îmi pun mâna pe balustrada rece din oţel, calmându-mă.

Atunci el face un pas brusc spre mine.

— Ai spus cuiva că vii aici? Sunt doar curios.

Este mai frig afară decât mi-am închipuit. Şi suntem departe de oricine ar putea auzi – dacă aş striga, să spunem. Lucrurile nu merg cum am plănuit.

— Desigur, îi spun fără efort. Profesorul Drake ştie că sunt aici.

— Minţi din nou.

Chipul îi este ascuns în umbre, nu i-l pot citi.

— Mă rog. Vrei să îţi spun ce îmi amintesc? Mici detalii personale despre smintitul care te-a răpit când erai un copil? Este o chestiune a naibii de nasoală, profesore Lonsdale. Mai nasoală decât crezi. Hei, pot să îţi arăt ceva mai întâi? Te superi? Am spus că am ceva să îţi arăt, mai ştii?

Ce ar putea fi? Mă gândesc rapid, încercând să inventariez posibilităţile. O fotografie, un alt articol, vreun artefact. Ar putea fi tocmai lucrul care va răspunde la toate întrebările mele. Ar putea fi

ceva îngrozitor. O rază rătăcită de lumină, de undeva, din spatele meu, licăre pe faţa lui palidă, nu tocmai frumoasă, pe ochii lui serioşi. Îmi dau seama că îmi este frică să văd ce a adus.

Cotrobăie în buzunarul adânc al hainei largi.

— Poftim, spune el. Este exact ca acela despre care mi-ai povestit.

Este un cuţit. Cuţitul meu, cel căruia i-am făcut poză. Zace neglijent în palma lui, dar degetul mare al lui Sean mângâie mânerul. Nu îl strânge acum în pumn, dar ar putea cu cea mai mică mişcare.

— Da, sunt eu de acord. Sunt surprinsă să îmi aud vocea, aparent calmă, complet raţională. Da, este, bine.

Degetele lui se strâng în jurul cuţitului, iar Sean vorbeşte încet.

— Nu sunt cine crezi că sunt, doamnă Lonsdale. Doar am ţinut pasul cu fantezia ta nebunească. Am avut motivele mele, dar nu sunt puştiul ăla. Deşi mi-aş fi dorit, totuşi. Asta ar fi fost al naibii de interesant.

La un moment dat, făcu un alt pas spre mine. Un zid se ridică în mintea mea. Nu poate fi adevărat; refuz să mă gândesc la asta. Am pus piesele cap la cap cu atâta grijă. Totul se potriveşte. Trebuie să am dreptate. *Dar dacă nu am…* O voce îmi şopteşte un avertisment. Dacă nu am dreptate, ar trebui să fug.

Nu fug.

— Îmi pare rău că nu pot fi cine îţi doreai tu să fiu, spune el aproape blând. Dar încă te pot ajuta. Vezi, nu sunt atât de prost pe cât mă crezi. Ştiu o cale de a te ajuta. Şi m-ai învăţat atât de multe, încât îmi doresc cu adevărat să te ajut, crezi sau nu.

Este ceva întunecat şi deloc familiar pe chipul lui. Nu îl cunosc, nu mă cunosc pe mine însămi, nu mai ştiu nimic.

— Nu cred că eu sunt cea care are nevoie de ajutor aici, îi spun.

Încerc să invoc în glas tonul meu dojenitor, dar nu îl aud. Aud vocea altcuiva, aproape copilăroasă, sfidătoare în înfrângere. Încerc să îmi invoc puterea, trimit mesaje urgente picioarelor mele paralizate. *Zboară,* îmi spun. *Fugi.* Dar el este prea aproape. Mă simt

la fel de captivă de parcă aş fi fost legată cu lanţuri de pod.

— O, ba da, tu eşti, spune el. Pentru că nu suntem în *Pamela,* cu finalul ei stupid şi fericit. Cu siguranţă, ai nevoie de ajutor.

Se apropie şi mai mult de mine. Ochii îi sunt reci şi urâţi, întunecaţi şi adânci – spre deosebire de ai lui Zed, care erau frumoşi şi blânzi, printre alte lucruri.

— Vezi, nu eşti singura de aici care are o teorie, continuă el, stând atât de aproape, încât m-ar putea înhăţa cu uşurinţă. Este cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât mine. Umbra lui mă înghite. Iar teoria mea este că răpitorul tău – nu dragul meu tată, îmi pare rău să îţi reamintesc – era de-a dreptul dereglat. Vă avea pe voi, totul a mers conform planului, apoi şi-a pierdut curajul. Nu a putut să acţioneze. Ceva era în neregulă cu el. Toată chestia aia a fost un eşec total. Dar odată ce vă avea, ce putea să facă? A trebuit să vă păstreze, corect? Nu era cale de întoarcere. Hei – tace brusc – mă asculţi? Înţelegi ce spun? Ştii că am dreptate, nu-i aşa?

— Nu, bălmăjesc. Eşti bolnav. Nu ai de unde să ştii care au fost intenţiile lui. Nu a vrut niciodată *să facă* nimic. Planul era perfect, încerc să gândesc în avans, să îmi dau seama încotro merge cu teoria lui. Habar nu am. Nu cred că Zed şi-a pierdut curajul, dar în acelaşi timp, un fulger de curiozitate îmi străpunge teama.

— Nu, trebuie să ştii mai bine de-atât.

Niciodată nu a vorbit atât de încrezător, atât de sigur pe sine. Sunt cu ochii pe cuţit, continuă să-l ţină strâns, unghiile murdare fiindu-i vizibile în lumina albăstruie.

— Dar iată care este cealaltă teorie a mea, continuă el. Asta îţi va plăcea mai mult. De fapt, ideea mi-a venit de la una dintre poveştile tale idioate. Vezi, şi tu eşti dereglată, profesoară Lonsdale. Pun pariu că şi actriţa aia este la fel. Şi uite ce cred eu: totul este din cauză că el nu a făcut nimic. Pentru că era un răpitor groaznic. Ştii de ce aveai nevoie cu adevărat?

Aud broaşte în râul nu prea adânc de dedesubt. O maşină, mult prea departe. Un câine care latră în partea opusă a oraşului. Nu îi

pot vedea ochii lui Sean, doar două găuri negre pe faţa lui, dar nu mă pot opri din încercarea de a-i căuta. Se apleacă înainte, chipul fiindu-i mult prea aproape de al meu.

— Să fii marcată, şopteşte. Ai scăpat mult prea uşor, prea curată. Însemnul este doar în capul tău dereglat. Ca atunci când mi-ai spus că cealaltă fată i-a zgâriat pieptul cu cuţitul într-o noapte, aceea a fost o idee bună, doar că ar fi trebuit să îl faci şi pe el să o marcheze pe ea. Altfel, este… lipsit de echilibru. Voi, fetelor, aveaţi nevoie de ceva cu care să demonstraţi acea ciudăţenie, ceva permanent. Ceva real, ceva de care să te agăţi. Asta este teoria mea. Şi de aceea ţi-am adus ăsta. Nu este prea târziu. O poţi face tu singură.

Sean îmi întinde cuţitul. Mi-l oferă.

Aş vrea să spun că habar nu am despre ce vorbeşte, dar am. O viziune nebunească a ceea ce gândeşte îmi trece fugitiv prin minte: mă văd luând cu fermitate cuţitul în mână şi trecându-l peste… ce? Coapsa mea, poate, prin blugi. Îl văd privind în timp ce sângele ţâşneşte; simt durerea, perfectă şi orbitoare.

Întind mâna?

Lumina cade din nou pe corpul lui, mai intensă de data asta, mult prea intensă pentru a veni de la farurile unei maşini de pe cea mai apropiată stradă, şi îmi dau seama că lumina orbitoare vine de la o lanternă care îmi bate în faţă. Nu poate fi departe. Atunci încep în sfârşit să ţip, glasul fiindu-mi surprinzător de clar şi puternic, răsunând clar şi puternic, răzbătând dincolo de malurile râului. Îmi împreunez mâinile şi le cobor repede sub ale lui Sean, aruncându-i cuţitul din mână. Arma aterizează lângă picioarele mele şi o lovesc; traversează podul şi apoi plonjează în întuneric. Nici măcar nu aud vreun pleoscăit. Piciorul chiar mă doare din pricina tăieturii imaginare. Sean se repede spre mine, sunt convinsă că o face, când o voce joasă strigă:

— Hei! Ticălosule! Pleacă de lângă ea!

Văd cum Sean cască ochii, iar apoi, într-o secundă, se întoarce şi o rupe la fugă de-a lungul pasarelei, departe de voce. Fuge destul de

ciudat, dar este surprinzător de rapid.

— Eşti o nebună, profesoară Lonsdale! Şi ştii că am dreptate! strigă el, fără să privească înapoi.

Mă întorc pe călcâie şi o siluetă neagră se îndreaptă grăbită spre mine.

— Lois! Silueta mă strigă cu vocea lui Brad, poartă jacheta lui Brad şi mânuieşte o lanternă mare. Lois! Eşti bine?

Nu, nu sunt. Dar sunt extrem de uşurată să îl văd. Obiceiul mă obligă să îmi ascund bucuria, totuşi, să nu arăt niciun pic de slăbiciune. Este enervant, la urma urmei, să ai nevoie să fii salvată. *Din nou.*

— Sunt bine, îi spun şi, deşi vocea îmi sună rezonabil de calmă, genunchii îmi tremură şi mă întind să pun mâna pe balustradă, lăsând metalul dur şi rece să mă calmeze.

Îmi readun mintea împrăştiată şi simţurile. Sunt dr. Lois Lonsdale, o femeie perfect rezonabilă, profesionistă respectabilă, autoare de succes. *Nu sunt nebună.* Caut în minte un şir liniştitor de cuvinte care încep cu litera *n,* dar nu vine. Acolo unde ar trebui să fie cuvintele mele este un spaţiu gol, precum distanţa dintre pasarela care se legăna şi râul rece de dedesubt. Un spaţiu prin care puteai cădea.

— Era Sean, nu-i aşa? Şi ţinea un *cuţit* în mână? Brad părea sceptic, dar şi furios. La naiba, ţi-ai pierdut minţile?

Nu spun nimic. Îmi spun, în sinea mea, că tonul vocii lui aproape indignate nu merită un răspuns: *Nu sunt nebună.*

— Vino, îmi porunceşte, întinzându-se spre braţul meu şi trăgându-mă după el. Merg bucuroasă, totuşi. Trece de maşina mea şi mă ghidează spre a lui, nu foarte blând. Poţi să o iei pe a ta mâine.

Nu este o întrebare, iar eu nu mă deranjez să obiectez. Brusc, mă simt de parcă ceva înăuntrul meu s-a prăbuşit, o structură elaborată şi delicată a căzut.

— Are dreptate că eşti nebună, spune Brad pornind maşina. Nu o să-l contrazic în privinţa asta. Şi nu mai spune mare lucru până nu

ajungem în apartamentul meu. Îmi pregăteşte o băutură şi mă trimite la culcare. Vom suna mâine la poliţie, spune apoi, iar eu îmi păstrez argumentele pentru mai târziu, deşi, desigur, acest lucru nu se poate întâmpla. Este între mine şi Sean – şi Zed şi Carly May.

Nici măcar nu îi mulţumesc.

Chloe

Virez spre est şi mă îndrept spre Nebraska. Nu mă gândesc la motivul pentru care merg acolo sau la ce mă aştept să găsesc, sau la ce plănuiesc să fac odată ajunsă acolo. Nu mă gândesc nici măcar la tati şi, al naibii de sigur, nu îmi permit să mă gândesc la Gail. Mă opresc doar pentru combustibil şi mâncare ieftină din benzinării şi mă simt din nou precum Carly May, ca şi cum milele care trec ar şterge timpul, an cu an, trăgându-mă înapoi. Nu este un sentiment care îmi place prea mult, dar trebuie să merg. Nn se pune problema să nu merg.

Lois

Într-o zi în acea vară, Zed dădu buzna în camera noastră cu un dicţionar mare şi deschis în braţe.

— Am unul bun pentru tine, Lois, anunţă el. Deja învăţasem să fiu precaută; ştiam că nu era de acord cu concursurile de rostit cuvintele pe litere. Era pură memorare, neavând nevoie de vreun gând critic sau creativitate, acuza el – nimic mai mult decât un joc. O pierdere de timp, precum concursurile lui Carly. Dar acum terenul părea să se fi schimbat; Zed era plin de o energie stranie. Totuşi, mă aşteptam la o capcană.

— *Sizigie.* Poţi să îl spui pe litere, maimuţica mea? Haide, spune-l ca şi cum ai fi pe scenă.

— Sizigie, am spus, auzindu-mi trepidaţia din glas, deşi ştiam

cuvântul. *S-i-z-i-g-i-e. Sizigie.*

Cuvântul mă încântase când îl descoperisem, excentricitatea sa fiind în mod curios balansată de simetria lui, aspectul lui morocănos din punct de vedere vizual contracarat de ritmul vioi. Dar, totodată, este un cuvânt pe care îl cunosc toţi concurenţii serioşi, un eşantion în concursuri.

— Şi ce înseamnă acest cuvânt? întrebă el încet.

Am scuturat din cap, am coborât privirea, ruşinată pentru că era clar că trebuia să fiu.

— Cui îi pasă? ne întrerupse Carly, într-o încercare obraznică de a-i distrage atenţia de la mine.

Zed îi aruncă una dintre rarele lui priviri nimicitoare. Deşi Carly îmi lua apărarea, ceva în mine se bucura să vadă că şi ea putea pierde aprobarea lui.

Zed închise furios dicţionarul şi îl aruncă spre mine; ateriză pe podea, lângă mine, cu o bubuitură.

— Caută-l, spuse el, apoi ieşi din cameră.

Sizigie este un cuvânt complicat. Se poate referi la un aliniament a trei corpuri cereşti: Soarele, Pământul şi Luna, de exemplu. Sau se poate referi la oricare două puncte de pe orbita oricărui corp celest (planetă, lună, oricare), unde obiectul este *fie* în opoziţie, fie în uniune cu soarele. Sau se poate referi la orice *două* lucruri relaţionate – iar aceste lucruri fie pot fi asemănătoare, fie diferite; fiecare lucru menţinând propriile caracteristici individuale în această relaţie. Sau, în poezie, se poate referi la două picioare metrice într-o singură unitate ritmică. Toate aceste posibilităţi mi-au pus la încercare înţelegerea limitată, de clasa a şasea, a astronomiei şi a prozodiei. Din punct de vedere etimologic, am reţinut că *sizigie* vine de la un cuvânt grecesc, care se referă la înjugarea a doi boi; măcar această definiţie am putut-o vizualiza. Definiţiile nu păreau atât de diferite, cât de-a dreptul contradictorii. *Sizigie* este o relaţie între două lucruri sau o relaţie între trei lucruri. Implică lucruri care sunt asemănătoare sau care sunt diferite. Implică sistemul solar sau

poezia, sau boii.

Zed se întoarse mai târziu după un raport, aşa cum ştiusem că va face. Eram mai agitată decât fusesem vreodată la şcoală, dar nu era nevoie, la urma urmei: starea lui se îmblânzise.

— Ne vom ocupa doar de aplicarea astronomică a definiţiei, începu el, vorbind într-un mod didactic. Să spunem că eu sunt Soarele. Se poziţionă în mijlocul podelei şi ne făcu semn să ne ridicăm. Tu eşti Pământul, Carly, iar Lois, tu eşti Luna. Învârte-te, îi porunci lui Carly. Iar Luna, desigur, orbitează în jurul Pământului. Asta eşti tu, Lois.

Ne-am învârtit. Camera era prea mică pentru trei corpuri cereşti; ne loveam unul de altul, iar în curând, am izbucnit în râs.

— Fiţi atente, ne mustră el. Opriţi-vă, amândouă, când vedeţi că suntem cu toţii într-o linie dreaptă. După câteva secunde, acest lucru se întâmplă mai mult sau mai puţin, şi ne oprirăm brusc. Eu ajunsesem în mijloc, cu Soarele într-o parte şi Pământul în cealaltă. *Sizigie*, declară Zed. Şi din moment ce Soarele şi Luna sunt de aceeaşi parte a Pământului, se consideră că sunt în uniune. Acum, reluaţi învârtitul.

Ne opri din nou când Carly, Pământul, ajunse în mijloc, iar el stătea de-o parte a ei, iar eu, Luna, de cealaltă.

— Sizigie din nou. Dar de data asta, Soarele şi Luna sunt în opoziţie. Aceasta este luna plină. În timpul uniunii, Luna este nouă. Oricum ar fi, acesta este momentul când fluxul şi refluxul sunt cele mai puternice; forţa gravitaţională a Soarelui şi a Lunii lucrează împreună. Înţelegeţi?

Dădurăm aprobator din cap.

— Bine, atunci, îmi spuse mie, încuviinţând de parcă simţea că ceva fusese stabilit. Şi plecă.

Ne-am prăbuşit pe podea de pe orbitele noastre şi ne-am privit una pe cealaltă în tăcere pentru un moment, până când râsetele ni se stinseră. Carly fu cea care vorbi prima, privind uşa pe care Zed dispăruse.

— Este nebun, nu-i aşa? spuse ea încet.

— Are lilieci în clopotniţă, am fost eu de acord. Era o expresie pe care o auzisem la tata. Dar… nu într-un mod rău, neapărat?

Carly părea gânditoare.

Îmi închipui că termenul *sizigie* nu fusese niciodată atât de mult folosit în conversaţie precum a fost în bizara noastră căsuţă, în acea vară. Pentru mine, căpătase un alt nivel de rezonanţă după interpretarea noastră şi avea mai puţin de-a face cu aliniamentul corpurilor cereşti, decât cu schimbarea relaţiei dintre noi trei – uneori aliniaţi, alteori nu; în uniune sau în opoziţie. Amândouă orbitând în jurul lui; eu învârtindu-mă în jurul lui Carly şi în jurul lui. Eclipse, fluxuri. Toate ar putea fi înţelese prin *sizigie* – sau absenţa ei.

Mai târziu, am devenit două obiecte relaţionate, nu trei. Blocate într-un fel de orbită, sunt tentată să spun. Sau înjugate: legate pentru totdeauna, împotriva voinţei noastre. Există o explicaţie peste care am dat la un moment dat, scrisă de cineva care încerca să rezolve pretinsele contradicţii din înţelesul cuvântului, aparenta confuzie dintre două obiecte şi trei. În ştiinţă, spunea el, identificarea celor două obiecte aliniate implică în mod necesar un al treilea: investigatorul sau observatorul. Şi această teorie pare plină de posibilităţi interpretative. Cine este observatorul aici? Atunci sau acum?

Într-o dimineaţă, aproape de sfârşitul semestrului, m-am trezit cu cabana proaspătă în minte; o visasem din nou. Îmi târăsc picioarele în bucătărie, în şoşonii mei L.L. Beans, cadoul de anul trecut de la părinţii mei. Prepar o cafea tare; golesc maşina de spălat vase. Dar, în realitate, merg desculţă pe podeaua din lemn a unei cabane de vânătoare din Adirondack. Scândurile din lemn sunt mai calde în locurile unde soarele pestriţ s-a strecurat printre ramurile copacilor care ne înconjoară. Mi-e frică.

Visele mele au insistat întotdeauna asupra fricii pe care nu îmi

amintesc să o fi simţit atunci.

Îl sun pe Brad şi îi mulţumesc cu întârziere pentru că m-a salvat, dacă asta era ceea ce făcuse. Sean mi-a trimis o copie a documentului ce se vrea a fi certificatul lui de naştere, indicând că s-a născut în Greene, New York, ca fiul lui Patsy şi William McDougal. Demonstrând ce, mai exact? îl reciclez. Brad este furios pe mine pentru că refuz să merg la poliţie. Mi-a cerut o explicaţie, iar eu am refuzat. Dorinţa de a mă confesa lui s-a stins. Pentru moment, voi păstra povestea pentru mine. Poveştile. Este putere în ele, şi siguranţă.

Nebun: Nameko, neginoth, norgestrel, nagami, ninjutsu, Nacreous, nobeliu, nonuple. Nilpotent. Niqab, Nemesis.

Cuvintele mele s-au întors.

PARTEA A PATRA

Chloe

Ai putea spune că m-am purtat urât cu tata. Ai putea spune că a fost naşpa din partea mea să plec şi să îl las aşa, fără să mă deranjez vreodată să îi scriu sau să îl sun. Poate că este nasol că îi spun „tati" într-o clipă şi apoi, în următoarea, să recunosc că nu l-am mai văzut de peste zece ani. Tot ce pot spune este atât: el m-a abandonat primul. Eram doar un copil. Iar dacă ar fi vrut vreodată să mă găsească, nu ar fi fost al naibii de greu.

Conduc. Încerc să gândesc şi să nu gândesc, în acelaşi timp.

Lois

El a vrut doar să mă ajute. A fost o propunere. Nechibzuită, dar sinceră. Nu o ameninţare. Ştia că nu aş accepta sugestia lui – nu m-aş marca, aşa cum a spus el. Era un test şi l-am trecut. Chiar cred asta, în mare parte. A fost vina mea. Nu contează. El nu este cine credeam că este. E doar un student cu probleme. Nu vreau să îl mai văd niciodată. *Nu sunt nebună.* Merg mai departe. Mi-e greu să îmi părăsesc apartamentul, totuşi, şi nu pot face faţă unei ieşiri în campus. Brad se ocupă de examene pentru mine şi îmi aduce teancurile de lucrări la corectat; nu prea vrea să mă lase singură. M-am obişnuit cu prezenţa lui vigilentă. Nu sunt o companie plăcută, dar pe el nu pare să îl deranjeze.

Într-o seară, stăteam unul lângă altul pe canapeaua mea, corectând lucrări, în ceea ce cred că era o tăcere sociabilă, când observ că a trecut ceva vreme de când nu am mai auzit hârşâitul stiloului lui Brad. Privesc spre el, întrebându-mă dacă a adormit în toiul zilei, şi sunt uimită să îl văd privindu-mă atent. Surprinsă de faptul că îl privesc direct în ochi, îmi dau seama cât de rar îl privesc în mod direct pe Brad. Ochii lui de un albastru-închis sunt prea

serioşi, prea intenşi. Îmi canalizez atenţia asupra lucrării de pe genunchii mei, dar este prea târziu. Brad se întinde şi îmi atinge părul – teribil de blând, asemenea celei mai uşoare adieri. Apoi mâna i se mută de pe păr pe bărbia mea, aducându-mi faţa lângă a lui.

— Lois, începe el, cuvântul în sine fiind o lovitură. Mă pregătesc pentru ceea ce ştiu că urmează. Sunt foarte îngrijorat pentru tine. Nu ai idee cât de mult îmi pasă de tine. Hai să ieşim de aici, lasă-mă să te duc undeva, haide să…

Îmi smulg fără vreo urmă de blândeţe bărbia din strânsoarea lui mult prea delicată.

— Plănuiesc să ies de aici, îi spun.

Pot auzi răceala din glasul meu. De îndată ce voi termina de corectat lucrările. Dar ies singură. O parte din mine îşi doreşte să se repeadă la el, să îl înşface de bluza stupidă din flanel şi să îl întrebe de ce a depăşit limita – limita prieteniei, atât de atent trasată şi protejată; de ce strică totul. Dar nu acestei părţi din mine îi permit să vorbească.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru tot, chiar sunt. Dar cred că am nevoie să fiu singură acum. Nu mă aştept să înţelegi.

Brad pare confuz şi îmi dau seama că se întreabă dacă pur şi simplu repet intenţia de a pleca singură la un moment dat sau dacă ceea ce spun este că am nevoie să fiu singură chiar în acest moment. Mă ridic şi mă îndrept spre uşă, ca să nu mai existe nicio îndoială, îmi strâng la piept vechiul cardigan, încercând să mă stăpânesc.

Brad începe să îşi strângă stângaci lucrările.

— Nu te înţeleg. Chiar nu te înţeleg. Nu înţeleg încurcătura ta bizară cu Sean, nici modul în care mă tratezi. Şi mi-aş dori să nu îmi pese.

Cuvintele lui sună foarte îndepărtate, parcă adresate altcuiva; nu le permit să mă atingă.

— Cred că faci o greşeală, spune el în timp ce pleacă, vorbele fiindu-i triste şi greoaie din pricina reproşului.

Închide tăcut uşa apartamentului în urma lui, dar cumva mă simt uşurată să aud uşa de la parter trântindu-se atât de tare, încât zguduie întreaga clădire.

După plecarea lui, aerul din apartament pare să se aşeze şi mă simt de parcă un echilibru important a fost reinstaurat. *Lois, tu eşti luna.*

Merg la computer şi acţionez conform planului pe care i l-am prezentat lui Brad: cumpăr un bilet de avion spre Vancouver, cu plecare de azi într-o săptămână. Voi sosi cu mult înainte de momentul în care am programată întâlnirea cu Chloe, înainte ca filmările să înceapă. Pare o idee bună, din motive pe care nu le pot explica în totalitate. Singură, nici nu este nevoie să le găsesc o explicaţie.

Apoi, cu un sentiment straniu de uşurare, decid să abandonez corectarea lucrărilor şi să mă întorc la Gary. El este acolo, aşteptând, dar se zbate puţin. Încă nu se poate decide ce să facă cu actriţa. Nu ştie cum să o găsească pe scriitoare sau ce se va întâmpla cu ea atunci când o va găsi. Actriţa bate în portbagaj pe dinăuntru, dar nimeni nu o aude. Mă întreb cât aer are acolo. Mă întreb cum aş putea calcula asta. Caut pe Google, întâmplător, şi sunt şocată să descopăr că sunt unul dintre nenumăraţii oameni care au căutat cât de mult poate supravieţui o persoană în portbagajul unei maşini. Scanez cu privirea câteva discuţii care îmi dezvăluie că nu există un răspuns simplu: există prea multe variabile, vremea fiind printre cele principale. Decid că actriţa nu se află într-un pericol imediat, atâta vreme cât nu este prea cald, iar Gary îi aduce apă. Normal că îi aduce apă, decid din nou. Îi aduce mâncare şi apă şi îi pune întrebări printr-o deschizătură în portbagaj, deşi nimic din ce ar putea spune ea nu l-ar putea mulţumi. Îşi ţine mâna pe cuţit, în caz că ea încearcă ceva stupid. Preferă cuţitele în locul pistoalelor – din pricina morţii tatălui său, desigur. Era doar un copil, dar auzise poveşti toată viaţa lui, chiar dacă nu fuseseră menite să ajungă la urechile sale – şi de obicei nu erau. Citise articolele din ziare. Gary

nu vrea să aibă de-a face cu pistoalele. Îşi construieşte un mic arsenal din obiecte ascuţite.

Aflu, totodată, că maşinile construite după 2002 sunt echipate cu un mecanism de ieşire: un zăvor interior care deschide portbagajul. Asta nu reprezintă o problemă pentru intriga mea; Gary conduce o rablă veche. (Ce maşină, mai exact? Fac o notiţă: trebuie să găsesc un răspuns pentru asta.) Îmi reamintesc să îmi verific propria maşină, să văd dacă are un levier de ieşire. Cum ai şti să îl cauţi dacă ai fi prinsă într-un portbagaj? Înainte să închei pe ziua de azi, mă asigur că actriţa are o sticlă cu apă şi o gustare. Mă întreb în treacăt cum poate mânca şi bea dacă are căluş la gură, cum ar putea Gary să se asigure că ar sta tăcută dacă nu ar avea. Dar acestea sunt genul de probleme pe care le pot rezolva.

Nu mă gândesc la cuţitul care zace pe fundul râului nu foarte adânc, în partea cealaltă a oraşului, deşi cuţitul cel nou al lui Gary este foarte asemănător cu acela.

Chloe

La prima vedere, Arrow pare neschimbat. Aceeaşi stradă principală cu afacerile ei, aceleaşi spaţii largi despart casele. Copiii care se plimbă cu bicicletele în susul şi în josul străzilor laterale ar putea, la fel de bine, să fie aceiaşi copii, cu aceiaşi câini pe urmele lor.

Dar când bat la uşa casei, răspunde un străin.

— Vă pot ajuta? mă întreabă o femeie de vârstă mijlocie, purtând o rochie demodată de casă, o rochie pe care Gail nu ar purta-o nici moartă.

În curte este un buldozer, un fel de construcţie înălţându-se în spatele casei. O anexă. Proastă idee.

Pentru o secundă foarte stânjenitoare, nu mă pot gândi ce naiba să îi răspund, apoi reuşesc să îngaim:

— Tatăl meu… familia mea… locuiau aici.

— Familia Smith? spune femeia, ajutându-mă. Îmi pare vag familiară. Foarte vag. A trecut ceva timp de atunci, continuă. S-au mutat în oraş acum câţiva ani, înainte să… ştii tu. Când au vândut ferma.

Nefiindu-i foarte limpede cine sunt, mai exact, nu are de gând să îmi dezvăluie prea multe detalii.

Nu are rost să îi pun întrebări, dar o întreb ceva, oricum.

— Unde, în oraş?

Tati nu ar fi vândut niciodată ferma. Sunt confuză. Se petrece ceva aici, despre care nu ştiu nimic. Nu ştiu cum a murit, desigur. Scrisoarea lui Gail fusese zgârcită cu detaliile. Se îmbolnăvise în urmă cu câţiva ani?

Femeia îmi spune cum să ajung la casa bunicii mele şi mă întorc la maşină.

Casa bunicii Mabel era dărâmată şi înlocuită cu o chestie modernă, oribilă, care pare nelalocul ei pe stradă, fiind aliniată cu case albe, respectabile, specifice jumătăţii secolului XX, ca într-un cântec de-al lui John Mellencamp. Noua casă este mare, pătrată şi vopsită într-un roz pal. Gail vine la uşă într-o pereche de blugi strâmţi şi o bluză cu decolteu adânc, fără mâneci. Cumva, auzise deja că sunt aici – Priusul meu nu trecuse neobservat în ţinutul maşinilor americane mari. Sau poate că femeia de la vechea fermă o sunase. Machiajul lui Gail pare proaspăt aplicat, în onoarea mea. Nu zâmbeşte.

— Văd că ai făcut ceva renovări, îi spun, urmând-o în bucătărie.

— Te referi la casă?

Priveşte cu mândrie în jur, ca o pisică ce tocmai a mâncat un ciobănesc german. Dar mai răutăcios decât o pisică.

— Nu, mă refer la tine.

Nu mă deranjez să îmi ascund obrăznicia din voce. Este deja limpede că nu se va preface nimeni. Presupun că şi-a făcut

liposucţie intensivă şi ceva operaţii la faţă şi gât. Multe retuşuri în zona sânilor.

— Unde este bunica Mabel? o întreb, nevăzând nici urmă din mobila, din gusturile şi din prezenţa ei.

Tonurile pastelate şi aurii arată de parcă s-ar potrivi perfect într-o casă luxoasă de păpuşi. Sau în Florida. Asta s-ar fi putut întâmpla doar peste cadavrul bunicii Mabel. Ceea ce ar avea destul de mult sens, presupun. Mă pregătesc pentru veste.

— Este la Ravenswood.

Ravenswood este un cămin particular aflat la vreo treizeci de kilometri distanţă. Putea fi mai rău.

— Merg să o văd, îi spun înainte să îmi amintesc că nu ar trebui să îi spun nimic lui Gail, absolut nimic.

— N-o să te cunoască, spune Gail, zâmbind pentru prima oară. E prea târziu şi pentru asta. I-am promis tatălui tău că îţi voi scrie, dar nu credeam c-o să apari. I-am spus că n-o s-o faci, spune cu satisfacţie, permiţând aluziilor să îşi facă efectul asupra mea.

— Eşti o scârbă, Gail. Ca întotdeauna. N-o voi întreba nimic, nu-i voi spune nimic, nu-i voi oferi nimic cu care răutatea ei să se poată hrăni.

În acel moment, un tânăr intră în bucătărie, târşâindu-şi picioarele. Poartă boxeri şi un tricou murdar, iar strunga lui încearcă să îşi croiască drum să iasă în locul unde cele două obiecte vestimentare se întâlnesc. Miroase a ţigări, a somn şi a murdărie. O bate pe Gail peste fund şi şold, apoi întreabă ce au la cină.

Ea îi dă mâna la o parte.

— Uite cine-i aici, spune Gail. Este sora ta, de mult pierdută.

El ridică privirea şi îşi scutură bretonul lipsit de vlagă din ochi.

— Carly May? Pare neîncrezător. Iisuse!

— Îmbracă-te, îi spun. Te scot să mâncăm ceva.

Se uită la Gail? Cere permisiunea? Băiatul mamei şi un ratat, după cum pare. Bravo, Gail.

— Nu-ţi stau în cale, spune ea.

Privirea lui se întoarce spre mine.

— Bine. Lasă-mă cinci minute, spune şi se retrage.

— El o să-ţi spună tot ce vrei să ştii, zice Gail, apoi dispare şi ea în spatele casei.

Pleacă oarecum grăbită şi agitată, de parcă ar crede că îşi face o ieşire dramatică.

Eddy's îşi spune *bar and grill,* dar nu este prea mult nici una, nici alta. Vinde bere ieftină, dar probabil că s-ar încrunta la oricine ar bea mai mult de două sau trei pe vizită şi, practic, toată mâncarea din meniu este prăjită. Aici îl aduc pe Jaden pentru că nu există alt loc în afară de restaurant, iar acolo ar fi mai puţin intim. La Eddy's ne strecurăm într-un compartiment întunecos. Scutur câteva firimituri de pe masă. Nu prea mai este lume în jur. Îmi scot ochelarii de soare şi râd brusc de mine însămi, simţindu-mă ca o tâmpită. De parcă m-ar recunoaşte cineva – sau ar da doi bani – după mai mult de zece ani.

— Te-am văzut în filme, spune Jaden, surprinzându-mă. Eu şi Braden obişnuiam să ne uităm mai tot timpul la filmele tale.

Încerc să înţeleg ceva.

— Ştiaţi, deci? Tati ştia?

În toţi anii ăştia crezusem că eram un mister pentru ei. Am presupus că noua mea viaţa drept Chloe Savage era un secret, şi unul nu foarte greu de ţinut.

— Da, răspunde Jaden. Cred că ştim de ceva vreme. Nu de la început, adică, de atunci de când ai plecat prima oară şi mama a scris cartea aia. Atunci, chiar a fost ca şi cum ai dispărut pur şi simplu. Dar apoi – nu ştiu, după câţiva ani – am început să te vedem, uneori. Avem televizoare în Nebraska, să ştii. Filme, chiar.

Parcă îmi reproşează cumva că acest lucru nu mi-a trecut prin cap.

— Tata a pus-o pe mama să promită că nu o să dezvăluie secretul tău presei, adaugă el. Altfel, te-ar fi demascat de mult.

Fusese arogant din partea mea să presupun că planeta mea era atât de îndepărtată de a lor, încât puteam rămâne nedescoperită chiar şi dacă faţa mi-era prezentă pe milioane de televizoare? *Nu faţa lui Carly*, mă apăr în sinea mea. *A lui Chloe. Este diferit. Carly nu există.* Cum de m-am convins vreodată să cred că ei nu aveau să afle? Brusc, încrederea în anonimitatea mea pare de-a dreptul iluzorie.

Jaden nu pare să mă învinovăţească; de fapt, îmi revizuiesc impresia despre el, acum că este complet îmbrăcat şi pare să se fi spălat pe dinţi, şi să îşi fi stropit, măcar, părul cu apă. Fusese un copil destul de frumuşel. Pot vedea urme ale acelei frumuseţi promiţătoare de atunci în părţile de pe chipul lui care nu sunt durdulii sau acoperite de mănunchiuri de păr pe jumătate crescut. Poate că nu este chiar aşa un prost pe cât am crezut iniţial. *Dar.* Nu am venit aici pentru o excursie sentimentală şi plină de vinovăţie.

— Spune-mi despre tati, îi poruncesc.

Între muşcături din hamburger, îmi povesteşte.

— Mai întâi a fost doar depresia, îmi explică Jaden. Apoi o serie de lucruri mărunte. Ameţeli, pierderi de memorie. Apoi au vândut ferma („De ce?", întreb, iar Jaden spune: „pentru că mama a spus că nu mai aveau nevoie de ea".) În curând după aceea, a fost diagnosticat cu Alzheimer. Debut… cumva…

— Precoce? sugerez eu.

— Da, debut precoce.

Avusese şi artrită, probleme stranii cu nervii, răceli cronice – mereu era uşor bolnav, spuse Jaden, deşi nu destul cât să se îngrijoreze cu adevărat în privinţa asta. Lucruri minore. Fără fermă, stătea şi citea toată ziua, devenind din ce în ce mai retras. Încerca să înceapă mici proiecte prin casă şi apoi le abandona. Memoria i se avariase din ce în ce mai mult. Lua tot felul de medicamente, spuse Jaden, pentru un milion de motive diferite. Şi asta s-a întâmplat: un milion de medicamente diferite. O supradoză accidentală. Un calcul greşit din partea cuiva, probabil a lui, în mod sigur nu a lui Gail.

— Crezi că este posibil să o fi făcut-o intenţionat? îl întreb, încercând să par indiferentă, ca şi cum nu ar face nicio diferenţă acest detaliu.

Jaden pare şocat.

— Normal că nu, spune el roşind, părând puţin enervat pentru prima oară. Iisuse. De ce ar face asta?

Pentru că Gail i-a luat ferma. Pentru că se plictisea de moarte. Pentru că l-am părăsit. Pentru că se simţea ca naiba. Pentru că era singur. Pentru că trăia într-o nenorocită de casă roz, pe aceeaşi parcelă de teren pe care era şi casa în care crescuse, după ce mama lui a fost trimisă la azilul de bătrâni.

— Ia şi desert, îi spun lui Jaden, de parcă faptul că îi cumpăr multă mâncare ieftină şi nasoală va compensa ceva ce nu am făcut. Poate va compensa incidentul cu tiara. Îl privesc uşor scârbită devorând îngheţata cu fulgi de ciocolată.

Aflu că a absolvit liceul şi că nu are încă o slujbă. Că Braden a plecat în Irak şi s-a întors întreg, cu excepţia faptului că îi fusese zdruncinat creierul de o bombă la marginea unui drum, lăsându-l intact, aparent nevătămat.

— Este complet dereglat, spune Jaden cu sentiment. Nu îmi pot da seama ce fel de sentiment, mai exact.

Braden trăieşte cu iubita lui, la fel de dereglată, într-o rulotă în afara oraşului. Bunica Mabel nu îşi ştie propriul nume, darămite pe al altcuiva. Poţi merge să o vezi, dar este nepoliticoasă cu vizitatorii. Îi plac doar două dintre asistentele ei şi nimeni altcineva. Vorbeşte cu oameni pe care nimeni nu îi poate vedea şi nu pare să îi placă nici pe ei prea mult. Decid să nu merg să o vizitez, la urma urmei. Gail „scrie" o altă carte. Jaden începe să îmi povestească despre subiect, dar nici măcar nu vreau să ştiu.

Lois

Privesc în jos, pe fereastră. Norii se umflă la kilometri sub noi. Deschid laptopul şi încerc să scriu, dar Gary nu vrea să coopereze. Mă simt aproape uşurată. Nu am de ales decât să citesc romanul pe care l-am cumpărat din aeroport, adormind, din când în când. Mintea îmi este bizar de liniştită.

Îmi place să fiu niciunde. Aş vrea să pot sta mai mult.

În Seattle, unde am o scurtă escală, un mesaj de la Sean îmi tulbură starea stranie de linişte. *Te apropii, nu-i aşa?* Mă înfior, dorindu-mi să nu-i fi dat niciodată numărul meu de telefon. Oare este posibil să ştie unde sunt, ce fac? Mi-l închipui pândind pe lângă casa mea, privindu-mă punând bagajele în portbagaj mai devreme în această dimineaţă, trăgând concluzii. Dar chiar dacă m-a văzut plecând, cum ar putea să ştie unde? Mă apropii de ce? Este o cacealma, cu siguranţă. Şterg mesajul, mi-l alung din minte.

Închiriez o maşină în Vancouver şi mă îndrept spre micul oraş unde am decis că mă pot ascunde pentru câteva zile. Carly-Chloe şi ceilalţi membri ai distribuţiei vor sta la un han minunat aflat la vreo şaisprezece kilometri în afara oraşului; chiar dacă nu ar fi fost tot închiriat, nu ar fi fost potrivit pentru scopurile mele. Într-o săptămână sau aproximativ, mă voi caza în pensiunea încântătoare pe care reprezentanţii filmului au pregătit-o pentru mine, dar, momentan, sunt şi nu sunt aici. Am închiriat o cameră într-un motel ce pare decent, dar fără pretenţii, chiar la marginea autostrăzii montane care trece prin centrul oraşului. La început, mă simt ciudat de stridentă, îngrijorându-mă că oamenii mă vor bănui că am vreun scop ilegal; inventez o poveste plauzibilă despre planurile mele de vacanţă, în cazul în care cineva este destul de suspicios cât să mă întrebe ce caut acolo. În acelaşi timp, îmi dau seama că sunt absurdă; de ce m-ar observa cineva sau de ce i-ar păsa? *Nu eşti centrul universului, Lois,* aud pe cineva reamintindu-mi. Mama? Nu. Este *el.* Zed. Dar a trecut prin atâtea să mă găsească. Mesajele lui erau amestecate, ca să spun măcar atât. *Noi* eram centrul universului, Carly şi eu. Pentru o vară.

Chloe

Merg în Omaha, îmi las maşina în parcarea pe termen lung şi îmi rezerv un bilet de avion spre British Columbia. Sunt sătulă să conduc, sătulă să văd câmpurile stupide trecând pe lângă mine. Mă voi gândi mai târziu ce să fac cu maşina. Un sâmbure al unui plan îmi trece prin cap: l-aş putea plăti pe Jaden să o ia şi să o ducă în LA. Dacă vreau un frate. Vreau un frate? Nu sunt convinsă şi nu am chef să mă gândesc mai mult la asta. În aeroport, stau într-un bar, beau vin şi citesc reviste. În avion dorm. Mă simt de parcă a trecut ceva vreme de când nu am mai dormit.

Lois

Sunt încântată să găsesc un restaurant de modă veche la mică distanţă de mers pe jos de motelul meu. Merg acolo pentru o cină timpurie. (Plănuiesc să îmi las serile libere, pentru scris.) Comand un sendviş cu brânză la grătar şi cartofi prăjiţi, deşi nu prea am poftă de mâncare în ultima vreme. Brad mă întrebase dacă slăbisem, iar eu negasem, dar când mă urcasem pe cântar, mai târziu, descoperisem că era adevărat. Nu aveam prea multe kilograme de dat jos, ca să fiu sinceră; nu am avut niciodată. De fapt, am bănuiala că, dacă aş vrea, aş putea trăi cu pizza şi macaroane cu brânză şi tot aş fi o mână de om. Ronţăi un cartof, gândindu-mă că poate ar trebui să iau puţin în greutate, poate chiar să încerc să fac exerciţii în mod regulat.

Apoi m-am trezit surprinsă că asemenea gânduri pământene puseseră stăpânire pe mine, alungând pentru moment grijile care mă preocupaseră pentru… cât timp? Sean? Gary. Continuarea cărţii. Filmul. Şi Carly May, mai presus de toate. Sau Chloe. Dacă Chloe Savage era o străină – cineva pe care nu o cunoşteam deloc? Dacă ştersese orice urmă din aroganţa certăreaţă, încăpăţânată şi precoce

care era Carly May? Dacă sunt ultima persoană din lume pe care îşi doreşte să o vadă?

Nu, îmi reamintesc, pacea fiindu-mi spulberată. Chloe Savage a solicitat această întâlnire. Ea a ales să facă filmul. Nu uitase, oricât de mult încercase. Este curioasă. Pot simţi asta. S-ar putea să fie doar curioasă, dar măcar atât. Şi este un început.

Început pentru ce? Dacă te urăşte? Mintea mea aruncă posibilitatea fără să mă avertizeze. *Dacă te-a urât dintotdeauna?* Nu este adevărat, protestez eu. Mult prea simplu. *Dar te-ar putea urî pentru carte.* O cunosc mai bine de-atât.

Homofobie: Hetairă, hârjoneală, halieutică. Hebefrenie. Hadeharia (utilizarea frecventă a cuvântului hades, cine are nevoie de un cuvânt ca ăsta?). Hialin.

Mănânc prea încet; brânza la grătar se întăreşte, devenind parcă o lespede solidă. Împing farfuria din faţa mea şi cotrobăi în geantă după portofel. Este prea multă lumină aici. Asta este cel mai rău lucru la toate restaurantele de pretutindeni: scaldă totul într-o lumină orbitoare.

Ajunsă înapoi la motel, mă aşez la micul birou, deschid laptopul şi îl readuc la viaţă cu o atingere. Singura sursă de lumină din cameră este computerul; păstrez încăperea suficient de întunecată cât să văd pe fereastră parcarea şi nu propria reflexie în geam. Ultimul lucru de care am nevoie este să îmi văd chipul palid şi obosit, mai tras decât de obicei. Pe ecran este o listă de documente în fişierul în care ţin romanul. Documentele includ versiuni timpurii ale începutului, o schiţă brută care se opreşte înainte de final, liste cu idei, personaje, secţiuni tăiate, dar de care nu m-am putut convinge să scap – şi, desigur, ciorna mea de lucru. De ce ochii îmi rătăcesc spre partea dreaptă, peste numele documentelor, unde apar coloane criptate cu informaţii despre kilobiţi şi datele ultimelor modificări, nu ştiu sigur. Dar ceea ce observ brusc, în timp ce cursorul planează deasupra simbolului ciornei, este data:

Data modificării: 6/25/2012 2.50 PM

25 iunie este… astăzi? Da. Nu am fost prea atentă, dar măcar atâta lucru ştiu. La 2.50 eram pe fugă în Seattle, pe punctul de a decola. Dispozitivele mele electronice erau stinse şi stivuite în mod corespunzător.

Şi totuşi. Fişierul meu a fost accesat – şi nu doar accesat, ci modificat – în exact acel moment.

Laptopul nu mi-a părăsit niciodată geanta. Geanta era sub scaunul din faţa mea.

Ceea ce înseamnă că a fost accesat de la distanţă.

Acum îmi amintesc mesajul de la Sean, care făcea aluzie la o cunoaştere îngrijorătoare a activităţilor mele. Acum îmi amintesc ziua în care am deschis ciorna şi am găsit fontul şi marginile modificate. Pusesem schimbările pe seama vreunei defecţiuni a computerului. Calendarul de pe Gmail îmi trasează itinerariul. E-mailul îmi înregistrează corespondenţa cu agentul meu. Cât de multe era posibil să fi văzut Sean? Nu ştiu nimic despre infracţiunile cibernetice. Vagile noţiuni despre ce este posibil le am din filme şi emisiuni TV, în care tocilari cu ochelari în ale computerelor pot sparge orice îşi pun în cap, de la fişierele Pentagonului până la poftele secrete ale unor ucigaşi în serie imaginari. Sean nu mi-a dat impresia că ar fi atât de deştept, dar cine poate şti? L-am subestimat şi înainte.

Aşa că, să spunem că este posibil. Ce *înseamnă* asta?

Habar nu am. În mod straniu, mă trezesc în imposibilitatea de a specula.

Îmi schimb toate parolele, deşi nu ştiu dacă asta va face vreo diferenţă. Îmi dezactivez funcţia calendarului. Îmi închid contul de Facebook drept măsură de precauţie, deşi îl folosesc foarte rar.

Stau în întuneric şi mă gândesc.

Chloe

Mă simt ca naiba când ajung în Vancouver. Mă spăl pe faţă în toaleta doamnelor şi mă privesc cu asprime în oglindă. Am cearcăne sub ochi, ceea nu este tocmai şocant. Deasupra sprâncenei stângi este o linie fină şi cea mai vagă umbră a alteia se zăreşte deasupra ei. Ridic din sprânceana stângă. Sunt pedepsită cu riduri pentru toate privirile obraznice şi sceptice pe care le-am aruncat oamenilor. Cred că un observator neatent nu ar vedea aceste riduri. Camerele sunt primele care observă când începi să te destrami.

Nu am pornit încă pe drumul botox-ului, dar va veni şi vremea mea. Deja am rezistat mai mult decât cei mai mulţi oameni pe care îi cunosc. Uneori mă întreb ce naiba încerc să demonstrez. Nimeni nu va fi impresionat de ataşamentul meu moral faţă de îmbătrânirea naturală. Nu sunt afurisita de Helen Mirren. Chloe Savage nu îşi poate permite multe în ceea ce priveşte virtutea profesională. Şi nimeni nu le-ar aştepta de la ea.

Dau cu anticearcăn pe umbrele de sub ochi şi mă încrunt la mine în oglindă. Unii oameni îşi exersează cele mai drăguţe priviri în oglindă şi nu voi pretinde că eu sunt mai presus de aşa ceva, dar zilele astea îmi prefer faţa îndârjită, furioasă. Din moment ce nu mai este nimeni altcineva în baie, îmi dezgolesc dinţii pentru o secundă. În timp ce mă întorc, mi se pare că văd umbra unei peruci întunecate în oglindă – aspră şi ieftină, nu una dintre multele peruci pe care mi le-am îndesat pe cap ca actriţă, ci peruca originală, peruca răpirii. Îmi amintesc cum încercam să mă înfrumuseţez în oglinda toaletei din acea benzinărie urâtă, bretonul închis la culoare şi fals căzându-mi aspru pe frunte. Totul s-a schimbat din ziua aia, orice lucru mărunt la care mă pot gândi. Îmi pun o mână în păr şi aproape că mă aştept să-l simt de plastic, la fel ca al unei păpuşi. Dar este părul meu, moale şi subţire, având nevoie de o baie.

Acum sunt poliţistă, îmi amintesc. Îmi prind părul la spate, într-o coadă şi îmi înlocuiesc rujul din geantă, nefolosit. Merg apăsat prin

aeroport, spre sectorul de bagaje, precum cineva care are o relaţie complicată cu autoritatea, cu puterea şi cu pistolul din toc. Privesc precaută dintr-o parte într-alta; adopt o expresie pe jumătate încrezută, apoi mă întorc la cea de nesiguranţă. Am nevoie să cred în această poliţistă.

Bagajul meu modern nu mă ajută.

Cine naiba ar vrea să fie o poliţistă?

Aş fi putut chema pe cineva să mă ia, dar, în schimb, am închiriat o maşină. Vreau să mă descurc cu forţe proprii aici.

De asemenea, mai vreau şi o băutură, poliţistă sau nu.

* * *

Hanul unde este cazată majoritatea distribuţiei este destul de departe de oraş. În adâncul pădurii, din motive evidente. Încep să mă panichez când îl văd prima oară, dar apoi observ că are un pub la primul etaj. Inteligent hangiu-la-mama-naibii. Eu stau într-o casă privată pentru oaspeţi, în spatele hanului principal. Arată rustic de afară, dar este drăguţ mobilat. Dau drumul la apă în cadă, îmi îndes hainele în sertare, îmi împrăştii lucrurile prin cameră pentru o stare de linişte şi aprind televizorul pentru companie.

Mă cinstesc cu o sticluţă de whisky din minibar şi intru în cadă. Alinată de vocea unei crainice pe fundal, încerc să nu mă gândesc la nimic. Am sentimentul că acest lucru va fi din ce în ce mai dificil de acum înainte.

Lângă cadă este o fereastră mare ce dă spre pădurea întunecată din spatele hanului. Are şi o jaluzea, dar nu este trasă. Ce loc stupid pentru o fereastră! Nu că ar exista vreun motiv să fie cineva acolo, afară, dar nu arată nici de parcă ceva i-ar putea împiedica. Îmi închipui o faţă apărând acolo, brusc, dintre copaci, privindu-mă goală în cadă. Este un decor bun pentru un film de groază. Trag jaluzeaua în jos, apoi iau o gură zdravănă de whisky. *Nu începe să te enervezi*, îmi spun în sinea mea. *Dumnezeu ştie că eşti deja destul de enervantă.* Mă scufund sub apă ca să nu mai pot vedea nimic pentru

un minut şi tot ce pot auzi este susurul apei înecându-mi gândurile, înecând orice mă face pe mine *eu.* Îmi doresc din tot sufletul să fi existat metode mai bune de a face asta.

Mai târziu, mă îndrept spre bar. Sunt pe jumătate Chloe, pe jumătate Mandy, poliţista; este un compromis necesar. Mandy are nişte gusturi atât de groaznice (la haine, la păr, la orice), încât nu mă pot convinge să îmi asum riscul de a-mi cunoaşte colegii de filmări (care nici măcar nu sunt aici încă, sper, dar nu ştii niciodată) ca o poliţistă dintr-un mic orăşel, cu gusturi vestimentare îndoielnice. Asta nu este o primă impresie din care ţi-ai putea reveni vreodată. Înăuntru, totuşi, încă o joc pe Mandy, motiv pentru care mă aşez nu la barul lung şi lustruit din lemn, ci la o masă mică din colţul încăperii joase, toată numai lemn negru, piatră palidă şi grinzi expuse. De aici, îi pot vedea pe toţi, dar este greu ca ei să mă vadă pe mine. Sunt aici să privesc, nu să fiu privită; să văd, nu să fiu văzută. Ce sentiment straniu!

Beau vin, care este un alt compromis: intenţionez să îmi limitez consumul de martini canadian, dar nu pot adopta în totalitate pasiunea pentru bere a lui Mandy dacă nu cumva vreau să îmi petrec jumătate din viaţă pe banda de alergat. (Presupun că există una aici. Îmi închipui cum ar fi să te plimbi cu adevărat prin pădure, iar sângele îmi îngheaţă în vene. Repulsia mea este atât de puternică, încât mă surprinde.)

Sunt la al doilea pahar cu vin când observ un bărbat aflat în partea opusă a camerei, într-un colţ, cu spatele la mine. Poartă blugi şi o cămaşă din flanel, care pare a fi cămaşă de designer, iar tunsoarea sa este pe cale să capete o formă perfectă şi foarte la modă. S-a izolat de ceilalţi musafiri – turişti veseli, majoritatea canadieni bogaţi, care arată de parcă terenurile de golf şi tenis sunt pământurile lor natale.

Un actor. Brusc, sunt convinsă că ştiu cine este, fără ca măcar să îi văd faţa. *Întoarce-te,* îi spun în mintea mea. Nu pentru că vreau să mă vadă, pentru că, pentru prima dată, nu vreau. Vreau să îl văd.

Nu o face. Citeşte un ziar. După o vreme – sunt la al treilea pahar cu vin şi am dat gata un mic bol cu gustări – împătureşte ziarul, îl pune deoparte şi începe să tasteze ca un maniac pe telefon. Nu se întoarce. Jur pe Dumnezeu: nu se întoarce nici de-al naibii. Ceva în legătură cu mişcările lui parcă mă hipnotizează: modul în care stă, în care ridică mâinile pentru a-şi da părul pe spate, din când în când, modul în care ridică o halbă cu bere la buze pe care nici măcar nu le pot vedea – este o economie impresionantă de mişcări, îmi spun, analizându-l aşa cum ar face-o un actor (un actor care a băut aproape o sticlă de vin, garantat.) Îşi foloseşte doar muşchii absolut necesari pentru fiecare acţiune minoră; imobilitatea lui generală nu este deranjată. În cele din urmă, se ridică, îşi pune telefonul în buzunar, lasă ziarul în urmă, aruncă banii pe masă şi pleacă. Stă cu spatele către mine, se întoarce uşor într-o parte pentru a face politicos cu mâna în direcţia barului pentru ca, mai apoi, să se întoarcă iar cu spatele şi să iasă afară cu paşi fermi.

Totuşi, ştiu ce ştiu.

Bărbatul pe care tocmai l-am văzut este nimeni altul decât Billy Pearson. Îl joacă pe *el.* Este Zed.

Lois

Creez un nou fişier şi îl denumesc *Idei pentru Concluzie.* Dacă Sean a fost cel care, într-adevăr, mi-a spart contul şi a spionat progresul cărţii mele, nu cred că va fi în stare să reziste momelii. Presupun că îşi doreşte cu disperare să ştie ce se întâmplă cu Gary: ce curs al acţiunii alege şi cum se încheie. Cum scapă basma curată. Dacă eu l-am folosit pe Sean drept şablon pentru Gary, oare Sean a făcut opusul? Este aproape prea înfricoşător ca să mă gândesc la asta.

Ceea ce conţine documentul cu adevărat este o propoziţie codificată: *S-a terminat, Sean.*

Cu siguranţă, ceea ce a făcut este ilegal. Trebuie să fie; este

precum încălcarea proprietăţii. Dar ce pot să fac mai mult? *Trebuie să suni la poliţie,* mi-a spus Brad după noaptea aceea pe pod. *Şi să le spun ce, mai exact? Cât de mult şi începând de când? Nu, mulţumesc.* Îmi închipui că mi-ar da acelaşi sfat acum, dar doar eu mă pot asigura că situaţia asta se încheie cu bine. Mi-am făcut mutarea; acum o aştept pe a lui.

Haker: Hyssopus, hijab, hrotensie. Howadji. Am uitat cât de mult îmi plac cuvintele care încep cu H. *Hapaxanthous, hygrophanous. Hwyl.* (Da, există. Este galic..) *Himenopter. Haecceitate.*

Haecceitate? Pot să văd clar cuvântul, dar este doar o colecţie de litere, fără vreun sens ataşat. Zed nu ar fi de acord cu el. Îl tastez în bara de căutare, întrebându-mă dacă asemenea căutări pot fi urmărite. Computerul meu este bântuit: aşa îl simt.

Haecceitate înseamnă *identitate, prezenţă.* A fi prezent. Interesant. Ceea ce mă reasigură că eu sunt aici, iar el acolo. Orice ar vrea Sean de la mine, sunt destul de departe cât să fiu în siguranţă.

Între timp, am bătut un drum lung. Sunt în camera motelului ăstuia de culoare bej-maronie pentru un motiv. De la fereastră, văd periferia unui mic oraş – benzinării şi fast-fooduri – şi munţi în depărtare. În cealaltă direcţie, ştiu, se întinde pădurea. Şi într-acolo mă îndrept. În pădure, în adâncul pădurii. Ca un basm. Sau un film de groază. Sunt aici, la fel şi Chloe. Trag aer în piept. Îmi beau cafeaua amăruie, care se răceşte. Plănuiesc. Îmi închid telefonul.

În oraş, cumpăr un carneţel – doar un caiet simplu cu spirală şi copertă neagră. În el se vor desfăşura mişcările finale ale lui Gary. Simt un fior straniu la perspectiva de a scrie de mână continuarea, de parcă mi-ar permite cumva să pretind înrudirea cu romancierii de mult morţi ai secolelor al XVIII-lea şi al XIX-lea. Este ca şi cum m-aş întoarce în timp şi aş participa la un bal mascat.

Haecceitate. Identitate. Aici şi acum.

Chloe

Ce ar face Mandy dimineaţă, după ce făcuse greşeala de a combina whisky cu vin?

Mandy ar mânca micul dejun. Eu nu, de obicei, aşa că este o desfătare uriaşă. Mandy, se presupune că este destul de în formă, dar ar trebui totuşi să arate ca o poliţistă dintr-un orăşel mic – nu precum cei care adoră gogoşile, dar nici ca un umeraş ambulant pentru haine. Am fost sfătuită să mănânc precum o persoană puţin mai normală. Dimineaţa, comand ouă şi fructe şi o felie întreagă de pâine de grâu prăjită, în acelaşi pub în care am băut cu o noapte înainte. (Poate că Mandy ar mânca un turn de clătite şi câteva bucăţi de bacon, dar există limite.) Mă întorc la bar în fiecare seară pentru un pahar discret înainte de culcare şi apoi mă retrag în camera mea. Nu l-am mai văzut pe Billy Pearson – nu la bar, nu în hanul principal, nu prin împrejurimi. Este ca şi cum mi l-aş fi închipuit, deşi ştiu că nu am ajuns tocmai la *acel* nivel de nebunie. Este pe aici, pe undeva.

Mi-l închipui prin pădure – vânând, poate? – ceea ce este ridicol, dar nu pot alunga această imagine.

În a patra zi plouă. A început în noaptea dinainte şi până dimineaţă nu a dat semne că s-ar opri. Este ceaţă şi cenuşiu şi rece, iar ploaia cade asemenea zumzetului electrostatic al unui radio fără semnal pe care nu îl poţi opri. Iau micul dejun în camera mea, citesc o oră şi pornesc spre sala de fitness. (Pentru că există, desigur, benzi de alergare, ca să nu mai spunem de o întreagă sală de gimnastică.) Mandy a alergat în fiecare zi, a ridicat greutăţi (ceea ce eu, Chloe, urăsc mai mult decât orice altceva, dar se pare că este un exerciţiu specific poliţiştilor, aşa că îl încerc) şi merge la cursuri de yoga şi pilates. Nu există o mulţime de alte lucruri de făcut, la urma urmei. De asemenea, citesc mult; am găsit o colecţie impresionantă de cărţi de ficţiune lăsată în urmă în hanul principal şi îmi croiesc drum printre thrillere romantice şi povestiri fantastice. Erau şi câteva cărţi

serioase, dar nu am avut dispoziţia necesară pentru ele. Îmi justific alegerea spunându-mi în sinea mea că asta ar citi şi Mandy în timpul ei liber pentru a se elibera de crime şi de munca poliţienească plictisitoare şi stupidă. *(Să ţi-o trag,* spune Mandy în capul meu. Nu spune *futu-i* prea des. Nu că ar fi vreo puritană, dar trivialităţile gratuite nu prea sunt stilul ei. *Citesc Dickens şi… şi romane poliţiste clasice.* Încerc să o liniştesc: *Normal că asta citeşti. Dar cred că ţi-ar plăcea şi astea. Încearcă unul!* De parcă i-aş oferi bomboane sau droguri. Se va da pe brazdă.)

Astăzi am alergat pe bandă vreo jumătate de oră şi mor după o pauză de mers la pas (nu îmi place alergatul mai mult decât îmi place să ridic greutăţi) când un tip înalt, familiar, nu cu totul străin, intră în sală şi sare pe banda de lângă a mea. Ceea ce pare puţin cam prea prietenos, dacă mă întrebaţi pe mine, din moment ce benzile care *nu* sunt atât de aproape de mine sunt libere. Dar sunt şi curioasă. Şi surprinsă, ceea ce-mi dă un sentiment straniu şi adolescentin pe care nu l-am mai trăit de ani întregi – pe care, de fapt, nu prea l-am simţit nici când eram adolescentă. Aşadar, poate că este influenţa lui Mandy. Dă din cap politicos spre mine şi începe să îşi programeze banda, apoi îşi întoarce brusc privirea din nou în direcţia mea, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ceva. Privesc direct înainte, bineînţeles, nevrând să fiu surprinsă studiindu-l. Aşa că nu îmi întâlneşte privirea. În schimb, începe să alerge, prinzând uşor viteză, dând muzica atât de tare, încât o pot auzi prin propriile căşti. În mod ridicol, mă simt ruşinată să trec pe modul de plimbare şi alerg în continuare, deşi acum îmi doresc cu adevărat să mor. Măresc chiar puţin pasul. *Idioato,* îmi spun în sinea mea, *pe cine naiba încerci să impresionezi?* Dar nu mă ajută.

Renunţ într-un final, când picioarele mele sunt atât de slăbite, încât îmi dau seama că aş putea cădea de pe banda asta idioată. Nu mă încurc cu o perioadă de respiro, doar opresc banda, îmi echilibrez picioarele în laterale şi aştept ca banda să se oprească.

În mod surprinzător, şi el se opreşte.

— Bună, spune în timp ce îmi şterg sudoarea de pe faţă. Eşti Chloe Savage, nu-i aşa? Doamna detectiv?

— Detectiv, spun eu, scoţându-mi căştile din urechi. Nu este nicio doamnă. (Deşi cred că *este*, de fapt, un fel de doamnă.) Zâmbesc puţin lasciv pentru a alunga din vorbele mele şmechere orice posibilă înţepătură insuportabil de feministă. În acelaşi timp, mă gândesc: *Biata Mandy aude porcăria asta tot timpul. Nu e de mirare că este puţin cam ţâfnoasă.*

— Corect, desigur că nu. De aici pasiunea ei pentru răpitor?

Îmi face cu ochiul.

Bun truc, îmi spun în sinea mea, bucuroasă că nu există nicio îndoială că faţa mea este purpurie din pricina epuizării, astfel că puţină roşeaţă adolescentină nu se va observa prea tare.

Nu mă înţelegeţi greşit. Billy Pearson, după cum ştie toată lumea, are o soţie superbă (nu din breaslă, în mod miraculos) şi un copil al naibii de frumuşel. Nu se dă la mine, iar eu nu fac o pasiune pentru el. Orice inimă aş avea, încă bate pentru profesorul de engleză din California, în mod straniu. Chiar aşa este.

Dar faptul că Mandy este atrasă de răpitor – ca să nu spunem că este obsedată de el – se joacă puţin cu mintea mea. La fel şi faptul că Billy Pearson seamănă atât de mult cu răpitorul adevărat, încât tot continui să clipesc pentru a-mi limpezi vederea şi a mă asigura că văd bine.

Sau cel puţin cred că seamănă. Pot să am încredere în memoria mea? Aveam doisprezece ani şi am fost traumatizată. Poate că doar îl pun pe Zed în carapacea tipului ăstuia, acest actor care seamănă de departe cu el – actor care mă priveşte de parcă îmi poate citi mintea, ceea ce mă enervează al dracului de tare.

— Tocmai ai ajuns aici? îl întreb nepăsătoare, de parcă nu aş da doi bani. De parcă nu l-aş fi văzut în bar în urmă cu aproape o săptămână.

— Nu. De obicei alerg afară, dar ploaia… strâmbă fermecător din nas şi face un gest către ferestrele brăzdate de ploaie. Sunt poteci

grozave în pădure, să ştii. De kilometri întregi. Urăsc benzile de alergare – alergi şi alergi şi nu ajungi nicăieri.

Cât de original. Încă un zâmbet fermecător, de parcă avea un arsenal întreg de expresii garantate să te atragă de partea lui. Ceea ce mie mi se pare neplăcut, deşi Mandy a cam căzut în capcană.

— Fără supărare, dacă ţie îţi plac benzile.

— Alergatul sub orice formă nu este tocmai pe placul meu.

— Dar o faci oricum, observă el vesel – şi totodată puţin cam în doi peri, cred: Ce vrea să însemne asta? Este de bine sau de rău?

— De asemenea, spune el, aplecându-se uşor, ca şi cum mi-ar fi spus un secret, am fost la vânătoare.

Vânătoare? Chiar a spus asta?

— *Vânătoare?* repet cam sceptică, amintindu-mi de scenariile pe care mi le-am imaginat. Serios? *Dar el nu vâna, răpitorul. Te-ai fi aşteptat să o facă, dar nu o făcea. Ai presupus greşit.*

— Serios. Bine, nu am împuşcat nimic, dar am avut un pistol şi am purtat întreg echipamentul de vânătoare, şi am căutat animale să le împuşc. Chiar am ţintit către ele: doar că nu am apăsat pe trăgaci.

— Pentru că nu ai vrut sau nu ai putut?

Nu îl cunosc destul de bine cât să îi pun întrebări iscoditoare sau să adopt un ton atât de familiar şi dojenitor. (Cred că aşa ar fi descris într-unul din romanele citite.) Mă simt aproape ruşinată de grosolănia mea. De obicei, ruşinea nu este o problemă pentru mine.

El nu pare deranjat.

— Nici nu mi-a dat prin cap. Adică ce naiba să fac cu un iepure mort? Nu, încercam doar să intru în capul tipului. Al răpitorului. Mi-e destul de greu să-l înţeleg.

Bunăvoinţa lui surprinzătoare de a avea încredere în mine – pentru că asta pare să facă – slăbeşte cumva o legătură importantă între mine şi sănătatea mea psihică. De fapt, acea legătură trebuie să fi fost mai slabă decât am crezut vreodată, pentru că tot ce pot îngăima este:

— Păi, îi semeni destul de mult!

Sunt şocată. *De când eşti aşa de idioată?* mă întreb îngrozită. Mandy mi se alătură: *Chiar trebuie să spui tot tuturor? N-o să afli niciodată nimic în felul ăsta, să ştii. Este mai bine ca unele lucruri să le păstrezi pentru tine.*

Între timp, încerc să îmi revin.

— Adică, vreau să spun, după cum îmi imaginez…

— Ştiu, mă întrerupe Billy, am făcut ceva cercetări, de fapt. Ştii că scenariul ăsta este bazat pe un roman inspirat de o poveste adevărată, nu-i aşa? Adică, destul de vag inspirat din el. A fost un caz real în anii ’90. Am văzut câteva poze cu tipul: poze de la şcoală, de la cercetaşi, chestii d-astea. Avem acelaşi ten şi carură, în mare parte. Dar încerc să înţeleg mai bine ce naiba gândeşte el. Adică nu cred că era doar nebun. Desigur, ar fi şi asta, dar simt că trebuie să fi vrut ceva, ceva ce avea sens, cel puţin pentru el. Nu era un tip prost. Şi nu le-a rănit niciodată pe fete, din cât se ştie. Dacă ar fi să crezi ce spun fetele, oricum. Este aşa un mister.

Se scarpină în capul lui chipeş, apoi zâmbeşte, un zâmbet larg, autocritic, care mă fascinează, într-un final, împotriva voinţei mele.

— Aşa că, da, fac experimente şi tot tacâmul.

Câţi oameni ar putea spune asta fără să pară complet dobitoci? *Am garda sus,* îmi spun în sinea mea.

Suntem de acord să ne întâlnim la cină.

Lois

Este greu de crezut că acesta este peisajul în care vor să reconstituie în mod cinematografic vara noastră la cabană. Totul este la o scală diferită aici: munţii sunt mai mari, norii sunt ridicaţi mai sus pe cer, către răsărit pădurea arată de parcă nu ar avea sfârşit. Până acum, nu m-am aventurat prea mult în afara motelului. Mi-am stabilit o rutină care implică micul dejun şi o cină timpurie la

restaurant, o plimbare lungă de amiază de-a lungul autostrăzii liniştite şi bătute de vânt, şi multe ore petrecute în camera mea, mâzgălind în carnet, care deja este aproape plin. Ziua se împarte atât de limpede, de spontan, de graţios: este ca şi cum ai convinge o hartă bine întinsă să se împăturească din nou pe vechile linii, reducând un pătrat stângaci la un dreptunghi mic, pliat. Acest simţ liniştit al ordinii mi se pare înviorător.

Mă uit rar în memoria telefonului. Când o fac, şterg mesaje de la Sean încă necitite. Ar trebui să fiu curioasă în legătură cu răspunsul lui la cursa pe care i-o întinsesem pe laptop, dar pentru moment, prefer să nu mă gândesc la el. Este la mii de kilometri depărtare. Sunt destul de sigură că nu are maşină. Nu cred că are genul de prieteni care i-ar împrumuta maşina lor sau bani pentru un bilet scump de avion. Încă se învârte leneş prin oraş în trenciul lui, fără îndoială morocănos, dar, în mare, inofensiv. Până şi ameninţarea lui de a-mi dezvălui secretele pare mai puţin înfricoşătoare de la distanţă; ce ar conta dacă lumea mi-ar cunoaşte trecutul? Sau că sunt Lucy Ledger, de care ei probabil nu au auzit? Astfel gândesc pe timpul zilei. Noaptea, visez pădurea: pădurea mea, cea pe care mi-o mai amintesc doar pe jumătate. Este o prezenţă ameninţătoare, periferică; aproape că nu am fost *în* ea, cu adevărat, doar am fost înconjurată de ea. Pini, molizi, arţari… dar pinii predomină, şi pinul este cel care devine vorbăreţ când vântul se înteţeşte. Îmi amintesc umbrele aruncate de copaci pe pereţii cabanei, vaietul unei ramuri care zgârie cu vârful fereastra dormitorului nostru. Degetele ei, mai degrabă: înţeleg de ce ramurile sunt numite braţe, extensii active ale trupurilor vii, cu voinţă proprie şi lucruri de spus. În visele mele, copacii sunt vii, soarele nu străluceşte niciodată, iar Zed este mult mai sinistru şi mai ameninţător decât păruse vreodată în realitate. Mă trezesc tulburată şi cu un sentiment de vinovăţie, de parcă ne-aş fi trădat închipuindu-mi atâta agresivitate.

Uneori, Gary este şi el acolo: sau cel puţin cred că este. Ascunzându-se într-un dulap sau într-o baie, pândind în pădure.

Seamănă destul de mult cu Sean.

Dorinţă: Dulcimer, delicateţe. Deznodământ. Prea uşor Dagherotip, dăunător, dublură. Depravat, decoletare, dezbrăcat. Oare contează o temă? *Dacoity. Dacquoise,* care este o prăjitură. Lasă-i să mănânce prăjitură, ia-ţi şi tu prăjitura şi mănâncă. Asta încerc să fac, la un anumit nivel? Nu, nicio temă. Poţi da un înţeles pentru orice. Fragmente aleatorii. *Distopic.* Destul! *Dashiki.* Mai bine. Dar cuvintele nu vor să se oprească. *Dactilomegalie,* care implică faptul de a avea degete foarte mari la mâini sau la picioare, deşi îţi poţi da seama de asta şi fără să fii familiarizat cu termenul. *Dactil + megalie:* toate indiciile de care ai nevoie. Cel mai bun cuvânt cu D dintre toate: *dziggetai.* Un măgar mongol sălbatic, ceea ce nu are a face cu nimic.

Dublu înţeles: deliquesce, dresaj, dreidel, dirndl. Se pare că m-am blocat pe cuvintele cu *D. Drincănit, dramă, depresie, disperare, dispreţ, declin, distrugător.* Mult prea simple. *Dogger.* Mai bine.

Te apropii, nu-i aşa? Cred că da.

Chloe

Fermecătorul Billy sună în camera mea în dimineaţa următoare şi mă invită la o plimbare cu maşina.

— Ai fost să vezi platoul de filmare până acum? întreabă el şi ceva în stomacul meu tresare.

— Nu, recunosc. Este terminat?

— Am auzit că fac ultimele retuşuri la cabană. Mi-ar plăcea să văd decorul înainte să fie complet invadat de oameni şi echipamente, doar să creez o conexiune cu locul. Tu nu ai vrea? Adică ştiu că relaţia ta cu spaţiul nu este atât de intensă ca a mea, dar cred că ţi-ar fi de folos. Haide, va fi mult mai distractiv dacă vii cu mine.

Sentimentele mele sunt amestecate în mod violent. Da, vreau să văd decorul. Normal că vreau, dar mă şi sperie al naibii de tare. Mai

presus de toate, sunt deranjată de obiceiul lui Billy de a spune *eu* şi *tu*, când se referă la *răpitor* şi la *detectivă.* Mă trezesc întrebându-mă, *relaţia ta cu spaţiul nu este atât de intensă ca a mea? Eşti drogat?* apoi îmi muşc limba, în care nu mai am încredere după scăparea idioată de ieri.

În orice caz, *distractiv* nu este tocmai cuvântul pe care l-aş folosi ca să îmi descriu aşteptările, dar sunt de acord să îl însoţesc. Pentru ce altceva mă aflu aici, oricum? De ce am ţinut morţiş să ajung mai devreme? De ce să amân momentul? O parte din mine speră ca această cabană de vânătoare să nu semene deloc cu cea pe care mi-o amintesc; să fie o cabană de tip Hollywood, parcă desprinsă din basme, pitorească, nu una reală. Iar o parte iraţională din mine, din câte îmi dau seama, se aşteaptă (şi speră?) să găsească o replică fidelă a celei în care mi-am petrecut vara celui de-al doisprezecelea an.

* * *

Billy a închiriat un Range Rover, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva e puţin cam tâmpit, în cele din urmă.

Iată care este treaba cu Billy: este, fără îndoială, capul de afiş în acest film – singurul, de fapt; pe noi, ceilalţi, ne-au luat destul de ieftin. El nu este tocmai un actor de primă mână, dar este pe-aproape. Ar putea fi, până la urmă, dacă ar face câteva alegeri inteligente. Nu a jucat în prea multe filme serioase – majoritatea sunt comedii romantice şi câteva filme de acţiune destul de blânde. Dacă poate fi cu adevărat capul de afiş al unui film mare este neclar; cel mai adesea, joacă rolul celui mai bun prieten, al fostului iubit sau al fratelui. Au funcţionat bine pentru el, din moment ce reuşeşte, de obicei, să domine scena. Emană charismă şi şarm pe ecran (ceea ce, trebuie să recunosc, se întâmplă şi în realitate.)

Evident, asta îl face o alegere interesantă pentru rolul unui psiho-răpitor; nu te poţi abţine să nu empatizezi cu el. De fapt, sunt surprinsă că au curajul să facă astfel rolul. Până şi în cartea lui Lois,

răpitorul este un personaj destul de ambiguu – fascinant şi autentic, uneori fermecător, alteori sinistru. Dacă fermecătorul Billy poate surprinde *asta,* va cântări foarte mult în încercarea de a demonstra că este un actor bun. Presupun că ăsta este planul lui. *Experimente şi tot tacâmul.* Te rog.

Călătorind pe locul din dreapta, alături de el, sunt din nou uimită de strania şi uşor înfricoşătoarea asemănare cu Zed. Poartă blugi şi un tricou, nebăgat în pantaloni, faţa îi este puţin aspră, barba fiindu-i puţin crescută peste tenul îngrijit de băiat frumos. Este atent la drumul şerpuitor şi îngust, şi nu vorbeşte, ceea ce este un lucru rar. Dacă închid ochii, aproape că aş putea fi din nou de doisprezece ani, traversând ţara într-o maşină, poate undeva prin pădurile din Pennsylvania. Plină de – ce? – speranţă? Entuziasm? Da, dar şi de teamă. Un fel de teamă amestecată cu plăcere, totuşi; precum teama de întuneric, de fantome sau de montagne russe-uri. O teamă palpitantă.

— Dumnezeule, vrei să nu te mai holbezi la mine, Chloe?

Râde jenat. Este unul dintre acei oameni care îţi rostesc numele tot timpul, practic de fiecare dată când ţi se adresează. Majoritatea oamenilor nu o fac; de fapt, mulţi oameni aproape că nu-ţi spun niciodată pe nume. Pare ciudat de intim când cineva o face, ca şi cum numele tău ar fi un secret pe care îl împărtăşeşti sau o pălmuţă peste fund.

— Scuze, nu am vrut să fac asta. Cred că doar studiam spaţiul.

— A, deci nu îmi admirai frumuseţea sculpturală, de fapt?

Se preface descurajat, rupând vraja. Zed nu râdea mult. Emoţiile lui erau aproape la fel de teatrale şi de vizibile ca ale lui Billy, dar ocupau un registru mult mai jos şi mai întunecat. Când Billy râde şi străluceşte, nu mai seamănă atât de mult cu *el,* doar fantomatic. O fantomă docilă. Şarmantă, chiar.

— Sculpturală numeşti tu înfăţişarea aia? Aş spune că seamănă mai degrabă cu omul de peşteră. Pălăvrăgesc ca să îmi acopăr privirea insistentă asupra lui şi orice expresie nepotrivită o fi însoţit-

o; nu prea sunt atentă la ce spun.

— Tocmai mă gândeam, mă întrerupe el, spre uşurarea mea. A devenit din nou serios. Pe bune, mă gândeam: închipuie-ţi cum ar fi fost să fii una dintre fetele alea. Mai ales prima, cea din Nebraska. Adică, a traversat ţara cu individul ăsta. Cum o fi fost? Despre ce or fi vorbit? Sau o fi dat drumul la radio? Poate că fata a fost legată la gură sau ceva de genul, dar mă îndoiesc. Trebuie să fi oprit la fast-fooduri, au mâncat hamburgeri împreună. Adică este o nebunie, corect? Dar este şi fascinantă. Dumnezeule, iubesc rolul ăsta!

Loveşte cu pumnul în volan şi apoi, fără vreun avertisment, frânează brusc.

— La naiba! Scuze.

Scuze. Aproape am ratat virajul. M-am lăsat purtată de vântul discuţiei. De obicei, observaţiile lui autocritice mi se par adorabile, dar sunt încă prea ocupată să mă confrunt cu acest avânt al imaginaţiei ca să îl pot aprecia pe acesta. Încă ţin mâna încleştată pe mânerul uşii în timp ce el ia un viraj ridicol de strâns – şi apoi, fără niciun avertisment, iat-o.

La dracu', iat-o acolo.

Şi apoi dispare din nou.

Este amplasată departe de drum, într-o mică poiană din pădure, dar priveliştea dinspre stradă e bună. Este de aproximativ aceeaşi mărime cu cabana lui Zed, poate puţin mai mică. Linia acoperişului este diferită în mod subtil – unghiul nu este la fel de ascuţit, poate, îmi dau seama, în timp ce studiez casa, că aproape niciodată nu văzusem cabana lui Zed din afară, nu la lumina zilei, oricum. Contururile ei sunt destul de vagi în amintirile mele. Această cabană poate fi cu uşurinţă *cabana*; aproape orice cabană ar putea.

Da, asta's eu, Miss Înţelepciune. Să uităm că mâinile îmi tremură, că respiraţia mi-a devenit sacadată şi o durere ca o menghină mi-a cuprins fruntea. Asta este doar o cabană. Un fals. Un decor de film. În Canada vestică. Nu ar trebui să aibă nicio valoare emoţională. Ar fi ridicol.

Corect.

Descopăr că am ceva să îi spun lui Billy, deşi, din punct de vedere tehnic, momentul când ar fi fost firesc şi potrivit să îi răspund la remarca despre fata din Nebraska trecuse în urmă cu câteva secunde.

— Cred că ar fi simţit – vreau să spun, chiar dacă el era drăguţ cu ea, tratând-o bine – fata nu ar fi ştiut niciodată ce avea să urmeze, nu? Chiar dacă se simţeau bine şi mâncau hamburgeri acum, după câte ştia ea, în secunda următoarea el putea să o ciopârţească şi să o arunce în pădure, nu? Pentru că nu asta fac psihopaţii? Cred că, deşi fetele s-ar fi simţit în siguranţă, întotdeauna ar fi existat îndoiala asta – teama asta că imediat după… înţelegi?

Cuvintele mele trunchiate sunau straniu de urgente, chiar şi pentru urechile mele. Billy îmi aruncă o privire fugară, puţin surprins, apoi încuviinţă încet din cap.

Slavă Domnului că nu s-a prins de nimic; el crede că m-am folosit de intuiţia actoricească pentru a pătrunde în capul fetei din Nebraska. Callie, cum este numită în film şi în carte. Mi-o imaginez pe Lois alegând un nume atât de apropiat de al meu, îmi imaginez la ce s-ar fi putut gândi. Ea şi-a schimbat numele complet, transformându-se în Hannah. Seamănă cu numele Lois în sensul că este puţin demodat, destul de banal – dar revine din nou la modă, ceea ce Lois nu este; există o uşoară legătură, dar nu una evidentă. Eu, pe altă parte? Carly, Callie. *Te rog.* Mă păstra aproape.

Coborâm din Range Rover, ne plimbăm prin jur. Pământul este umed şi moale, acoperit de ace de pin. Pantofii mi se scufundă în el. Sunt câţiva muncitori prin preajmă, dar nimeni nu ne deranjează.

Scaunele Adirondack de pe verandă sunt complet nepotrivite, mă bucur să constat. Arată vechi şi ponosite. Cele adevărate erau proaspăt vopsite. Verde-închis. Probabil că Zed le vopsise în timp ce pregătea locul pentru noi.

Totul este diferit aici. Iar eu nu sunt Callie sau Carly May. Nici măcar Chloe. Sunt Mandy, detectiva de la poliţie. Ar trebui să

privesc locul ăsta cu ochiul unui poliţist – să caut ascunzători, ferestre nezăvorâte, locuri de unde răpitorul m-ar putea observa. Port pantofi de alergare, nu tocuri. Nu am pe mine uniforma, ci haine civile, blugi şi un tricou. Am o jachetă subţire în maşină, care este o Toyota mică, nu un Range Rover.

Sunt la muncă. Nu există fantome. Şi, nu după mult timp (îmi verific ceasul), va fi vremea pentru o băutură.

Lois

Într-o seară, la o cină, o conversaţie de la bar îmi atrage atenţia, pătrunzând prin norul de gânduri întunecate care îmi menţine de obicei sentimentul de singurătate, chiar şi când localul este foarte aglomerat.

— În partea de nord a New Yorkului de data asta, spune un bărbat, provocând câteva râsete de la alţi clienţi.

— Poate British Columbia va câştiga un Oscar într-una din zilele astea, spune femeia de după tejghea, umplând din nou ceaşca de cafea a unui bărbat. Suntem atât de multilaterali, nu-i aşa? Putem fi orice loc doreşti – New York, California, Irlanda, pentru numele lui Dumnezeu.

Sună precum o conversaţie pe care au mai avut-o înainte, cred; un fapt curios al existenţei lor, acum că British Columbia este un loc de filmare atât de popular.

— Joacă doar un nume mare în ăsta, spune un alt bărbat. Billy Pearson, îl ştiţi? Arată ca un star de cinema, asta e sigur, dar niciodată nu mi s-a părut un actor prea bun. Altcineva începe să enumere filme de-ale lui Billy Pearson şi contribuie cu toţii.

Billy Pearson îl joacă pe Zed, desigur. M-am concentrat atât de tare asupra lui Chloe Savage, încât nu m-am gândit prea mult la el. Încerc să îi evoc faţa, suprapunând-o cu grijă peste cea pe care mi-o amintesc. Ar putea funcţiona – fizic, cel puţin, ar putea funcţiona.

Tocmai încercam să îmi expun îndoielile, să îmi explic care sunt greutăţile pe care cred că le va întâlni Billy Pearson în a-l interpreta pe Zed, când o aud pe femeia de la tejghea vorbind din nou. Şterge tejgheaua cu o cârpă. Părul negru şi rar îi cade lipsit de vlagă pe gât şi pe obraz. Încerc să mi-o închipui cu o tunsoare mai nimerită.

— Deja a venit, să ştiţi. Am auzit în dimineaţa asta. S-a plimbat prin zonă cu o femeie blondă. Una dintre actriţe, cel mai probabil.

— Este însurat, nu-i aşa? spune un bărbat care pare să fie cel mai informat. Probabil că se uită la multe emisiuni de divertisment sau citeşte multe reviste cu celebrităţi. Ar putea fi soţia lui.

— Nu, spune chelneriţa cu păr rar. Soţia este roşcată. Asta cu siguranţă nu era soţia.

Informaţia pluteşte în aer, generând suspiciuni. Mă întreb de ce i-ar încânta să afle că pe Billy Pearson îl ducea gândul la rele.

Dar mai gândesc şi asta: *O femeie blondă? Una dintre actriţe?*

Chloe sosise. Putea fi oricine, dar nu este. Este Chloe.

Chloe

Actriţele care joacă rolul fetelor în copilărie sunt complet necunoscute. Sunt de acord cu această decizie. Am cunoscut mulţi copii-actori şi cei mai mulţi dintre ei păreau prea maturi, îmbătrâniţi înainte de vreme. Nu e de mirare. Dar îi maculează într-o oarecare măsură. Eu şi Lois eram precoce în felul nostru, fără îndoială, dar eram copii încă, mai presus de toate, şi unii protejaţi chiar. La început. Când ne-am întors, eram schimbate.

Când le văd pentru prima oară, totuşi, nu sunt atât de convinsă. Iau micul dejun în bar şi o aromă vagă de cocktail îmi pare că pluteşte în aer, ispititoare chiar şi pe timpul zilei. Billy mi s-a alăturat – a devenit rutina noastră în zilele când nu mă furişez la restaurantul local de care m-am ataşat, deşi el spune că soţia şi copilul vor sosi săptămâna următoare, aşa că atunci se va termina

totul, presupun. Niciunul din noi nu este prea vorbăreţ dimineaţa, acesta fiind singurul motiv pentru care sunt dispusă să împart o masă cu el în acest moment al zilei. Mai ales pentru că nu sunt proastă şi ştiu că de afară lucrurile nu se văd bine. Poveştile vor ajunge la soţie, şi, brusc, statul la masă, bând o cafea şi citind ziare canadiene, va părea dovada unei aventuri fierbinţi. Ceea ce, fără îndoială, nu avem.

Oricum, le aud pe fete înainte să le văd. Se năpustesc în încăperea liniştită cu anturajul lor: părinţi, fraţi mai mici, Dumnezeu ştie cine altcineva. Instructori? Dădace? Psihiatri? Glasurile înalte şi limpezi ale fetelor se ridică deasupra celorlalte voci. N-or fi ele profesioniste experimentate, dar mai mult ca sigur nu le lipseşte încrederea sau prezenţa de spirit. *O bilă neagră împotriva lor,* îmi spun în sinea mea, din moment ce eu şi Lois eram doar copii proşti dintr-un mic orăşel. Sperasem că vor avea măcar puţin din această calitate, măcar un licăr, iar acum am îndoieli.

Billy ridică şi el privirea şi pune jos ziarul.

— Sunt fetele! spune puţin cam prea entuziasmat, de parcă s-ar fi plictisit, iar o nouă formă de stimulare este bine-venită.

— Aşa se pare. Nişte fetişcane mici şi zgomotoase, nu-i aşa?

Sorb din cafea. Nu pun jos ziarul, deşi nu am citit aproape niciun cuvânt în tot acest timp; în mare parte, pare preocupat de diverse măsuri ecologice în Canada de vest şi infracţiuni minore comise în zonă şi este, cred, cel mai plictisitor ziar pe care l-am citit de când am plecat din Nebraska.

— Poartă-te frumos, spune Billy. Hai să ne prezentăm.

— Mergi tu, eu nu sunt pregătită.

Îmi aruncă o privire caraghioasă – una binemeritată, presupun.

— Eşti foarte ciudată uneori, Chloe Savage, spune el, ridicându-se. Dar *eu* merg să prezint fermecătoarea mea persoană tinerelor şi minunatelor actriţe cu care vom lucra în mijlocul pădurii toată vara, cu sau fără tine.

Face o pauză, parcă presupunând că mă voi răzgândi.

— Fără mine, îi spun, prefăcându-mă că sunt absorbită de secţiunea sportivă.

Apoi merge şi se dichiseşte (pe bune, nu există alt cuvânt pentru asta) înaintea fetelor şi însoţitorilor lor cloncănitori. Sunt atât de încântate să cunoască un adevărat star de cinema! Vor autograful lui! Nu le vine să creadă! Este chiar mai drăguţ în persoană!

Între timp, mă strecor afară. Le voi cunoaşte pe tinerele şi minunatele „actriţe" *(pe naiba!)* când voi avea chef.

De atunci, Billy tinde să îşi petreacă zilele cu fetele – făcând Dumnezeu ştie ce, plimbându-se prin pădure sau ceva de genul. Mi se alătură în bar seara, scutindu-mă de jena de a bea singură.

Nu vreau să dau de înţeles că am fost complet antisocială. În cursul săptămânii au tot venit oameni care participă la turnarea filmului; l-am cunoscut pe regizor, pe câţiva membri din distribuţie şi pe costumieră care îşi tot cere scuze în avans pentru ceea ce mă va pune să port.

— O să mă urăşti de moarte, spune ea. Pe bune, vei fi norocoasă dacă vei mai lucra undeva vreodată.

Glumeşte, dar mă întreb cât de amuzant este, de fapt.

— Poate vei primi un premiu, îi sugerez. Dacă hainele sunt atât de urâte.

— Neah! Se încruntă. Este înaltă, cadaverică, parcă ar fi zombie. Cea mai simplă întorsătură genetică a sorţii ar fi făcut-o fotomodel. În schimb, este practic hidoasă. Are gura mai infectă decât a mea, ceea ce apreciez. Pentru premii trebuie să faci haine de epocă. Pieptare şi colanţi, rahaturi din astea.

— Păi, anii '90 ar trebui să fie ai naibii de apropiaţi de „epocă" până acum, nu?

— Depinde de film. Noi nu lucrăm tocmai dintr-o perspectivă a epocii aici; este un deceniu destul de jalnic, cuminte din punctul de vedere al modei. Ceea ce înseamnă, spune ea, aruncând un zâmbet neobişnuit şi terifiant, fără blugi lăbărţaţi. Fără pantofi uriaşi. Cel

puţin poţi să îmi mulţumeşti pentru asta.

Apoi pleacă. Îmi place asta la ea. Vine şi pleacă tiptil, ceea ce este un fel de uşurare când eşti înconjurat de atât de mulţi oameni care au făcut o formă de artă din a intra sau ieşi dintr-o cameră.

Încă petrec mult timp citind; romanele poliţiste şi cele gotice de dragoste continuă să mă distragă. Ies la micul restaurant din centru uneori. Este ceva de condus până la el, dar acolo nu sunt niciodată oameni din echipa de filmare şi pot sta liniştită într-un separeu, încercând să pătrund în gândurile lui Mandy. Nu spun nimănui de la restaurant cine sunt, dar sunt destul de sigură că oamenii ştiu că fac parte din distribuţie. De fiecare dată când intru, am impresia că discuţiile care se opresc brusc erau probabil mult mai interesante decât orice sunt dispuşi să spună cât timp sunt eu acolo. Tot sper că se vor obişnui cu mine şi vor începe să se poarte normal când sunt prin preajmă, dar presupun că asta necesită mai mult de câteva zile. Dar poate că oamenii nu ar vorbi liber nici în faţa cuiva ca Mandy. Este poliţistă, la urma urmei, şi femeie, pe deasupra. Poate că ţi-ar lua mai mult să te încrezi în ea decât într-un poliţai local. Poate că nu ai vrea să-şi bage nasul în treburile tale. Scenariul spune clar că, atunci când Mandy încearcă să afle informaţii despre bărbatul retras care locuieşte singur în vechea cabană de vânătoare, localnicii nu îi sunt de ajutor. Ea nu este din zonă – nu din punctul de vedere al localnicilor. Ea este din Albany. Nu este prea departe, dar este din *oraş*.

Beau cafea şi mănânc ouă la restaurant când mi-am dat seama. M-am gândit la Mandy ca la o ţărăncuţă, mai mult sau mai puţin (iar copilăria mea în Arrow îmi dă dreptul să folosesc cuvântul.) Dar ea este o fată de oraş, relativ vorbind, şi o străină. Romanul îi dezvăluie povestea mai mult decât are timp filmul să o facă; vi se spune că părinţii ei sunt din munţii Adirondack şi că tatăl ei s-a reîntors în munţi după ce a părăsit-o pe mama ei. Ea este cu un picior în lumea orăşelelor mici ca acesta şi cu celălalt în Albany, un oraş agitat şi arogant, la jumătatea drumului dintre New York şi

sălbăticia rurală numită Ţinutul din Nord.

Mă întreb din nou la ce se gândea Lois când a inventat-o pe Mandy. A vrut doar să îndepărteze cartea de povestea reală în câteva moduri concrete? Credea că povestea avea nevoie de un personaj feminin matur pentru a atrage tipul potrivit de cititori? (Ceea ce ar fi fost inteligent, recunosc.) Sau este mai mult decât atât: Mandy are vreo importanţă proprie, vreun sens codat, cel puţin în mintea (evident) dereglată a lui Lois?

O pot întreba, dacă aş vrea neapărat să ştiu. Va ajunge aici în trei zile. Mi-e greu să îmi închipui această întâlnire – dintr-un anume motiv, nu mi-am permis să mă gândesc prea mult la ea – dar cred că se va întâmpla. Lois. În trei zile.

Brusc, farfuria mi se înceţoşează şi cred, pentru o secundă, că mi se face rău. Dar nu, este doar emoţia, reală, şi brută, şi în mod straniu anonimă. Este furie în ea, şi sacrificiu, dar asta nu e tot. Intensitatea ei îmi aminteşte de genul de emoţii pe care le ai când eşti copil, atât de puternice încât te pot zdruncina, te pot face să vomiţi, să vezi roşu în faţa ochilor. Îmi dau seama că a trecut mult, mult timp de când nu am mai simţit ceva asemănător. Nu sunt o scârbă nemiloasă, cu inimă de piatră, la urma urmei? Sau este o chestiune de represiune?

Taci, Chloe, îmi spun în sinea mea.

Arunc banii pe masă, iar greaţa trece. Clienţii obişnuiţi îmi dau bineţe protocolar în timp ce mă îndrept spre ieşire, suprimându-şi politicos curiozitatea.

Doar una din noi poate fi nebună de legat, îmi spun în sinea mea. Am sentimentul că Lois – raţionala şi ordonata Lois – şi-a revendicat acest rol. Asta înseamnă că eu trebuie să îmi păstrez cumpătul.

Şi tu, Carly May. Vechiul meu eu pare mai aproape decât de obicei. *De parcă ar vrea ceva.* Dar acest gând are un miros distinct de nebunie, pe care tocmai am jurat să îl evit.

Când mă întorc la pensiune, una dintre fete stă în pragul uşii

mele. Le-am cunoscut până acum, dar doar în trecere. Nu par atât de interesate de mine şi nu le pot învinovăţi. Nici măcar nu apărem atât de mult timp împreună pe ecran, din moment ce eu petrec mare parte din film încercând să le găsesc şi să pun la cale un plan să le salvez.

Cea de pe terasa mea este cea cu părul negru – Lois fetiţa, Natasha în viaţa reală şi Hannah în film.

Ridic din sprâncene văzând-o, apoi le cobor grăbită, gândindu-mă la riduri. Aştept să-mi spună ceva, din moment ce presupun că de asta se află aici. Stă pe prag, smulgând petalele roşii ale unei flori perfecte din grădină. (Tata ar fi ştiut numele florii.) Pădurea se întinde în spatele micului rând de case de oaspeţi, spaţiate cu atenţie, atât de deasă, încât căsuţele sunt cu toate în umbră chiar şi în toiul zilei. Nici măcar nu am pus piciorul în pădure.

— Scuze, spune Natasha când mă vede, ridicând privirea, dar fără să se ridice de jos. Nu prea ne placi, aşa-i?

Mă trezesc râzând.

— Dacă asta este ideea ta de conversaţie, poate că da. Dar nu, serios, de ce ai spune asta? Vă plac sau nu vă plac. Nu vă cunosc, nu-i aşa? Nu este nimic personal.

— Serios? Mijeşte ochii frumoşi şi albaştri la mine şi mă simt de parcă ar încerca să îmi între în cap. Pare că e ceva personal. Te văd privindu-ne uneori cu o expresie ciudată pe faţă. Ca şi cum nu ne poţi suferi.

Dumnezeule, are dreptate? Sper că nu.

— Pe bune, copilă, aia este expresia mea normală. Întreabă-l pe Billy, o să-ţi confirme. Obişnuieşte-te cu asta.

— De fapt, Billy mi-a spus că poate ar trebui să vin să vorbesc cu tine, spune ea. Apoi, pe un ton total diferit: Tocmai mi-ai spus *copilă?* Este atât de demodat, nu-i aşa? Ca dintr-un film vechi? Ştii tu, ca – se schimonoseşte şi coboară vocea, devenind un fel de caricatură ciudată a unui vechi star masculin de cinema – „Ne mai vedem, copilo". Clipeşte. Sau, ştii replica aia faimoasă din

Casablanca, „în cinstea ta, copilă".

— Dumnezeule, te rog, opreşte-te. Am spus cuvântul. Nu ştiu de ce. Oricum, ce vrei? (Monstruleţ îngâmfat!)

— Sfaturi actoriceşti.

Inima mi se încălzeşte puţin.

— Este primul tău film?

Fata ridică din umerii mici şi ascuţiţi, arătându-şi modestia.

— Am filmat nişte reclame şi alte chestii pentru TV, dar da, în mare parte. Câţi ani aveai tu când te-ai apucat de actorie?

— Mai mulţi decât tine, îi răspund, iar inima mi-e din nou rece. Deci? Care este problema?

— Nu înţeleg, spune Natasha. (Hannah. Nu Lois.) Adică nu prea înţeleg povestea, mai exact. Nu înţeleg de ce îl *plăcem* pe răpitor. De ce nu-l considerăm un pervers? De ce nu fugim? Şi el de ce ne vrea, oricum? Din moment ce nu pare să vrea – ştii tu – să ne molesteze sau ceva de genul. Pe bune. Pur şi simplu, nu înţeleg. Pare cu adevărat mâhnită.

Cum să-i răspund? Mă aşez pe verandă lângă ea.

— Oamenii sunt complicaţi, îi spun încet. Îl plăceţi pentru că el vă place pe voi. Pentru că este chipeş, şi inteligent, şi misterios. Pentru că sunteţi plictisite. Pentru că el crede că sunteţi speciale, că sunteţi incredibil de deştepte şi drăguţe, iar tu eşti suficient de vanitoasă şi superficială cât să te laşi dusă de nas cu chestia asta. Dar nu este vina ta, pentru că ai doisprezece ani şi nu te poţi abţine.

Ignor privirea de protest de pe chipul ei.

— Pentru că este o aventură, iar el e şeful. Pentru că te simţi atât de singură acasă, încât ai putea muri de plictiseală. Pentru că, să fii răpită, e ca şi cum ai fi într-o carte şi mereu ţi-ai dorit să fii într-o carte, pentru că eşti genul de fetiţă timidă şi tocilară care citeşte tot timpul.

Natasha pare gânditoare, dar şi sceptică, totuşi. Pot vedea că este sceptică. Bravo ei, presupun.

— În plus, îi spun, ridicându-mă din nou. El este Billy, nu uita.

Dacă Billy te-ar răpi, ai fugi?

Natasha chicoteşte împotriva voinţei sale.

— Aşa credeam şi eu, îi spun şi mă întorc să descui cu gesturi ostentative uşa.

Lois

Găsesc destul de uşor locul filmărilor, urmând harta pe care mi-o trimisese vreun asistent neînsemnat de producţie. Trec cu maşina de cotitura de pe drumul de pământ şi parchez la margine, câţiva metri mai jos. Filmările nu au început încă, dar sunt oameni în jur şi nu vreau să atrag atenţia asupra mea. Mă plimb de-a lungul drumului asemenea unui pădurean, aruncând o privire inocentă în jur, apoi mă întorc ca din întâmplare, de parcă nimic altceva în afară de pura curiozitate nu m-ar ghida.

Doar pentru o secundă, inima mi se opreşte.

Au făcut o treabă bună, gândesc în sinea mea, străduindu-mă să fiu obiectivă, imparţială. Cabana este o replică aproape perfectă a celei descrise în romanul meu şi este straniu de asemănătoare cu originalul, cel puţin aşa cum mi-o amintesc. Mă concentrez asupra diferenţelor – unghiul acoperişului de deasupra etajului al doilea, maşinile de pe alee, scaunele Adirondack cu grijă învechite – pentru a mă întoarce în prezent.

Aud bătăi de ciocan venind din interior şi îmi spun din nou că oamenii ale căror maşini sunt pe alee sunt, cel mai probabil, înăuntru, adăugând retuşurile finale decorului. Mă aventurez puţin mai departe în josul aleii, copacii întinzându-se la nesfârşit deasupra mea, blocând soarele. Aud păsări şi briza răvăşind politicoasă vârful copacilor, fără să se deranjeze să coboare pe pământ. Aş putea fi în micul meu dormitor, al meu şi al lui Carly, iar aceştia ar putea fi copacii noştri, păsările noastre, de la fereastra noastră, care ne aminteau unde ne aflam, care ne transmiteau că

suntem bine. Fără vreun avertisment, trei siluete apar din spatele casei, alergând: un bărbat purtând o cămaşă simplă din flanel şi două fete tinere – una cu părul negru, alta cu părul blond. Ele îl aleargă pe el, trăgându-l de spatele cămăşii, de găicile curelei.

De ce este lumină? Era mereu întuneric când eram afară. Pământul era rece şi umed noaptea, când ne întindeam membrele sechestrate. Ţânţarii se ospătau din nou, iar noi încercam să nu băgăm de seamă. Numai noaptea munţii erau ai noştri.

Fetele ţipă de bucurie, ceea ce eu şi Carly nu am fi îndrăznit. Sunt mult mai directe decât noi, mai încrezătoare, puţin îndrăgostite de ele însele. Iar el le permite să îl prindă, să-l pună la pământ, ceea ce Zed nu ar fi făcut niciodată; ne-ar fi făcut să îl alergăm şi să îl prindem de-adevăratelea. Totul era de-adevăratelea cu el.

M-au văzut. Încetează să se mai joace şi întorc priviri curioase în direcţia mea. Mă simt ca o fantomă; sunt iraţional de surprinsă că sunt vizibilă pentru ei. Mă simt de parcă am exista în planuri diferite şi doar eu eram privilegiată (sau blestemată) să văd prin distanţa înceţoşată care ne desparte. *Faceţi totul greşit,* aş vrea să strig. *Lăsaţi-mă să vă explic.*

În schimb, le fac cu mâna şi mă întorc, urmându-mi proprii paşi. Mă simt de parcă m-aş destrăma.

Chloe

Cu două nopţi înainte de începerea filmărilor, Billy nu apare la happy-hour în pub, aşa că beau din nou singură. Toată lumea este aici acum, de la regizor până la ultimul om, dar nu m-am apropiat de nimeni, cu excepţia, poate, a garderobierei, iar ea pare să fie cazată în altă parte. Stau la masa mea obişnuită din colţ, citind o carte – un alt roman poliţist, cu un cuţit sinistru, însângerat pe copertă; îmi aminteşte de cărţile pe care le citeam cu Lois şi simt acest fapt ca pe o conexiune. O umbră trece vioaie peste masa mea şi

ridic privirea, pregătindu-mă să fiu amabilă, ceea ce nu exprimă tocmai ceea ce simt. Starea mea de spirit devine tot mai posomorâtă.

Posesoarea umbrei este o femeie înaltă, uimitoare, cu trăsături frumoase şi un păr scandalos de roşcat, lung, sălbatic şi cârlionţat, întinde spre mine o mână frumoasă, mare cât a unui bărbat.

— Bună! spune ea, ochii verzi năpustindu-se asupra mea ca nişte pisici insistente în timp ce gura îi zâmbeşte larg. Chloe Savage? Fiona Pearson. Am auzit că l-ai ţinut pe soţul meu departe de belele. Ce drăguţ din partea ta! Cineva trebuie s-o facă. Te vei bucura să afli că sunt aici să te eliberez de datorie.

Sub privirea ei mă simt aproape vinovată. Îmi amintesc în sinea mea că legătura cu Billy a fost şocant de asexuată. Această regină războinică nebună nu are niciun motiv să se holbeze aşa la mine.

Mă forţez să răspund cu aceeaşi presiune ca a mâinii ei, punând cartea pe masă deschisă cu faţa în jos pentru a-i arăta că ea nu reprezintă decât o uşoară distracţie de la lectura mea.

— Cu plăcere, îi răspund. Dar fetele l-au cam luat din grija mea de când au ajuns. Încuviinţez din cap spre uşă, unde Natasha şi Justine (actriţa-Carly, actriţa-eu) îşi fac intrarea. Deja îl adoră, adaug. Au închegat o legătură trainică. Este important pentru prestaţiile lor, nu credeţi?

Fetele au de fapt treisprezece ani, nu doisprezece, şi amândouă arată deosebit de bine în seara asta, în felul neîndemânatic, pisicos şi fermecător al fetelor de treisprezece ani, pe punctul de a face orice. Ochii Fionei îi urmăresc pe ai mei.

— Drăguţe, nu-i aşa? Dumnezeule, nu aş mai vrea să am vârsta aia pentru nimic în lume. Mă simt în mod straniu sfâşiată între impulsul de a-i intensifica gelozia, transferând-o către Natasha şi Justine, şi de a încerca să fiu amabilă cu ea; are ceva oarecum fascinant.

Dar Fionele din lume nu prea m-au plăcut niciodată. Îmi propune cu o ipocrizie strigătoare la cer să trec pe la masa lor mai târziu, pentru o băutură, şi traversează încăperea spre tinerele actriţe, chiar

când Billy intră, însoţit de un băieţel al cărui chip angelic de mini-Billy este încadrat de bucle roşcate ca ale Fionei.

Bietul Billy nici măcar nu priveşte în direcţia mea.

Comand o salată şi încă un pahar de vin; din ce în ce mai mulţi oameni se opresc la masa mea. Întreaga scenă pare să devină brusc mult mai socială. Dar nu am starea de spirit necesară; mă simt uşor nervoasă pe toată lumea. Mă strecor afară când cred că nu mă priveşte nimeni, cu o sticlă de vin sub braţ, îndreptându-mă nepăsătoare spre camera mea. Înainte să ajung la casa de oaspeţi, aud răpăit de paşi în urma mea şi un cor gâfâind de „aşteaptă!". Sunt surprinsă să le văd pe Natasha şi Justine alergând după mine, trăgându-l pe băieţelul Pearson cu ele.

— Suntem dădace, îmi explică Natasha când le permit să mă prindă din urmă.

— *Fiona* ne-a rugat, adaugă mohorâtă Justine.

— Nu ne-a rugat, de fapt. Ne-a *poruncit.* Nu mă pot abţine să nu zâmbesc observând nedisimulata lor supărare. A spus „De ce nu merg *copiii* să alerge şi să se joace". Natasha îl priveşte încruntată pe băiat.

— Cum îl cheamă pe puştan? întreb.

Sunt convinsă că Billy i-a menţionat numele de mii de ori, dar nu este genul de lucru pe care tind să mi-l amintesc.

— Liam, spune Justine cu răutate. Mă trezesc fascinată de expresiile intense care îi străbat rapid chipul. Iubire, răzbunare, disperare. Eram şi eu aşa cândva? Este ceva familiar în privinţa ei, un fel de ecou. Îl observ şi la Natasha, dar nu la fel de puternic.

Adevărul este că nu pot suporta fetele de vârsta lor, ca regulă generală. Poate este din cauza ecoului; nici pe mine însămi nu mă puteam suporta la treisprezece ani.

— Liam! spune Liam entuziasmat.

Îl privesc cu un ochi critic.

— Câţi ani credeţi că are, doi?

— Probabil, spune Justine. Doi ani teribili.

— Doi! spune Liam.

Îl studiem toate trei în tăcere. Condensul de la sticla de Sauvignon Blanc îmi umezeşte rochia subţire.

— E un puţoi drăguţ, nu-i aşa?

Nu asta voiam să spun. Pur şi simplu mi-a scăpat. Dar este adevărat.

Fetele chicotesc şi sunt de acord, devenind brusc conspiratoarele mele. Îl apucă de mâinile dolofane şi îl leagănă înainte şi înapoi între ele de câteva ori, puţin mai vesele, în timp ce micuţul bolboroseşte fără sens: „Liam uţa!"

— Deci, de ce m-aţi urmărit? întreb în cele din urmă. Fiona nu m-a făcut pe mine copil onorific, nu?

Fetele râd din nou, aşa cum ştiam că vor face. Sunt atât de vulnerabile! De manipulabile! Simt un impuls straniu de a le îmbrăţişa. De a le proteja? Ridic din umeri, îndepărtând acest gând. Mă gândesc la sticla mea cu vin, încălzindu-mă.

Fetele ridică în sincron din umeri.

— Ne-am plictisit, spune Natasha.

— Tu pari destul de mişto, adaugă Justine. Prin comparaţie. Admir modul în care îşi subminează complimentul. Mă simt aproape flatată. Ceilalţi adulţi se poartă cam ca nişte ticăloşi.

— Vezi cum vorbeşti, spune Natasha de parcă nu se poate abţine, iar gândul îmi fuge la Lois, încercând cu greu să nu mă las afectată.

— La naiba cu asta, spune Justine.

— Vreţi să mergeţi puţin la mine? Puteţi vorbi rahaturi despre toată lumea dacă vreţi. Nu-mi pasă.

— Sigur, spun ele, precaut de nonşalante.

— Suc? spune Liam cu speranţă în glas.

— Suc, sunt eu de acord, sperând că aveam în minibar. Cola dietetică pentru fete. Sauvignon Blanc pentru mine. Vom sta pe terasă şi ne vom uita după licurici. Am auzit că sunt rari pe aici, dar putem spera.

Mai târziu, după ce Fiona i-a luat pe copii (cu o recunoştinţă *foarte* neconvingătoare, aş putea adăuga), îmi sună telefonul. Nu iPhone-ul, ceea ce nu ar fi atât de surprinzător, ci telefonul fix, din cameră. Billy, sunând ca să îşi ceară scuze pentru soţia sa? Dar are numărul meu de mobil. Agenta lui Lucy Ledger, pentru a confirma întâlnirea noastră? Puţin probabil; totul e bătut în cuie. De la recepţie? Ridic telefonul din pură curiozitate şi nu sunt surprinsă când la început nu răspunde nimeni.

— Alo, zic. Alo, alo! Cine este? Aud pe cineva respirând. Cineva *este* acolo. Hei, tâmpitule, spun foarte veselă; din pricina vinului, presupun. Mă plictiseşti. O să închid acum. Şi sunt pe cale să o fac când cel a cărui respiraţie o aud spune în sfârşit ceva. Mi-este greu să îl înţeleg, pentru că, evident, încearcă să îşi facă vocea să sune ciudat.

— Ştiu cine eşti, spune răguşit glasul.

— Păi, felicitări! Presupun că ai nimerit numărul, atunci.

— Nu, spun că ştiu cine eşti cu adevărat, spune vocea falsă. Ştiu totul.

Pare tânăr. Trebuie să vrea ceva. Ce ar putea să fie? Pentru câteva secunde, habar n-am ce aş putea spune. Mă gândesc la câteva posibilităţi. Jaden m-a trădat? Se poate să fi fost cineva de acasă? Vreun reporter răzbătător de tabloid? Cu siguranţă, nu. Cine altcineva ştie?

Lois? Vreun cunoscut de-al lui Lois? Dar cui ar spune şi de ce, Lois care iubea secretele mai mult decât viaţa?

— Habar nu ai despre ce vorbeşti, spun eu amabilă în timp ce mintea continuă să îmi gonească.

— Pot spune tuturor, continuă el, răguşeala din glas şovăindu-i. Toată lumea va afla. Există o singură cale de a mă opri.

— O, scuteşte-mă, spun cu o indiferenţă pe care nu o simt. Sunt convinsă că va fi o reclamă bună pentru film. Este o minune că nu m-am gândit eu la asta. Şi închid. Privesc absentă pe fereastra din spate, spre pădurea întunecată. Straniu. Foarte straniu.

Dar, sincer: cui îi pasă? Decid că este o întrebare interesantă, turnând ultimele picături din sticlă în paharul aproape gol.

Mie îmi pasă. Mi-am construit lumea cu prea multă grijă, din răsputeri. Povestea mea falsă este bine pusă la punct; nimeni nu a pus-o vreodată la îndoială – adolescenţa în Connecticut şi restul. Nu pot suporta gândul că totul s-ar putea prăbuşi.

Şi cum naiba ar fi putut face rost de numărul camerei mele, oricine ar fi? Verific uşa casei de oaspeţi, asigurându-mă că este încuiată. Mă trezesc holbându-mă la fereastra din spate. În loc de pădurea întunecată, îmi văd propriul chip privindu-mă înapoi. Un fel de iluzie creată de lumină mă face să arăt bătrână şi îngrijorată. *La dracu',* spun în gând şi dau peste cap vinul, rămas. Un spectacol patetic de bravadă, trebuie să recunosc.

Lois

La restaurant, aflu că actriţa tinde să sosească în jur de ora zece, în zilele în care vine. Angajaţii ştiu acum cine este, dar interesul lor pentru ea este moderat şi politicos. Decid să o urmăresc la cină. În prima zi nu apare şi mă îngrijorez; mai este o singură zi înainte de întâlnirea pe care o avem programată. Vreau să o iau prin surprindere. Vreau să preiau controlul situaţiei, cel puţin la început. Mă tem de şiretlicurile ei profesionale; vreau să o iau pe nepregătite, să o fac să fie reală, dacă nu este obişnuită să fie astfel. Ceea ce nu ştiu, desigur; am construit o Chloe imaginară în mintea mea, i-am ţesut în jurul scheletului delicat o personalitate destul de înspăimântătoare pentru frumuseţea ei celebră doar pe jumătate.

Dar când o văd în ziua următoare în uşa restaurantului, ochelari negri ascunzându-i jumătate din faţă în timp ce scrutează localul, nu teamă este ceea ce simt. Simt – ce? Mă simt pierdută, neajutorată, singură, îngrijorată. Teafără, puternică, iubită. Mă simt de doisprezece ani. Simt miros cald de pin şi fum de pipă. Simt munţii

accidentaţi în jurul nostru.

Ea merge în direcţia mea, de parcă ar avea o masă unde se aşază de obicei şi îşi croieşte drum direct într-acolo. Trece pe lângă mine, în blugi şi balerini, şi o bluză albă vaporoasă, cu părul blond ondulat prins lejer la spate. Se aşază chiar în separeul alăturat, cu spatele la mine. Pot simţi gestul versat cu care îşi scoate ochelarii de soare. Mi-o închipui privind meniul – dar neavând nevoie să îl studieze, ştiind deja ce vrea, pentru că de fiecare dată comandă acelaşi lucru, la fel ca mine. Este unul dintre lucrurile pe care le ştiu despre ea! Unul dintre lucrurile care este imposibil să se fi schimbat.

— Carly, spun încet, fără să întorc capul, fără să ştiu că o să-i rostesc numele până nu îl aud eu însămi, până nu aud cuvântul şoptit izbindu-se greoi de atmosfera luminoasă şi nebănuitoare din restaurant.

În spatele meu totul este încremenit. Separeul nici măcar nu tremură. Ştiu că cea mai mică mişcare, chiar şi vibraţie, mi-ar fi comunicată prin vinilinul încordat. Dar nu este nimic: suspansul, refuzul unei însemnătăţi, ochiul vreunei furtuni.

— Lois, spune ea, glasul ei fiind ecoul vorbelor mele, străpungând aerul, care devenise dens din pricina straniei situaţii. Sau Lucy, poate ar trebui să spun.

— Chloe.

— Ai ajuns devreme. Aproape vocea unei străine.

— Voiam să văd… totul. Mă simt de parcă vorbele mele ar fi distante; le scot una câte una cu cangea din apa întunecată şi năvalnică, cu stângăcie, nereuşind să le găsesc chiar pe cele de care am nevoie.

— Să vezi micul tău spectacol cu marionete, vrei să spui? Reconstituirea ta scrântită?

Furia era întotdeauna o posibilitate. Încă stăm spate în spate. Aş vrea să o pot vedea, să detectez fărâmele de Carly May încă vizibile pe chipul ei.

Apare chelneriţa.

— Cafea, se răsteşte Chloe. (Carly? Chloe? Nici măcar în gând nu prea ştiu cum să îi spun.) Femeia pare luată prin surprindere; evident, este obişnuită ca actriţa să fie mai amabilă. Privirea ei se îndreaptă către mine, cercetându-mă, iar eu scutur din cap şi îi fac semn să plece.

— Întâlnirea noastră este mâine, subliniază Chloe cu răceală când chelneriţa nu ne mai poate auzi. Nu ştie nici dracu' că sunt aici. Ce faci, mă pândeşti?

Simt cum mă înroşesc. Presupun că asta este o formă de urmărire, această pândă la restaurant. Mă gândesc la fişierul meu *Carly/ Chloe,* la site-urile pe care le salvasem la căutare. *Urmărire.*

— Este doar un restaurant, spun eu, păstrându-mi vocea calmă. Se întâmplă să fie aproape de motelul meu. *Vinovată!* Dacă nu aş fi vinovată, nu m-aş apăra.

— Este restaurantul *meu,* spune Chloe, iar acum aud mai mult decât o frântură din Carly May, irascibilă şi posesivă.

Simt cum mă ridic de la masă, lăsându-mi micul dejun pe jumătate nemâncat. Voi plăti la casă. Nu ştiu ce s-ar întâmpla dacă rămân. Cred că aş putea să plâng. A fost o greşeală.

— Cartea ta este plină de minciuni, spune cu calm Chloe/Carly. Vom vorbi mâine despre ea. De-abia aştept.

Chelneriţa se întoarce cu cafeaua lui Chloe, iar eu plec pe nesimţite, neavând încredere în mine să scot o vorbă, lăsând-o pe Carly să aibă ultimul cuvânt, ca întotdeauna.

Nu cred că s-a uitat la mine. Nici măcar o dată.

Chloe

După plecarea lui Lois, ridic ceaşca cu cafea şi o vărs imediat pe masa asta blestemată. Tremur. Şterg cafeaua vărsată cu micile şervețele de hârtie din suportul de lângă ketchup şi încerc să îmi dau seama de ce sunt atât de supărată. Mă gândesc la o gamă de

emoţii şi mă opresc asupra celei care se află între speriată de moarte şi furioasă ca dracu'.

Ceea ce nu are sens. De ce mă tem? Pentru ce sunt furioasă? Simt un fior de vinovăţie agitându-se într-un abis emoţional adânc, pe care tind să îl evit. Biata Lois; nu era tocmai primirea pe care o merita, fie că mă urmărise sau nu. Preţ de un minut, mă simt rănită, aproape bolnavă şi, cu toate că au trecut aproape două decenii de când s-a întâmplat ultima oară, îmi amintesc acest sentiment mult prea bine. Alunec spre starea Lois. Şi este ca şi cum tocmai mi-am înfipt o furculiţă în inimă.

Poate că unii oameni îşi cunosc exact gândurile sau sentimentele. Poate chiar majoritatea oamenilor. Eu nu am de unde să ştiu. Dacă vreau cu adevărat să aflu adevărul despre mine însămi – emoţiile mele, motivele, orice – trebuie să arunc o privire foarte rece şi intransigentă înăuntrul meu. Pentru că, în general, mint – pe mine însămi, sunt destul de sigură, în afară de ceilalţi. Numiţi-o actorie dacă vreţi. Este mistificare. Opusul adevărului. Sunt foarte, foarte pricepută la asta.

Întorcându-mi atenţia spre interiorul meu, mă tem, cumva, de ceea ce aş putea găsi. Este ca şi cum ai face o radiografie, căutând o tumoare, ceva malign, care se răspândeşte incontestabil, o ameninţare cu care trebuie să te confrunţi. Smulsă, poate. Scoasă la lumină. Pusă sub un nenorocit de microscop.

Şi ce iese la iveală este o amintire – nu tocmai reprimată, ci arhivată, încuiată, prăfuită, dar nu ştearsă:

Era aproape de sfârşit. Mai aveam, poate, o săptămână, deşi desigur nu ştiam asta. Dumnezeule, pot simţi mirosul camerei, pot vedea umbrele pe pereţi… Era târziu, miezul nopţii, iar Lois credea că dorm. Eram trează, totuşi, pentru că îmi începuse menstruaţia, simţeam crampe groaznice şi n-aveam nici cea mai mică idee ce trebuie să fac. Eram ghemuită, îmbrăţişându-mi abdomenul, numărând valurile de durere. (Lois spusese că ar trebui să-i cer un Advil lui Zed sau altceva, dar nu aveam de gând să o fac.) Am

auzit-o dându-se jos din pat şi mergând la măsuţa de toaletă. Am deschis ochii doar puţin, iar pe măsură ce se adaptară cu întunericul, puteam vedea că îşi pieptăna părul. Când s-a întors spre mine, am închis ochii şi m-am prefăcut adormită. Nu ştiu sigur de ce, privind înapoi. Aş fi putut să spun ceva. Orice. Ar fi trebuit să o opresc. Nu că aş fi ştiut exact ce plănuia – cum aş fi putut? – dar cred că *ştiam,* cumva. Dacă e să fiu complet sinceră, trebuie să recunosc că aveam o idee despre ceea ce punea la cale.

Puse peria înapoi pe măsuţă, îşi îndreptă cămaşa albă de noapte şi ieşi pe uşă.

El nu mai dormea în camera lui, ştiam asta. Aşa că nu am fost surprinsă să aud treptele scârţâind uşor în locurile unde scârţâiau întotdeauna. Deşi nu o puteam vedea, aproape că îi puteam simţi fiecare pas precaut. Ştiam când mâna ei trecea peste ciotul ridicat din balustrada neşlefuită din lemn, în care ţi se agăţa rochia dacă nu erai atentă, şi ştiam când ajungea la baza scărilor. Iar apoi nu am mai putut să o aud, dar ştiam încotro se dusese. Cinci minute, poate. Zece, cel mult. Aud o uşă trântindu-se. Un minut mai târziu, Lois urca din nou scările, mai grăbită de data asta. Dădu buzna în cameră, aducând aerul rece al nopţii cu ea. Îşi aruncă trupul mic în pat – în tăcere, dar îi puteam simţi violenţa mişcărilor. Se ghemui – nu mă întrebaţi de unde ştiam – la timp, stăpânindu-şi primul suspin care o zgudui. Am plâns aşa o dată sau de două ori. Ştiu cât de mult doare, doare cu adevărat, ca şi cum cineva te-ar lovi în stomac. Aproape că uitasem de durerea mea, atât de concentrată eram pe a ei. Dar voinţa lui Lois era chiar mai puternică decât nefericirea ei; înghiţea fiecare suspin înainte să îi scape. Şi tot ce puteam auzi era câte un sughiţ mărunt de fiecare dată şi sunetul aşternutului atingându-i pielea când se cutremura.

Trecu ceva timp până când numărul secundelor dintre suspine începu să crească şi respiraţia ei să devină mai domoală.

Nu fusese nevoie să întreb ce se întâmplase. Ştiam, atât de sigură eram de parcă aş fi fost de faţă. Lois nu a pomenit niciodată ce se

întâmplase în noaptea aceea, niciodată nu a bănuit că eu aş fi văzut ceva şi nu am adus niciodată vorba despre asta. Mă simţeam vinovată, de parcă aş fi spionat-o. Dar mă simţeam şi de parcă o aveam cu ceva la mână. Lois avea o slăbiciune, iar eu ştiam care era.

Şi mai era încă un sentiment, unul pe care nu l-am recunoscut atunci sau nu am vrut: furie. În dimineaţa următoare eram ameţită şi orbită de furia pe care o simţeam pentru ea.

Pentru că încălcase regulile. Pentru că se oferise de bunăvoie, mult mai complet decât o făcusem eu vreodată. Pentru că se presupunea că nu ea ar fi fost cea curajoasă şi nesăbuită. Aceea ar fi trebuit să fiu eu.

Pentru că păstra un secret faţă de mine sau, cel puţin, aşa credea.

Pentru că a atras sfârşitul, cumva. A dezechilibrat balanţa, a depăşit limita.

Ceva de genul ăsta.

Lois

Cam atât cu avantajul meu.

Mă întorc la motel şi mă adăpostesc în întunericul rece al camerei mele, ca un mamifer micuţ, cu nasul ascuţit. Se presupune că mâine ar trebui să mă cazez la pensiunea pregătită pentru mine, dar, pentru moment, prefer anonimatul acestei banale hrube la marginea drumului. Încerc să dorm, ca să nu fiu nevoită să mă confrunt cu propriile gânduri sau să cedez în faţa torturii amintirii (*cartea ta este plină de minciuni),* dar nu prea reuşesc să pun conştiinţa deoparte. După o vreme, îmi iau carneţelul în pat, privind chiorâş paginile mâzgălite, reconstituind recenţii paşi ai lui Gary.

Gary este frustrat. Ştiuse că fetiţele răpite erau adulte deja, dar maturitatea lor îl deranjează: femeile pe care le-a capturat (le are pe amândouă, în sfârşit) nu sunt chiar cine ar fi vrut el să fie. Se simte înfrânt. Ele sunt prea bătrâne, prea uzate, prea *diferite.* Nu mai sunt puştoaicele drăguţe de doisprezece ani, cu piepturi plate, pe care şi

le închipuise. Nu este sigur ce ar putea ele să-i ofere. Începe să se gândească la copii. Poate că are nevoie de o reconstituire mai aproape de perfecţiune a crimei tatălui său. Dar cum i-ar satisface asta dorinţa de răzbunare? Cine ar suferi? Cine ar înţelege? Mai mult decât frustrat, este confuz. Şi tot mai disperat. Şi-a cumpărat un alt cuţit şi urmăreşte fete drăguţe de doisprezece ani. Este la fel de pierdut ca mine. *Rămâi în personaj, Gary,* îl cert. *Nu îţi pierde rostul.* Dar simt că nu mă mai ascultă. Am o dorinţă bruscă de a-l scoate din încurcătura asta complexă în care l-am târât. Ar putea să arunce cuţitele de pe pod, să le elibereze pe captive, să se întoarcă la rulota lui şi la tăiatul lemnelor? S-ar potrivi asta cu personajul?

Nu reuşesc să îi rezolv problemele lui Gary, dar, pentru moment, el le rezolvă pe ale mele; în timp ce mă uit chiorâş în întuneric la scrisul meu sălbatic, pic într-un somn lung. Laptopul nefolosit bâzâie liniştit în colţul camerei, încărcându-se la nesfârşit. Mă simt de parcă Sean m-ar privi din el. Această impresie mă urmează într-un somn agitat.

Chloe

O spionez pe Lois prin perdelele din camera de zi, înaintând pe aleea care duce spre căsuţa mea şi sunt surprinsă de un alt ghimpe de vinovăţie. Este îmbrăcată foarte profesional, într-un costum simplu şi tocuri şi înţeleg din asta că se simte extrem de rănită. Că am rănit-o. Ei bine, m-a luat pe nepregătite; ghearele mi-au ieşit la atac; mă simt ca naiba. Ce altceva pot să fac? Port blugi şi un tricou şi îmi dau seama că am ales strategia opusă: eu îi arăt buricul în vreme ce ea poartă o armură completă de luptă.

Bate cu putere în uşă.

Şi iat-o: micuţa Lois, doisprezece ani. Limbajul trupului ei spune „nu te pune cu mine", dar ochii ei mari sunt trişti şi vulnerabili ca întotdeauna.

— Îmi pare rău, îmi scapă cuvintele din gură în timp ce ea se opreşte în prag. Asta plănuisem să spun, dar în cele din urmă cuvintele mi-au ieşit spontan: nu trebuie să mă prefac.

Iar apoi, spre marea mea uşurare, întinde braţele şi mă îmbrăţişează; o îmbrăţişare scurtă, aspră, de-a lui Lois, dar reală, fără doar şi poate.

— Ştiu, spune ea, glasul ei sună înfundat în umărul meu. Apoi se retrage şi păşeşte pe lângă mine, în cameră. Acceptă un pahar cu vin şi se trânteşte pe canapeaua mea. Deci, ce ai vrut să spui *exact*, întreabă ea, când ai zis că romanul este plin de minciuni?

Voiam să îi propun să ieşim pe terasă, dar, brusc, pare drept ca această parte a discuţiei să aibă loc într-un spaţiu mic, închis, unde nimeni nu poate să ne deranjeze, unde suntem doar eu şi Lois. Şi Zed. Mă aşez la celălalt capăt al canapelei.

— Este din cauza lui Mandy? continuă ea, insistând, calmul alunecându-i uşor printre degete din când în când. Pentru că asta…

— Nu. Nu este Mandy. Pe Mandy o înţeleg, mai mult sau mai puţin. Aveai nevoie de cineva în exterior, mi se pare normal. A rămas micuţă de statură, Lois; nu cred să aibă mai mult de 1,62 sau 1,63. Este slabă, ca întotdeauna – prea slabă, poate, deşi în lumea mea nu există aşa ceva. Delicată. Îşi ţine mâinile îngrijite împreunate în poală. Obişnuia să stea exact aşa când el ne citea.

— Este ca un fel de întoarcere în timp, nu-i aşa? intervine Lois. Clarvăzătoare, ca întotdeauna. Şi mintea mea se tot întoarce acolo. Deci. Plină de minciuni, spuneai?

— Eram trează în noaptea aia, îi spun, păstrându-mi glasul neutru. Neacuzând, nejudecând. În noaptea aia, aproape de sfârşit. Te-am auzit ducându-te la el. Te-am auzit plângând apoi.

Lois ridică brusc privirea.

— Te-ai dus la el. Şi nu mi-ai spus niciodată. Şi nu ai spus-o nici în carte. Ar fi schimbat totul dacă ai fi făcut-o. Ar fi făcut-o pe Hannah un personaj mai interesant, într-un fel. Mai puţin inocentă. L-ar fi făcut şi pe Zed mai complicat. Ar fi stârnit compasiune,

poate.

Lois se întinde după paharul cu vin. O văd întorcându-se cu spatele, ca şi cum ochii ei ar fi început să studieze trecutul, nu prezentul. Dau şi eu vinul pe gât. Pot aştepta. Îmi dau seama că îşi aminteşte – nu se eschivează, nu inventează rahaturi. Mă surprinde cât de mult îmi doresc să aflu ce va spune.

— El se schimba, spune Lois, aplecându-se în faţă. Lucrurile au fost diferite. Mi-era… teamă. Niciodată înainte nu îmi mai fusese teamă, dar începuse să îmi fie.

O adiere bruscă năvăleşte în micuţa cabană, scuturând draperiile şi paginile revistelor, mirosind a ploaie şi provocând fiori, în ciuda căldurii. Urmează bubuitura unui tunet. Un tunet din Columbia britanică sau unul Adirondack? Ambele. Lois continuă.

— Nu ştiam ce voia. *Noi* nu ştiam ce voia. Îţi aminteşti, Carly May?

Este straniu să aud acel nume. Mă întreb dacă acesta este motivul pentru care îl rosteşte. Vorbeşte cu tavanul, dar eu dau aprobator din cap. Normal că îmi amintesc.

Coboară privirea şi mă priveşte drept în faţă, fără avertisment.

— Voiam să fie fericit, spune ea simplu. Pentru ca totul să fie bine. Ia încă o gură lacomă de vin şi, cumva, ştiu că trebuie să rămân tăcută şi nemişcată.

— Şi voiam să mă iubească, adaugă apoi, glasul devenindu-i o şoaptă surprinzător de fermă şi clară. Tu nu voiai asta? Priveşte spre fereastră. Dar nu m-am putut convinge să includ asta în carte. M-am gândit să o pun pe Callie să facă ce am făcut eu, dar mi se părea complet greşit. Aşa că am creat-o pe Mandy şi am făcut-o să îl iubească, în felul ei. Nu este o minciună, este mai mult ca… o interpretare.

Face o pauză şi îi observ chipul încordându-se uşor. Ca şi cum ar trece de la defensivă la ofensivă. Aştept.

— În plus… începe în şoaptă, fără să mă privească.

— În plus, ce? Cred că ştiu ce urmează.

— Păi, nu sunt singura care ascunde ceva, nu-i aşa? Ai citit cartea, presupun? Aşadar, ştii că te-am auzit în noaptea aia în bucătărie. Ţi-am auzit promisiunea.

— Şi? Ce trebuia să spun?

Mă simţeam de parcă spunea că, dacă nu fac promisiunea aceea, nu ne va da niciodată drumul. Aşa că, da, am promis. Şi ce dacă? Sunt surprinsă de cât de furioasă mă face acest detaliu. Acesta era celălalt lucru care mă enerva la carte, îmi dau acum seama. Că Lois m-a dat pe mine de gol, şi nu pe ea însăşi.

— Desigur că a trebuit să promiţi, este şi Lois de acord. Dar puteai să îţi ţii promisiunea şi nu ai făcut-o. L-ai trădat.

— Prostii. Era deja mort. Şi în plus… Iată partea pe care ea nu o ştie, pe care am încercat să o uit. Şi în plus nu m-a crezut, oricum, spun eu categoric.

Îmi aduc aminte cum mă privea. Ochii îi erau atât de trişti, de dezamăgiţi. Ştia că mint şi a fost destul de drăguţ cu mine să nu mă acuze de asta.

— Ştia că nu vorbeam serios, chiar şi atunci, îi spun lui Lois.

— Atunci, l-am dezamăgit amândouă? Glasul ei sună aproape copilăros.

— Presupun că da. Dar nu…

— Nu în totalitate. Nu în marea schemă a lucrurilor. Nu, cred că ai dreptate.

Şi stăm pe canapea pentru mult timp. Furtuna începe, obloanele zăngăne, iar fulgerele pâlpâie şi ploaie bate în paravane.

Lois

— Trebuie să stai aici cu mine, spune Carly mai târziu. Nu te las să te întorci la motelul ăla de rahat. Îi explic despre aranjamentul care se făcuse pentru mine la o pensiune, dar îmi închide gura.

— Este ridicol. Poţi dormi pe canapea, este extensibilă. Sau dorm

eu. Putem face cu rândul. Am mai mult spaţiu decât am nevoie. Poţi cunoaşte pe toată lumea; le-ar plăcea să o cunoască pe autoare. Trebuie să vii, o să-ţi placă. În plus, eşti parte din proiect. Ar trebui să fii aici.

Aşa că sunt de acord, într-un final, pe de o parte pentru că simt că este adevărat, pe de altă parte pentru că nu mă dau în vânt după băut şi condus, iar ea este evident că nu se dă în vânt să stea trează. Bem mai mult vin. Ne povestim vieţile. Partea asta este ciudată: redusă la cuvinte, viaţa mea pare foarte măruntă şi îndepărtată (cu excepţia părţii cu Sean, pe care o omit.) Ca şi cum ar aparţine altcuiva. Mă face să meditez o clipă; ar trebui să fie atât de uşor să îmi las viaţa deoparte, să o lepăd ca pe o piele veche, să o reduc la mică prezentare? Sau asta ar putea fi, de fapt, cea mai bună cale de a scăpa din dezastrul pe care l-am creat?

Ne mutăm pe terasă după ce se opreşte furtuna şi stăm în întuneric, pădurea din spatele nostru răsunând de zgomotele nopţii. Ascultăm pentru o vreme.

— Totuşi, nu este la fel, nu-i aşa? Ştiu că ea va şti la ce mă refer. Asemănător, dar… sigur nu la fel.

— Slavă Domnului, răspunde cu fermitate.

Mai târziu:

— Aş fi citit ceva din secolul al XVIII-lea? întreabă ea fără tragere de inimă, încercând să înţeleagă ce fac eu pentru a-mi câştiga existenţa. Nu uita că nu am absolvit liceul.

— Poate *Călătoriile lui Gulliver?* mă aventurez să răspund.

— Oameni mici, corect? Nu au făcut şi un film după asta?

— Mai multe filme. Dar *The rape ofthe lock*[3]*? Robinson Crusoe?*

— Îmi sună foarte vag cunoscute, spune ea. Sau poate nu. Tipul de pe o insulă, ultima? Ce alegere stranie pentru secolul ăla.

Nu mă deranjez să-i explic de ce nu este adevărat; nu pare să

[3] *Răpirea buclei* (1712-1714), poem narativ eroi-comic aparţinând poetului şi eseistului englez Alexander Pope (n.tr.).

conteze.

— Citeşte *Moll Flanders* dacă ai chef, îi sugerez pe jumătate serioasă. Este oarecum o actriţă, în felul ei. S-ar putea să îţi placă.

— Poate o s-o citesc, spune ea. Doar ca să te surprind.

Îi spun că i-am văzut toate filmele. Îi spun că le-am văzut împreună cu Brad şi îi răspund la întrebarea nerostită:

— Brad? Nu, nimic de genul ăla.

Treptat, iese la iveală că suntem amândouă veşnic singure, neiubite, neiubind. Îi povestesc despre profesorul pe care l-am sedus în facultate şi apoi l-am evitat cu pasiune pentru trei ani şi despre seria de întâlniri stânjenitoare, nerepetate care a urmat. Vorbeşte şi ea schematic despre flirturile în serie, lipsite de iubire. Ne studiem una pe cealaltă pentru o vreme.

— Nu, spune ea în cele din urmă, deşi nu am spus nimic. Nu vreau să aud prostii psihiatrice despre asta. Nici măcar să nu începi.

Sunt destul de bucuroasă că nu trebuie să încep, pentru că nici eu nu vreau să aud poveştile cu psihologi. Oricât de potrivit ar fi să îl învinuim pe Zed pentru nefericirea noastră romantică, nu reuşesc să îmi dau seama la ce ne-ar ajuta asta.

Într-un final, Carly se ridică în picioare şi intră în casă pentru a-mi căuta o cămaşă de noapte şi aşternuturi pentru canapea. (Pare să fi uitat partea despre schimbul patului.)

Înainte să încerc să adorm, îmi verific telefonul, să nu fi primit vreun mesaj: sunt câteva de la Sean, pe care le ignor agitată. Un apel ratat de la Brad, ceea ce mă surprinde puţin, dar niciun mesaj. Nu-mi pot da seama dacă mă simt uşurată sau dezamăgită, în mod ciudat. Şi un apel de la un număr necunoscut, dar cu prefix din zona mea. Ezit pentru o clipă, apoi ascult mesajul vocal. „Lois. Aici Delia, spune o voce îndepărtată. Nu ştiu nici măcar dacă eşti în oraş, dar cred că este ceva ce ar trebui să ştii. Puştiul ăla, studentul ăla al tău, Sean McDougal – poliţia îl caută. Tot pentru hărţuire, dar mai grav de data asta. Se pare că a apărut la fereastra dormitorului unei fete de liceu şi i-a arătat un cuţit – aşa spune ea, că doar i l-a arătat.

Fata a ţipat, el a fugit. Asta a fost în urmă cu două nopţi şi nimeni nu poate să dea de el de atunci. Poliţia crede că a fugit cumva din oraş. Deci, ei bine, este acolo afară. Undeva. O pauză. Oricum. Mă gândeam că ar trebui să ştii". Clic şi tăcere.

Hărţuire? Un cuţit? Fată de liceu? *Este acolo afară.* Pentru o clipă mă simt complet dezorientată: Gary este cel care urmăreşte fete de şcoală, corect? Împotriva raţiunii mele? Legătura dintre cele două poveşti mă ocoleşte pentru un moment confuz. *Sean nu este un personaj într-o poveste,* subliniază mustrătoare Delia în mintea mea. Iar Brad stă lângă ea, scuturând dezamăgit din cap.

Verific ora. Dacă aici este 2.00 a.m., acolo este 5.00 a.m. Nu ştiu sigur dacă vinul îmi ascute simţurile sau le amorţeşte; nesiguranţa mea sugerează ultima parte. *Nu este nimic de făcut acum,* îmi spun cu asprime şi mă trântesc pe canapea pentru o altă noapte de vise tulburi.

Chloe

Când mă trezesc, îmi ia un minut să îmi amintesc de Lois şi de tot ce s-a întâmplat ieri. Primul meu instinct mă şochează puţin. *Mă bucur să te văd, Lois! Pa, Lois!* Trântesc uşa. Las totul în urmă, din nou. Dar când ies din dormitor ca să fac cafea, o văd pe Lois ghemuită pe canapea, îmbrăcată, în mod ciudat, cu cămaşa mea de noapte, părând micuţă şi straniu de împăcată. Prea târziu să mai trântesc uşa asta, chiar dacă voiam. Mă simt ciudat să merg pe vârfuri ca să nu o trezesc; nu sunt obişnuită să mă deranjez pentru cineva. Nu e o critică; doar un lucru pe care îl observ.

Aştept ca aparatul să înceapă să îmi toarne cafea, deja simţindu-mă vinovată pentru zgomotul pe care îl va face, când telefonul sună din nou. Cel fix. De data asta, nu ezit înainte să îl ridic.

— Da, spun cu agresivitate în timp ce pun o ceaşcă sub duza aparatului de cafea şi ascult pentru câteva secunde liniştea

previzibilă. Ascultă, tâmpitule. Tu m-ai sunat; am răspuns. Spune ce ai de spus sau închid, apoi mă asigur că nu mă vei mai putea suna. Aşa că, dacă ai ceva de spus, acum este şansa ta.

— Ea este acolo, nu-i aşa? Vocea sună de parcă ar fi sub apă şi se simte o evidentă încercare de a fi deghizată. Seamănă destul de bine cu sunetul cafelei care se scurge din aparat.

— Va trebui să fii puţin mai precis, spun eu, aruncând o privire la Lois. Se întoarce pe partea cealaltă; nu îmi pot da seama dacă este trează.

— Este acolo. Nu poţi avea încredere în ea, să ştii. Spune-i că am dat-o în bară şi este vina ei.

— Cui să-i spun? Cine dracu' eşti tu este întrebarea mea.

— Ea ştie. Spune-i că am citit cartea pe care o scrie. Spune-i că s-a terminat.

— Ce s-a terminat? Ascultă, dacă ai de gând să vorbeşti în ghicitori.

Închide.

Rămân cu privirea fixă pe telefon, încercând să pun lucrurile cap la cap. Ce a spus ultima dată? Era despre mine: *ştiu cine eşti.* Poate ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Lois s-a ridicat în şezut, strângând cearşaful în jurul ei, fără ca faţa şi părul să-i fie boţite, în mod straniu. Glasul îi sună destul de imperios, totuşi.

— Cine era, Carly?

— Va trebui să îmi spui Chloe. Voiam să îţi spun de seara trecută. Nu mă pot descurca cu Carly.

— Ştiu, scuze. O să exersez astăzi. Nimic în afară de Chloe, jur. Totuşi, cine era la telefon? Mă priveşte cu expresia ei amuzantă de micuţa Lois, ca o vulpe foarte drăguţă şi înspăimântător de inteligentă. O avea deja de la doisprezece ani. Îşi pleacă uşor capul într-o parte şi arată de parcă mi-ar citi mintea. Era cineva pus pe farse, nu-i aşa? De câte ori a mai sunat înainte? Ce a spus?

— De ce nu îmi spui tu, dacă ştii atât de multe despre asta? Mie

îmi pare că ştii exact cine este.

Mi-e greu să cred că a rămas ceva nemărturisit după noaptea trecută, dar te poţi baza pe Lois să ţină lucruri pentru sine. Reiau în minte vorbele spuse de acea voce anonimă în acest nou context, gândindu-mă că ar putea avea mai mult sens. Şi au, puţin, dar este un sens cam deranjant. Expresia lui Lois mă îngrijorează. Este doar o farsă, nu-i aşa? Dar ea pare aproape speriată.

— Sună de parcă cineva s-ar interesa puţin cam prea mult de viaţa ta, îi sugerez eu, ca să nu spun altfel. Şi din moment ce pare să-mi fi dat de urmă cumva, lucru despre care cei de la recepţie vor auzi vreo două vorbe, poate ai face bine să-mi spui ce se petrece.

Şi Lois îmi povesteşte. Îmi amintesc de sentimentul avut în ultimele zile, cum că Lois se pierdea cu firea, că eu va trebui să fiu cea întreagă la minte la această petrecere nebunească. Bănuielile îmi sunt confirmate cu vârf şi îndesat.

Lois

Cu oarecare dificultate, o conving pe Carly – Chloe – să mă lase să mă întorc singură la motel şi să îmi iau lucrurile. A invocat viziuni absurde în care Sean apare ca prin magie în British Columbia cu un mic arsenal şi o inimă plină de violenţă. Încerc să îi explic că Sean nu are mijloace necesare (bani, transport, energie pură) să ducă la sfârşit un asemenea plan nici dacă ar vrea şi-apoi de ce ar face-o? Ignor vocea sâcâitoare din străfundul minţii mele, care nu mai este atât de convinsă. Chloe insistă să mă însoţească, până când îi spun că mai am câteva treburi de făcut şi afaceri de care să mă ocup, idee care o plictiseşte în mod vizibil.

Şi mai am lucruri de făcut, dar nu genul de treburi pe care o fac pe ea să creadă.

În primul rând, trebuie să mă confrunt cu mărturisirea lui Chloe că a fost martora umilirii mele în noaptea pe care am încercat din

răsputeri să o uit, şi trebuie să o fac singură. Carly, persoana cu somnul cel mai adânc de pe planetă; nu m-am gândit nici măcar pentru o clipă la posibilitatea că ar fi fost trează. Şi mai ciudat este că nu mi-a spus nimic în ziua următoare – sau în acel moment; de ce să aştepte? Fusese discreţie, răbdare sau ceva mai întunecat? Pare contrar firii sale.

Desigur, faptul că mă concentrez pe mărturisirea neaşteptată a lui Carly îmi permite să evit lucrul cu adevărat deranjant, care este propriul meu comportament în urmă cu mult timp, şocant şi deloc caracteristic în sinea lui. Conducând spre oraş, despachetez cu grijă această amintire, lărgindu-i legăturile. Eliberată, sare înapoi în dimensiunea şi forma ei iniţială cu o uşurinţă remarcabilă.

Da. M-am dus la el. Nu am spus nimănui asta, nici măcar prin filtrul ficţiunii. Nu mi-am spus-o nici măcar mie însămi.

Era într-o noapte aproape de sfârşit, după o zi stranie şi tensionată. Mi-am pieptănat părul negru pentru a-l face mătăsos şi lucios. Mi-am descheiat doi nasturi de sus ai cămăşii albe şi lungi de noapte, mi-am făcut curaj (pentru ce, nu ştiam exact; pentru prima oară, nu eu eram cea care nara acţiunea) şi am pornit în josul scărilor, spre canapeaua din piele pe care el stătea întins. Câteva raze de lună îmi ofereau suficientă lumină cât să îi disting silueta, să îmi dau seama că stătea întins pe spate, cu faţa în sus şi capul sprijinit în scobitura braţului care îi atârna peste cap. O dată la câteva secunde, robinetul chiuvetei din bucătăria picura. Respiraţia lui era lentă şi regulată. Stăteam lângă el şi îl priveam – ochii mei, îmi închipui, sfredelindu-l. Respiraţia mea se sincroniză treptat cu a lui. Stăteam acolo fără niciun plan, nicio intenţie, nici măcar nu tremuram. Ştiam, cumva, că avea să se trezească, nu mă îndoisem niciodată de asta, iar în cele din urmă o făcu. Spun *în cele din urmă*, dar probabil a fost o chestiune doar de două sau trei minute; a părut că trece mult timp.

Apoi pleoapele i se deschiseră – am simţit asta la fel de clar precum am văzut-o – iar braţul lui drept zvâcni, căutând pistolul,

până văzu că sunt eu şi nu vreun intrus, iar mâna lui îmi înşfăcă, în schimb, încheietura. Tare, greoi. Şi aerul deveni brusc apăsător, încărcat de întuneric şi tăcere. *Lois?* spuse el cu o voce răguşită care nu părea în întregime a lui.

Cedând în faţa greutăţii mâinii lui şi a altui impuls, nedesluşit, am căzut în genunchi. Am întins încet mâna liberă, practic în reluare – îi priveam conturul fantomatic îndepărtându-se de mine – până a ajuns la faţa lui. Am atins cu degete nesigure o sprânceană greoaie, un obraz neras şi aspru. Chipul lui mă fascinase întotdeauna – liniile lui dure şi aspre, întrerupte de altele blânde. Dar când degetele mele au mângâiat o buză, mâna cealaltă a lui a apărut brusc şi mi-a prins încheietura. Cu putere. Îmi imobilizase ambele încheieturi. *Ieşi afară,* îmi spuse, ridicându-se de pe canapea şi împingându-mă de lângă el; încheieturile mâinilor mă dureau. *Ai făcut o greşeală. Nu te vreau. Pleacă!* Glasul lui era grav, rece, un mârâit care nu putea străbate mai mult de câţiva metri. Era prea greoi; ar fi căzut la pământ, s-ar fi prăbuşit la podea aşa cum se prăbuşise în mintea mea. *Pleacă. Nu te vreau.* Nu ştiu de câte ori a spus lucrurile alea.

M-am ridicat în picioare, m-am întors şi am fugit, dorindu-mi mai mult decât orice să mă anulez, să îmi şterg prezenţa. Ruşine este ceea ce am simţit. Era de parcă aş fi sângerat prin fiecare celulă. Neliniştită, dezgustătoare, oribilă. *Coruptă,* cum spusese el cândva. Acum credeam că ştiam la ce se referise.

M-am aruncat în pat, ghemuindu-mă cu ruşinea mea, încercând să o înăbuş, să o îngrop, să o distrug. A evadat sub forma unor lacrimi fierbinţi, şi a inundat lumea.

Voisem doar să ajut. Voisem doar să îl păstrez. Încercam doar să ţin la distanţă ororile pe care le-am simţit bântuindu-l. Ceva trebuia făcut, de asta eram convinsă. Făcusem cea mai pură ofertă la care mă putusem gândi: *Poftim. Ia-mă. Fă ce vrei cu mine. Iată toată fiinţa mea, trupul meu slab şi virgin, faţa mea ascuţită, mintea mea ageră şi iubirea mea sălbatică. Este tot ce am.*

Presupusesem greşit, făcusem lucrul greşit, cel mai greşit dintre toate. *Vreau să mor,* îmi spuneam iar şi iar şi cred că aproape vorbeam serios.

Am învăţat că ruşinea poate supravieţui unor lungi perioade de latenţă. Cu un stimulent adecvat, reînvie la fel de profundă ca întotdeauna. A mea mă inundă, fierbinte şi orbitoare, cu o putere care doar s-a intensificat cu timpul. Trebuie să trag la marginea drumului, să îmi odihnesc fruntea pe volan în timp ce mintea îmi fierbe. Retrăiesc iar şi iar ofranda mea cumplită şi respingerea lui insuportabilă. Simt din nou că sunt putredă pe dinăuntru. Nedorită.

Când ajung la hotel, mă simt puţin rău. Pe de o parte, mahmură, presupun, şi pe de altă parte, îngreţoşată de amintire. Îmi împachetez lucrurile şi le arunc în maşină. Din obişnuinţă, opresc la restaurantul meu. Nu sunt pregătită să o văd din nou pe Chloe – trebuie să îmi repar propriile daune, să mă refortific.

Şi mai este o chestiune, de asemenea. În timp ce îmi beau cafeaua, îi scriu un mesaj lui Sean: *Unde eşti? Trebuie să vorbesc cu tine. Este important.*

El îmi răspunde aproape imediat: *Fără vorbe, doar scris. Este mai sigur aşa, nu crezi?*

Restaurantul nu este aglomerat; se aude doar murmurul baritonal al vocilor de la bar, mai intime şi cumva mai reconfortante decât tăcerea. Îi recunosc pe toţi cei ai casei acum, iar eu, la rândul meu, le sunt familiară şi cu nimic ieşită din comun. Este scrisul mai sigur, pe bune? Nu mai sunt convinsă. Dar este mai uşor, într-un fel; mă temeam de sunetul vocii lui Sean, de greutatea aşteptărilor lui de neînţeles.

Îi scriu înapoi: *Poate da, poate nu. Oricum, am auzit că ai probleme serioase. Spune-mi ce s-a întâmplat.* Ce am aflat despre îngrijorătorul comportament pe care l-a avut recent Sean ar trebui să ucidă orice urmă de simpatie aş fi avut pentru el; sunt şocată să descopăr că pare să fi avut exact efectul opus. Mă simt aproape mămoasă; cu

siguranţă, nu am mai adoptat acest ton cu el înainte. Dar crimele lui sunt şi ale mele. Sunt responsabilă.

Ce s-a întâmplat cu Gary de ce te-ai oprit din scris?

Gary fusese închis în carneţelul meu, departe de Sean. Nu făcuse absolut nimic de când îmi trecuse prin cap că nu mersese destul de departe cât să nu se poată întoarce, că ar putea elibera prizonierele şi ar putea merge acasă, pur şi simplu. Mai uşor de spus decât de făcut; romanele nu funcţionează chiar aşa. Până acum, nu mi-am putut da seama cum să-l salvez atât pe Gary, cât şi romanul. Acum mi-l închipui pe Sean aşteptând nerăbdător următoarea mişcare a lui Gary, citind straturi nerostite de semnificaţii în fiecare stadiu al răzbunătoarei şi confuzei sale goane pe urmele actriţei şi profesoarei.

Este prea târziu acum să îl cert pentru că îmi spărsese computerul şi îmi citise romanul. Nu mai contează asta.

Gary s-a întors acasă la tăiat lemne, îi scriu. *Este terminat. S-a terminat.* Este adevărat? Brusc, simt că da.

De ce????? Nu s-a terminat, ce laşitate!

Totul a fost o greşeală.

Dar am dovada…

Dovada a ce? Ficţiunea nu este dovadă. Nu termin cartea. A fost o greşeală. Îmi îndrept umerii, arunc o privire în jur, iau o gură de cafea înainte să apăs TRIMITE. Mint; nu mi-a trecut aşa ceva prin cap. Dar şi aceste cuvinte se simt adevărate. Vorbesc serios? Când m-am decis? Da, cred că da. Am urmărit nişte umbre. Cartea este un ştrengar risipitor. Este periculoasă. A cauzat destule probleme. La naiba cu contractul. Voi scrie altceva. TRIMITE.

Tăcere. Încerc din nou: *Deci, ce s-a întâmplat?*

O prostie nu e nimic şi nu e treaba ta.

Mă gândesc pentru un minut. Risc: *Gary le eliberează pe femei, să ştii. A scăpat de cuţitele lui. Nu îşi duce planurile la sfârşit.*

Frumoasă încercare. Tu eşti aia nebună, profa. Nu poţi şterge asta, încă există. Nu poţi să-l creezi pe Gary şi apoi să-l distrugi.

Sigur că pot. Sunt numai minciuni. Aşa cum ai spus tu întotdeauna. Este adevărat: nu vreau ca Gary să fie real. Nu vreau să mă întorc în capul lui. Am stat acolo prea mult timp. Urmarea primului roman pare ca un vis, ciudat de viu, dar ireal. Genul de vis pe care încerci să îl alungi când te trezeşti, deşi iese la suprafaţă în timpul zilei, colorând totul.

La bar, un bărbat râde zgomotos. Soarele licăreşte din maşinile din parcare.

Ai nevoie de ajutor, Sean?

Vrei să spui Gary.

Asta este infracţiunea mea, lucrul pe care trebuie să-l desfac.

Nu. Vreau să spun Sean, studentul meu, un puşti care are probleme. Poate că nu este el fiul lui Zed, dar trebuie să fi fost cândva un băieţel dulce, plin de imaginaţie şi dornic de afecţiune. Încerc să îmi imaginez asta.

Scuteşte-mă de aberaţiile de profesor. Ştiu prea multe.

Nu îi răspund pentru o vreme. Nu-mi dau seama ce-i pot spune. Mă simt precum doctorul Frankenstein când monstrul lui evadează. Sean este un mister, într-un final. Iar soarta lui, spre deosebire de a lui Gary, nu este în mâinile mele. Nu îl pot trimite acasă şi scrie *Sfârşit.*

Înainte să pot scrie un răspuns, Sean îmi trimite un alt mesaj: *Salut-o pe Chloe Savage din partea mea:*

Beau ultima gură de cafea şi mă gândesc. Mă gândesc din răsputeri şi nu îmi dau seama de nimic.

Unde eşti? îi scriu condusă de impuls. Dar Sean nu-mi răspunde.

Chloe

Lois vrea să rămână incognito şi să se prezinte drept o veche prietenă de pe vremea când stăteam în New York. Refuz cu fermitate.

— Nu e distractiv aşa, îi spun. În niciun caz. Este vremea lui Lucy Ledger, draga mea. Îmi datorezi asta.

De ce mi-o datorează? Nu sunt sigură, pe bune, dar pare adevărat, iar Lois pare să creadă şi ea asta. Oricum, îmi place ideea de a apărea pe neaşteptate cu scriitoarea, dintre toţi oamenii; ne aşteaptă puţină dramă acolo. De asemenea – mai puţin plăcut, ştiu – îmi cam place ideea de a o privi pe Lois agitându-se puţin. Va fi în centrul atenţiei; oamenii îi vor pune întrebări stânjenitoare despre cum i-a venit ideea pentru roman, care sunt adevăratele motive ale răpitorului, ce poate Mandy să vadă atrăgător la el. Sunt destul de curioasă să aud ce va avea de zis.

În mod convenabil, în seara aceasta are loc o petrecere a celor din distribuţie: o audienţă captivă! Suntem cu toţii aici acum; filmările încep mâine. Lois este mai puţin încântată decât mine de această oportunitate regizorală.

— Eşti la fel de agitată ca o fată care se pregăteşte de un bal nenorocit, o iau peste picior în timp ce ne pregătim.

Lois arată de-a dreptul uimitor într-o rochie roşie, scurtă, din mătase – atrăgătoare, micuţă şi elegantă, ca o femeie foarte scumpă. Mă simt vulgară şi umflată lângă ea, numai carne şi păr. Trebuie să mă tot verific în oglindă, să îmi reamintesc că nu concurez cu nimeni, că trebuie să rămân fermă pe poziţie.

— Nu am mers la bal, spune Lois. Nu am de unde să ştiu cum este. Tu ai mers?

— M-am lăsat de şcoală, ai uitat? Care e scuza ta?

— Plictiseală? În afară de asta, nimeni nu m-a invitat, spune Lois pe un ton foarte firesc, strecurându-şi picioarele în pantofii care îi oferă vreo zece centimetri în plus.

— Pe bune?

Stau un minut şi încerc să îmi închipui viaţa de liceu a lui Lois, adăugând poveştile din generală pe care mi le-a spus prietenul meu din Arcata, o fărâmă din propriul meu trecut tragic în Nebraska şi toate filmele cu adolescenţi văzute vreodată.

— Probabil că îi speriai de moarte, conchid într-un final, iar Lois râde.

— Înţelept din partea lor, spune ea, fără vreo urmă de amărăciune. Una lângă alta, ne privim în oglinda în mărime naturală.

— Nu e de mirare că ne-a ales pe noi, spune Lois, glumind şi nu prea. Apoi vocea îi devine serioasă. Ce ar crede dacă ne-ar vedea acum? Îţi poţi imagina?

Ce altceva încerc să îmi imaginez mereu?

— Nu, nu pot, şi nu vreau. Acela este drumul întortocheat spre oraşul nebunilor, fata mea, şi nu acolo mergem în seara asta. Vino. Haide să cucerim lumea asta afurisită. Şi să bem ceva, pentru numele lui Dumnezeu. Pentru că, adevărul este că nu mă gândesc doar la Zed, ci şi la tati şi îmi doresc să mă poată vedea acum. Aş putea dovedi că nu m-am descurcat chiar atât de rău. Ceea ce ar putea sau nu să fie adevărat.

O trag pe Lois spre uşă şi traversăm cu paşi mărunţi peluza. Iar ea este un mare succes şi toată lumea o iubeşte. Ai crede că toată viaţa ei a mers la petreceri la Hollywood. Stă uşor deoparte cu zâmbetul ei misterios, iar lumea vine la ea. Se aruncă la picioarele ei. Billy este complet vrăjit. Fetele o adoră şi o tot trag după ele, interogând-o pe la colţuri, atingându-i părul, reflectându-şi ochii lor drăgălaşi în ai ei. Am sentimente contradictorii: pe de o parte, sunt mândră de ea, de parcă ar fi protejata mea sau ceva de genul, ceea ce nu este, desigur, deşi *eu* sunt responsabilă pentru venirea ei aici; este a mea. *Este a mea,* vreau să le spun tuturor. Dar simt şi vechea gelozie reieşind la suprafaţă. Îmi amintesc cum ochii lui Zed o urmăreau, întrebându-se la ce se gândea ea, la cum ar reacţiona, la ce se petrecea în căpşorul ei. Lăsându-mă pe mine în urmă.

— Atât de enigmatică, Lois a noastră, îmi spusese el odată şi jur că am vrut să o omor, să-i tai gâtul. Aşadar, eu eram cea transparentă, nu-i aşa? La dracu' cu asta, acum şi atunci.

Şampania nesfârşită mă domoleşte, îmi aminteşte că şi eu sunt

Lois, că toată admiraţia este împărţită la două: suntem împreună în asta. Şi, brusc, mă întreb dacă oferta ei scrântită pentru Zed are mai mult sens dacă mă gândesc la ea din perspectiva asta. Desigur, a fost ideea ei, trupul ei: dar poate că pe *noi* ne oferea. Pe *noi,* incluse amândouă în ea. Poate că nu era totul despre ea. Poate ar trebui să cred că a vrut doar să ne salveze pe toţi, aşa cum spune. Are un fel de sens scrântit. Nu vreau să cred asta, dar o cam fac, aproape ca şi cum Lois mi-ar fi invadat mintea. *A făcut singurul lucru la care se putuse gândi. A fost al naibii de curajoasă. Nu a funcţionat. Dar nu a făcut-o pentru ea. A fost pentru noi. Pentru noi şi pentru el.*

Are loc un singur moment cu adevărat stânjenitor în noaptea asta: eu şi Lois, după ce am fost despărţite pentru o vreme, ne trezim faţă în faţă. Am impresia că văd o urmă de oboseală în ochii ei, poate chiar puţină panică şi recunosc că mă bucur. Mereu îmi place când sentimentele lui Lois sunt forţate să iasă la suprafaţă – sau mereu mi-a plăcut, oricum. Nu am răbdare cu rahatul ăsta enigmatic.

Brusc, Fiona se năpusteşte asupra noastră, făcând-o pe Lois să pară un pitic şi chiar şi pe mine să mă simt puţin mai mică. După câteva minute de pălăvrăgeli mărunte, ne priveşte mai cu atenţie, plimbându-şi privirea de la mine la Lois, de la Lois la mine.

— Deci, spuse ea, atât de brusc, încât este aproape nepoliticoasă, părul de un roşcat nebunesc fiindu-i luminat de torţele care împrejmuiesc peluza. Cum se face că voi două vă cunoaşteţi?

Este o întrebare destul de inofensivă, presupun. Dar, cumva, nimic din ceea ce spune Fiona nu reuşeşte vreodată să sune tocmai inofensiv. Sună tăios, ca o săgeată mică şi vioaie.

Lois coboară privirea pe picioarele mele, luând o gură de vin; îmi pasează mie responsabilitatea răspunsului. Amândouă înţelegem cuvintele Fionei ca pe un atac, deşi motivul ei este înceţoşat. O strigare de vreun fel.

Lois are dreptate: este de datoria mea să răspund, o cunosc mai bine pe Fiona.

— Nu ne cunoaştem, de fapt. Privirea lui Lois urcă înapoi pe faţa mea. Adică, doar cu prilejul filmului ne-am cunoscut.

— Agenţii noştri ne-au pus în legătură, intervine Lois, ceea ce nu este tocmai adevărat, dar sună ca şi cum ar fi şi totodată foarte vag în ceea ce priveşte detalii precum timpul şi locul.

— Serios? spune Fiona, ridicând din sprâncenele maiestuoase. Cumva, am avut impresia că vă cunoaşteţi de mult timp. Nu ştiu ce m-a făcut să cred asta. Ne studiază destul de făţiş, de parcă ar încerca să îşi dea seama. Sunteţi sigure că nu ascundeţi nimic?

Este o glumă, desigur. Vrea să ne tulbure. Dar este înfiorător.

Ridic un umăr, un gest exagerat de respingere a ei.

— Cine ştie? Poate ne cunoaştem dintr-o altă viaţă. Nu am vrut să spun asta, nu am intenţionat să fiu obraznică. Lois pare puţin panicată. Ieşi, Chloe Savage! Ridic paharul gol şi îl flutur în direcţia barului. E timpul pentru încă un pahar, cred! Mai vrea cineva? Plec fără să aştept cu adevărat un răspuns; paharele lor sunt pe jumătate pline, deşi am descoperit în ultima săptămână că Fiona nu este atât de inocentă în această privinţă. În timp ce mă îndepărtez, o aud schimbând subiectul:

— Soţul meu este *absolut fascinat* de personajul lui, de nebunul ăsta fermecător, de acest răpitor trist, începe ea. Şi mă întrebam cum…

Grăbesc pasul, lăsând-o în urmă. Nici măcar nu vreau să-i mai aud vocea. Simt un junghi de vinovăţie, foarte vag, pentru că am abandonat-o pe Lois. *Se poate descurca,* îmi spun în sinea mea, mergând spre bar. Şi sunt convinsă că aşa este.

Lois

Nici măcar nu ştiu că dorm până nu aud un telefon sunând şi îmi dau seama că zgomotul m-a trezit. Camera este cufundată în întuneric; ar putea fi orice oră din noapte. Sunt cuibărită pe perne

moi aşezate pe podea, pe jumătate învelită cu ceva din caşmir; o aud pe Carly respirând pe canapea, la câţiva metri distanţă. Telefonul ei sună.

— Carly, spun. Chloe? Se foieşte. A băut puţin mai mult ca mine; pare să se ridice dintr-un loc foarte adânc. Mă întind după telefon, i-l pun în mâna care bâjbâie după el şi mă simt uşurată când, într-un final, mormăie „Da? Tu ştii cât este ceasul?" (Ceea ce este amuzant, pentru că şi ea, ca şi mine, habar nu are cât este ceasul. Mă întreb dacă am adormit în timp ce vorbeam; nu-mi pot aminti o graniţă între conversaţie şi somn. Am visat că discuţia noastră continua.)

— Billy! Ce dracu'? Mai încet. Repetă. Chloe ascultă pentru un minut, apoi îşi coboară picioarele pe podea cu o vigilenţă surprinzătoare. Voi fi acolo. Stai… la dracu', nu, nu contează. Suntem acolo. Două minute. Maximum.

Sare în picioare şi se încalţă pe întuneric.

— Fetele au dispărut, spune ea şi îmi ia un minut să înţeleg la ce se referă. (Noi suntem fetele; amândouă suntem dispărute şi nu chiar, depinde de cum priveşti problema.) Actriţele, spune ea nerăbdătoare. Natasha şi Justine. Au dispărut. Nu sunt în camera lor. Cineva a mers să le verifice şi a descoperit că lipsesc. Se formează o echipă de căutare. Billy Pearson era la telefon – tocmai venea din pub şi una dintre mame i-a spus. Ridică-te. Nu te schimba, doar încalţă-te cu ceva. Ia câteva sticle cu apă; cred că încă sunt beată. Să mergem. Leşinată, practic, în urmă cu mai puţin de un minut, brusc, Chloe a devenit alarmant de funcţională.

— Să ne alăturăm echipei de căutare? spun eu în mod stupid. Cobor privirea pe trupul meu. Am adormit în hainele de petrecere. Pot simţi machiajul prinzând crustă pe ochi.

— Nu avem timp să ne schimbăm, spune ea urgent. Doar ia nişte pantofi în care să poţi merge. Ai auzit ce naiba am spus? Fetele au *dispărut*. Ce *dracu'* înseamnă asta? spune Chloe, doar pentru sine, ca şi cum ar încerca să rezolve o ghicitoare.

Mă gândesc la *dispărute.* Luate, de cineva. Cineva care ştie că sunt

aici. Cineva care cunoaşte povestea. Scutur din cap şi îmi trec degetele prin părul încâlcit, încercând să îmi limpezesc mintea. Iau două sticle cu apă din minibar, mă încalţ cu tenişii, vag conştientă de cât de ridicol vor arăta cu rochia, vag conştientă că nu asta este important acum. Ultimul mesaj trimis lui Sean îmi apare în faţa ochilor. *Unde eşti?* Niciun răspuns…

Probabil vreo douăzeci de oameni s-au adunat în curte, în spatele hanului principal, chipurile fiindu-le încordate şi stranii în luminile lanternelor care au înlocuit torţele festive ce arseseră aici în urmă cu doar câteva ore. Eu şi Chloe suntem printre cei mai ridicoli, dar competiţia este strânsă. Fiona poartă un pardesiu strâns peste o cămaşă de noapte subţire; părul sur al regizorului stă ridicat şi este dezlegat la pantofi; ceilalţi membri ai distribuţiei încă poartă machiajul de petrecere şi haine răvăşite în mod sugestiv. Părinţii fetelor poartă halatele de baie din hotel şi arată de parcă ar putea fi cu uşurinţă confundaţi între ei, fiind toţi serios dezorientaţi; una dintre mame plânge în tăcere şi fără oprire.

Doar Billy Pearson pare complet treaz şi bine îmbrăcat, ca întotdeauna, şi pare să fi preluat comanda. *Se identifică cu rolul,* mă trezesc gândind, apoi îmi reproşez gândul nemilos. Nu se poate abţine să nu joace; nu înseamnă că nu este sincer. Continuă, glasul fiindu-i poruncitor, dar şi plin de emoţie.

— Trebuie să ştim dacă cineva are vreo informaţie care ne-ar putea ajuta: orice aţi văzut sau aţi auzit, sau aţi observat, chiar dacă părea complet irelevant la momentul respectiv.

Nimeni nu spune nimic. *Unde eşti?* Niciun răspuns.

— Aţi anunţat poliţia? întreb eu, privind cu suspiciune echipa de căutare ce avea ochi înceţoşaţi.

— Nu au făcut-o, îmi spune Billy. Părinţii vor să aştepte până când vom fi siguri că lipsesc cu adevărat. Şi sunt şanse ca poliţia să considere că este prea devreme să acţioneze, oricum.

Toată lumea văzuse destule seriale poliţiste cât să ştie că persoanele dispărute sunt luate în serios de-abia după douăzeci şi

patru de ore, deşi situaţia asta mi se pare destul de ieşită din comun pentru a încălca regulile. Părinţii m-au luat prin surprindere; ai crede că ar vrea poliţia implicată imediat. *De ce ezită?* mă întreb. *La ce se gândesc? La ce s-au gândit părinţii mei când au observat că lipsesc? Cât timp le-a luat să sune la poliţie? Când au început să se teamă?* Pare ciudat că nu i-am întrebat niciodată. Presupun că aş putea s-o fac încă. În umbră, Billy seamănă mai mult ca niciodată cu Zed. Faptul că el coordonează căutarea, fără să fie nevoie, a declanşat pulsaţii stranii în mintea mea. Valuri se ridică din străfunduri, tulburând suprafaţa. Îmi iau privirea de la el înainte să fiu trasă în abis; simt pericolul. *Gândeşte,* îmi poruncesc în sinea mea. *Fii raţională. Eşti renumită pentru asta, Lois, pe merit sau nu.* Calma, liniştita şi sensibila Lois.

— Toată lumea a fost întrebată? spun, poate prea tare. Toţi şefii hotelului, de exemplu?

— Nu putem fi siguri, răspunde Billy, puţin ruşinat când se văzu obligat să recunoască o breşă în munca lui de detectiv. Managerul se ocupă de asta. Dar între timp…

— Am un sentiment cumplit în legătura cu asta, interveni Fiona cu o voce joasă, vibrantă. Câţi oameni ştiu despre ce este filmul ăsta? Mulţi, îmi imaginez. Asta ar putea fi ideea cuiva de a face o glumă macabră, răpind actriţele care le joacă pe fetele răpite, sau ar putea fi ceva mult mai întortocheat, mai diabolic…

— În numele lui Dumnezeu, Fiona, taci, spune Billy.

Chloe mă prinde de braţ şi îmi dau seama că şi mie mi se par îngrijorătoare cuvintele Fionei, dar nu din aceleaşi motive ca ale lui Billy.

— Nu fi atât de melodramatică! Nimic nu sugerează aşa ceva. Camera lor este curată, nu este niciun semn de intrare forţată sau de luptă, nu s-au semnalat străini aici. Nu avem niciun motiv să suspectăm ceva violent. Tot ce ştim este că fetele nu sunt în camerele lor. Şi că nu s-a dormit în paturile lor.

Mi le închipui pe fete la recepţie, ca nişte păpuşi în rochiţe de

petrecere şi pantofi potriviţi pentru vârsta lor, zburdând încolo şi încoace prin mulţime, oprindu-se lângă cineva care merita, temporar, atenţia lor şi apoi retrăgându-se într-un colţ, şuşotind şi râzând din orice. Le-am prins bând ultimii stropi de şampanie din pahare o dată sau de două ori. Au fost foarte prietenoase cu mine: „Chloe nu ne-a spus că vii! Nu ne-a spus niciodată că eşti atât de frumoasă! De ce nu ai cerut un rol în film? Pentru că ar fi fost atât de grozav!". Păreau fericite, pline de viaţă. Oare ceva chiar li s-a întâmplat? Cu siguranţă, nu. Arunc o privire spre pădure, un zid negru înălţându-se ameninţător în spatele luminilor hanului, şi mă cutremur. *Unde eşti?*

— Deja am verificat toate camerele din han şi am pus pe cineva să mai verifice încă o dată, chiar acum. Noi, ceilalţi, ne vom împrăştia şi vom cerceta proprietatea, spune Billy. Exact ca în filme, ştiţi voi. Câţiva oameni râd uşor la această observaţie; ceilalţi le aruncă priviri dezaprobatoare.

— Dacă nu aveţi lanternă, asiguraţi-vă că staţi între doi oameni care au. Ar trebui să avem distanţa asta între noi. Şi face o demonstraţie, folosindu-se de oamenii cei mai apropiaţi. Dacă sunt aici, le vom găsi. Şi după ce vom termina cu proprietatea, vom merge în pădure.

Acum glasul i se stinge şi urmează o tăcere deloc confortabilă. Să cercetezi pământul îngrijit al proprietăţii este una, dar pădurea aia deasă nu îşi va dezvălui cu uşurinţă secretele – nu detectivilor amatori în halate de baie albe, din pluş, înarmaţi cu nimic altceva în afară de o mahmureală incipientă şi telefoane mobile.

Suntem trase înainte de echipa de căutare. În mod automat, ochii mei scanează pământul dinaintea noastră, ca şi cum fetele ar putea fi ghemuite în apropiere, în toiul acestui tărăboi. Îmi folosesc telefonul pe post de lanternă, dar mă gândesc că ceea ce ar trebui să fac cu adevărat este să îi scriu din nou un mesaj lui Sean. De-aş putea fi sigură că el era încă în New York. Este posibil să-l fi subestimat atât de tare? Chiar este capabil de un joc atât de sinistru?

Până acum, nu a făcut nimic violent, nimic de care să ştie cineva. Este interesat de urmărire, de obţinerea informaţiilor; este interesat să deţină controlul. Este tulburat şi provoacă tulburare; cu siguranţă, este înfiorător. Dar este periculos? Ar trebui să spun ceva? Să *fac* ceva? Mintea o ia la goană, în timp ce înaintăm, împleticindu-ne. Se vorbeşte încet în lungul liniei de căutare, dar majoritatea caută în tăcere, ciulind urechile la fel de mult pe cât ne concentrăm privirile. *Nu fiţi dispărute, nu fiţi dispărute…* Mi le închipui pe fete întinse pe pământ în pădure, sângele uscându-se pe gâturile lor abil tăiate; arată precum coperta unuia dintre romanele pe care le-am citit în vara aceea. Un cuţit licărind de sânge zace în apropiere, fără îndoială şters de amprente.

Am acoperit o arie largă de peluză când am simţit-o pe Chloe atingându-mi braţul, trăgându-mă în spatele luminii lanternelor, departe de mulţime. În timp ce alţii înaintează, Chloe ne desparte de ei. Nimeni nu pare să observe.

— Este ridicol, spune ea printre dinţii încleştaţi. Am o idee mai bună. Urmează-mă, îţi explic când ajungem la maşina ta.

Într-un final, deşi nu pot fi adevărate, trebuie să dau glas gândurilor mele, chiar şi din simplul motiv că este foarte posibil ca şi Chloe să le gândească.

— Nu este Gary – nu este Sean, adică, spun eu, atât pentru mine însămi, cât şi pentru Chloe, îngrozită de scăparea mea. Nu poate fi Sean, tocmai am vorbit cu el ieri. *Dar unde era? Ar fi putut fi oriunde.* Nu este el, dacă la asta te gândeşti.

Aud un fel de panică în glasul meu. Dar am dreptate, ştiu că am. Sean nu mai este în povestea asta; îşi construieşte propria intrigă. Poate că face lucruri îngrozitoare, nu m-ar surprinde deloc. Dar nu asta. Istoria nu s-ar repeta cu atâta acurateţe şi perversiune. Viaţa nu este aşa.

Mergând grăbită, Chloe se întoarce şi îmi aruncă o privire stranie.

— Nu ştiu cine naiba e Gary, dar mai bine te-ai ruga să nu fie micul tău prieten, hărţuitorul. Cred că ar trebui să-l suni, totuşi, nu?

Măcar să vezi ce are de spus? Oricum, ţi-am spus, am o idee. Dar nu vreau să spun nimic încă. În caz că… Pare zguduită. Este ceva rar pentru Carly… pentru Chloe. Într-o secundă, îmi amintesc cum stăteam în ploaie, fiind de acord să urc în spatele maşinii lui Zed, Carly May zâmbindu-mi misterios de pe scaunul din faţă. Fetele astea nu ar face niciodată ce am făcut noi. Ele sunt precaute; ştiu că lumea este periculoasă. Ceea ce nu înseamnă că… dar nu îmi voi exprima teama în cuvinte. N-o voi face.

Bâjbâi după telefon în timp ce mergem grăbite spre parcare. Apăs pe cel mai recent mesaj de la Sean şi apoi pe CALL. Ridic telefonul la ureche când începe să sune. Ştiu deja că nu va răspunde, indiferent unde ar fi. Va vedea că eu sun şi nu va răspunde. Închid înainte să intre căsuţa vocală.

Chloe îmi dă instrucţiuni fără să spună încotro mergem, dar recunosc drumul spre replica din pădure a cabanei de vânătoare, unde filmările sunt programate să înceapă mâine. Nu pun întrebări; doar conduc. Brusc, fără permisiune, Gary scoate capul şi o nouă secţiune a intrigii se desfăşoară.

Gary primeşte o slujbă pe platoul de filmare al filmului în care actriţa ar fi jucat dacă el nu ar fi ţinut-o captivă. Le întâlneşte pe cele două actriţe tinere, extrem de drăguţe, şi îşi dă seama că ele sunt un premiu mai bun decât fetele iniţiale, acum adulte, deşi normal că nu le poate elibera pe actriţă şi pe profesoară, neavând încredere în ele că vor păstra tăcerea şi, în plus, nu ar trebui să plătească pentru ce făcuseră? Pentru că îi furaseră tatăl? Dar el le vrea şi pe tinere, atât de drăguţe, de sigure pe ele. Decide să se întâlnească cu ele pe platou, iar fetele de-abia îşi pot ascunde indiferenţa. Fiind un membru oarecare al echipajului, el este undeva jos în topul lumii lor, este limpede; cine se cred? Cineva trebuie să le înveţe minte…

— La ce te gândeşti? mă întreabă Chloe brusc, rupând vraja.

Îi închid gura lui Gary, amintindu-i că este terminat.

— A… am crezut pentru o clipă că am o idee pentru roman. Pentru o secundă iraţională, mă tem că ea poate şti ce e în capul meu, mă poate vedea scoţând poveşti din situaţia asta de criză. Continui să bălmăjesc: Nu este nimic. Nu va funcţiona; doar mi-am amintit ceva. Nu contează.

Am abandonat romanul, am acceptat eşecul, l-am lăsat în urmă. Gary şi-a eliberat prizonierele şi s-a întors acasă, pierzându-se în nimicnicia lui. Faptul că asta nu mi-a trecut până acum prin cap mă tulbură. Carly mă priveşte cu o intensitate stranie, îmi dau seama. Drumul este atât de întunecat, încât ezit să îmi iau ochii de la el, dar îi arunc lui Carly o privire fugară, dorindu-mi să o citesc. Mă priveşte cu atâta asprime de parcă m-ar lovi.

— Tu te foloseşti de asta, nu-i aşa?

Ce folosesc, nu spun. Ştiu la ce se referă. Este întotdeauna o greşeală să o subestimezi pe Chloe.

— Nu tocmai, răspund. Aş vrea să spun mai mult, să mă scuz, să explic că m-am răzgândit, că m-am oprit la timp, dar nu o fac. Las răspunsul să atârne în aer. Ăsta este, la urma urmei, lucrul care ne leagă: povestea spusă de mine. Povestea noastră. Devenind a mea.

— Este o continuare, spune ea. Corect? Nu aşa mi-ai spus ieri?

— Da, într-un fel. Reia povestea cu mulţi ani mai târziu, totuşi. Sau aşa trebuia să fie, dar eu…

Chloe mă întrerupe:

— Deci, sunt doar minciuni. Din moment ce nu există o poveste adevărată cu mulţi ani mai târziu, nu?

— Păi, ficţiune, spun eu, dar nu în mod defensiv. Dacă ea mă pedepseşte, am straniul sentiment că o merit. *Vinovată.* Nu tocmai minciuni. Doar ficţiune.

— Cu excepţia fragmentelor care sunt adevărate.

— Da. Există şi câteva fragmente adevărate. Şi… unele oarecum adevărate, adaug, gândindu-mă stânjenită la Sean şi la perioada în care l-am crezut fiul lui Zed, perioada în care l-am creat pe Gary.

Este o amintire neclară şi neplăcută, de parcă ar fi a altcuiva: secvenţa unui vis într-un film.

— Ce aiureală! spune Chloe. Oamenii spun că actorii sunt scrântiţi, dar asta este scrânteală cu adevărat. Tu *foloseşti* oamenii. Ceva odios se revarsă din glasul ei.

— Poate, îi răspund. Este şi ăsta un mod de a privi lucrurile, presupun. Dar… nu îi răneşte, nu-i aşa?

Încetinisem deja, căutând micul drum de pământ, uşor de ratat în întuneric, deşi echipajul de construcţie al decorului pusese indicatoare şi reflectoare pe fiecare parte a drumului.

— Stinge farurile, şuieră Chloe, ignorându-mi întrebarea. Condu dincolo de drum. Mă supun, parcând mai jos puţin, aşa cum am făcut la prima vizită. Teoria mea, dacă nu ţi-ai dat seama, este că fetele sunt aici. *Dacă* micul tău prieten nu a plecat într-o excursie, vreau să zic.

Cu siguranţă, nu ar vorbi atât de obraznic dacă ar crede că este adevărat. Cu siguranţă, nu este adevărat. *Dar incidentul cu cuţitul s-a petrecut în urmă cu mai mult de patruzeci şi opt de ore. De atunci, Sean este pe fugă. Este timp mai mult decât suficient să…* ajungă oriunde, de fapt.

Fetele, tot spune Chloe. Nu fetele mele sau ale lui Gary; nu Callie şi Hannah, nu Lois şi Carly May. Fete adevărate, plătite pentru a se da drept mine şi Carly la 12 ani. Fete adevărate care – în mod imposibil sau inevitabil – au dispărut în toiul nopţii. În locul ăsta straniu, înconjurat de pădure.

Ne folosim de lanternele telefoanelor pentru a lumina drumul în timp ce întoarcem, îndreptându-ne spre alee şi apropiindu-ne de cabană. Acele de pin şi pământul moale ne înăbuşesc paşii; nu trebuie să încercăm să fim tăcute. Dar respiraţiile noastre par zgomotoase. Totul în jurul nostru intensifică sunetele pădurii în timpul nopţii. Lanternele surprind petice stranii de iarbă verde, aşchii de scoarţă aspră, ochi mărunţi şi sclipitori în copaci. Arunc o privire în sus, simţind nevoia să verific prezentul, împotriva

amintirii, să văd care este mai real. Stelele sunt dese aici, aşa cum sunt în munţii Adirondack.

— Nu văd nicăieri vreo maşină, tu? şopteşte Chloe.

— Poate în spate. Dar… cine crezi că le are? Adică cine le-a adus aici? Nu ştiu sigur dacă acum Chloe crede că fetele sunt aici din voinţă proprie sau nu. Mintea ei este întunecată pentru mine. Mă simt foarte Lois şi foarte singură.

— Au 13 ani şi sunt inventive. Sunt furioase că Billy Pearson nu le-a mai acordat atât de multă atenţie de când au venit aici soţia şi copilul lui. Mă pot gândi la multe modalităţi în care puteau face rost de o maşină dacă voiau. Asta sper, oricum. Altfel…

Nu este nevoie să spună ce s-ar întâmpla altfel. Altfel este de nedescris.

— Şşşt! spune ea brusc. Ascultă!

Ascult. Nu aud nimic şi aud totul: vânt şi insecte şi mici animale ascunse. Respiraţie. Respiraţia mea şi a lui Carly. Şi… doar poate…

Mă gândesc la posibilitatea că aud mai multe respiraţii umane decât pot auzi de la doi oameni, când cineva ne înşfacă de la spate, nişte braţe încleştându-se în jurul taliilor noastre cu o grabă care îmi taie răsuflarea. Şi apoi, pentru o secundă, mă aflu din nou acolo, în munţii Adirondack, şi mă ascundeam, iar Carly m-a găsit şi Zed ne aşteaptă pe verandă… Şi, în acelaşi timp, este Sean, îl pot mirosi, şi are un cuţit, pot simţi lama apăsând…

Sunt pe cale să ţip, cred, când aud un chicot, apoi încă unul, apoi două siluete vagi fug în cerc în jurul nostru, vocile lor unindu-se într-un cor ameţitor:

— Ne-aţi auzit? V-am speriat? La ce v-aţi gândit când am venit în spatele vostru? Cum ne-aţi găsit? Ce *purtaţi?* Sunteţi furioase? Mai ştie şi altcineva? Sunt îngrijoraţi? Avem probleme? Voiam doar să vedem cabana noaptea… să fim singure aici, fără un milion de oameni în jur şi lumini… pentru că aşa este pentru personajele noastre, nu? Am simţit că trebuie să ştim cum a fost în realitate… Am crezut că ne-ar ajuta să înţelegem…

Lanternele telefoanelor noastre le sculptează pe fragmente, sclipiri de păr lung, piele palidă, zâmbete triumfătoare, blugi strâmţi. Pentru o secundă, le văd ca pe nişte fete printr-un caleidoscop, geometric fragmentate, frumoase în oricare nouă configuraţie. Sunt ameţită de furie şi uşurare. *Sunt doar fete drăguţe. Doar fete drăguţe, drăguţe, convinse că lumea este la picioarele lor, nevisând vreodată că pericolul este real, că…*

— Ei bine, v-a ajutat? întreabă Chloe într-un final, când vocile lor se sting. Să înţelegeţi?

— Da, spune una din ele, glasul fiindu-i brusc serios şi supus. De fapt, este de-a dreptul uimitor aici, într-un fel complet ciudat.

— Şi frumos, spune cealaltă. Natasha, fata care mă joacă pe mine. Adică aţi văzut stelele? Niciodată nu am văzut atât de multe. Jur că nici nu ştiam că *există* atât de multe.

Prostia lor de fete de oraş cu privire la stele mă calcă pe nervii deja fragili. Râsetele lor îmi par o respingere a ceea ce ni s-a întâmplat mie şi lui Carly; anulează bucuria pură pe care ar trebui să o simt. Mă trezesc privind dincolo de ele, mijind fără speranţă ochii în întuneric, şi îmi dau seama, tresărind, că îl caut pe Zed, aşteptând să apară din umbre şi să anunţe că jocul s-a terminat. *E vremea de culcare,* ar spune el. *Înăuntru, repede. Spălaţi-vă pe dinţi înainte să vă transformaţi în dovleci.* De parcă am fi fost copii. Trecutul se prăbuşeşte peste prezent. Normal că nu suntem copii. Normal că Zed nu este aici. *Tu eşti pământul, Carly, iar Lois, tu eşti luna.* Dar măcar de-ar fi soarele aici să ne ancoreze în spaţiu, să menţină aliniamentul nostru delicat. Altfel, ce suntem, ce putem spera să fim?

Acum că sporovăielile Justinei şi Natashei s-au domolit, înlocuite de o tăcere respectuoasă şi curioasă, mă trezesc impresionată, aproape împotriva voinţei mele, de modul lor tulbure de a înţelege misterul din jurul nostru. De curiozitatea lor. Poate că există speranţa ca ele să îmi transforme minciunile în adevăr, să ia adevărurile mele şi să le transforme în ficţiuni minunate. Stăm cu

toate în întuneric pentru un moment, privind în sus, după care Carly îşi aprinde telefonul.

— În regulă, fetelor, spune ea. Fără să vă daţi seama, ne vom trezi stând întinse în iarbă şi discutând despre blestematele de constelaţii, iar ăsta nu este genul ăla de film. Trebuie să îi sun pe Billy şi pe părinţii voştri, şi să încerc să vă scot fundurile micuţe din bucluc. A cui maşină aţi luat-o?

Chloe a devenit brusc indiferentă şi practică, şi mă uimeşte că, mai presus de toate, ea o joacă pe Mandy, deşi o versiune a lui Mandy infuzată cu o fărâmă din propria-i vulgaritate versată. Totodată, îmi trece prin cap că, jucând-o pe Mandy, are şansa de a-l iubi încă o dată pe Zed, întruchipat de Billy, fără îndoială supravegheat îndeaproape de o Fiona vigilentă… Mă întreb dacă vreau să rămân. Mă întreb dacă pot suporta să privesc.

Fetele mărturisesc că îl mituiseră pe unul dintre bucătari să le lase să folosească maşina lui.

— O să aibă probleme? întrebară îngrijorate şi mă bucur că se pot gândi şi la altcineva în afară de ele însele. Nu a fost vina lui, pe bune. Am fost foarte convingătoare. Se privesc conspirativ una pe cealaltă, desfătându-se cu abilitatea lor stranie de a-i convinge pe bărbaţi să le facă mofturile.

Chloe

Acum că fetele sunt în siguranţă, mi-e frig, sunt udă, extenuată şi liberă să fiu furioasă pe ele. Filmările încep mâine şi nimeni nu va fi odihnit. La vârsta lor, nu va conta, dar eu mă voi trezi cu un deceniu în plus întipărit pe faţă, dacă nu dorm un minimum de ore. Ele râd acum, uitând faptul că au speriat cu adevărat pe toată lumea. Îmi vine să le dau cap în cap pe amândouă.

Mi-a ajuns atâta zgâit la stele. Întind mâna.

— Dă-mi blestematele alea de chei, spun. Justine bagă mâna în

buzunar când, peste umărul ei, văd o umbră dezlipindu-se de un copac şi mergând aplecată spre cabană. Clipesc. Ochii îmi sunt aproape lipiţi din cauza rimelului şi a somnului întrerupt. Îşi creează propriile umbre.

Aia este o umbră?

— Lois. Mâna deja mi-a ţâşnit spre ea, apucându-i încheietura. *Lois!* Şoptesc. Fetele tac, aplecându-se una spre cealaltă. Lois se întoarce uşor, urmărindu-mi privirea. Văd din nou umbra, strecurându-se pe lângă casă. Mişcându-se în direcţia noastră. *Zed,* mă gândesc pentru un moment nebunesc. *Ne caută.*

Apoi Lois ţipă. Mult şi strident, ca şi cum vocea altcuiva i-ar fi invadat gâtul, împreună cu teama altcuiva, pentru că Lois pe care o cunosc eu nu se temea niciodată de *nimic,* cu atât mai puţin de o umbră stupidă. Ţipătul lui Lois îmi străpunge pielea şi venele, răsunându-mi până în inimă. Fetele, îmbrăţişându-se, cu ochii mari şi confuzi, se ascund în spatele meu. Umbra încremeneşte.

Când Lois încetează să mai ţipe, aerul încă răsună. Metal pe metal, ca şi cum noaptea ar fi tăioasă. Îşi smuceşte braţul din strânsoarea mea, eliberându-se, şi pleacă de lângă mine spre cabană.

— Sean, spune Lois, glasul încă tremurându-i, dar revenindu-i la octava obişnuită.

Nu e Zed, nu e o umbră. Hărţuitorul blestemat al lui Lois. Iar ea merge spre el, în rochie roşie şi machiaj întins, ţipătoare în lumina lunii, de parcă locul ei ar fi pe un platou de filmare. *Ceea ce locul ăsta chiar este.*

Ce naiba face?

Mă aplec spre Justine şi Natasha, ale căror chipuri sunt palide de frică.

— Mergeţi la maşină. Cuvintele îmi ies ca un mârâit jos. Sunaţi-l pe Billy şi pe părinţii voştri. Fugiţi. *Acum.* O rup la fugă ţinându-se de mână.

Traversez peluza, pornind după Lois, care merge precum un somnambul, încet şi hotărât.

— Nu credeam că eşti în stare să faci asta, îi spune ea umbrei, de parcă ar fi o conversaţie obişnuită în toiul zilei. Cum ai făcut-o? Pare aproape impresionată.

— Ţi-am luat parola cardului de credit de pe laptop. Şi tot itinerariul. Şi le-am urmărit pe fetele alea proaste. Nu a fost tocmai solicitant. Este vocea unui tânăr, încordată, irascibilă şi încrezută. Mi-am dat seama că nu mă luai în serios. Eram sătul de asta.

— Nu este adevărat, începe Lois, apoi, în depărtare, aud uşa unei maşini închizându-se. Şi urmăritorul o aude; sare şi iese repede din întunericul apăsător din jurul cabanei. Mie îmi pare slăbuţ, deloc ieşit din comun. Ceva licăreşte, totuşi, în mâna lui.

— Sean! spune Lois, glasul fiindu-i aspru. Ele nu au nicio treabă aici.

Fetele. Mă arunc înainte să îl împiedic, punându-mă în calea lui Sean. O *să le ţin în siguranţă,* spune o voce nebună în capul meu. Nu prea îi pot distinge faţa, dar pot vedea că nu seamănă deloc cu Zed. Încă pot simţi fiorul acelei speranţe ilogice care mă străbătuse. Durere şi pierdere, de-abia stinse după 18 ani. Dar în el nu este nicio urmă de Zed. Cum putuse Lois să creadă vreodată opusul?

Sean se opreşte brusc când mă vede.

— Da, dar *ea* are, spune el. Carly May Smith! În mod şocant, întinde o mână – nu pe cea care sclipeşte – de parcă vrea să facem cunoştinţă cum se cuvine. Dau înapoi, iar el râde, sinistru şi dereglat, braţul revenindu-i lângă corp. Văd că profesoara Lonsdale ţi-a povestit totul despre mine.

— Poliţia te caută, Sean, spune Lois cu calm. Dacă te predai, nu vei avea atât de multe probleme. Dar ei ştiu unde eşti. Iar cuţitul nu va fi de ajutor cauzei tale, crede-mă.

Dacă am fi fugit când ţipase Lois? Oare am fi putut scăpa? Prea târziu. Pentru o secundă, am impresia că aud ceva în spatele meu. O voce? Un foşnet de haine? Dar nu, nimic. Dorinţe deşarte. Scăparea şi salvarea par în mod egal improbabile.

— Poate ar trebui să mergem să stăm jos, propune Lois. Pe

verandă, poate? Cu toţii am avut o zi lungă. Banalitatea vorbelor ei ar trebui să fie liniştitoare, dar are efectul opus. Acum *eu* îmi doresc să ţip. M-am uitat la destule seriale poliţiste ca să ştiu ce face: vrea să îl ţină de vorbă până vine cineva. Psihopaţii fictivi vor întotdeauna să rămână cu tine şi să îţi spună povestea lor blestemată înainte să te împuşte sau să te înjunghie, sau să taie părţi din tine, sau orice altceva. În acest moment, încrederea mea în psihopaţi fictivi este puţin zguduită. În plus, există şi excepţii, chiar şi la TV: tipul din *Exploatări Criminale* îmi taie gâtul fără niciun avertisment, de exemplu. Se poate întâmpla. Şi pot distinge conturul cuţitului lui Sean acum: este lung, încovoiat şi pare destul de nemilos. Nu este un cuţit obişnuit. Este un cuţit foarte, foarte serios.

Dar Lois deja îşi pune propunerea în practică. Păşeşte pe verandă. Găseşte becul exterior lângă uşa de la intrare, se aşază într-un scaun Adirondack şi îşi întinde picioarele.

— Exact ca în cartea ta, spune Sean şi fac un schimb de priviri. Mă simt exclusă, în mod straniu, de parcă ar fi împreună în treaba asta. *Lois şi-a pierdut minţile?* mă întreb brusc. În tot timpul ăsta am crezut că o luase puţin pe arătură, dar că era, în principiu, întreagă la minte. Poate că a înnebunit de-a binelea.

Sean o urmează pe Lois pe verandă şi scoate o rolă de bandă adezivă din buzunarul adânc a ceea ce văd acum că este un pardesiu de ploaie extrem de ponosit. Primul meu gând este că oamenii de la garderobă ar fi putut găsi ceva mai original. Apoi îmi spun că, probabil, sunt şi eu la fel de nebună ca şi Lois.

Dar el nu o va lega acolo şi, mai mult ca sigur, n-o să mă facă să mă aşez într-unul din scaunele alea, cu un cuţit sofisticat sau fără.

— Iisuse, mă aud izbucnind. O s-o legi cu bandă adezivă de un blestemat de scaun Adirondack? Nu prea cred.

Mă arunc înainte. Nu am niciun plan, dar am ochii pe cuţit. Nu asta ar face Mandy? Sunt mai înaltă decât el şi, foarte posibil, mai puternică. Îi pot vedea faţa acum; este presărată cu acnee, suptă şi

ferită de soare. Şi speriată de moarte: văd teama traversându-i trăsăturile ca o eclipsă şi mă minunez de reacţia lui la atacul meu. Apoi sunt împinsă într-o parte, mâini apucându-mă de mijloc, împungându-se în coastele mele – şi acum este rândul meu să ţip, fără să gândesc, până când văd că Billy este cel care mă împinsese, înşfăcându-l pe Sean, luptându-se pentru a-i lua cuţitul din strânsoare, forţându-l să ţină mâinile la spate.

— Rupe-mi o bucată, porunceşte el, aruncând rola de bandă lui Lois.

Ea dezlipeşte o bucată, o rupe cu dinţii, i-o întinde lui Billy, care seamănă cu Zed acum mai mult ca niciodată. După câteva repetiţii ale procesului, încheieturile lui Sean sunt imobilizate la spate şi gleznele legate.

— L-am auzit venind, îmi explică Lois, strângând mâna lui Billy. În caz că te gândeai că am luat-o complet razna. Se sprijină de braţele largi ale scaunului şi se ridică în picioare. Astea sunt greşite, nu? spune ea, coborându-şi privirea pe scaune. Nu sunt deloc precum în cartea mea. Ale noastre erau mai drăguţe.

Lois

Pare să treacă o veşnicie până urcăm în maşina mea închiriată şi pornim înapoi spre han, după toată harababura cu poliţia, cu părinţii şi întrebările nesfârşite. În oglinda retrovizoare, văd cel mai palid licăr pe cer – nu răsăritul, ci promisiunea lui.

— Poliţia va veni după noi, spusesem după ce coborâsem de pe verandă, ca şi cum aş fi coborât de pe cealaltă verandă în urmă cu mult timp. După Sean, mă corectasem, deşi nimeni nu păruse să mă asculte. L-au luat pe Sean şi m-am bucurat. Dar ce ar face el cu scenariile cu care l-am hrănit în mod nesăbuit, împinsă orbeşte de propriile mele fantome nedesluşite? *Golem: Grafologie, gemeni, galanterie, Gegenschein, gilderoy, garson.*

Lângă mine, Carly stă pe spate, îşi lasă capul să cadă într-o parte, cu gura uşor întredeschisă. Chloe, adică. Nu i-ar plăcea să fie văzută în ipostaza asta, dar vulnerabilitatea ei mă linişteşte, la fel şi la fel şi urâţenia ei, oarecum pasageră. (Urâţenie, unghten, uvelloid, umbenrufen. Upaithric).

Tu eşti soarele… Am orbitat în jurul unei absenţe, al unui mister, al unei ameninţări nenumite, eu şi Chloe. Nu cred că este o greşeală, filmările care încep mâine – această reconstituire indirectă şi ficţională a trecutului nostru. Odată ce vom fi năruit trecutul şi prezentul, adevărul şi ficţiunea, vom putea da straturile la o parte, organiza piesele şi ne vom reveni. Mai mult sau mai puţin.

Chloe se foieşte. Nu doarme, la urma urmei. Întoarce capul spre fereastră, iar în maşina încă afundată în întuneric, luminată doar de luminile de bord, deja simt greutatea a orice este pe cale să spună.

— Ne-ar fi rănit, într-un final? întreabă ea încet, păstrându-şi cuvintele pe cât de neutre pot fi nişte cuvinte. Crezi? Ne-ar fi ucis, adică?

Deşi s-ar putea referi la Sean, ştiu că nu despre el vorbeşte. Se referă la Zed. Ne-a luat mult timp să rostim întrebarea cu voce tare; aproape 20 de ani. Dar descopăr că nici măcar nu trebuie să mă gândesc la răspuns.

— Ar fi fost nevoit să o facă, nu-i aşa? Pentru că ce voia el era imposibil. Ar fi trebuit să ne ucidă ca să ne păstreze. Ca în „Iubitul Porfiriei". Ne-a dat să citim poezia aia, mai ştii? Bărbatul care îşi strangulează iubita cu propriul ei păr? Mă înfior. „Şi întreaga noapte nu ne-am mişcat…"

— Ce voia? Presupun că tu crezi că ai rezolvat dilema asta?

Nu îmi place amărăciunea care s-a strecurat în vocea ei, dar o înţeleg.

— Era singur? Era plictisit? Lumea l-a dezamăgit? Se temea de sexualitatea feminină? Voia să îşi salveze sora; voia să ne păstreze pure pentru că nu a putut să o protejeze pe ea. A iubit…

— Nu, Dumnezeule, opreşte-te, spune Chloe. Îmi retrag

cuvintele. Nu vreau să pui dilema în cuvinte. Este mai bine fără cuvinte. Nu vreau să spun că te înşeli, doar că…

— Ştiu. Exact. Mai bine să nu spunem. Ştiu că asta este ceea ce vrea Chloe să audă. Dar eu n-o să cred niciodată. Cred că toate cuvintele sunt necesare. Altfel, de ce am mai scris cartea, la urma urmei?

— Tot nu cred că a *vrut* să ne rănească, totuşi, insistă Chloe, nefiind capabilă să închidă subiectul.

— Păi, nu în felul cum a făcut-o. Încetinesc pentru un animal mic ce traversează strada. Un raton: farurile îi surprind ochii. Nu cred că s-a gândit foarte mult la cum ne-am simţi *noi.* Se gândea la el însuşi. Era destul de egoist, într-un fel.

Niciodată nu l-am criticat înainte, nu cu voce tare. Amândouă râdem stânjenite de absurditatea sugestiei că un răpitor de fetiţe ar putea – doar ar putea – să fi fost puţin egoist.

— Da, repetă Chloe, doar puţin egoist. Niciodată nu a *vrut* să ne frângă inimile.

— Niciodată. Pentru că nu am scăpat de răni, la urma urmei: eram departe de fi nevătămate. Inimile noastre fragile, ridicole, de fetiţe de 12 ani. Unele lucruri nu le mai poţi repara niciodată.

Pădurea se înalţă întunecată de-o parte şi de alta a drumului. Îmi amintesc încă o dată că nu este pădurea noastră. Secretele ei nu au nicio legătură cu noi. Stelele sunt aceleaşi, dar pe măsură ce se apropie dimineaţa, se sting. *Stele: sacring, scelestic, scialytic, scintillescent, scripturient, soliform, somniate.*

Da, Zed, ştiu ce înseamnă cuvintele astea. *Sacring:* dedicare. *Scelestic:* periculos. *Scialytic:* a alunga umbre. *Scintillescent:* licărire, evident. Aşa cum licăre stelele. *Scripturient:* a simţi un îndemn violent de a scrie. *Soliform:* ca un soare. *Somniate:* a visa. *Sizigie.*

Nu este greu să scoţi înţelesul din aceste cuvinte.

Mulţumiri

Îi sunt extraordinar de recunoscătoare Barbarei Jones pentru că a fost genul de editor despre care oamenii spun că nu mai există; cartea asta datorează mult ochiului ei vigilent şi perspectivei narative. De asemenea, vreau să mulţumesc tuturor celor din culise de la Henry Holt, în special lui Lucy Kim pentru uimitoarea artă de pe jachetă şi Stellei Tan pentru cum s-a ocupat de detalii. Profunde mulţumiri lui Kimberly Witherspoon de la Inkwell Management pentru că a făcut totul posibil, Monikali Woods pentru că a fost o cititoare uimitoare şi mi-a oferit sprijin neîncetat, şi lui Alexis Hurley pentru că m-a asigurat că romanul va găsi cititori dincolo de aceste ţărmuri. Toată recunoştinţa mea pentru Vermont Studio Center, pentru prietenia lor, care mi-a permis să văd cartea, în ultimele stadii, în împrejurimi minunate şi o companie excelentă.

Nu există suficiente cuvinte pentru a-i mulţumi Ginei Barreca – prietenă, mentoră, cititoare, zâna cea bună. Generozitatea ei este incomparabilă, influenţa nemărginită. Alison Umminger a fost o cititoare generoasă, serioasă şi magic de receptivă încă de la început, dar şi cea mai bună dintre prietene. Alţi prieteni geniali mi-au oferit sprijin nepreţuit, atât scriitoricesc, dar şi din perspectiva cititorilor – Aaron Bremyer şi Dionne Irving Bremyer, Greg Fraser, Chad şi Gwen Davidson, Meg Pearson. Departamentul de engleză al Universităţii din Georgia de Vest a fost tot timpul minunat de susţinător, în ciuda faptului că m-au angajat pe mine ca Victorianistă. Dragoste şi recunoştinţă infinită pentru familia mea, cei mai înfocaţi susţinători: Homer Mitchell, Wendy Mitchell Starkweather, Homer David Mitchell şi Kim Marie. Mulţumesc, totodată, şi susţinătorilor din partea Masters a familiei, inclusiv familiilor Karnopp, Noyes şi Lyman.

În cele din urmă, mai mult decât mulţumiri lui Josh Masters, cel

mai entuziasmat fan al acestui roman: pentru că a navigat împreună cu mine în această lume stranie, pentru că mi-a împărtăşit viziunea lui (perfectă), pentru că a hrănit toate creaturile rătăcite, pentru că a călătorit cu mine în ţinuturi îndepărtate… Pentru toată iubirea lui.

„Un roman de prima mână, debut al scriitoarei Maggie Mitchell, care folosește psihologia și suspansul ducându-ne acolo unde cu siguranță nu am fi vrut să ne ducem."

The New York Daily News

„Ce debut uimitor (...) cu perspective schimbătoare și cu fire narative care dovedesc că relația noastră cu adevărul se schimbă în timp și spațiu."

New York Times

„Roman dens și tulburător, cu o structură asemănătoare mai degrabă unui roman romantic. Mărturiile sunt prezentate alternativ, cartea incluzând și lungi pasaje din romanul lui Lois, iar rezultatul este unul memorabil."

The Telegraph

„Povestea subversivă a unei răpiri. În acest roman de debut, supraviețuitoarele unei răpiri misterioase petrecute în copilărie se luptă cu amintiri suprapuse."

The Observer

„Un roman interesant, neobișnuit. O poveste complicată, o explorare inedită a cicatricelor invizibile ale unor răpiri."

Kirkus Reviews

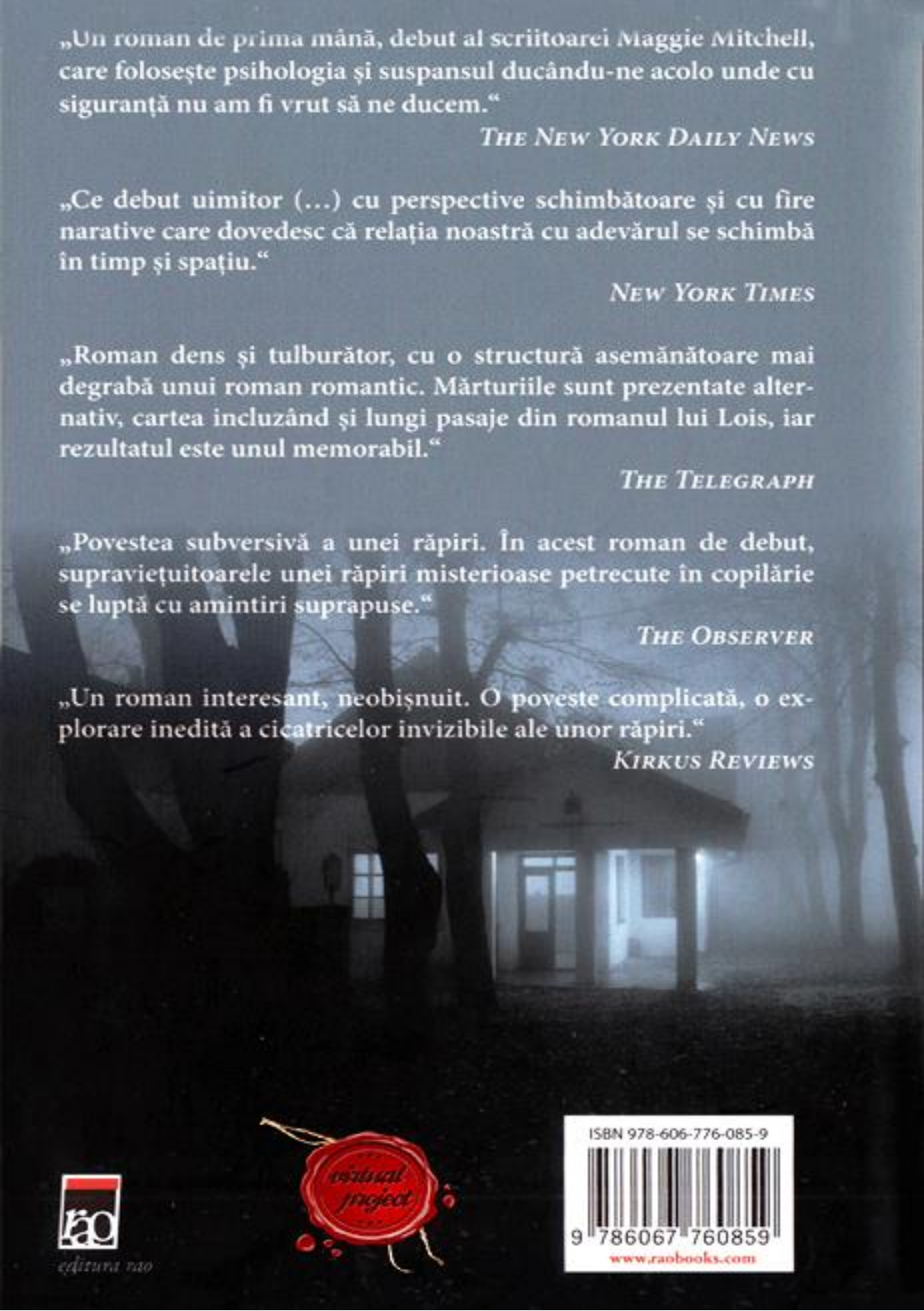

ISBN 978-606-776-085-9

9 786067 760859

www.raobooks.com

editura rao